

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

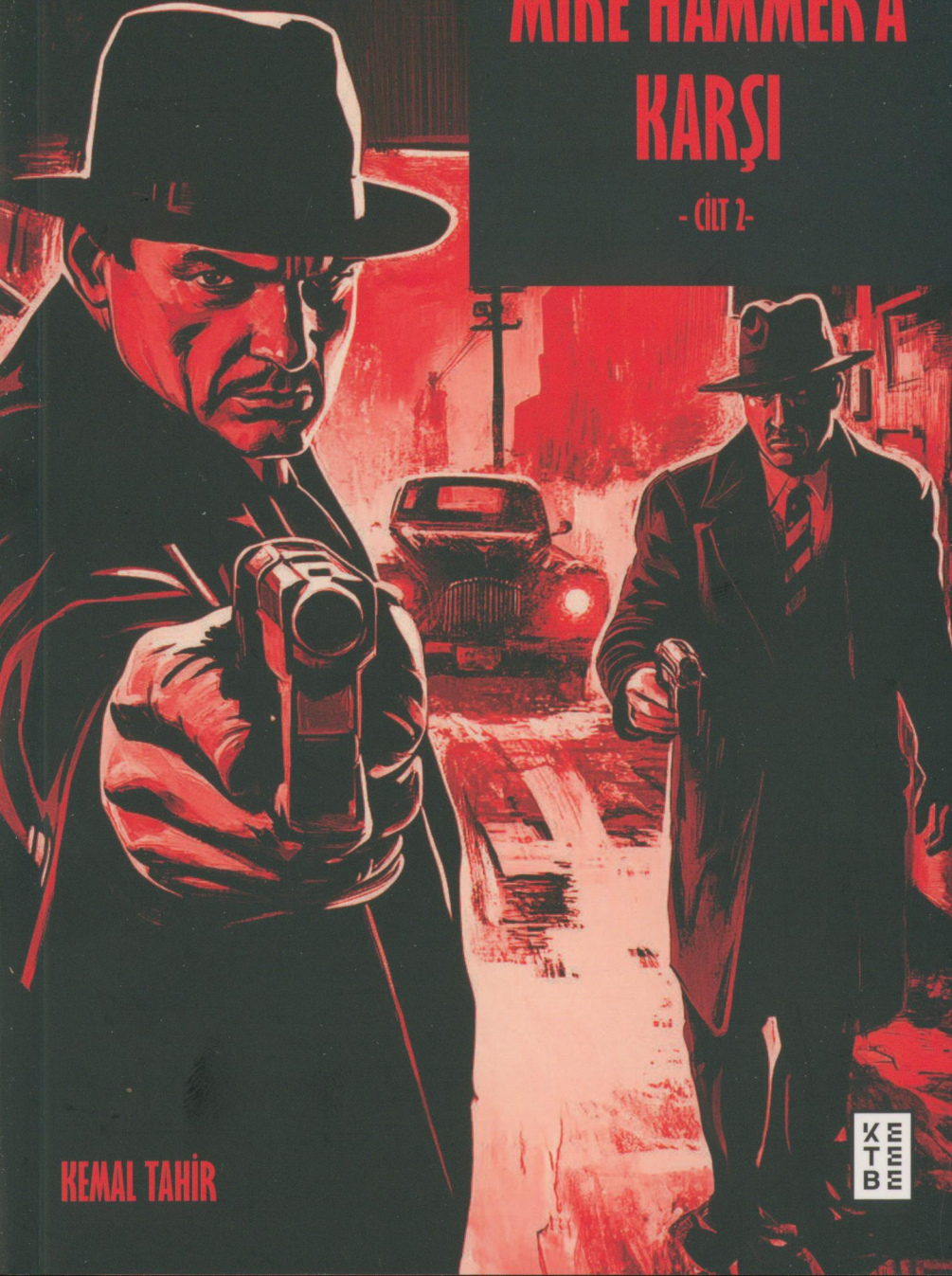
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAYK HAMMER MIKE HAMMER'A KARŞI

- CİLT 2 -

KEMAL TAHİR

KE
TE
BE

1. BASKI

Kasım 2024 - İstanbul

ISBN: 978-625-6126-29-9 (Tk) / 978-625-6126-31-2 (2.c)

Ketebe Yayınları: 1258

Kemal Tahir Kitaplığı / Polisiye

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Proje Yöneticisi

İsmail Coşkun

Proje Koordinatörleri

Hande Yıldırım Önsöz

Büşra Sezgin Öztürk

Editör

İsmail Coşkun

Mehmet Güven Avcı

Yayıma Hazırlayan

Muhammet Karakaya

Son Okuma

Hanne Çelik

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Özkan Kaya

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih Caddesi No: 6 Dk: 2 Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30 e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Sertifika No: 71320

İMAK Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sok. No: 12

Esenyurt/İstanbul

- CİLT 2 -

DERİNİ YÜZEĞİM
ECEL SAATİ
KARA NARA
KIRAN KIRANA

MAYK HAMMER MIKE HAMMER'A KARŞI

KEMAL TAHİR

KETEBE

KEMAL TAHİR

Asıl adı İsmail Kemalettin Demir olan Kemal Tahir, 15 Nisan 1910'da II. Abdülhamid'in özel marangozhanesinde yaptığı görev nedeniyle padişah yaverliği unvanına sahip Yüzbaşı Tahir Bey ile Naile Sultan'ın hizmetinde bulunan Hubser (Nuriye) Hanım'ın ilk çocuğu olarak İstanbul'da dünyaya gelir. Babasının Birinci Dünya Savaşı'ndaki görevi nedeniyle ilkokulu Burdur ve Nazilli'de okuyan Kemal Tahir'in çocukluğu; imparatorluğun çöküş yıllarında, yazarın kendi ifadesiyle, "bozgun" içinde geçer. Kemal Tahir, Kasımpaşa Cezayirli Hasan Paşa Rüşdiyesi'ni bitirdikten sonra Galatasaray Lisesi'ne girer. Annesinin 1926'da vefat etmesiyle onuncu sınıfta liseyi bırakıp evden ayrılır. İşsiz geçen bir sürenin ardından avukat katipliği ve Zonguldak Kömür İşletmeleri'nde ambar memurluğu ve gazetecilik yapar. *Vakit*, *Haber* ve *Son Posta* gazetelerinde çalışır, *Yedigün* ve *Karikatür* dergilerinde sekreterlik, *Karagöz* gazetesinde başyazarlık ve *Tan* gazetesinde yazı işleri müdürlüğü görevlerinde bulunur. Kemal Tahir, aynı yıllarda edebiyatla, özel olarak ise şiirle ilgilenir ve ilk şiirleri *İçtihat* dergisinde yayımlanır. 1932'de arkadaşlarıyla *Geçit* dergisini çıkarır. Bu dönemde sol çevreler ve Nazım Hikmet ile tanışır. Kendi ismiyle yayımlanan ilk çalışması *Namık Kemal İçin Diyorlar Ki*, gazetecilik yıllarının ve sol çevrelerle ilişkisinin ürünüdür. 1940'ta cezaevindeyken ayrılacağı Fatma İrfan ile 1937'de evlenir. 13 Haziran 1938'de orduyu isyana teşvik suçlamasıyla Donanma Davası'nda tutuklanır. Tutuklananlar arasında kardeşi Nuri Tahir'le birlikte Nazım Hikmet ve Hikmet Kıvılcımlı da vardır. 29 Ağustos 1938'de on beş yıl ağır hapse mahkum edilir. Sırasıyla İstanbul Tevkifhanesi; Çankırı, Malatya, Çorum ve Nevşehir Cezaevleri'nde mahpustur. Cezaevindeyken hayatını sürdürmek için yazdığı hikayeler, tefrika romanlar, uyarlamalar ve çeviriler; müstear isimlerle yayımlanır. 1950'de Demokrat Parti iktidarınca çıkarılan genel afı tahliye olur. Aynı yıl Sıdika Uzunhasan (Semiha Hanım) ile evlenir. 1954'e kadar çeviri, polisiye roman ve mizahi öykü çalışmalarını müstear isimlerle yayımlar. *Göl İnsanları* ve *Sağırdere*, "Kemal Tahir" ismiyle 1955'te neşredilir ve bu tarihten sonra Kemal Tahir, edebiyat dünyasında romanlarıyla tanınmaya başlar. Öykülerini topladığı *Göl İnsanları*'ndan sonra ölümüne kadar on dört roman yayımlar. Aynı zamanda 1960'lı yıllarda çeşitli senaryo çalışmalarında bulunur. 21 Nisan 1973'te kalp krizi nedeniyle vefat eder. Sarı defterleri arasında taslak halinde bulunan beş kurgu metni, vefatından sonra 1974-1977 yılları arasında eşi tarafından yayımlanır. Yazarın notları ise Cengiz Yazoğlu tarafından düzenlenerek 1989 ile 1993 yılları arasında on beş cilt halinde neşredilir.

İÇİNDEKİLER

Derini Yüzeceğim.....	7
Ecel Saati.....	149
Kara Nara	293
Kıran Kırana.....	415

F. M. İKİNCİ

**VIVE
TIME
HOMMED
DANIELER**

**DERİNİ
YÜZECEĞİM**

BAŞLANGIÇ

I

Bob Carter kapıdan girince biraz yana çekilip duvara dayandı, barın masalarını teker teker gözden geçirdi. Sonra adımlarını sürüyerek tezgaha yaklaştı. Bahama Bar'ın sevimli barmeni Tombul John'a gülümseyerek:

"Affedersiniz," dedi, "Mister Mike Hammer seyahatten döndü mü acaba?"

"Mister Mike Hammer mı? Hayır, zannetmem."

Tombul John gözlerini kırıştıırıyordu. Dostu olmakla övündüğü Mike Hammer'dan ne zaman laf açılrsa böyle yapardı. Belli mi olur? Mister Hammer'ın bu dünyada kıyamet gibi düşmanı var.

"Siz iki gün evvel de sormuştunuz?"

"Evet. Bürosu kapalı. Adres de bırakmamış. Kendisini buradan aramamı yazmıştı."

"Bize uğrar. Gelse mutlaka uğrar. Şu halde gelmedi."

"Çok gecikir mi?"

"Bilinmez. Mister Hammer'ın işlerine akıl erer mi? Miss Velda ile beraber dinlenmeye gittiler. Adres bırakmamasını kendisine ben tavsiye ettim. Bir şey içer misiniz?"

"Ben mi? Evet... Lütfen bir şey... Bir viski..."

"Soda?"

"İstemez."

Tombul John bardağa viski koydu, delikanlının önüne sürdü.

Bir taraftan da: "Bu oğlanı benim gözüm ısıırıyor" diye düşünüyordu, "muhtakkak bir yerden tanıyorum." Tombul John, ahbabları arasında insan sarrafı olmakla meşhurdu. Birisini bir kere görse kabil değil unutmaz. Ne kadar yorgun olsa etrafında olup

bitenlerin farkına varır. Hem de bunları kendisini hiç yormadan yapar. Mesela bu delikanlı çok zor durumda... Belki de iki günden beri aç... Dün geceyi bir park sırasında geçirdiğine yemin etse başı ağrımaz. Sonra yüzünün rengi de bir tuhaf... Bu solgunluk sadece açlıktan, rahatsız olmaktan ileri gelemmez. Oğlan muhakkak ki hapisshaneden yeni çıkmış. Gözlerindeki bu oynak bakışlar... Bir çeşit korku... Korku değil, insanlardan ürkme. Yani en tabii bir şeyi bu kadar zor istemek... Uzun müddet mahpus yatanlar uzun müddet insanların gözlerine dikedik bakamazlarmış.

Sonra dükkana girişi, içeri girer girmez kendisi de pek farkına varmadan kenara çekilip sırtını duvara veriş hayatinin bir zamanlar tehlike içinde geçtiğini gösteriyor. Böyleleri, bilhassa müşkül vaziyette kalıp hareketlerinin kontrolünü elden bıraktıkları sıralarda sol dirsekleriyle sol koltuk altlarındaki tabanca yerini yoklarlar. Bunda böyle bir tik olmaması biraz garip... Belki de silah oyunlarından hazzetmiyordur. İnsanın omuzları bu kadar geniş, kolları bu kadar kalın ve yumrukları bu kadar iri olursa işe tabanca karıştırmayabilir.

Tombul John, raflardaki şişelerle meşgul gibi davranarak hem bunları düşünüyor hem de kendi keyfi için şuraya buraya yerleştirdiği küçük aynalar vasıtasıyla delikanlıyı kolluyordu.

Viskiyi küfür eder gibi içti. Elini iki kere cebine götürdü, yarı yerde vazgeçti. Sigarası yok da ondan... Tezgahın üstündeki pakete nasıl bakıyor, uzanıp alacak mı? Almayacaksa etrafı böyle bir hırsız gibi niçin kolladı, kendisine böyle garip garip neden baktı? Oğlan paketten bir sigara alıp yaksa Tombul John memnun olacaktı. Hele birkaç tanesini aşırıp cebine atsa büsbütün sevineceğini anlıyordu. Mister Mike Hammer'ın dostlarından biri ise bu hareketi serbestçe yapmalı. Malum ya, dostlarımızın dostları dostlarımızdır.

Delikanlı tezgahın çinkosunda parmaklarını sinirli sinirli dolaştırıyor, sigara paketine yaklaşıp geri çekiyordu. John: "Cebinde metelik yok," diye düşündü, "eminim viskiyi ödeyecek parası da yoktur."

Mister Hammer'dan ne istediğini sorsa mı? Eğer arada bir hergelelik sezmezse birkaç dolar borç vermek de münasip.

John bunları tasarlarken arkasından tatlı bir kadın sesi hayretle sordu:

“Bob! Sen nereden çıktın?”

Delikanlı dalgınlıktan kurtularak kekeledi:

“Senin burada ne işin var Rose?”

“Hiç... Şöyle bir uğradım... Başına neler gelmiş? Gazeteler hep yazdılar. Ben evvela inanmadım. Sonra resmini görünce... Ağladım inanır mısınız?”

“Mersi!”

“Haydi gel... Şuraya oturalım da karşılıklı bir şey içelim. Dertleşiriz.”

Bob viski bardağını eline aldı. John'a gülümseyerek kadının arkasından yürüdü.

John: “Tuhaf şey!” diye düşündü, “Bu meteliksiz herifin Madam Rose Velmon'la ne ilişkisi olabilir?”

Kadının sırtındaki kürk su içinde yirmi beş bin dolar eder. Altındaki lüks otomobil de ayrı bir servet. Taktığı mücevherler bir tarafa bırakılsın, Mister Jack Velmon'ın karısı... Şu meşhur nakliyat şirketi sahibi Mister Velmon'ın. Hepsinden mühimi kadın buralara ekseriya Cordiano ile beraber geliyor. Cordiano'nun edepsizliği de kocasının nakliyat şirketi kadar etrafa ün salmıştır. Cordiano yarı jigolo, yarı gangster bir herif... Şakası yok.

Tombul John başını salladı ve birdenbire Bob'u nereden tanıdığını hatırladı: “Mister Mike Hammer'ın iki üç sene evvel perişan ettiği bir gangster çetesinin efradından... Sonra nedense Mister Hammer bunu himayesine aldı, ağır cezadan kurtardı.”

*

Madam Rose Velmon garsona viski söylemiş, sonra Bob'u tetkike girişmişti. Nihayet gülümseyerek:

“Hiç değişmemişsin Bob,” dedi, “ben insanları mahpushane çok değiştirir sanmıştım. Sen eskisi gibisin... Kolejdeki gamsız, iyi yürekli arkadaş.”

“Mersi Rose... Sen de hep o cici kızsın.”

Madam Rose içini çekti:

“Değişmez olur muyum? Çok değiştim. Pek bedbahtım Bob... Ne kadar bedbaht olduğumu sana anlatamam.”

“Niçin?”

“Bir kere evlenirken hata ettim. Sevmeden evlendim. Zenginlik insana saadet vermiyor. Bilakis birçok tehlikeleri var.”

“Ne gibi mesela?”

“Affedersin Bob, senin başına gelenlerden sonra benim oturup halimden şikayet etmem ayıp.”

“Yok canım... Başıma gelenler kendi kabahatim. Bir insan içkiye alışık olmadığı halde çok içerse, dövüşmeye alışık olmadığı halde yumruklaşırsa, daha beteri sanki becerebilirmiş gibi gangsterlik oynamaya kalkarsa belasını bulur. Yaptığım aptallıkların cezasını er geç çekecektim. İyi oldu, akıllandım.”

“Gazetedeki resmi görünce ne kadar şaşırdım. Senin kadar yumuşak tabiatlı, hatırnaz bir çocuk...”

“Bir yumrukta adam öldürüyor, sonra haydut çetelerine giriyor, değil mi? Bereket versin Mike halime acıdı da beni büsbütün mahvolmaktan kurtardı. Mahkeme iki sene ceza verdiği zaman neler hissettiğimi anlatamam.”

“Kim bu Mike?”

“İyi yürekli bir insan... Daha doğrusu garip bir adam...” Bob içini çekti: “Hayatımın son iki buçuk senesi dayanılmaz bir kabus halinde geçti. O anları hatırladıkça korkudan kemiklerimin içi donacak gibi oluyor.”

“Zavallı Bob, anlıyorum.”

“Şimdi bunları geçelim. Sen derdini anlat. Belki bir yardımım dokunur.”

“Zannetmem. Öyle bir vaziyetteyim ki bana hiç kimse yardım edemez. Mahvolmaya doğru yavaşça itiliyorum. Mahvolmaya doğru kaydığımı hissetmek ve hiçbir şey yapamamak.”

“Kocanla geçinemiyor musun?”

“Mesele başka. İçelim Bob... Kuvvetim yeterse bütün olup bitenleri sana anlatırım. Sen beni kolejde de himaye ederdin. Sen hepimizin ağabeyi sayılırdın. Kız erkek bütün çocuklar dertlerimizi sana dinletirdik.”

Madam Velmon’ın bakışları buğulandı. Bob kadını ilk defa gözden geçirdi. Dört beş seneden beri ne kadar olgunlaşmış. Eski-den de çok güzeldi ama şimdi harikulade. Hem bu kadar körpe hem bu kadar olgun kadın olabilmek meseledir. Göğüsleri hala kolejin sporcu genç kız göğsü, kalçaları biraz genişlemiş, karnı hafifçe yuvarlak. Ağzını, gözlerini, ellerini ne kadar rahat kullanıyor. İnsan buna hemen aşık olur. Uğruna her deliliği kolayca yapar.

Bob kederle gülümsedi: “Tam da aşık olacak sıradayız ya,” diye düşündü, “saçmalamanın bundan kezaresi de görölmemiştir.”

“Önce bana şunu söyle,” dedi, “sen bu saatte, böyle bir barda tek başına ne arıyorsun?”

Madam Velmon tereddüt etti:

“Ben mi? Burada birisine bakmaya geldim. Arada sırada böyle yerlere uğruyorum. Muhit değiştirmek asabımı yatıştırıyor.”

“Kime baktın? Erkek mi?”

“Evet.”

“Adı ne?”

“Bilmem tanır mısın, Cordiano isminde...”

“Hangi Cordiano? Şu pis Korsikalı mı? Ne münasebet Rose? Senin bu herifle ne alışverişin olabilir?”

“Pek mi tehlikeli bir adam? Tesadüfen tanışmıştık. Bana buraları gezdirmeyi teklif etti.”

“Sakın bedbahtlığının sebebi bu tanışma olmasın?”

“Anlatırım dedim ya... İstersen haydi çıkalım. Otomobille biraz dolaşırız. Burası ne kadar sıcak? İnsan bunalıyor.” Bob’un yüzündeki değişmeyi hemen fark etti: “Ne var Bob? Bir yerin mi ağrıyor?”

Bob’un güzel erkek yüzü büsbütün sararmıştı. Gözlerine dolan keder ve telaş kim olsa fark ederdi.

Madam Velmon işi derhal anladı. Çantasından gizlice çıkardığı bir banknotu masanın altından Bob’a uzattı:

“Bunu al da hesabı gör,” dedi, “eğer almazsan darılırim... Ölünceye kadar küserim. Aramızda arkadaşlık kalmaz.”

Bob yüz dolarlık banknotu aldı, garsonu çağırdı.

“Hesap!” dedi.

Madam Velmon’ın uzattığı sigarayı yaktı. Hınçla birkaç nefes çekti.

Paranın üstünü ceketinin yan cebine koyarak kalktı.

Tezgahta hiçbir şeyi gözden kaçırmayan Tombul John: “Bizim mahallenin papazı ‘Allah herkesin rızkını verir’ gibi bir laf eder” diye güldü, “insan neredeyse bu uydurma söze inanacak. Bu dünyada ne biçim işler dönüyor yahu, ne aynalı işler dönüyor!”

II

Üç akşamdır buluşuyorlar, kadının lüks otomobilinde uzun gezintiler yapıyorlardı. Madam Velmon niçin bedbaht olduğunu henüz anlatmamıştı. Bob’un bütün suallerine, ısrarına “Daha sırası gelmedi” cevabını veriyordu. Aralarındaki münasebet kolejde olduğu gibi samimi arkadaşlıktan ileri gitmemişti. Madam Velmon ihtiraslarına mağlup bir kadın değildi. Yaşlı kocaya varmış birçok genç kadınlarda görülen histeri nöbetlerini geçirmiyor, cinsi bakımdan tatmin edilmediği için bedbaht ol-

muş kadınlara benzemiyordu. Bob'la tesadüfen başlayan yeni arkadaşlıklarında da cilveli bir taraf yoktu. Delikanlıyı güzelliği ve cazibesiyle tesiri altına almaya çalışmıyor, ellerinin veyahut vücutlarının temasında ürpermeler geçirmiyordu.

Daha fazla kolej hayatından, eski hatıralardan konuşuyorlardı.

Bu gece de gezinti bu hatıraların anılmasıyla başlamıştı. Madam Rose Velmon direksiyonda dimdik oturuyor, ileriye bakarak bir kız arkadaştan bahsediyordu. Bu kız vaktiyle Bob'un hoşuna gitmişti. Bütün arkadaşlar gibi Rose da bu platonik münasebetten haberdardı. Bir aralık: "Charlotte'ı seviyordun değil mi Bob?" diye sordu.

"Ben mi? Vallahi ne diyeyim? O yaşta insan kendisini ne kadar çabuk aldatıyor bilirsin. Hemen sevdiğini zannediyor. Yani 18 yaşındaki bir erkek için beğenmek, hoşlanmak, hatta acımak yok. Doğrudan doğruya ihtirasla sevmek..."

"Gençliğin tadına doyumaz şirinliği de burada değil mi?"

"Belki..."

"Charlotte şimdi bir senaristle evlendi, iki de çocuğu var."

"Öyle mi?"

"Doğru söyle Bob, bunu işitince yüreğin sızlamadı mı?"

"Hiç... Neden sızlayacakmış?"

"Şimdiye kadar candan yürekten aşık oldun elbette?"

"Ben mi? Zannetmem."

"Hiçbir kadına mutlak surette sahip olmak istemedin mi?"

"Bak nasıl düşündüm bu işi Rose: Alelade kadınlara mutlak surette sahip olmak değmez, mutlak surette sahip olmayı istediğimiz kadınların karşısında bunun imkansızlığını hemen anlarız."

"Buna düpedüz aşk tembelliği derler. Aşkın külfetlerini düşünerek kendini zapt ediyorsun. Böyle hareket etmekte rahatlık var ama, dünyanın en büyük zevkini ölünceye kadar tatmamak pahasına."

“Sen bu zevki tatmış gibi konuşuyorsun.”

“Hayır! Benimkisi tahmin.”

“Daha doğrusu yokluğu hissedilen şeyi idealize etmek... İyi ama sadece tahmin olsa kendini bedbaht hissetmezdin.”

Madam Velmon kilometre saatinin hafif ışığında delikanlının yüzüne baktı. Gözlerinde Bob’un ilk defa fark ettiği garip ışıklar vardı. Biraz kine, biraz ümitsizliğe benzeyen ışıklar ki parıltıları daha ziyade gözyaşlarından ileri geliyor olmalı. Bob: “Bu akşam nihayet konuşacak” diye düşündü, “bu akşam yüreğindeki açığa vuracak.”

Hafif bir yağmur başlamıştı. Şehrin dışındaki asfalt canlı bir hayvan derisi gibi parlıyor, otomobilin ışıkları altında adeta ürperi-yordu.

Yarım saatten beri üçüncü defa durdular. Bir küçük meyhanede birer duble viski içtiler.

Sigaralarını yakıp tekrar yola çıktıkları zaman Rose:

“Bu gece içmek istiyorum,” dedi, “her şeyi unutmak için... Sana da bazı bazı her şeyi unutmak arzusu gelir mi?”

“Bu arzu hayatından memnun olmayan bütün insanlara sık sık gelir.”

“Haklısın. Hepimiz ertesi sabah daha bedbaht, daha kuvvetsiz uyanacağımızı bildiğimiz halde alkole iltica ederiz. Sade alkole mi? Birçoklarını beyaz zehir müptelası yapan şey hep bu yaşadığı anın realitelerinden kaçmak hissi değil mi? Sen hiç beyaz zehir kullandın mı Bob?

“Hayır.”

“Hiç mi? Tecrübe için olsun?”

“Kullanmadım. Ya sen?”

“Ben... Bir zamanlar biraz...”

“Demek bu bedbahtlığın bu kadar ciddi?”

“Evet. Çok bedbahtım Bob... Sana rastlamasaydım bu bedbahtlığı kimseye açmadan sürüklenip gidecektim. Ama şimdi dertleşeceğimi zannediyorum. Birisinden imdat isteyeceğim. Bu birisi sensin.”

“Mersi Rose... Bilirsin, seni şey gibi severim... Bir küçük kız kardeş gibi.”

“Bilmez miyim? Zaten sana her zaman sahici ağabeyimmişsin gibi güvenmiştim.”

“‘Güvenmiştim’ doğru bir laf! Yani ‘Evvelce güvenirdim’ demek istiyorsun. Hala güvensen, işi bu kadar uzatmazdın.”

“Saçmalıyorsun. Sana herkes her zaman güvenir. Seni yakından tanıyıp güvenmemek kabil mi? Şuradan birer viski daha içelim!”

“Fazla olacak. Araba sürüyorsun, yollar kalabalık.”

“Uf! Yollar kalabalık, insanlar ayıplar, görenler ne der... Usandım bütün bu kayıtlardan Bob... New York denilen bu beton ve asfalt karışıklığına sımsıkı bağlı olmasam başımı alıp kaçacağım. Nereye mi? Nereye olduğunu ben de bilmiyorum, insanların az oldukları bir yere... İnsanların az oldukları ve birbirlerini yırtıcı hayvanlar gibi kollamadıkları bir yere...” Sinirli sinirli güldü: “Bu fikir benim değil. Bir arkadaşım hep böyle söyler, iyi kızdır. Akıllı bir kız. Seyahatte olmasaydı seninle tanıştırdırdım. Birbirinizden hoşlanırdınız. Dur bakalım, belki de dönmüştür. Bir kere uğrayalım, ister misin?”

“Vakit geç. Saate baksana!”

“Dokuz bile olmadı.”

“Annesi filan?”

“Dünyada hiç kimsesi yok. Sevinir. Dua et de dönmüş olsun.”

Otomobili ustalıklı çevirdi. Sürati artırdı. Yüzündeki keder dağılmış, keyifli bir işe gider gibi neşelenmişti. Sarı saçları rüzgarla savruluyor, gittikçe sıklaşan sokak fenerlerinin ışığında altın ışıklarla parlıyordu.

New York’un kenarında, bahçelerin içinden geçen تنها bir yola saptılar, bir demir parmaklığın önünde durdular. Rose:

“İşte geldik,” dedi, “ışık görünmüyor ama olsun... Dönüp dönmediğini anlarız.”

“Sen yorulma. Ben kapıyı çalarım.”

“Hayır, beraber gidelim. Bende anahtar var.”

Küçük bahçenin ağaç gölgelerinden yürüdüler. Gece burada daha ılıktı. Her taraf ıslak toprak kokuyordu.

Madam Rose Velmon kapıyı çalmaya lüzum görmeden çantasından bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Holdeki elektriği yaktı.

“Gel,” diye fısıldadı, “gürültü etme, sükuta yazık olur.”

Bob: “Kız sarhoş vallahi” diye düşündü, “kız iyice sarhoş.”

Oldukça geniş bir salona girdiler. Buranın tek başına yaşayan ince zevkli bir kadına ait olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

Ocağın önünde iki tane çok geniş koltuk vardı. Yere küçük halılar ve bir beyaz ayı postu serilmişti. Köşede gayet geniş bir divan yastıklarla dolu. Raflarda kitap ciltleri... Alçak bir masanın üzerinde yarım kalmış bir iskambil falı olduğu gibi duruyor.

“Ceketini çıkarsana!”

“Hani arkadaşın?”

“Henüz gelmemiş.”

“Zannetmem, baksana iskambillere...”

“Giderken böyle bırakmıştır. Böyle olduğu gibi. Dönmüş olsaydı, toplar yeniden açardı.”

“Demek ki istikbali iskambil kağıtlarından öğrenmeye meraklı...” Bob etrafı kolladı: “Burada senin kokun var Rose?”

“Benim kokumu sen nereden biliyorsun?”

“Amma da sual! Kaç gündür beraberiz.”

“Hoşuna gidiyor mu? Doğru söyle... Bak da söyle... Gözlerime bak.”

Bob hayretle döndü. Rose’un güzel yüzü yüzüne dört parmak yakın. Bu yüz birden değişmiş, o hesaplı kadın kaybolmuş da ye-

rine ihtirasla soluyan, her soluyuşta burun kanatları açılıp kapanan bir başka kadın gelmiş. Yeşil gözleri yarı kapalı, etli dudakları yarı açık. Neredeyse düşecek. Kollarının arasına almalı mı?

“Öp beni Bob! Görmüyor musun bayılıyorrum.”

Bob bir kolunu arkadaşının beline doladı, ötekini boynuna... Rose’un başı arkaya düştü, gür sarı saçları dağıldı. Beyaz gerdanı ihtiras seğirmeleriyle yutkunur gibi titriyor.

Delikanlı yarı baygın vücudu divana götürdü, arkaüstü yatırdı.

“Bir şey içer misin?” diye sordu.

“İstemem şimdi... Beni bırakma... Sen ne kadar kuvvetlisin Bob... Sen eskiden de böyle kuvvetliydin... Sık beni ruhum... Kemiklerimi kır!”

Bob dudaklarını kadının gerdanına dokundurdu. İhtiyar bir kocaya varmış bedbaht bir genç kadınla delikanlılığının en ateşli iki senesini mahpusta geçirmiş ve çıktığından beri hiçbir kadınla buluşmamış kuvvetli bir erkeğin sevişmesi böylece başladı.

*

Kendilerine geldikleri zaman saatler geçmişti. İki de rahatlandıırıçı bir yorgunluk içindeydiler. Rose yüzünü Bob’un geniş göğsüne saklayarak:

“Bütün kabahat benim,” diye mırıldandı, “seni adeta baştan çıkardım Bob... Benden nefret etmiyorsun değil mi?”

“Bilakis, sana minnettarım. Beni mesut ettin.”

“Öyleyse bu saadeti kutlayalım, şurada viski olacak. Mutfaktan iki bardak getir.”

Bob çıplaklığını örtmeye lüzum görmeden yürüdü. Geri döndüğü zaman Rose adeta giyinmişti.

“Utaniyorum inanır mısınız?” diye güldü, “Ne tuhaf halbuki...”

“Sen viskileri doldur. Ben de giyineceğim.”

Bob arkasını döndü. Rose sordu:

“Beni biraz olsun sevecek misin Bob?”

“Biraz olsun, ne demek?”

“Beni sev... Beni sevmeye çalış. Sevmeye ihtiyacım var. Çok sevmeye... Bana acımalısın aynı zamanda... Ben hakikaten acınacak bir kadınıym. Bilsen.”

“Anlat artık. Nedir? Ne oluyor?”

“Bir an her şeyi söyleyeyim, diyorum, sonra vazgeçiyorum. Bob bana yemin eder misin?”

“Niçin?”

“Beni çok sevmeni isteyemem. Buna belki hakkım yok. Ama bana sonuna kadar acıyabilirsin, beni koruyabilirsin. Bana söz ver.”

“Neye karşı? Kime karşı?”

“Bana işkence eden birisi olsa... Beni keyif için bedbaht eden, beni her an korkudan geberten gaddar birisi... Namussuzun biri... Onu öldürür müsün Bob?”

Bob hızla döndü. Rose divanda oturuyordu. Sol diziyile sağ memesi dışarıda... Öylece dalgın. Uçsuz bucaksız bir keder içinde. Yüzüne bakarak ümitsiz ümitsiz gülümsedi:

“Sualime şaştın mı?”

“Kocandan mı bahsediyorsun?”

“Kimden bahsettiğimi sana sonra söylerim, sırası gelince:”

“Şimdi söyle...”

“Şimdi olmaz.”

“Sana kocan mı işkence ediyor?”

“Sonra, hepsini öğreneceksin. Birdenbire ne kadar rahatladım. Adeta mesut oldum. Bir gamsız kolej talebesi gibi bahtiyarım. Teşekkür ederim Bob, sana minnettaram.”

“Saçmalıyorsun. Minnet nasıl söz?”

“Hayır hayır, insan sana emniyetle teslim olur. Sen arkadaşlarına her zaman emniyet verdin. Sen hangi şart içinde olursan ol

kimseye ihanet edemezsin. Sende eski şövalyelerin hudutsuz fedakarlığı var. Bunu herkes kolayca sezer. Sonra... Haberin var mı çok iyi sevişiyorsun. Seni hiçbir kadın unutamaz.”

“Beni şımartıyorsun sevgilim, sıhhatine.”

“Sıhhatime evet... Yanıma otur... Şuraya... Aklıma ne geldi tahmin edemezsin, iki sene hapiste yattığını düşündüm de... Haydi anlat Bob... Hapishanede kadınsızlık feci bir şey değil mi? Senin kadar kuvvetli bir erkek kim bilir ne kadar ıstırap çekmiştir?”

Bob’un çehresinden acı hatıraların ağır manası geçti. Gözleri ıstırapla kısıldı. Bardağı masaya bıraktı. Genç kadını kollarına aldı. İhtirasla öptü.

“Anlatsana Bob... Feci değil mi?”

“Çok... İnsan zaman zaman deliye döner. Ötesi yok.”

“Tahmin ederim.”

Kollarını erkeğin boynuna doladı. Kendisine doğru çekerek divana yattı. Gözlerinin içine dikkatle bakıp:

“Beni biraz sev,” diye yalvardı, “beni koru! Bedbaht bir kadını korumanın bir tek yolu var Bob, onu sevmek. Senden bunu sadaka gibi istiyorum.”

“Gene saçmalamaya başladın.”

“Hayır, saçma değil hakikat.”

“Birisini öldürmekten bahsediyordun. Kim bu?”

“Sonra... Eğer ben kendim hakkından gelemezsem...” Birden doğruldu, gözlerine dehşet doldu: “Neler söylüyorum? Beni affet, bu sözü de unut. Unut rica ederim, haydi yemin et! Bu sözü hiç kimseye söylemeyeceğine yemin et. Ama hiç kimseye... Kendi kendine bile.”

“Meraklanma, söylemem.”

“Sen çok mert bir erkeksin Bob... Haydi içelim de gidelim. Geç kaldım ruhum, çok geç kaldım. Ne müthiş şeylere, ne kalın zincirlerle sınırsız bağlı olduğumu tasavvur edebilsen.”

III

Dönüşte hemen hemen hiçbir şey konuşmadılar. Yalnız eve yaklaşırken Rose birdenbire hatırlamış gibi sordu:

“Sana rastladığım meyhanede bir arkadaşını arıyordun, buldun mu?”

“Mister Mike Hammer’ı mı? Hayır. Seyahatteymiş. Neden sordun?”

“Bilmem. Öyle aklıma geldi.”

Evin köşesinde arabayı durdurdu. Çantasından bir şey çıkarıp Bob’un avucuna apansız sıkıştırdı. Delikanlı banknotların temasını hissedince irkildi:

“Ne yapıyorsun?” diye geri çekildi, “Rica ederim Rose.”

“Asıl ben sana rica ederim. Almazsan vallahi gücenirim. Alacaksın. Artık aramızda böyle şeylerin ne değeri var Bob? Borcun olsun. İlk fırsatta ödersin. Almazsan beni bedbaht eden faciadan sana bahsedemem. Bu suretle bana yardım etmek istemediğin anlaşılır.”

“Param var. İlk gece verdiğin yüz doları...”

“Bırak şimdi... Yüz doların değeri mi olur? Dur aklıma bir şey geldi.” Biraz susup düşündü, tereddütle sordu: “İşin var mı bu gece? Yani beş on dakika bekleyebilir misin?”

“Ne olacak?”

“Eğer kocam yattıysa sana bazı mektuplar vereceğim. Bunları okursan meseleyi anlatmam daha kolaylaşır.”

“Peki, beklerim. Hiçbir işim yok.”

“Evin arkasına dolaş, ikinci katta, yan yana balkonlu iki oda göreceksin. Birisi kocamın çalışma odası, öteki benim yatak odam. Biz senelerden beri ayrı odalarda yatıyoruz.” Sinirli sinirli güldü: “Ayrı odalarda... Anladın mı? Bunu ileride belki beni kıskanmaya başlarsın diye söylüyorum. Eğer kocamın odasında ışık yanı-

yorsa... Sağdaki odada yani... Biraz bekler gidersin. Işık sönerse yatmaya çıktı demektir. O zaman benim odamın ışıkları yanar. Biraz bekle. Bahsettiğim mektupları sana atarım. Olur mu?”

“Olur.”

“Yarın akşam gene parkın kapısında.”

“Peki.”

“Sakın benden usanma e mi?” Boynuna sarılıp sevgilisini ihtirasla öptü: “Beni biraz sev.”

Bob arabadan indi. Yüreği gururla doluydu. Rose kolay elde edilir kadınlardan değildi. Hem güzel, hem akıllı, üstelik çok da zengin. Böyle bir kadın tarafından sevilmek her erkeği kibirlendirir.

Keyifli bir ıslık öttürdü, Rose usta bir manevrayla otomobilini evin önüne çekmişti. Bob arka sokağa dolaştı, ikinci katın balkonlu odalarından birinde ışık yanıyordu. “Herif çalışıyor” diye düşündü, “Gecenin bu saatinde böyle herifler neye çalışırlar bilmem ki... Karılarıyla meşgul olacakları yerde...”

Bu son fikri hemen yadırgadı. Eğer Mister Velmon’ları para kazanmak hırsı zapt etmese biçare Bob’lar Rose gibi kadınları rüyalarında görebilirler mi?

“Şimdi kocasını, yorulduğundan bahsederek yatmaya gönderir. Herif bunun nereden geldiğini merak etmez mi? Mahrumiyetten kurtulmuş bir kadının yüzündeki rahatlığı nasıl sezmez bu hayvan?”

Sonra Rose’un kendisine vereceği mektupların neye dair olabileceklerini düşünerek daldı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden bir garip gürültüyle adeta sıçrayarak kendine geldi. Bir anda dikkat kesilmiş, nefesini tutarak nemli geceye kulak vermişti. “Hayır, silah sesi olamaz. Caddeden geçen bir otomobilin egzoz borusu...” Böyle düşündüğü halde koşar gibi dar sokaktan çıktı. Aydınlık caddeye sapınca Rose’un telaşla evden fırladığını, otomobiline atlayıp süratle uzaklaştığını gördü.

Bir an ne yapacağını hatırlamaya çalıştı. Kafası işlemiyordu ama biçare kadının belki senelerden beri dehşet içinde düşündüğü facianın nihayet gelip çattığına emindi. Bu emin oluşla tereddüdü dağıldı. Hayatında her zaman ve kolayca yaptığı gibi kati kararını verdi, apartman kapısına doğru geniş ve sağlam adımlarla yürüdü.

IV

Kapıcı kulübesinden dışarıya ışık vuruyordu. Lakin ortada kimseler yoktu. Merdivenin yarısında: “Küçük kalibreli bir silahtı” diye düşündü, “şu minimini oyuncaklardan... Sedefli kadın silahlarından biri...”

Silah minimini olduğundan... binanın sessizliği dikkatini çekti. Eski bir gangster alışkanlığıyla zerre kadar gürültü çıkarmadan yürüdü. Kederle gülümsedi. İkinci kat koridorunda ışık fersizdi. Velmonların apartmanını tahmine çalıştı. Sonra kapılardaki kartları okumayı akıl etti. “G. Velmon – Nakliyat işleri” yazısını görünce kanadı yavaşça itti. Kapı açıktı. Buna hiç şaşmadı.

Koridora vuran mustatil bir ışık gideceği yeri gösteriyordu.

Işıktaki durdu. Evvela yerde yatan dazlak kafalı cesedi gördü. Yerde yatanın çoktan ölmüş olduğuna hemen kanaat getirmişti, içeri girdi. Adeti olduğu üzere sırtını duvara dayayıp bir sigara yaktı.

Burası gayet pahalı döşenmiş bir çalışma odasıydı. Köşede üzeri camlı muazzam bir masa vardı. Yan tarafa yeşil maroken döşeli bir küçük sedir konulmuştu. Duvarda mufassal bir Birleşik Amerika haritası asılı. Çelik dosya dolabı, kasa, yani her şey tamam!

Cesede yaklaştı. Evet, nefes almıyor. Çoktan cavlağı çekmiş Mister Velmon... Sigarasını ağzına yerleştirdi. Görür görmez herifin öldüğüne nasıl kanaat getirdiyse, bunun Mister Velmon olduğuna da öylece emindi. Daha beteri: herifin öldürüldüğünden de zerre kadar şüphe etmiyordu.

“Ah bu kadınlar” diye kederle gülümsedi, “en akıllıları bile bazen ne kadar budala oluyor.”

Odaya Rose’un yüreğini ürperten kokusu sinmişti. Adam yüzükoyun yatıyor. Kollarını iki yana açmış. Bir dizi garip bir surette bükülü. Çenesine yumruk yiyip tahtaları öpen bir boksör kalkmaya çalışırken bacağına böyle bükür.

Ölünün yanına yaklaştı. Başını çevirdi. Ceset henüz soğumamış bile... Suratı amma da çirkin. Böyle herifler paraları sayesinde genç bir kızla evlenmekten, sonra da bu genç kızı gaddarca bedbaht etmekten çekinmezler.

Bob küfretti. Cesedin sol tarafından ince bir kan çizgisi kurşuni renkli halının üstüne uzanıyordu. Koyu kırmızı, parlak bir çizgi.

Tabancaya gözü ilişti. Üç adım ileriye düşmüş. Silah sesini duyduğu zaman tahmin ettiği oyuncak. Sapı sedefli, namlusu nikelli. Minimini.

“Budalalık vallahi... Buna budalalık bile denmez. Çocukluk. Polis on dakika sonra zavallı kızı enseleyecek. On dakika ne demek? Bir dakika sonra... Eminim ki silahın her tarafı Rose’un parmak izleriyle doludur.”

Ayağa kalktı. Sigarasını masadaki kül tabağına hışımla bastırdı. Ellerini beline dayayarak ümitsiz ümitsiz etrafa baktı.

“Kızı bir saat sonra tutacaklar. Polis sorgusuna dayanamayacağı muhakkak. Hele boş bulunup temelli inkar ederse elektrikli iskemleyi mutlaka boylar. Sipsivri inkar demek, müdafaa imkanlarını peşinen kaybetmek demek. İnsan: ‘Ben öldürmedim’ deyince ‘Şöyle öldürdüm’ diye hafifletici noktaları ileri süremez. Hapı yutar.”

Rose’u poliste, mahkemede, hapishanede ve nihayet elektrikli iskemleyle idam edilirken gözünün önüne getirdi. Sadece ağır ceza ile hapse bile atılsa gene de facia, hem de Rose gibi bir kadının asla dayanamayacağı bir facia.

Tekrar kederle gülümsedi. Avuçlarını birbirine sürterek mühim bir işe girişmeye hazırlandı. Evvela açık kapıdan balkona çıktı,

yangın merdivenini gözden geçirdi. Balkon korkuluğundan aşır parmak izlerini korkuluğun tahtalarına iyice yapıştırdı. Oradan yangın merdivenine geçti. Son basamağını tutup aşağıya sallandı. Kendisini tekrar yukarı çektiği zaman, içeriye buradan girdiğini gösteren parmak izlerini yerlerine yerleştirmiş oldu.

Sonra yazı masasına yaklaştı. Camın ötesini berisini tuttu. Kasanın sapını, kilidini yokladı. Elektrik düğmesini iki kere çevirdi. Tabancayı yerden aldı. Mendiliyle güzelce silip Rose'un parmak izlerini ortadan kaldırdı. Bunların yerine kendininkileri koydu. Silahı tekrar bir kenara attı.

Çıkacağı zaman bir başka düşünceyle bir an durakladı. Cesedi buradan alıp başka bir yere taşımanın mümkün olup olmadığını bir müddet düşündü. Gülümseyerek bu fıkirden vazgeçti.

Elektriği söndürdü. Koridordan sert adımlarla yürüdü. Artık gürültü etmek veya etmemek bahis mevzuu olamazdı. Asansörün kapısı açık kalmıştı. Hiçbir şey düşünmeden içeri girdi. Düğmeye bastı. Zemin katına yaklaşırken caddenin her zamanki gürültüsü içinde süratle geçen otomobillerden birinin egzoz borusundan çıkan patlamayı duydu. "Tam 7,65'lik bir kurşun sesi" diye gülümsedi, "halbuki yukarıdaki oyuncağın gürültüsü yoktur, adam öldürdüğü halde... Tuhaf vallahi..."

Asansörden çıkınca kapıcı ile karşılaştı. Herif merdivenlerden yukarıya bakıyordu. Göz göze geldiler.

Bob, yüzünü saklamaya lüzum görmeden yürüdü. Kapıcı bir şey söyleyecek gibi yolunu kesince yumruğunu çenesine yapıştırdı. Yere devrilen herifin üzerinden atlayarak kapıya yetişti. Kaldırımında bir tek yolcu vardı. Yavaşladı. Sakin adımlarla karşıya geçti. İlk sokağa saptı.

Evvela Mike Hammer'ın gelip gelmediğini sormak aklına geldi. Fakat bundan hemen vazgeçti. "Kızı bulup vaziyeti anlatmalı ki icabında ona göre ifade versin" diye düşündü.

Lakin bunun imkansızlığı da meydandaydı. Sabahtan beri taş taşımış gibi sırtı sızlamaya başlamıştı. "En iyisi gidip yatmak" diye

düşündü. “Otele gidip yatmalıyım. Hür olarak geçireceğim son gece...”

Elleri pantolonunun cebinde, hep o telaşsız adımlarla otele kadar yürüdü. Kapıcıya gülümseyerek:

“Beni birkaç kişi arayacak,” dedi, “odamı lütfen gösterirsiniz.”

“Olur Mister Carter.”

Yukarı çıktı. Karyolaya elbisesiyle uzandı. Uyku umduğundan çok daha çabuk bastırdı. Daldı gitti.

BİRİNCİ KISIM

Bahama Bar’a girdiğim zaman buranın gedikli müşterileri henüz masaları tutmamışlardı. Tezgaha yaklaştım. Gülümseyerek suratıma bakan John’a:

“Merhaba.” dedim.

“Merhaba Mister Hammer.” diye büsbütün sırttı. “Nasıl, iyi dinlendiniz mi?”

“Eh... Şöyle böyle. Beni arayan soran?”

John’un yüzü hayretle asıldı:

“Siz gazete filan okumadınız galiba?”

“Bir haftadan beri gazete gördüğüm yok. Ne olmuş?”

John tezgahın altından bir gazete çekti:

“Hele şuna bir bakın da sonra.” dedi.

Gazeteyi açar açmaz Bob’un resmiyle karşılaştım. Kocaman başlıklar: VELMON CİNAYETİ!

“Nedir? Nasıl iş?” diye sormuşum.

John:

“Bu Bob Carter sizi iki kere aradı,” dedi, “bir aralık işleri düzelir gibi olmuştu. Arkasından birdenbire...”

“Viski!” dedim.

Bir yudum aldım. Gazeteyi aramıza duvar gibi getirdikten sonra John sesini kesip bekledi.

Bob hapisten çıktığının haftasında birisini öldürüyor. İnanılır şey değil. Ben insanın üzerinde bu kadar yanılır mıyım? Peki, parası için adam öldürmek niyetinde olan bir herif beni ısrarla niçin arasın? Sonra bu ne biçim adam öldürmek? Esasına bakılırsa, daha doğrusu, gazetenin yazdığı baştan başa uydurma değilse Bob gibi tecrübeli bir oğlan para için adam vururken böyle davranmayacak. Bu işlerde hiç olmazsa eldiven giyileceğini artık Yeni Gine vahşileri bile öğrendi. Sen git, herifi evinde tepele... Sonra her tarafa parmak izleri saç... Oteline dön, mışıl mışıl uyu.

Gazetenin yazdığına göre, kapısı vurulunca: “Buyurun efendiler, sizi bekliyordum, üzerimde silah yok!” diye bağırmış. Sorguda kapıyı yumrukladığını kabul ediyor. Hırsızlığa girmişmiş de, kimseler yokmuş da... Çocukların bile yutmayacağı masallar... Kapıcı ile üç arkadaşının ifadeleri gayet açık. Bunlar kağıt oynuyorlarmış. Silah sesine benzeyen bir gürültü işitmişler. Kapıcı dışarıya fırlamış. Kısa bir müddet geçmiş, asansörden bizimki çıkmış. Rezalet.

Okumayı bitirince John’un yüzüne hayretle baktım. John:

“İşin garibi Mister Hammer,” dedi, “gazeteler herifin öldürdüğü adamın karısıyla ahabap olduğunu yazmadılar.”

“Ahabap mı olduğunu? Öldürdüğü herifin karısıyla mı?”

“Tabii ya... Burada tesadüfen buluştular. Oğlan ikinci defa sizi sormaya gelmişti. Hali haraptı. Aç olduğuna yemin ederim. Sigarası da yoktu. Viski istedi. Lakin parasını veremeyecek halde bulunduğu eminim. Tam bu sırada Madam Velmon işe karıştı.”

“Sen Madam Velmon’ı nereden tanıyorsun?”

“Buraya arada sırada gelir. Tanımaz mıyım?”

“Ne münasebet? Kocasıyla beraber mi?”

“Kocasıyla beraber değil tabii... Cordiano adında bir yiğit var ya, Korsikalı bir yiğit.”

“Şu pis jigolo mu? Sen neler söylüyorsun John?”

“Sade pis jigolo sayılmaz. Oldukça tehlikeli bir haydut.”

“Bu Madam Velmon’ın böyle heriflerle ne alışverişi oluyor?”

“Orasını pek bilmem. Bildiğim bir şey varsa sizin ahbap ya budaların biri, yahut bizim anlayamadığımız bir sebepten kendisini müdafaa etmiyor.”

“Bir viski daha ver. Sahi çok tuhaf John.”

“Tuhaf olmaz mı? Oğlan meteliğe kurşun atıyordu. İlk gece kadın masanın altından parayı uzatmasaydı hesabı göremeyecekti. Sonra iki üç gün beraber dolaşılar.”

“Kadın nasıl bir mal?”

“Öylesini belki şimdiye kadar hiç görmediniz Mister Hammer, yaman mı yaman.”

“Sarışın mı, esmer mi?”

“Sarışın... Hem de sarışınların şahı! Sonra efendim, kılığı kıyafeti dersiniz değme milyarder karısı öyle giyinemez. Giyinse de kendisine yaraştıramaz. Böyle akıl almaz, tuhaf işler zaten bu kadar güzel kadınların göründükleri yerde zuhur eder, siz benden daha alasını bilirsiniz.”

Biraz düşündüm. Gazeteyi katlayıp John’a verdim. Viskiden bir yudum alıp telefona yürüdüm. Numarayı çevirdim. New York Cinayet Masası Şefi aziz dostum Pat Chambers usanmış, yorgun sesiyle: “Alo!” deyince yüreğim biraz ferahladı:

“Pat,” dedim, “ben kimim bil bakalım.”

“Sen mi koca haydut? Gene gece vakti derdin ne? Dinlenmeye gittin gideli biraz rahatlamıştım.”

“İşte döndüm.”

“Nereden telefon ediyorsun?”

“Bahama Bar’dan. Cüzdanımı evde unutmuşum Pat. Beni burada haczettiler. Gelip kurtaracak bir dost arayınca seni hatırladım.”

“Atıyorsun münasebetsiz.”

“Vallahi... Koş yetiş.”

“İşim var.”

“Asıl sen atıyorsun. New York denilen bu cenabet memlekette polisin ne işi olabilirmiş. Gel diyorum, hemen.”

*

Pat on dakika sonra kapıda göründü. Şapkasını adeti olduğu üzere ensesine yıkıp gözlerini kısarak masalara baktı. Beni görünce somurttu.

Karşıma iyice yerleşti. “Ne var?” demesine meydan vermeden Bob Carter’ın resmi bulunan gazeteyi önüne sürdüm.

“Bu iş neyin nesi? diye sordum.

“Bu mu?” diye büsbütün suratını astı. “Sana ne?”

“Sen gitgide bunuyorsun canımın içi... Ben oğlanı sahte tahviller işinde ağır cezadan kurtarmadım mı? Himayem altına almadım mı? Hapishaneden çıkınca gelip beni bulacaktı. Kendisine bir iş temin edecektik.”

“Artık merak edecek tarafı kalmadı. Herifin bu sefer işi iş.”

“Sen halt etmişsin. Benim himayeme aldığım bir insan böyle bir cinayetin faili olamaz.”

“Mike, beni dinle... Son mafya çetesi boğuşmasında ölümlerden kurtuldun. Az kaldı cavlağı çekiyordun. Karı seni güzelce kurşunladı. Eğer Velda kız tam zamanında imdada yetişmeseydi şu anda ben seninle konuşmak bedbahtlığına uğramamış olurdum. Birkaç ay dinlendin. Rahat batmaya başladı. Başına bela arıyorsun. Hatta bu seferki bela bile değil. Düpedüz mesele çıkarmak niyetindesin. Bu işin gizli kapaklı bir tarafı yok oğlum! Herif hırsızlığa gidiyor. Üstüne geliyorlar. Bal gibi vuruyor. Bu dünyada hiçbir kuvvet senin Bob dediğin avanak serseriye elektrikli iskemleden kurtaramaz. Haydi viskileri tazeleyelim de Velda ile düğününüz ne zaman onu anlayalım.”

“Düğün meselesi gene geri kaldı. Kızı tekrardan bir tereddüt kapladı. Ben eğer evlendikten sonra da mesleğimin selametini

bahane ederek başka kadınlarla alakadar olursam bizim Velda beni mutlaka gebertirmiş. Bu sebeple düşünüyoruz. Doluya koyuyor aldırıyor, boşa koyuyor dolduramıyor. Ben de bekarlığın tadını çıkarıyorum. Sen şimdi bana söyle bakalım; oğlan nasıl ifade verdi?”

“Hiç... ‘Ben öldürmedim’ diyor da başka bir laf etmiyor. Halbuki elimizde kati deliller var: parmak izleri, kapıcının kati şahadeti. Aynı zamanda caddeden geçen bir yolcu Bob’u tereddütsüz teşhis etti. Silah sesinin duyulduğu anı kapıcının misafirleri sayesinde şeksiz şüphesiz tespit ettik.”

“Bir sual Pat, oğlanın ceplerinde yahut eşyalarının arasında eldivenler bulundu mu?”

“Eldivenler mi? Elbet bulundu.”

“Şu halde, etrafa bol bol dağıtılmış olan parmak izlerini nasıl izah ediyorsun? Bob bu işlerin acemisi sayılmaz. Kaldı ki bugün sokaklarda hırsız-polis oynayan veletler bile yüzlerine mendil takıyorlar, ellerine eldiven geçiriyorlar.”

“Kim bilir? Belki biraz içmişti. Apansız karar vermiş olması da mümkün... Böyle ani kararlar en küçük ihtiyat tedbirleri almadan insanın başını derde sokar.”

“Bob ayyaş değildir, bu bir... Bir de ani bir kararla kendisini elektrikli iskemleye oturtacak budalalardan sayılmaz.”

“Silah sesinden sonra herifin asansörden deli gibi fırlamasına, kapıcıyı bir yumrukta yere sermesine ne dersin?”

“Bakalım, derim.”

“Gene üzerine elzem olmayan işlere burun sokmaya hazırlanıyorsun. Mafya işinden beri Başsavcı ile aran iyi. Bu işten büyük mükafatlar aldın. Ceplerin tika basa dolu. Kızı nikaha razı et de biraz hayatına çekidüzen ver. Görüyorum sendeki meşhur gangster düşmanlığı gitgide bu pis herifleri himaye hastalığına dönüyor. İyi alamet sayılmaz yavrum, başın derde girer.”

“Bunlar ne akıllı laflar Pat! Bunlar halisinden baba öğütleri.”

“Alay etme, hususi hafiyelerin yüz karası!”

Elimde olmayarak çokbilmişçesine gülümsedim. Pat birdenbire pirelendi.

“Ne oluyor Mike?” diye yavaşça sordu, “Sakın bu iş hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyler mi öğrendin?”

“Sizin bilmediğiniz şeyleri öğrenmek benim ne haddime? Nasihat veren ben miyim, sen misin? Nasihat vermek başlı başına bir hadisedir... Bir hadise ki ancak kendisine güvenenler...”

“Gevezelik istemem, beni başsavcıya, hakime, jüri heyetine karşı mahcup edersen vallahi bozuyoruz.”

“Vay, bu kadar kati delillere rağmen mahcup olmak ihtimali gene de mevcut demek?”

“Mevcut değil gibi ama seninle karşılaşınca insan tereddüde düşüyor. Velda haklı. Sen ne baş belası bir herifsin yahu! Bu gece sabaha kadar bana gene uyku yok. İş bir daha gözden geçirmeliyim.”

“İyi edersin. Şeytan azapta gerek.”

Pat viskiyi içti. Cüzdanına davrandı. Elini tuttum:

“Bırak, dedim, ben ısmarladım.”

“Hani üstünde para yoktu, yalancı mendebur!”

“Benim canımın sağlığı para sayılır yavrum. Bizim kredimiz var. Biz resmi polis değiliz ki, hususi hafiyeyiz.”

Pat bir şeyler homurdanarak geçti gitti. Ben tezgaha yaklaştım:

“Bana bak John,” dedim, “bu dakikadan itibaren Bob meselesinden hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Bilhassa Madam Velmon’ın adını ağzına almak yasak!”

Yüzüme hayretle baktı:

“Madam Velmon’ın mı?” diye şaşkın şaşkın sordu. “Ömrümde bu ismi ilk defa işitiyorum Mister Hammer, sakın büyükanneniz olmasın bu Madam Velmon?”

“Tamam! Mersi John. Şimdi söyle bakalım Dore’u nerede bulabilirim? Hani barlarda çalışan bir sarışın afet vardı.”

“Dore’u öyle mi? Hele bir kere Miami denilen batakhaneye bakın. Ne yapacaksınız?”

“Bir adres öğreneceğim.”

“İyi düşündünüz. Herifle bugünlerde araları açık. Eğer Cordiano’nun adresini biliyorsa belki size söyler.”

“Eyvallah John.”

“Güle güle Mister Hammer. Şu Bob denilen oğlan fena çocuk değildi. Elektrikli iskemleden kurtarırsanız vallahi sevinirim.”

Elimi salladım. Bardan dışarıya çıktım.

İKİNCİ KISIM

Miami Bar’ın kapısına yaklaştığım zaman uzaklarda bir saat gece yarısını vuruyordu.

Üniformalı kapıcı hürmetle yol verdi. Vestiyerdeki kıza şapkamı bıraktım. Yanağını okşayarak sordum:

“Miss Dore hala burada şarkı söylüyor mu meleğim?”

“Söylüyor Mister Hammer.”

“Kızı görmeyeli seneler oldu. Büsbütün şişmanlamıştır diye korkuyorum. Ben şişman kadınlardan hiç hoşlanmam. Kız dediğin senin gibi olmalı.”

Yürüdüm. Beni salonun kapısında tesadüfen şef garson karşıladı:

“Buyurun Mister Hammer,” diye gülümsedi, “ne mutlu bize... Asırlar var ki buraya uğramadınız.”

“Öyle oldu! İşlerden aman bulamadık aslanım! Boş masa var mı?”

“Sizin her zaman yeriniz hazır Mister Hammer.”

“Miss Dore hep burada mı çalışıyor?”

“Burada. Beş dakikaya kadar sahneye çıkacak. Sizi görünce sevinir. Her fırsatta sizden bahsediyor.”

“İyi kızdır, severim.”

“Sahneye yakın bir masa mı olsun?”

“Evet.”

Şef garson beni oturacağım yere kadar götürdü. Omuz başımda durarak:

“Viski mi?” diye sordu.

“Tabii.”

Salon yükünü çoktan almıştı. Küçük pistte belki elli çift sımsıkı sarılmış, dans ediyordu. Daha doğrusu buna dans etmek bile denmez. Miami’nin meşhur cazına uyarak ayakta sevişiyorlar. Işıklar iyice kısılmış... Bir alem ki insan seyrine doyamaz.

Burası New York’un oldukça lüks batakhanelerinden biri. Namılı gangsterlere rastlamak isteyen meraklı mirasyediler, şımarık yeni zenginler son birkaç senedir buranın tiryakisi olmuşlar. Her tarafta göz kamaştıran hakiki mücevher parıltısı, güzel kadın kalabalığı.

Gözlerimi kısıtım. Kibarlık taslayan böyle haydut yatakları beni her zaman öfkelen-dirmişti.

Şimdi Velda yanımda olsa: “İhtiyarlıyorsun Mike” diye alay eder. Hayır, ihtiyarlıktan değil. Pislikten, pisliğin her cinsinden, bilhassa ipeğe, altın ve elmasa gömülmüşünden iğreniyorum. Hele bir buçuk ayı bir sayfiye kasabasında kati istirahatle geçirdikten sonra buralara insan hiç tahammül edemiyor. Şu kız hangi türküyü çağıracaksa bir an evvel çağır-sa da alıp başımızı defolsak.

Biraz sonra caz sustu. Ayakta sevişenler yerlerine oturdular. Sahnenin karanlığında bir beyazlık kımıldadı. Kırmızı bir projektör bu beyazlığı birdenbire aydınlattı. Miss Dore, alkışlar arasında göründü.

Vestiyerdeki kıza kompliman yapmak isterken Dore'un günahına girmişim. Kız hep o dayanılmaz afet. Ne şişmanlamış ne bir şey! Vücudu gene yılan balığı kadar ince ve kıvrak. Yüzü gene on beş yaşındaki çocuk yüzü gibi gergin ve taze. Sesi hep o şımarık oğlan çocuğu sesi... Biraz kalın, biraz tuhaf... Fakat son derece tatlı. Pardon! Buna tatlı denmez. Buruk bir şehvet hissiyle damarlarınıza girip orada alevden bir nehir gibi akmaya başlıyor. Beş duble viski içmişsiniz gibi başınızı döndürüyor. Gözlerinin yeşil parıltısı korkunç. Biraz büyücek ağzını öpmeye doyamazsınız.

Cenubun yanık zenci şarkılarıyla meşhur. Gene bunlardan birisine başladı. Bir satırda keder, bir satırda öfke... Sonra en derin ümitsizlikten en yüksek yaşama zevkine yükselen nağmeler.

Bir aralık gözü bana ilişti. Şaşırdığını sahneye yakın oturanlar fark ettiler. Gülümsedi. Ben de sıırıttım.

O sırada viskiyi tazeleyen şef garson, kulağıma fısıldadı:

“Kaç senedir böyle... Hiç bozulmadı, siz de bu fikirde değil misiniz Mister Hammer?”

“Evet, hiç... Elbisesini kaç dakikada değiştirir?”

“Eğer sizin kendisini beklediğinizi haber alırsa iki dakikada.”

“Yok canım!”

“Bahse girerim Mister Hammer.”

“Öyleyse şunu alın, kendisine kırmızı karanfiller yollayın. Beklediğimi de bildirin.”

“Derhal.”

Şef garson uzattığım banknotu alıp gitti. Viski bardağını başıma diktim. Velda'nın benimle evlenmekte tereddüt edişi haklıydı. Şu anda gözüm dünyayı görmüyordu. “Senin kırlarda dinlenmek neyine be serseri!” diye kendi kendime çıkıştım. “Bak köylüye dönmüşsün. New York'ta kırk yıl kalsan Dore aklına gelirmi? Gelse de böyle apışır mısın?”

Kız şarkılarını bitirdi. Salonu sarsan alkışlara eğilerek geriledi. Perde kapandı. Işıklar yandı. Yakın masalardaki heriflerin yüzlerine baktım. Hepsi de perişan. Kız, erkek milletinin işini birkaç türküyüle bitirmiş. Eğer bir de sahnede soyunmaya kalksa cümlemizi eritecek.

Biraz sonra beyaz tuvaletinin göğsüne, gönderdiğim kırmızı karanfillerden birisini iliştirmiş olarak masama geldi.

“Çok sevindim Mike,” diye bir iskemle çekip oturdu, “çiçeklere teşekkür ederim. Kırmızı karanfilleri sevdiğimi demek ki unutmadin.”

“Ben mi? Nasıl unutabilirmişim? Bu ne münasebetsiz bir laf? Ne içersin ruhum, şampanya getirsinler mi?”

“Deli misin? Seninle beraberken insan viskiden başka bir şey içer mi?”

Emir bekleyen şef garsona gülümsedi. Herif savuşunca elini tuttu:

“Şarkıların da fevkalade ama,” dedim, “sen kendin harikanın harikasisin.

“Atıyorsun,” diye suratını mahsus astı, “harikanın harikasıymışım! Peki öyleyse kaç zamandır sen ne cehennemdesin bakalım!”

“İşler.”

“Sahi! Bunlar nasıl işler Mike?.. Gazetelerde okuduk. Mafya’yı silip süpürmüşsün. Senin bir gazeteci arkadaşın var ya, hani sarhoşun biri... Yemin ediyor. Hem de bu işi silahsız başarmışsın. Washington’daki sersemmler senin silahını çekip almışlar da... Doğru mu bunlar hep?”

“Biraz.”

“Bir de utanmadan ‘Biraz’ diyor. Seni pekala temizleyebilirlerdi. Vay aptallar vay...”

“Şimdi bunları bırak. Görüşmeyeli nasılsın? İşlerin iyi gidiyor mu?”

“İyi evet. Birkaç yerden yeni anlaşma teklifleri aldım. Düşünüyorum. Bir tanesi Avrupa’dan. Monte Carlo’ya çağırıyorlar.”

“Tabii kabul etmedin?”

“Etmedim.”

“Sana kalsa belki ederdin ama Cordiano razı olmamıştır.”

“O pis serseri de nereden aklına geldi Allah aşkına? Biz çoktan ayrıldık.”

Bir sigara istedi. Verip yaktım. Gözleri daldı:

“Hep senin kabahatin,” diye şikayet etti, “o Velda denilen mas-kara kariya tutulduktan sonra beni yüzüstü bıraktın. Ben de öf-keden...”

“Malum canım. Böyle işlerde kabahat her zaman benimdir. Ama cezamı da çektim.”

“Çektin mi? Kız yoksa seni bıraktı gitti mi? Oh olsun.”

“Keşke gitse... Fena halde şişmanladı. Benim şişman kadınlardan nasıl korktuğumu bilirsin!”

“Bilirim. Bilmez miyim? Bana bak bakalım! Nasılım ben? Tom-bullaşmadım ya...”

“Tığ gibisin.”

“Bana da öyle geliyor. Kalkalım mı?”

“İyi olur. Sana gideriz. Birkaç kadeh içer dertleşiriz.”

Elimi uzatıp kızın diz kapağını tuttum. Hakikaten bu kız hala tığ gibiydi. Ne öyle kuru kemik, ne de öyle pamuk gibi et... Tam kıvamında.

Yüzüme baygın baygın baktı:

“Kalkalım artık!” diye cilveyle suratını astı.

★

Dore’un küçücük apartmanı dört sene kadar evvel bir gece bıraktığım gibiydi. O geceyi hatırlayarak sırtım ürperdi. Dore:

“Viski değil mi?” diye sordu. Cevap beklemeye lüzum görmeden dolabından bir şişeyle iki bardak ve buz getirdi.

Bunları bir kenara itip kızı bileğinden tuttum, yanıma çektim. Tuhaf bir kokusu vardı. Yanmış şeker, erimiş bal gibi insanın ağzına dağılan bir koku.

Gözleri büsbütün baygınlaşmıştı. Boynunu öptüm.

“Buradasın bu gece...” dedi. “Bana kırk yılda bir misafir ol.”

“Evet...”

Ağzını uzattı.

Dehşet vallahi... Bu kız daha şimdiden yarı baygın.

Fermuarı yavaşça aşağı çektim. Son sözü:

“Seni hiç unutmadım!” demek oldu.

*

Viskiyi bardağa koydum:

“Asıl ben seni hiç unutmadım,” dedim, “ister inan ister inanma!”

Aynanın önünde sırtına bir gecelik geçiriyordu. Yorgun yorgun gülümsedi:

“İnanır mıyım domuz!”

“Sen bilirsin. Doğrusu bu!”

“Bu gece görürüz. İspat edersin.”

“Bu gece... Bana bakar mısın Dore... Şu senin Cordiano nerede oturur?”

Hızla döndü:

“Nerede mi oturur? Sen buraya Cordiano’nun adresini öğrenmek için mi geldin?”

“Adresi lazım. Çok lazım.”

Karşıma dikildi. Yumruklarını kalçalarına dayadı:

“Bilmiyorum ya,” dedi, “bilsem de söylemem.”

“Neden meleşim?”

“Nedenmiş? Başımı derde mi sokacaksın? Ben korkarım.”

“Çocukluk ediyorsun. İnsan Cordiano’dan korkar da Mike Hammer’dan korkmaz mı?”

Gözlerimin içine dikkatle baktı. Sesimi beğenmediği yüzünden anlaşılıyordu. Deminki tatlı sevişmeden hemen sonra bu sesi, doğrusu ben de beğenmemiştim. Gülümsedim:

“Haydi söyle yavrum,” dedim, “öyle itler senin kılına bile dokunamazlar.”

“Orası malum ama sen de öyle itlerle boğuşmaya tenezzül etmezsin. Eğer Cordiano’nun arkasında başkaları varsa beni öldürürler.”

“Bir halt edemezler. Derilerini yüzerim. Sen beni bilir misin?”

Suratı gene asıldı:

“Hay Allah, ben de özledin de geldin sanmıştım,” diye şikayet etti, “meğer sen iş peşindeymişsin. Vallahi... Ben herifin adresini nereden bilirmişim? Başımdan defettim gitti.”

“Dinle Dore... Adresi mutlaka istiyorum. Çaresiz... Seni ne kadar severim... Gel yanıma... Şöyle gel canım... Çok lazım.”

Bileğini tutup çektim. Hafif bir çığlık kopardı. Yüzü buruştu:

“Hayvan,” diye inledi, “kemiklerimi kıracaksın. Bırak kolumu, bırak diyorum. Cordiano şeyde oturuyor, Windsor Sokağı’nda bir küçük evde.”

“Numarası?”

“224 galiba... Öyle bir şey... Tek katlı bir ev... Bırak, canımı yakıyorsun.”

Kucağıma çektim. Güzelce öptüm.

“Haydi artık uyuyalım!” dedi.

“Olur mu hiç! Şu senin eski hovardanla iki kelime konuşacağım.”

“Gece vakti mi? Saat birden sonra?”

“Aldırma, iyidir. Uyku sersemi bastırırsam...”

“Adresi benden aldığını sezerse hapı yuttum demektir Mike... Sonra Cordiano’yu ödlele zannetme. Canı yanarsa fena dövüşür.”

“Boş ver... Müsaade eder misin viskimi bitireyim?”

Boynuma sarıldı:

“Ne geçimsiz adamsın,” dedi, “işin gücün kavga...”

“Sen bile sorduğum bir adresi söylemek için türlü numara yapıyorsun. İnsanlar hep böyle. Biz hepimiz kavgacı olmuşuz me-
ğim, çekişmeden duramıyoruz.”

Viskiyi içtim. Kılığıma kıyafetime çekidüzen verdikten sonra şapkamı aldım. Dore beni kapıya kadar götürdü. Orada tekrar kucaklamak bahanesiyle sol koltuk altımı yokladı.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

“Sen delinin birisin,” diye sinirli sinirli güldü, “kalkar en tehlikeli haydutların üstüne silahsız yürürsün.”

“Meraklanma, Luger’im üzerimde.”

Öpüşüp ayrıldık.

Caddede bir müddet etrafıma bakarak düşündüm. Seyahat dönü-
nüğü arabamı yıkama-yağlama için garaja bırakmışım. Gidip almaya üşendim. Bir taksi çevirdim. Arkaya yaslanıp bir sigara yaktım.

Velda yarın sabah yeni bir belaya gırtlığıma kadar gömüldüğü-
mü öğrenince kim bilir nasıl kızar? Hakkı var ama, benim de hakkım var. Demin Dore’a dediğim gibi bütün insanlar filhaki-
ka kavgacı olmuşlar, burası muhakkak... Lakin fazladan benim gibi budalalar da kıyamet gibi... Alalım bu meseleyi: Bob denilen oğlan herifi gebertmiş olamaz mı? Çocuk gözümün önüne gel-
di. Hayır. Öldürmediğine eminim. Bu iş onun işi değil. Sonra tanıştığı karının kocasını neden öldürsün? Herhangi bir sebeple öldürmüş bile olsa bu sebebi niçin saklıyor? Bu dünyada bütün insanlar kavgacı ve aptal olduklarından onları türlü belalara sevk etmek kabil. Ben de işte buna dayanamıyorum. Oldum olası bu iş sinirime dokunuyor.

Şoför:

“Kaç numara?” diye sordu.

“Numara mı? Durun bakalım... 224 galiba... Sen beni burada bırak aslanım, buradan öteye ben tek başıma giderim.”

Evi elimle koymuş gibi buldum. Pencereleeri kapkaranlık. Jigolo eskisi, gangster bozuntusu herif, ister misin bir kart karıyla yahut bar piliçlerinden biriyle beraber olsun... Dore'un arkamdan bağırdığı sözler kulaklarımda çınladı: "Bıçağına dikkat et. Bu Korsikalılar..." Bıçağın hiçbir çeşidini sevmem. Tabancaya diyeceğim yok. Bıçak da ne oluyor namussuzlar?

Öfkeyle zile bastım. Neden sonra holün elektriğı yandı. Birisi içe-riden homurdandı:

"Kimsin?"

"Aç. Benim."

Kapı açıldı. Herif orta boylu ama güçlü kuvvetli... Gözlerinde bir hain bakış var ki...

"Merhaba!" diye göğüsleyip içeri girdim.

"Kimsiniz, ne istiyorsunuz?" diye kekeledi.

"İsmim Mike Hammer," dedim, "hiç duymadın mı kopuk?"

Yüzüme dikkatle baktı. Tanımış olmalı ki korkuyla yutkundu.

"Benden ne istiyorsun?" diye tereddütle sordu, "Burada ne işin var?"

"İki laf edeceğiz."

Elini bir müddet karnında gezdirdi. Numara yapmaya hazırlandığını anladım. Halbuki silahsızdı. Som ipekten yapılmış pijamasının yakasına yapıştım. Kapıyı bir tekmede kapatıp herifi elektriğın altına çektim:

"Bırak yakamı! Pis hafiye, bırak... Evime gece vakti girmeye hakkın yok."

"Orasını sonra konuşuruz. Şimdi soracaklarıma doğru cevap vereceksin. Bak karışmam, gözünü patlatırım."

Yakasını kurtarıp bir adım geri çekildi. Cebinde tabanca varmış gibi yumruğunu sıkıp kumaşı uzatarak:

"Kurşunu yiyorsun," diye homurdandı, "çıkıp gitmezsen geber- tirim."

“Atıyorsun. Kapıya enayi gibi silahsız geldin. Beni dinle: Madam Rose Velmon’ı nerede, nasıl tanıdın? Münasebetiniz neydi?”

Herif telaşla gözlerini kırptırdı.

“Madam Velmon mı?” diye yavaşça sordu, “Ne olmuş?”

“Daha ne olacak maskara? Herifi temizlemiştiniz.”

“Kim?”

“Siz!”

“Biz kim?”

“Ben her şeyi biliyorum. Herifi temizlediniz. Yakanızı elimden kurtaramazsınız. Sorduklarıma cevap ver. Kadınla alışverişin neydi?”

“Karı bizden hoşlandı.”

Elimin keskin tarafıyla suratına apansız vurdum. Kafası aynı zamanda duvara çarparak kuru kemik sesi çıkardı.

Üst dudağı patlamış, kan çenesine yürümüştü. Bunu diliyle yaladı.

“Hoşlandı... Keyif ehli...”

Tekrar tekrar vurdum. Benim ne adam olduğumu iyi yerden öğrenmiş olmalı ki, karşı gelmeye yeltenmiyordu. İğrenmeye başladım.

“Çabuk,” diye bağırdım, “meseleyi anlat. Bildiklerini tastamam söylemezsen kemiklerini kırarım hayvan!”

Pek de farkına varmadan küfretti. O zaman yumruklarımı sık-tım. Midesine bir dört parmak çektim. İki kat oldu. Çenesine dokundum, yere düştü. Adetim olduğu üzere boş böğrüne iki tekme attım, inleyerek sıçradı. Nefesi kesilmiş, yüzü morarmıştı. Bu heriflerin biçare, müdafaasız kadınlar karşısında nasıl sırtlan kesildiklerini hatırladığım için hiç insaf etmiyordum.

Nihayet ağzının kanlı köpüklerini yüzüme sıçratarak:

“Yeter, söyleyeceğim,” dedi, “söyleyeceğim ama beni söylettiğin için pişman olacaksın.”

“Hala uzatıyor...”

“Vurma! Ben bu işte... Yani kadının benimle alakası yok. Ben ikisi arasında haber götürüp getiriyordum.”

“Kimin?”

“Pelegrini ile Madam Velmon arasında.”

“Demek bu işin içinde Pelegrini var?”

Pelegrini New York’a milyoner olarak gelmiş ender haydutlardandı. Parayı neredense vurmuş, buraya yerleşmişti. Maiyetinde gözünü budaktan sakınmaz, ipten kazıktan kurtulmuş bir düzineye yakın Korsikalı haydut bulunduğu söyleniyordu. Şehrin en lüks barlarını işletiyor, türlü dalavereler çeviriyordu. Çok kurnaz olduğundan polise, mahkemeye düşmemişti. Buna rağmen gadarlığı değme babayiğitleri titretiyordu.

Cordiano kanlı ağzını açarak fena fena sıırıttı:

“Nasılmış?” dedi. “Pelegrini ismini duyunca iflahın kesildi değil mi?”

“Pelegrini kadından ne istiyor?” diye sordum.

“Esasını bilmiyorum. Karı Pelegrini’den korkuyor.”

“Şantaj şu halde?”

“Aklım ermez. Karı Pelegrini’nin bir dediğini iki etmez. Tom’u şirkete şoför olarak aldırdı. Bill de şoför.”

“Hangi şirkete?”

“Karının kocasına ait şirkete.”

“Vay canına! İşin içinde zehir kaçakçılığı da var demek? Peki herifi neden temizlediler?”

“Ben temizlemedim. Ben böyle işlere karışmam.”

“Bilirim. Senin işin kadın avlamak... Pis kerata... Kadının kocası da çeteden miydi?”

“Hayır! Herifin bu dalgalardan haberi yok. Karı gizliden gelip gidiyordu. Geçenlerde Bill sarhoşlukla bir halt etmiş. Enselendi. Pelegrini işi para kuvvetiyle örtbas etti. Bill’i hapisten kurtardı.

“Mallar yakalanmadı mı?”

“Eroinleri pirinç unuyla değiştirdiler. Kimyahaneden temiz rapor alındı.”

“Pekala! şimdi beni dinle tosunum, eğer konuştuklarımızı Pelegrini duyarsa işini bitiririm. Gözüme görünmemeye çalış.”

“Ben hiç söyler miyim? Sana bunları anlattığımı sezse beni temizletir.”

“Temizletmezse namussuzdur.”

“Gül bakalım. Sen belanı bulmuşsun. Sırtına Pelegrini’nin meşhur Katalan bıçaklarından biri saplanınca anlarsın.”

Gülmeye başladım. Yüzüme araştıran bakışlarla baktı. Korkmadığıma kanaat getirdi. Buna fena halde şaştı. Bu şaşkınlıkla:

“Adresimi Dore denilen orospudan aldın değil mi?” diye homurdandı. “Beraber oturuyordunuz. Ben o kaltağa gösteririm.”

“Hele yanına yaklaş, hele ‘bonjur’ dediğini duyayım, bak bakalım Katalan bıçağına benzer miyim? Burnunu keserim senin, gözlerini çıkarırım da...”

Herif söylediklerine pişman olmuştu. Adeta titriyordu. Bu iğrenç manzaranın seyrine daha fazla dayanamadım, yere tükürüp çıktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Büroya girdiğim zaman Velda birikmiş mektuplarla uğraşıyordu. Yüzüme gülerek baktı. Yanına gittim. Saçlarını okşadım, eğilip yavaşça ensesini öptüm. Birden şüphelendi:

“Ne var?” diye gözlerini kırpıştırdı, “Bir tuhafısın!”

“Tuhafılığı da nereden çıkarıyorsun sevgilim, bir şeyim yok.”

“Değil. Ben bilmez miyim?”

“Gazeteleri okudun mu?”

“Ne var?”

“Velmon adında birini temizlemişler. Kim temizlemiş tahmin edemezsin: bizim Bob.”

“Hangi bizim Bob?”

“Bob Carter adında bir oğlan vardı ya, hatırladın mı, sahte tahviller işinde... New Mexico’da...”

“Evet.”

“Halbuki duyar duymaz ‘Bu oğlan böyle bir iş beceremez’ demiştim. Haklıymışım.”

“Peki?”

“Mesele karışık yavrum, karanlığın ötesinde kim dursa beğenirsin? Pelegrini denilen haydut.”

“Bütün bunlardan bize ne kuzum?”

“Bize ne olur mu? Ben çocuğu seviyorum. Kendisine iş bulacaktım. Beni iki kere aramış.”

Velda işini bırakıp kalktı.

Uzatmayalım, Bob’u görmeye gitmesi için çok dil döktüm. Razi edinceye kadar göbeğim çatladı.

Kız ikide bir sözümü kesiyor:

“Kadın kim?” diye soruyordu, “Sen bana asıl karanlığın ötesinde duran kadını söyle utanmaz, kadını söyle.”

“Kadın filan yok. Kadını da nereden uyduruyorsun yahu?”

“Gülme. Ne aptalca sırtış yarabbi! Uyduruyormuşum, alçak seni.”

Nihayet yola geldi. Zorla tutup öptüm. Dudaklarının boyasını tazelerken:

“Bilmem ki ne zaman uslanacaksın,” diyordu, “hiç ümidim yok.”

“Atma! Uslandığımı sahiden istemezsin. Ben uslanırsam ne yaparım ki?”

Kız gidince telefonu açtım. Pat dairesine yeni gelmişti. Madam Rose Velmon’ın şimdi nerede bulunduğunu sordum. Sayfiye evindeymiş. Adresi kaydettim. Pat:

“Beyhude uğraşıyorsun.” dedi. “Kadını gördüm. Kocasının öldürüldüğü gece berberden çıkmış, terzisine uğramış. Terzi şahit. Cinayetten yarım saat sonra eve geldiğine göre bir şey öğrenemezsin.”

“Kocasının işleri hakkında konuşacaktım. Kadınla alakası yok.”

“Kocası iyi bir adam. Bütün iş alemini kendisini seviyormuş. Namuslu, dürüst. Nesini merak ettin?”

“Hiç...”

“Hala oğlanın masum olduğuna inanıyor musun?”

“Elbette.”

“Faydasız dedim ya, lüzumsuz gayret. Kapıcı ile misafirleri bir daha dinledim. Silah sesinden 15 saniye sonra katili gözleriyle görmüşler. Yani kapıcı ile sokaktaki şahit görmüş. Burası kati. Parmak izleri de tamam... Gel bu işe karışma Mike, maskara olacaksın.”

“Karıştığım yok zaten, meraklanma!”

Pat telin ötesinde ümitsiz ümitsiz içini çekti.

Doğru garaja gittim, yıkanıp yağlanmış, pırıl pırıl temizlenmiş olan arabama atladım.

*

Velmonların sayfiye evi, şirketin iyi kazandığına başka ispat aratmayacak kadar güzeldi.

İyi bakılmış bahçeden geçtim. Merdivenlerde karşıma şirin bir hizmetçi kız çıktı. Ne istediğimi sordu.

“Madam Rose Velmon’la görüşeceğim.” dedim.

“Randevunuz var mı?”

“Hayır. Ben yabancı değilim. Kendisine lütfen haber verin Mister Bob Carter’ın bir arkadaşı geldi dersiniz. İsmim Mike Hammer.”

Bu esnada zemin kat pencerelerinden birinde Madam Velmon göründü. Bu görünen afetin aradığım kadın olduğunu derhal

anladım. Tombul John mübalağa etmemiştir. Bu kadın emsaline Hollywood'da bile az rastlanan güzellerdendi.

“Yanlış anlamadımsa Mister Hammer olduğunuzu söylediniz değil mi?” dedi.

“Evet.” dedim.

“Buyurun... Zaten sizi bekliyordum.”

Şapkamı hizmetçiye verdim. “Zaten sizi bekliyordum” lafının ne manaya gelebileceğini düşünerek salona geçtim. Burası zevkle döşenmiş büyücek bir çalışma odasıydı. Duvarlarda çepeçevre kitap rafları vardı. Şuraya buraya rahat koltuklar konulmuştu. Loş bir köşede gayet geniş bir divan vardı.

Beni karşılayan güzel kadın kocası birkaç gün evvel öldürülmüş kederli bir zevceden ziyade gamsız bir genç kıza benziyordu. Yüzü o kadar taze, gözleri o kadar parlak. Sabahlığa benzeyen uzun etekli fakat dar bir şey giymiştir. Altın ışıltılarıyla parlayan sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu.

“Hoş geldiniz Mike Hammer.” diye elini uzattı. “Sabahları kuvvetli bir şey içmek adediniz midir?”

“Hayır Madam. Mersi!”

“Şöyle buyurun.” Hizmetçi kızı bir işaretle defetti: “Buyurun... ‘Sizi bekliyordum’ sözüne elbette şaştınız?”

“Evet.”

Seyri insanın yüreğini ferahlatan güzel yüzü kederlendi:

“Bob’un dostusunuz,” diye anlattı, “her zaman sizden bahsederdi. Zavallı Bob.”

Gösterdiği koltuğa oturdum. Karşımdakine de o yerleştı. Göğüslerinin diriliğı, belinin inceliğı, sonra yuvarlak kalçaları ve bacaklarının inanılmaz güzelliğı görülmemiş bir manzara meydana getiriyordu.

Gözlerimi kısarak birdenbire sordum:

“Bob’la alışverişiniz neydi kuzum?”

“Ne demek?” diye şaşırarak gözlerini açtı.

“Şu demek: Oğlanı bir gece Bahama Bar’da tanıdınız.”

“Bunu size kendisi mi söyledi?”

“Hayır. Yaptığım soruşturmada böyle bir netice çıkıyor.”

“Fena halde yanılmışsınız Mister Hammer, biz Bob’la aynı kolejde okuduk. Mektep arkadaşınız.”

“Ciddi mi?”

“Evet.”

“Barda karşılaşmanız tamamıyla tesadüf eseri mi?”

“Tamamıyla.”

“Daha evvel, yani oğlanın başına malum belalar gelmeden evvel görüşür müydünüz?”

“Hayır. Hadiseleri gazetelerde okudum. Çok şaşıttım.”

“Neye?”

“Bob kibar çocuktü. Yumuşaktı. Böyle karışık, kanlı işlere gireceği aklıma gelmezdi.”

“Peki, kocanızı Bob öldürmüş olabilir mi?”

Kadın hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

“Asla!”

“Bu kadar kati bir hüküm nereden çıkıyor? Bir kere sabıkalı bir herif, sonra kıskançlık insanlara neler yaptırır.”

“Kocamı kıskandı mı demek istiyorsunuz? Ne münasebet?”

“Nasıl ne münasebet? Sizi sevdiği için.”

“Gene yanıldınız Mike Hammer. Bizim aramızdaki münasebetin cinsiyetle, aşkla hiçbir ilişkisi yok...”

“Sahi mi?”

“Evet, biz iki eski arkadaş gibi buluşup dertleştik. Ben ona kendi kederlerimi anlattım, o da bana başına gelen felaketleri hikaye etti. Hepsı bu kadar.”

“Çok şey... Sizin gibi fevkalade güzel bir kadın...”

“Bob’u eskiden tanımadığınız belli. Evvelce tanımış olsaydınız bu hali yadırgamazdınız. Kolejde de böyleydi, yani kadın canlısı bir delikanlı değildi.”

“Öyleyse o gece sizin evde ne işi vardı?”

“Orasına ben de akıl erdiremedim.”

“Bana lütfen vaka gecesi olup bitenleri anlatır mısınız?”

Madam Rose Velmon ilk defa tereddüt etti. Bu tereddüdü saklamak için sigara kutusunu uzattı. Bir tane aldım. Karşılıklı birer sigara yaktık.

“Akşam üstü buluştuk,” dedi, “her zaman yaptığı gibi sizin henüz dönmemenizden şikayet etti. Size karşı ne büyük hayranlık duyduğunu anlatamam. Bütün konuşmaları hemen hemen size aitti.” Gözlerini kısarak beni bir kere daha tetkik etti: “Bob sizi öyle methediyor ki, kim olsa meraka düşer. Hatta en akıllı bir kadın bile aşık olabilir.”

Gülümsedim:

“İşte görüyorsunuz ki yalan söylemiş. Hiç de enteresan bir adam değilim. Huysuzluğum da caba.”

“Zannetmem. Merak ettim de gazetelerin hakkınızda yazdıklarını bulup okudum.”

“Neler uydurmuşlar değil mi?”

“Mafya denilen kocaman haydut çetesiyle nasıl boğuştuğunuza hala şaşıyorum.”

“Şimdi bunları bırakalım. Kocanızın nakliyat şirketi hakkında bazı noktaları merak ettim.”

“Bu hususta sizi aydınlatamayacağım için özür dilerim. Ticaret işlerinin tamamıyla cahiliyim.

“Kocanız son zamanlarda para sıkıntısı çekiyor muydu?”

“Hayır. Bu ciheti katiyen temin edebilirim.”

“Başka hususlarda bir derdi, bir can sıkıntısı olduğunu sezdiniz mi?”

“Hayır, zannetmem.”

“Ortaklarıyla filan?”

“Ortakları yoktu ki...”

“Pardon! Yanında çalıştırdığı insanlarla demek istemiştim.”

Madam Velmon yeniden tereddüt geçirdi.

“Bilmem ki,” dedi, “bana işlerinden hiç bahsetmezdi.”

“Geçenlerde bir şoför tevkif edilmiş.”

“Duymadım. Neden?”

“Karışık bir mesele... Şimdi asıl can alacak noktaya gelelim: Cordiano ile nasıl, nerede tanıştınız? Münasebetinizin derecesi?”

Madam Velmon vücudunun üst tarafını biraz geri çekti. Yüzündeki rahatlık bu sefer tamamıyla kaybolmuş, gözlerine belli bir ürkeklik dolmuştu.

“Cordiano’yu tesadüfen tanıdım,” dedi, “kocam işleriyle fazla meşguldü. Yapayalnız canım sıkıldığından... Tuhaf değil mi benim hiç arkadaşım yoktur. Bazen çıkmak isteyince... Dediğim gibi tesadüfen tanıştık. Daha doğrusu bir ahbap tanıştırdı. Garip muhitlerle alakası varmış. Beni gezdirdi bir zaman.”

“New York’un batakhanelerinde mi?”

“Batakhanelerinde olduğunu zannetmiyorum. Dolaştığımız yerler bana batakhane gibi gelmedi.”

“Bu herifin nasıl bir mahluk olduğunu sonradan mı öğrendiniz?”

“Nasıl bir mahluk? Bu sözle neyi kastettiğinizi anlayamadım. Terbiyeli, neşeli ve sevimli bir adamdı. Sakın aramızda başka türlü bir münasebet vehmetmeyin.”

“Yok canım... Onu demek istemedim. Yani bu herifin zanaatını size söylemediler mi?”

“Neymiş zanaatı?”

“İhtiyar kadınlarla jigololuk, sizin gibi genç, güzel kadınlarla aşk, hırsızlarla çalınan eşya madrabazlığı, silahlı haydutlarla ayak hizmeti, yani getir götür...”

“Vallahi inanır mısınız hayret içindeyim. Neredeyse benimle eğlendiğinizi iddia edeceğim. O kadar kibar bir insan...”

Öksürdüm. Kendi paketimden bir sigara yaktım.

“Demin laf karıştı,” dedim, “Bob’un o gece sizin evin civarında ne aradığını konuşuyorduk. Bunu siz nasıl izah ediyorsunuz?”

“Hep düşündüm, hiçbir mana veremedim. Belki de bana bir şey söylemek istemişti. Kim bilir?”

“Para istemeye gelmiş olmasın?”

“Kimden? Benden mi?”

“Evet.”

“Zannetmem. Bob bu hususta çok çekingen bir adamdı. Herhalde kendisince gayet mühim saydığı bir hususu görüşmek istemiştir.”

“Siz laf arası dertlerinizden bahis açtınız mı? Yani bir meseleden dolayı başınızın belada olduğundan... Kocanızla geçinemediğinizden...”

“Hayır.”

“Şu halde bizim oğlan Mister Velmon’ı öldürülmüş görünce niçin bu cinayeti sizin işlediğinizden şüphelendi de kendisini uğrunuzda fedaya kalktı?”

“Kendisini benim uğruma feda mı ediyor? Bunu da nereden çıkardınız?”

“Parmak izlerinden... Hem parmak izleri bırakıp hem de ben öldürmedim demesinden... Ayrıca ifadesinde sizden hiç bahsetmemesinden.”

Madam Velmon bir müddet düşündü. Sonra başını eğip yüzüme bakarak:

“Hakikaten korkunç bir adamsınız Mister Hammer,” dedi, “müsaade eder misiniz size sadece Mike diye hitap edeyim? Ben eskiden beri aşırı nezaketten hoşlanmam.”

“Ben de.”

“Ama siz de bana kısaca Rose diyeceksiniz. Böylelikle daha iyi anlaşıcağımıza eminim. Zaten Bob’un size o kadar itimadı var ki, ben de daha sizi tanımadan bu güveni hissetmeye başlamıştım.”

“Mersi!”

“Bakınız Mike, arkadaşınızın başını belaya soktuğum için bana kızmıyorsunuz ya?”

“Biraz.”

“Ne hoşsunuz Mike, sizin yerinizde bir başkası olsa nezaketen ‘hayır’ derdi. Şu halde beni bu cinayetle iyice alakalı saymaktasınız. Bob’un kendisini feda etmesi, onun da böyle bir ihtimali mümkün saydığını gösteriyor. Bereket versin bu cihet polisin aklına gelmedi.”

“Polisin aklına gelmediğini kabul edemem. Benim bildiğim Pat bu kadarcık şeyi pekala düşünür.”

“Beni korkutuyorsunuz Mike.”

“Zannetmem. Hakikaten korksanız bana her şeyi açıkça anlatırdınız.”

“Neyi mesela? Bir şeyler mi saklıyorum?”

“Elbette. Mesela Pelegrini denilen haydutla münasebetinizi.”

Bu sefer tam can alacak noktaya saldırdığımı anladım. Kadının gözlerine bu sefer dehşet doldu. Adeta sarsıldı, sallandı ve birdenbire yüzü sapsarı kesildi.

“Pelegrini mi?” diye kekeledi, “O da kim Mike?”

“Şu herif... Hani Cordiano aranızda habercilik ediyor ya...”

Madam Velmon’ın yüzü durmadan mana değiştiriyor, her değişen mana bu kadını başka türlü güzelleştiriyordu. Suratında sırayla kin, korku, ümitsizlik, hatta bir çeşit hayranlık gördüm. Hepsini iyi ifade ediyordu. Eğer artist olsa... Sigaramla meşgulmüş gibi cevap bekledim. Sükut uzayınca sordum:

“Pelegrini ile münasebetinizi sormuştum?”

Alt dudağı titremeye başladı. Gözlerine tuhaf bir baygınlık geldi. Hıçkırır gibi acı bir ses çıkardı. Kalkıp yanına gittim.

“Ağlama yok Rose,” dedim, “her şeyi anlatmalısınız ki çaresini bulabileyim.”

Birdenbire hiç beklemediğim bir hareket yaptı. Kollarını ceketimin içinden geçirerek kafasını karnıma dayadı:

“Söyleyemem! İmkansız Mike... Bunu nasıl anlayamıyorsunuz!” diye ağlamaya başladı.

Önüne çömeldim. Yüzünü saçlarından kurtarıp avuçlarımın arasına aldım.

“Söylemen lazım,” dedim, “mutlaka söylemen lazım. Polis er geç her şeyi öğrenecek. Bundan şüphelen olmasın. Sonra ben Bob’u bilerek elektrikli sandalyeye oturtamam. İcap ederse üç kişiyi bertip hakikati öğreneceğim.”

“İmkansız... Kendimi öldürmek daha iyi... Söyleyemem Mike.”

“Niçin?”

“Bir kere...”

“Evet?”

“Hayır, niçin söyleyemeyeceğimi bile söyleyemem. Hicaptan ölürüm. Ayaklarını öpeyim Mike, bana acı! Ben bedbaht bir kadını. Mahvolmuş bir kadın... Dünyada benden budala insan yoktur.” İyiden iyiye ağlıyordu: “Söyleyemem ki... Söylesem, mahvolurum. Yalnız maddi bakımdan değil, manevi bakımdan da mahvolurum.”

“İşin içinde şantaj var galiba?”

Başını hızla kaldırdı. Gözlerimin içine hep o dehşet dolu bakışlarla bir müddet baktı:

“Allah senin canını alsın,” diye öfkeyle bağırdı, “geber inşallah... İnsan senden hiçbir şey saklayamaz mı ifrit?”

Sonra gene kendisine mahsus ani bir hareketle boynuma sarıldı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ben çok kadın tanıdım. Bunların yüzde doksan beşi emsaline az rastlanır usta kadınlardandı. Sevişmelerindeki hususiyet kırk sene sonra hatırlansa bile insanı deliye döndürür usta kadınlar... Fakat hiçbirinde böyle bir öpüş görmedim. Rose müthiş bir mahluktu, ölüm kadar korkunç, ölüm kadar kati bir şey... Ölüm gibi kalbe vuruyor, vücudun en derin köşelerine yayılıyor. Boğuluyorsunuz da, boğulmaktan başka çare yok zannediyorsunuz.

Başımı zorla kurtardım.

“Anlatmalısın meleşim,” dedim, “hem kendini, hem de Bob’u kurtarmak için başka çare yok.”

Gözlerini kısarak bir şeyler tasarladı. Sonra kati bir sesle:

“Hiçbir şey söyleyemem,” dedi, “bu dünyada rastladığım ilk sahici erkeksin. Belki hayatımın sonuna kadar benim olsan da olmasan da yalnız seni seveceğim. Fakat sana bile bir şey söyleyemem. Hiçbir şey söylemeden mahvolmak daha iyi.”

“Peki, ya Bob? Onu da beraber mahvedeceğinin farkında mısın?”

“Bob’dan kendisini feda etmesini ben istemedim. Kendi akıyla bir işe girmiş. Maksadına hala akıl erdiremedim. Bu dünyada herkes kendi hatasının cezasını çeker Mike, ben nasıl kendi hatamın neticelerine katlanacaksam o da katlanacak.”

“Gaddarlık ediyorsun. Sonra insanlar her zaman makul düşünemezler. Hele kendi işlerinde... Şimdi çok mühim, çok feci zannettiğin bir hadise birkaç zaman sonra sana bile komik gelir. Halbuki o zaman iş işten geçmiş olacak. Düşün meleşim, belki bir çaresi vardır. Ben, çaresiz zannedilen işlerin en kestirme yoldan çaresini bulmakla meşhurum. Bana anlat. Mutlaka anlatmalısın. Bu kadar kati neticeli bir işi senin aklınla, senin hesaplarınla idare edemeyiz.”

“Hayır Mike, beyhude ısrar ediyorsun. Söyleyemem. Söylemek mümkün olsa senden saklar mıydım?”

Tekrar boynuma sarıldı. Bu sefer ben onu ağız tadıyla öptüm. Bu sefer de o inleyerek kendisini kurtardı. Yüzüme aynı zamanda hem bahtiyar, hem bedbaht bakışlarla bakarak:

“Belki de haklısın sevgilim,” dedi, “belki de söylemek doğru. Bu hususu düşüneceğim. Eğer kendimde söylemek cesareti bulursam seni çağırırım.”

“Tamam! En iyisi bu! Düşün. Makul ol.”

“Söz veriyorum. Düşüneceğim. Buna karşılık sen de bana söz ver Mike...”

“Neye dair?”

“Pelegrini meselesini kurcalamayacaksın. Benimle tekrar görüşmeden evvel bu meseleyi hiç karıştıрма. Felaket olur. Senin de benim de canımız tehlikeye girer. Bundan sonra yaşamak istiyorum... Seni daha iyi sevebilmek için yaşamak.”

Yeni bir ağlama nöbetine tutuldu. Teselli edip sakinleştirmeye kadar çok uğraştım. Beni kapıda öperken gözleri hala yaş içindeydi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Otomobilde bu müthiş kadından kendimi nasıl kurtarabildiğime şaşarak bir müddet sigara içtim. Bir müddet de maksatsız dolaştım. Rose’un kendisine mahsus kokusu, ihtirasla titreyişi, sesinin ahengi, sanki iliklerime işlemiştir. Bazı kadınların cesareti, fedakarlığı sizi sarar, bazısının da aşırı korkaklığı. Bu ikinci cins kadınlar ötekileriden daha fazla kadın oluyorlar. Kadınları biraz da himaye hissimizi tatmin ettikleri için hoş buluyoruz. Velda birinci çeşittendir. Erkek-kadınlardan... Kızı hatırlayınca yüreğimi derin bir pişmanlık kapladı. Bu dünyada benden daha rezil bir herif olamaz. Ben erkeklerin yüz karası mıyım yahu? Nedir bu bendeki irade hafifliği? Güzel kadın görmüyor muyum, elim ayağım kesiliyor. Sapıtıyorum.

Öfkeyle gaza bastım. Hızlandım. Bereket bir yol kavşağında kırmızı ışıklar aklımı başıma getirdi. Biraz sakinleştim. Velda’nın suratıma dargın dargın bakan hayaline gülümsedim. Bir tenha

sokağa saptım. İlk rastladığım kulübenin önünde durup büroya telefon ettim.

Kız hapishaneden dönmüştü.

“Ne diyor oğlan?” diye sordum.

“Hiç,” dedi, “eşegin biri, ‘Ben öldürmedim’ den başka sözü yok. ‘Sen bana bakar mısın yavrum’ dedim, ‘Bu laf on para etmez ki’ dedim, ‘bu gidişle kıkırdayacaksın. Seni elektrikli sandalyede katı yumurtaya çevirirler’ dedim. Omuzlarını silkiyor. Nihayet ne dese iyi?”

“Ne dedi?”

“‘Mister Mike Hammer beni kurtarır,’ demesin mi? Büsbütün cinler başıma toplandı. ‘Yakında Cumhurreisi seçimi var. Galiba adaylığını koyacak. O zaman af istidası verirsin, ölüm cezanı yirmi yıla çevirir’ dedim. Yüzüme baktı da gülüverdi. Sahi dangalak. Böyle aptalları da nereden bulursun bilmem ki?”

“Kendi aptallığımdan yavrum, bilmez misin?”

“Esağfurullah diyeceğimi zannettinse avucunu yala! Hakikaten bu kocaman New York şehrinde senden dangalağı yoktur. Şimdi ne yapacağız?”

“Hiç.”

“Hiçmiş. Burada bir kamyon yükü mektup birikmiş. Cevap verilecek, işler teklif ediliyor. Üstünde durup düşüneceksin. Büroya abone olan iki sigorta şirketinden senelik ücret çekleri geldi.”

“Bankaya yatır.”

“Yatırdım.”

“Mersi canım! Sen olmasan...”

“Bırak gevezeliği münasebetsiz. Ben olmasaymışım... Nereden telefon ediyorsun?”

“Sokak telefonlarının birinden.”

“Sürt bakalım... Sürt de...”

Telefonu hışımla kapattı.

Otomobili sürdüm. Merhum Mister Velmon'ın nakliyat şirketine dayandım. Cinayetten sonra, mahkeme şirketi kontrol altına almıştı, işler bir müddet tatil edilmiş. Beni emektar olduğu eski kolluklarından ve kalın camlı gözlüklerinden belli bir ihtiyar memur karşıladı. Cinayete kurban giden patronunun derdiyle sesi hala ağlamaklı bir herif.

Mister Velmon'ın iyiliklerini sayıp dökmekle işe başladı. Herkes kendisini sever, sayarmış. Böyle olacak adam değilmiş ama...

Madam'ı pek sevmediği de lafı geçtikçe başını manalı manalı sallamasından belli. Cebimden bir telefon fişi çıkardım.

“Polis müfettişiyim,” dedim, “Müdüriyet'ten personel listesini istediler.”

Avucumdaki fişe bakmaya bile lüzum görmedi. Mahkeme için zaten hazırlamışlarmış. Zaten bu müessesede her şey her zaman intizam içinde cerayan edermiş. Listenin bir suretini verdi. Gözlerinin yaşını yerli yerinde bırakıp gözlüğünün camlarını kurularak gene müteveffa patronunu methe başladı. “Mersi” deyip yürüdüm.

Otomobilde bu listeye bir göz attım. Şoförler, bir de kamyonlarla beraber dolaşan seyyar memurlar beni alakalandırıyordu. Bunlardan bilhassa son zamanlarda işe alınanlar... Bazı isimler pek yabancı gelmedi. Cordiano'nun bahsettiği Tom'la Bill işe altı ay evvel alınmışlardı. Şüphelendiğim bazı isimleri Pat'e sormaya karar verdim. Listeyi cebime atıp gaza basacağım sırada aklıma bir şey geldi. Gene telefon kulübesine girdim. Rehberde Pelegrini'nin adresini aradım. Bir sürü Pelegrini vardı ama, mesleklerinden hiçbirinin aradığım herif olmadığı belliydi. Çaresiz Pat'i buldum. Sesimi duyunca irkildiğini, kendisine ihtiyatla çekidüzen verdiğini anladım.

“Baksana. canımın içi,” diyebilmiştim, “bir şey soracaktım da...”

“Neymiş?”

“Şu şey... Birisi var hani? Şey canım Pelegrini denilen bir zibidi.”

“Ne olmuş Pelegrini'ye?”

“Hiç! Ne olabilirmiş ki... Öyle aklıma geliverdi.”

“Doğru söyle, heriften ne istiyorsun?”

“İş isteyeceğim. Aklım kesti Pat, bu hususi polis hafiyeliği sökmeyecek, sakın istifa edeyim deme! Hani istifa eder de hususi polis hafiyeliğine...”

“Pelegrini’yi neden arıyorsun? Benim işim var.”

“Adresini lütfen.”

“Niçin aradığını söylemezsen adres falan umma.”

“Vallahi başka bir mesele. Şu bizim Dore...”

“Ee!”

“Kız bulunduğu yerden memnun değilmiş. Pelegrini’nin batakhahelerinden birinde çalışmak istiyor.”

“Çalışmak istiyor da yanında çalışacağı patronun nerede bulunduğunu bilmiyor mu?”

“Sen eskiden böyle ukala değildin Pat. İhtiyarlıyorsun. Bunlar hep ihtiyarlık alametleri... Bir lafı uzatmak, kocakarılar gibi meraklı olmak...”

Pat biraz düşündü. Ben sabırla bekledim. Neticede memnuniyetsizliğini saklamayan dargın bir sesle istediğim adresi verdi.

Az kalsın boş bulunup listedeki bazı isimleri de soracaktım. Kendimi tam vaktinde toplayarak vazgeçtim. Sanki görebilirmiş gibi Pat’e dilimi çıkarıp telefonu kapattım.

Otomobilde gözüme tablodaki saat ilişti. Vaktin öğleyi çoktan geçtiğini, karnımın fena halde acıktığını ancak o zaman fark ettim. Bir küçük meyhaneye girerek bir şişe bira ile iki sandviç ısmarladım. Bir taraftan da Pelegrini ile nasıl konuşacağımı düşünüyordum. İşin bir tek tehlikesi vardı. Herif eğer Madam Rose Velmon’a sahiden şantaj yapıyorsa benim ensesine binmemi hiç beğenmeyecek, belki de kadını sıkıştıracaktı. Hele Mister Velmon’ın öldürülmesi işiyle alakalı ise büsbütün pireleneceği şüphesiz.

Gene Rose gözümün önüne geldi. Saçının bir tek teline dokunanın vay haline... Pelegrini denilen maskara değil ya, bu haltı karıştıran bizzat şeytanın kendisi olsa, ayrıca cehennemin dibine saklansa elimden kurtulamaz.

Sandviçleri acele tıkındım, biranın sonunu kafama diktim. “Burdalık bu senin yaptığın oğlum” diye kendi kendime çıktım, “Sende şimdiye kadar hesap kitap var mıydı? Sen evvela ateş edip sonra nişan alan bir herif değil misin? Hele kalk yürü! Pelegrini’nin yakasına yapış. Sonrasına Allah kerim!”

Bu fikri pek beğendim. Keyfim yerine geldi. Otomobile kuruldum. Bir ıslık tutturarak yola çıktım.

Bu cenabet New York şehrinde iyi vatandaşlar, namuslu insanlar nerede otururlar pek belli değildir. Fakat haydutların en rezillerinin en kibar semtlere yerleştikleri muhakkak. Pelegrini de Broadway’e iki adım mesafede gayet lüks bir villada oturuyordu. Kapıda duran araba lüks mü lüks... Apartman gibi bir şey. Yaklaşıp dikkat ettim, Hususi yaptırılmış. Ne gövdesine, ne de camlarına kurşun işlemez. Bir seyyar kale namussuz, içine kurul, Alman ordusunun karşısına çık. Bunun yanında benim emektar arabam dilenci çocuğu gibi boynu bükük kaldı. Buna da ayrıca içerledim.

Zile bastım. Kapı açıldı. Benim bugün güzel kızlardan yana talihim var. Karşıma çıkan haspayı görseniz küçük dilinizi yutar-sınız. Vay köpoğlusı Pelegrini vay! Kral gibi herif! Eğer içeride bunun gibi üç dört tane daha varsa harem sahibi denilebilir. Yaşıyor şu halde... Parayı vurup keyfine bakıyor.

“Kızım,” dedim, “patron evde mi yavrum?”

“Mister Pelegrini’yi mi sordunuz?” diye kırıttı.

“Evet ya, iyi bildin.”

“Randevunuz var mı?”

“Yok ama sen boş ver. Geleceğimi telefonla...”

“Öyleyse buyurun... Katibine söyleyeyim.”

Gördünüz mü? Alçak bir de katip besliyormuş. Neyi yazdırıp çizdirir acaba? Durun bakalım, kızcağız katip dedi ama, bu nasıl bir katip? İster misiniz küçük mitralyözünü boş böğrümeye dayayan katiplerden biri olsun. Bu düşüncenin getirdiği ihtiyatla sol koltuk altımdaki Luger'imi yokladım. Yerli yerinde... Bizim Luger öyle eli mitralyözülü beş katibe bedeldir. İnanmayan buyursun.

Bir taraftan da etrafa bakıyordum. Hay anasını! Burası Beyaz Saray'dan daha parlak. Her taraf som yaldıza boğulmuş. Duvarlarda öyle tablolar var ki... İmzalı tablolar. Ben resimden pek çakmam lakin birinin çerçevesine değme milyonerin gücü yetmez.

Katip göründü. Adeta bir katip. Sahici bir katip. Edepli bir oğlan. Gözlükleri bile var. Belli ki, üniversiteden yeni mezun olmuş. Allah Allah! Eskiden gangsterler maiyetlerinde kıyıcı haydutlar bulundururlardı. Şimdi bu moda değişti demek! Neredeyse birer tane de tarihçi peydahlayacaklar. Başlarından geçenleri kaydettirip kitap yazmak için... Çok tuhaf, çok.

Katip adımı sordu, ziyaret sebebini öğrenmek istedi. Oğlan gözlüklü ama avanak değil. Kızdan telefon ettim sözünü duyunca yutmamış. Gülümsedi de:

"Telefonda aradığınızı söylediniz Mister Hammer," dedi, "bu telefonlar..."

"Evet, bir türlü numara düşmedi yavrum," diye sııttım, "çaldı çaldı numara düşmedi."

"Öyledir. Lütfen oturun haber vereyim."

Gene tablolara bakarak bekledim. Yarım dakika geçti geçmedi oğlan geri geldi.

"Bekliyorlar Mister Hammer," dedi, "lütfen efendim."

"Rica ederim..." diye kibarlaştım.

Karşılıklı sııttık. Açtığı kapıdan içeri girdim.

Bütün Korsikalılar Napolyon'a mı benzerler, yoksa ben herifin Korsikalı olduğunu bildiğimden mi böyle bir benzerlik uydurdum, bu kısa boylu tıknaz herif uzaktan da olsa Napolyon'u

andırıyordu. Onun gibi kibirli, onun gibi cesur. Aynı zamanda onun gibi hilekar ve mağlubiyete kolay boyun eğmez bir tip. Ayrıca hislerine ve sinirlerine de hakim.

“Merhaba Pelegrini.” dedim.

“Bonjur efendim,” diye azametle cevap verdi. “Adınız...” bir kağıda bakarak heceler gibi okudu: “Mister Mike Hammer... Bir yerde tanıştığınızı zannetmiyorum.”

“Doğru. Şimdiye kadar tanışmak nasip olmadı.”

“Buyurun şöyle... Viski mi emredersiniz Mister Mike Hammer?”

Cevap beklemeden katibe işaret etti. Delikanlı derhal iki bardak viski ve bir kap buz yetiştirdi.

Ben bu fırsattan istifade ederek etrafı gözden geçirdim. Herif parayı vurmuş. Bunda hiç şüphe yok. Yalnız şu yazıhane on binlerce dolar eder. Halılar, biblolar, gene tablolar... Bu İtalyan kırma-ları resme meraklı şu halde... Paralarını bunlar resme veriyorlar. Bu da bir akıl! “İleride antika olur da satarız” diye galiba!

Viskiden bir yudum aldım;

“Halis İskoç!” diye damağımı şaklattım.

Pelegrini gülümsedi.

Katip defolup gidince birdenbire sordum:

“Kısa keselim, ne sen yorul, ne ben! Adım Mike Hammer... Bunun ne demek olduğunu elbet bilirsin. Sana bir سوالım var kart züppe! Doğru cevap vermezsen halin dumandır.”

Hep gülümsemeyle dinliyordu. Kılı bile kıpırdamamıştı.

“İhtiyarı kim öldürdü?”

Bir altın tabakadan bir sigara aldı. Ağzına koydu. Tabakayı bana uzattı. Elimin tersiyle reddettim.

“Sorduğuma cevap ver,” diye dikleştim, “numara istemez.”

Manikürlü parmaklarıyla gayet iyi dikilmiş ince yazlık ceketinin yakasından bir şey fiskeledi.

“Hangi ihtiyarı Mister Hammer?” diye sordu.

“Hangi ihtiyarmış? Velmon denilen herifi.”

“Vallahi, bu işi gazetelerde okudum. Belki Bob denilen adam öldürmüştür, belki de karısı... Yahut da her ikisi bir olmuşlardır... Böyle şeyler sık sık görülüyor. Hatta belki de bizzat siz öldürmüşsünüzdür.”

“Ben mi?”

Deli olmak işten değil. Ben herifi kızdıracağıma herif beni deliye çevirecek. Gülümsemesi daha rahatlaştı, daha genişledi:

“Siz de pekala öldürebilirsiniz Mister Hammer,” dedi, “böyle şeyler de görülüyor. Yangın söndürmekte ustalık gösteren, yangına çabuk yetişmek rekorları kıran itfaiye takımlarından bazıları uzun bir zaman işsiz kalırlarsa bir yerleri kundaklarmış. Siz de kendi işinizde şöhret yaptınız. Hele Mafya işi hakikaten yaman. Gidip biraz da istirahat etmişsiniz. Dönerken, ‘Şanıma layık bir cinayet olsa da hünerimi göstersem’ diyebilirsiniz. Bu dünyada...”

“Gevezelik istemez, suratını dağıtırım,” diye çıkıştım ve aynı zamanda yerimden fırladım, “kim öldürdü diyorum?”

Gene kılı kıpırdamadı.

“Hiç haberim yok,” dedi, “sizi temin ederim uzun zamandır kanlı işlerle meşgul değilim. Çok uzun zamandır. İnanmazsanız dostunuz Mister Pat Chambers’a sorun.”

“Ben Pat’ten akıl alacak heriflerden değilim. Bu cinayeti senin yaptığına da inanıyorum.”

“Yanılıyorsunuz Mister Hammer... Bu işte ben zararlıyım. Mister Velmon’ın ölmesiyle ben büyük zararlara uğradım.”

“Haberim var. Adamcağızın nakliyat müessesesi sayesinde son zamanlarda beyaz zehir kaçakçılığı yapıyordun.”

“Böyle bir iftiraya uğramak üzere bulunduğumu da duydum. İnsanların hayal etme kabiliyetleri çok genişlemiş. Bunu harpler böyle yapıyor galiba! Herkes bir şey uyduruyor, sonra buna kendisi de inanıyor. Lakin iş ispat etmeye dayandı mı...”

“Beni iyi tanıdığın meydanda. İspatla filan uğraşmadığımı da elbet öğrendin. Gevezeliği bırak. Tepelerim.”

Viskiden bir yudum aldı. Yüzüne öyle bir memnuniyet yayıldı ki ben de elimdeki bardağı gayriihtiyari ağzıma götürdüm.

“Zararım var,” diye mahsustan içini çekti, “son birkaç haftadır uğradığım zarar yarım milyon doları geçti.”

“Daha beter ol! Herifi öldürenin adını söylemezsen daha beter olacağına da hiç şüphen kalmasın.”

“Yemin mi etmeli? Cinayetin işlendiği saatte kulüpteydim Mister Hammer... On kişi şahit. İkişisi ayan azası, üçü Temsilciler Meclisi’nden beş resmi şahsiyet, beş tane de meşhur iş adamı... Adreslerini ister misiniz?”

Gözlerimi kısarak çaresizlik içinde bir müddet yüzüne baktım. Sonra birdenbire göğsüne bir kurşun sıkarak sordum:

“Madam Rose Velmon’ı hangi vasıtayla avucunun içine aldın?”

Gözünü kırpmadan cevap verdi:

“Şantaj vasıtasıyla Mister Hammer.”

Asıl kurşunu ben yemiş oldum. Herif şimdiye kadar karşılaştığım domuzların en çetinlerinden birisiydi.

Ben sallanırken o devam etti:

“Bizden geçti azizim, biz artık bu yaştan sonra öyle bir kadını güzelliğimizle avucumuzun içine alamayız. Herkes haddini bilmeli. Hele yaşlı adamlar bunu gençlerden çok daha iyi becermeli. Hayale lüzum yok. Mister Velmon’ın başına gelenler de haddini bilmemekten... Hiç insan o yaşta, Madam Rose gibi bir genç kadınla evlenir mi? Ne cesaret, ne küstahlık! Pardon! Biraz sert mi konuştum?”

Bardağımdaki viskiyi bir yudumda yuvarladım. Herif, ruhiyat mı dersiniz, sosyoloji mi dersiniz her ne karın ağrısı ise o cenabet derse güzelce devam etti:

“Kadınları her zaman zenginlik tatmin edemiyor Mister Hammer. Bunlar evvela para ihtiyacı duyuyorlar, bu ihtiyaç bir kere tatmin edildi mi başka ihtiyaçlar beliriyor. Velmon ailesinde de bu böyle olmuş. Kadın biraz eğlenmek istemiş, biraz eğlenmek arzusu bilhassa kadınlar için bu güzel New York şehrinde ne kadar tehlikelidir takdir edersiniz. Madam Rose Velmon da birçok emsali gibi can sıkıntısını defetmek üzere paçaları sıvıyor. Doğruca azametli New York şehrimizin batakhanelerine dalıyor. Birtakım serserilerle ahbap oluyor. Gece alemleri... Bunların en pahalıları ve en, nasıl demeli, açık saçıkları... Bir keresinde bu kadıncağz sizin de pek iyi tanıdığınız Cordiano ile beraber gezmeye çıkmış. Türlü ahlaksızlıkların hayasızca seyredildiği bir randevu evinde gecelemişler. Bir meraklı da bunların fotoğraflarını çekmiş. Kadın da herif de anadan doğma çıplak. Resimler elime geçti. Sonra kocasının nakliyat müessesesinden istifade etmeyi tasarlayınca kendisini gördüm. Elimdeki resimleri teksir ettirip dostlarına, kocasının iş muhitine dağıtacağımı söyledim. Az kalsın deli oluyordu. O zamandan beri bir dediğimi iki etmedi.”

Bu müthiş Korsikalı sözün burasında sinire dokunacak surette arsız ve küstahça gülmedi, bilakis küçük kızının gayet masum bir hatasını tenkit ediyormuş gibi kederle gülümsedi:

“Bir viski daha arzu eder misiniz Mister Hammer?” diye sordu. “Bir viski daha lütfen kabul ederseniz size bu resimleri gösteririm.”

Budala gibi:

“Burada mı? İnanmam!” demişim.

Yüzüme hayretle baktı:

“Niçin burada olmayacaklarmış?” diye sordu. “Belki filmler değil ama kopyalar burada. İşte şu kasada.”

Hoşlandığım ve hala tesirinde bulunduğum bu kadını sürükleyen resimleri görmemek benim için imkansızdı. Bu sebeple viskiyi kabul ettim. Bardağıma dört parmak içki koydu. Buz ilave etti. Sonra gidip kasayı açtı. Bir sarı zarfla döndü.

Zarfı, sol elinin yumruğuna yavaş yavaş vurarak:

“Mamafih,” dedi, “kadın harika... Ben ömrümde bu kadar güzel kadın çok az gördüm. Kadın harika ama fotoğrafçı da ondan daha az harika değil. Manzaraları öyle yakalamış ki, kadının o anda zevkin en üst mertebesinde uçtuğu yüzünden kolayca anlaşılır. Buyurun, inanmazsanız bakın.”

Kadehi masaya bıraktım. Zarfı kaptım. Daha ilk fotoğrafta melun herifin mübalağa yapmadığı meydana çıkıverdi. Madam Velmon profesyonel bir model gibi poz verseydi rezalet bu kadar yaman tespit edilemezdi.

Dışlerimi hınçla gıcırdattım.

“Bu işi sen hazırladın it!” diye homurdandım, “Ben çocuk değilim. Böyle işler tesadüfen olmaz.”

“Ha tesadüf, ha değil. Esasta ne değişiyor? Filhakika kadınla Cordiano’nun tanışmalarını ben istedim. Lakin bu yüze bu manayı da ben veremem ya.”

“Sen verdin. Bu kadına bu sırada Marihuana* içirilmiş.”

“Bu da hiçbir şey ispat etmez. Vaktiyle ben de Marihuana kullandım ama, kullandığım zaman anadan doğma soyunup fotoğraf çektirmedim.”

“Çektirmemiş. Gizliden çekmişler.”

“Gizliden fotoğraf çekilecek yerlerde soyunmadım, demek istiyorum.”

Alt dudağımı ısırdım. Bu herifi hala niçin ayağımın altına almadığıma kendim de şaşıyordum. Viski bardağına sarıldım, iki yudum yuvarladım. Bir sigara yaktım. Korsikalı:

“Sinirlenmeyin,” diye nasihat verdi, “olur böyle şeyler.”

“Kızın yakasını bırak!” diye söylendim. “Kızın yakasını bırakmazsan karışmam.”

“Pek öfkelisiniz Mister Hammer... Bu işin sizi niçin bu kadar ilgilendirdiğini anlayamıyorum. Yakında Matmazel Velda ile

* Bir çeşit esrar.

evleneceksiniz. İnsan nişanlı vaziyetinde olursa başka güzel kadınlarla bu kadar alakalanmamalı.”

“Nasihat istemiyorum pis herif... Kızı rahat bırak diyorum.”

“Dinleyin dostum, son maceranızı, yani şu Mafya meselesini dikkatle takip ettim. Bilmeden çok büyük iyiliğiniz dokundu. Nasıl olsa ben boğuşacaktım. Kan dökülecekti. Bakın ne kadar açık yürekliyim, benim işimi siz yaptınız, meydan bana kaldı. Bu sebeple size minnettarım. Mafya sinirlerine hakim olamadı. Siz de onu kızgın boğaya tutulan kırmızı bez gibi tahrik ettiniz. Neticede mücadeleyi sizin istediğiniz sahada kabul etti ve tabii yenildi. Ben öyle değilim. Benim bütün korkum sinirlerime hakim olamamaktır. Beni tahrik edemezsiniz. O zaman da tek bir adam, kocaman bir teşkilatın karşısında mutlaka ezilir. En iyisi bu işten vazgeçin. Yani ben Madam Velmon’ın yakasını bırakacağıma, siz benim ayaklarımın altında dolaşmaktan...”

Sözünü bitirmesine meydan vermedim, yumruğumu çenesine yapıştırmak istedim. Apansız vurduğum halde gayet çevik bir hareketle yana çekildi. Yumruk boşa gitti. Bu sırada iki kapı aynı zamanda açıldı. Elllerinde küçük mitralyözler bulunan iki haydut görüldü. Herifin niçin bu kadar soğukkanlı olduğu anlaşılıverdi. Gözlerinden bir an müthiş bir gazap geçti. Sonra adamlarına çekilmelerini emretti. Kendisini toplayıp gülümsedi:

“Yumruk ekseriya bir şeyi halletmiyor,” dedi, “hatta kurşun da bazen hiçbir şeyi halletmiyor. Neden bu kadar kuvvetli vurduğunuz halde talihinizi boksta denemediniz? Tuttuğunuz yol akıl karı değil. Birine takılmasanız bir başkasına nihayet takılacaksınız. İnanmazsanız ve cebinizde bir beş sentlik para varsa yazı mı, tura mı oynayın. Bakın kaç yazı, yahut tura düşer. Biz bu işleri kendimiz icat etmedik. Bizden evvel de vardı, bizden sonra da olacak. Bu tohumu bu toprak mademki çürütmüyor, şantaj, cinayet, soygun devam eder gider. Beyhude ter döküyorsunuz, canınızı tekrar tekrar beyhude tehlikeye atıyorsunuz.”

“Bob’u elektrikli sandalyeye oturtmayacağım. Bu imkansız... Sonra Madam Velmon bugünden itibaren himayem altındadır. Herifi kimin öldürdüğünü söyle.”

“Söz dinlemez olduğunuzu söylemişlerdi de inanmamıştım Mister Hammer, doğruymuş, inatçısınız. Sizi şimdiye kadar hakikaten takdir ediyordum.”

Yumruk vurmaya bir kere daha denemek istediğimi nasılsa sezdi. Elini şimşek hızıyla cebine soktu. Tabancanın mevcudiyetine ceketin kumaşı şeffafmış da gözümle görmüşüm gibi inandım.

Hiç kabadayılanmadan:

“Takdir ediyorum,” diye devam etti, “siz halbuki benimle boğuşmak istiyorsunuz. Peki, istediğiniz gibi olsun! Bu dakikadan itibaren harp halindeyiz.”

“Seni solucan gibi ezeceğim kerata.”

“Belki o da olur. O zaman kendimden üstün birisine yenildiğim için yürek ferahlığıyla...”

Artık dinlemedim. Yürüyüp çıktım.

Darmadağın ettiğim için gizlice kibirlendiğim Mafya bu küçük Korsikalının yanında süt kuzusu sayılırdı. Bu muhakkak... Birini tepeliyorsun biri daha fışkırıyor... Ulan New York şehri... Ulan temeline tükürdüğüm...

BEŞİNCİ KISIM

Otomobilde nereye gideceğimi şaşırmış bir halde, olup bitenleri zihnimde nizama koymaya çalışıyordum. Herif yamandı. Bu lafı belki on kere tekrarlardım. Sonra yavaş yavaş başka noktalar belirdi. Bir insan ne kadar kuvvetli olursa olsun apansız karşılaştığı tehlikeler, meseleler karşısında bu kadar soğukkanlı davranamazdı. Şu halde herif hazırmış. Yani herif benim geleceğimi biliyormuş. Hem de bunu tahmin etmiş değil, kati olarak biliyordu. Şu halde birisi olup bitenlerden kendisini haberdar etti. Kim bu birisi?

Bu سوالin cevabını derhal buldum. Bu birisi Cordiano'dan başkası olamazdı. Buna kanaat getirince Korsikalı haydut gözümde

bir kat daha büyüdü. Bir başka çetede böyle şey olmaz. Cordiano gibiler herhangi şart altında olursa olsun sır sayılan bir şeyi bir yabancıya söylemek zorunda kaldı mı bunu reise asla bildiremez. Çünkü gangster kanununda bu işin müsamahası yoktur. Birçok çetelerin dağılması, reislerin gebertilmesi de bu manasız gang kanunu yüzünden vuku bulmuştur.

Pelegriini bunu çoktan anlamış olmalı ki, çalıştırdığı herifleri beyhude tereddütlerle şaşırtmıyor. Bu sayede de vukuatı zamanında haber alıp ona karşı hazırlık yapıyor.

Eğer benim kendisini arayacağımı buna Cordiano söylediyse...

Birdenbire boğazıma sıcak bir şey tıkanı. Şu halde Dore'un hayatı da tehlikede demekti. Deliye döndüm. Derhal arabayı mahmuzladım. Caddelerde deli gibi sürerek, ışıkların kırmızısına, yeşiline mümkün olduğu kadar kulak asmayarak kızın evine yetiştim.

Merdivenleri dörder dörder çıktım. Kapı açık duruyordu, içeri:

"Dore!" diye bağırarak daldım.

"Höst! Eller yukarı!" diyen kaba bir sesle irkildim.

Herifin biri yandaki divana rahatça yerleşmişti. Elinde kocaman bir mavzer tabancası tutuyordu. "Eller yukarı" diyen de kapının kanadı arkasına saklanmış olacak ki, silahının namlusunu çoktan sırtıma, kürek kemiklerimin arasına dayadı.

Divanda oturan beni aşağıdan yukarıya doğru efece süzüyordu. Arkamdaki herif alışık bir hareketle sol koltuk altımdan Luger'i mi çekip aldı, beğenmiş olacak ki, kısa bir ısıklık öttürerek arkadaşına fırlattı. Herif bunu havadan kaptı. Aynı ısıklık çalarak ceketinin cebine attı. Sonra:

"İyi ara," diye emretti, "bu pis hafiyelerde bazen birkaç silah bulunmuş. İt bunlar... Ödlek keretalar."

Yere tükürdü.

Arkamdaki haydut gene alışık bir hareketle vücudumu baştan başa sıvazladı.

Heriflerin zerre kadar şakaları yoktu. En küçük bir harekette karnımı kurşunla dolduracaklarına emindim. Etrafa baktım. Ortalık pek karışık değil. Acaba bunlar geldikleri zaman kız burada değil miydi? Eğer sadece beni alıp götürürlerse hayatının tehlikede olduğunu zavallıya nasıl haber veririm? Sonra bunlar benim, bugün buraya mutlaka geleceğimi nasıl kestirdiler?

Kafamı allak bullak eden bu suallerin cevaplarını öğrenmek uzun sürmedi. Karşımdaki:

“Ne bakıyorsun iki tarafına öküz gibi”, diye sırttı, “karıyı mı göresin geldi? Meraklanma, birazdan görürsün. Uzakta değil, aşağıda kamyonunda seni bekliyor.”

Elimde olmayarak:

“Benim geleceğimi nereden kestirdiniz?” diye sordum.

“Bal gibi gelecektin,” diye büsbütün sırttı, “sen gelmeseydin biz tıpış tıpış getirecektik. Her beş dakikada bir büroya telefon etmeyi ben akıl ettim.”

Ayağa kalktı, arsız arsız esnedi:

“Haydi bakalım,” dedi, “aşağıda oyunbozanlık edersen şarjörü bel kemiğine boşaltırım. Benim adım Bill... Kurşuna hiç acımadığımı kainat bilir.”

İki tarafıma geçtiler. Silahlarını ince pardösülerinin altından boş böğürlerime dayadılar. Bu işlerde acemi olmadıkları anlaşılıyordu. Eğer ateş etmek zorunda kalırlarsa birbirlerini vurmayacak surette yürüyorlardı.

Bu vaziyette Dore ile karşılaşmak rezaletti. Pusuya düşmek olur ama bu kadar hayvanca mı olur? “Pat... Pat kardeşim... Senden bazı şeyler saklamakla hata ettiğim meydana... Şimdi karşıma çıkıversen...”

Ağzım kurumuştü. Üst üste yutkundum, insan dipdiriyyken ölüme bu kadar yaklaşır da dövüşmek imkanını da bulamazsa sahid den bunalıyor.

Kız belki korkudan bayılmıştır. İnşallah bayılmıştır. Bir de yaşlı gözlerle yüzüme bakarsa... Hasta koyun gibi... Hay Allah kah-
retsinsin!

*

Otomobilden atlayıp içeriye koşarken dikkat etmemiştim. Herifin bahsettiği kamyonet, arka tarafı tamamıyla kapalı kırmızı bir servis arabasıydı. Kaldırımın kenarına uslu uslu çekilmişti.

Haydutlardan sağ tarafımda yürüyen uzun boylusu kapıyı açtı, öteki tabancasının namlusunu tekrar sırtıma dayamıştı. Uzun herif içeri geçti. Şoför mahalline açılan pencerenin önündeki sıraya oturdu.

Ben de girdim. Arkamdaki haydut kapıyı üstümüze kapattı.

Bu işler olurken boş çuvallardan mürekkep bir küçük dengin üstüne yerleşmiş olan Dore hiç sesini çıkarmamıştı. Kız ne ağlamış, ne de bayılmış. Aslan gibi. Hatta bana gülümsedi bile.

Kapıyı kapatan haydut şoförün yanına atladı. Kamyonet hareket etti.

Dore:

“Bana mı geldindi şekerim?” diye adeta keyifle sordu.

Karşısına oturdum. Yüzüne hayretle baktım. Sol gözü gittikçe kızarıyordu. Benden daha atik davranmış da galiba heriflerle biraz boğuşmuş. Bu hali hoşuma gitti.

“Sana geldim ama biraz geç kaldım gibi.”

“Zarar yok. İnsan istedikten sonra nerede olsa buluşuyor.”

Bizimle beraber oturan haydut nedense sinirlenerek tabancasını tehditkar bir suretle salladı:

“Kesin be! Gevezelik istemiyorum.”

Şoförün yanındaki:

“Ne oluyor?” diye sordu. “Dikkat et! Söz dinlemezse kurşunu yapıştır.”

Arkama dayanıp gözlerimi kapattım. Araba orta süratle ilerliyordu. Belli ki heriflerin acelesi yok. Pelegrini’yi adam hesabına

koymamakla hata ettiğim meydana çıkıyor. Daha beteri, herifin kıymetini takdir ettiğim halde ihtiyatsızlık ettim. Enayi gibi...

Bu iş başıma ilk defa gelmiyordu. Birkaç kere kefeni yırtmış, yakayı sıyırmıştım. Fakat çok daha müsait şartlar içinde dahi insanın korkudan yüreği çatlayacak gibi çarpardı. Şimdi bu çarpıntı yok. Korkunun şakaklarda davul çalması, bel kemiğini sızlatması da yok. Bir garip uyuşukluk... Rahatlığa benzeyen bir uyuşukluk ki...

Bu herhalde Dore'un soğukkanlılığından ileri gelse gerekti. Kız bana güveniyor, icabında bir mucize yapıp kendisini kurtaracağıma muhakkak inanmasa böyle sakın durabilir mi? Öyleyse büsbütün ümitsiz değiliz.

Kirpiklerimin arasından yol arkadaşlarımı gözetlemeye başladım. Haydut bir eliyle kamyonun duvarına dayanmış, ötekinde mavzer tabancası... Gözü üstümüzde... Alesta!

Dore çuvalların üzerinde rahatça oturuyor.

Elimi cebime attım.

Haydut sıçradı:

"Kımıldama!" diye bağırdı.

"Üstümü aradın ya aslanım," diye güldüm, "sigara içeceğim, ister misin?"

"Kes!"

Sigarayı yaktım. Dore'un üstüne oturduğu çuvallara dikkatle bakmaya başladım. Kız neden sonra bu bakışların bir başka manası olabileceğinden şüphelendi. Rahatsız rahatsız kımıldadı. Gözleriyle bir şeyler sordu. Nihayet benim kirpiklerimle "evet" diyeceğim hareketi bulmak için davrandı.

Evvela eteklerini yukarıya çekerek şahane bacaklarını meydana çıkardı.

Ben gözlerimle "hayır" dedim.

Dore pozisyon değiştirdi. Bacaklarını uzattı. Ben de sırtımı dayamaktan vazgeçerek bacaklarımı topladım, kollarımı dizlerime sardım.

Haydut:

“Meraklanmayın,” diye sırtıttı, “geliyoruz. Yakında temelli rahatlırsınız. Balık tutmaya gidiyorsunuz namussuzlar, halisinden balık avına.”

Herifin Napolili olduğu lisanından belli. Ben Napolilileri eskiden beri sevmem. Bunlardan biri vaktiyle sırtıma bir bıçak saplamıştı. Kalbime iki milimetre kaldı, kalmadı.

Şoförün yanındaki sordu:

“Nasıllar?”

“İyiler. Uslu akıllı oturuyorlar. Hele kurnazlığa kalkışsınlar bitiririm.”

Yandaki kafesli hava deliğinden dışarısını kolluyorum. Şehirden neredeyse çıkıyoruz. Kanalı sağda bırakarak Sintov’a saptık. Hay Allah razı olsun. Birdenbire yağmur başladığı için şoför daha ihtiyatlı, daha yavaş gidiyor. Üç Köprü Yolu üzerindeyiz.

Dore’a baktım. Bu sefer ayaklarını benim gibi topladı. Kirpikle-rimle “tamam” işaretini verdim. Kız eteklerini sıcaktan bunalmış gibi yukarıya sıvadı. Çoraplarının bittiği yerde bembeyaz eti göründü.

Haydut önce şaşırdı, sonra kıpkırmızı oldu.

Bu esnada keskin bir virajı döndük. Dore sarsıntıdan devrilmiş gibi yana düştü, bacakları havaya dikildi. Gözlerini Dore’a dikmiş, kızı yiyecekmiş gibi bakan haydudun kendisini toplamasına meydan bırakmadım. Yumruğu yiyince kafası bir kere de otomobilin kalın sacına vurdu. Bir anda kocaman mavzer tabancasını elime geçirdim.

Şoför yerinde oturanlar:

“Hay Allah...” demeyevakit bulamamışlardı. Ağır silahın kabzası yanımızdaki haydudun suratını dağıtıverdi.

Namluyu öndekilerin enselerine çevirdim. Benim bile tanıyamadığım boğuk bir sesle:

“Kurşun geliyor,” dedim, “edepsizlik istemez.”

Şoför son bir ümitle frene bastı. Bu suretle muvazenemi kaybet-tirmek istemişti. Can havliyle kılım bile kıpırdamadan bir kurşun sıktım. Kulak dibini yalayarak ön camı parçaladı.

“İkincisi ensededir, numara istemem.” diye gürledim.

“Kapı arkadan sürgülü. Çıkamazsın ki...”

Şaşıрма sırasının heriflere geldiği anlaşılıyordu.

“Biraz yavaşla! Yavaşla diyorum itoğluit... Şimdi sola sap... Tamam. Karşıdaki ağacın altında kenara çek ve dur!

Dediklerimi aynen yaptı. Araba durunca ilk kurşunu şoförün yanında oturanın beynine sıktım. Sonra da itaatli oğlanı temizledim. O anda silahın kabzasını nasıl hınçla sıktığımı, tetiğe nasıl kinle bastığımı anlatamam.

Dore ince vücuduyla ara pencereden kolayca sıyrıldı. Leşlerin üzerine basarak dışarı çıktı. Kapının mandalını Açtı. Rutubetli havayı ciğerlerime alabildiğine doldurdum. İkinci nefeste ağır sarhoşmuşum gibi başım döndü. Dayanılmaz bir yaşama sevinci gırtlığımı sarıldı. Bu sevinçle otomobilin içine döndüm. Hala baygın yatan herife iki kurşun yerleştirdim. Of bile diyemeden cehennemini boyladı.

Beni sessiz sedasız seyreden Dore, neden sonra:

“Çok gaddarsın Mike,” dedi, “insaf nedir bilmiyorsun.”

“İnsaf nedir bilmemize meydan bırakıyorlar mı? Kurt kanunu da böyle olmaz mı? Gücü yeten yetene... Ben ne halt edeyim?”

Boynuma atıldı. Dudaklarımı sıkıca öptü. Sonra gayet tabii bir sesle:

“Üstüm başım nasıl?” diye sordu, “Pek mi berbat?”

“İyisin,” diye homurdandım, “böyle fevkaladesin.”

“Yürüyelim biraz. Sevişen mektep talebeleri gibi, el ele.”

“Evvela şoför yerini temizleyelim de...”

Dore etrafı kokladı. Ben heriflerin leşlerini arka tarafa taşıdım. Üstlerine birkaç çuval çektim. Kapıyı tekrar sürmeledim.

Yağmur hafiflemişti ama ben öyle sevişen mektep talebeleri gibi el ele yürüyecek halde değildim.

İlk rastladığımız boş taksiyi çevirdim. Evimin adresini verdim.

“Dinle Dore,” dedim, “görüyorsun ki işin şakası yok. Silah kullanmasını bilir misin?”

“Biraz. Ne olacak?”

“Doğru bize gidiyoruz meleşim, bu iş bitinceye kadar benim evde kalırsın. Kapı kilidi maymuncukla zorlanmaz. Ayrıca kanat çelik levhalarla kuvvetlendirilmiştir. Elinin altına iki tane de tabanca koyacağım benden başka kim gelirse hiç düşünmeden kurşunu göbeğine sık, sonrasına karışma.”

“Böyle çırlıçıplak mı gidiyoruz. Çamaşırsız filan?”

“Çamaşırı ne yapacaksın? Esasına bakarsan senin gibi güzel kızlar hiç giyinmemeliler. Görmedin mi bu beladan da bu sayede kurtulduk.”

“Terbiyesiz!”

“Ben doğrusunu söylüyorum, bu utanmaz karılar bana hep ‘terbiyesiz’ derler. Şaştım kaldım.”

Kız göğsüme yaslandı. Hıçkırır gibi bir ses çıkardı. Ancak şimdi gerilen sinirleri boşanmıştı. O göğsümde ağlarken ben yeniden öfkeleniyordum.

Bu, deminki korkudan daha beter bir histi, daha dayanılmaz, daha bitirici. Dünyayı kıpkırmızı görüyordum. Dirseğimle, öldürdüğüm haydudun cebinden alıp yerine koyduğum Luger’imi etime yasladım. Kaburgalarım acıyana kadar bastırdım. Yorgun bir köpek gibi hırıltılarla soluyordum.

Kız, halimin neden sonra farkına vardı. Beni birkaç kere öptü, hakikaten acınan bir sesle:

“Zavallı Mike,” dedi, “zavallı sevgilim...”

Ana avrat küfretmemek için bir sigara yaktım, bir tane de Dore’a verdim.

ALTINCI KISIM

Apartmana yakın bir yerde indik. Tekrar pusuya düşmek hayvanlık olacaktı. Evvela garaja telefon ettim. Dore'un adresini vererek otomobili alıp getirmelerini söyledim.

Sonra eve girdim. Kapıcıya beni arayan olup olmadığını sordum. Farkında değilmiş. Merdivenleri hemen çıkmadım. Asansörün yukarıdan inmesini bekledim. Asansörcü oğlan beni görünce sırttı:

"Bonjur Mister Hammer," dedi, "misafiriniz var."

"Yukarıda mı? Kim?"

"Mister Pat Chambers."

"Ne istiyor?"

"Sizi sordu, 'Yok' dedim. 'Beklerim' dedi. Yedek anahtarı verdim. İyi etmiş miyim?"

"İyi etmişsin. Bu sefer iyi etmişsin ama bir dahaki sefere yedek anahtar olmadığını söylersin."

"O zaman burada bekler. Ben de size misafiriniz olduğunu daha evvel bildiremem."

Oğlan dün cin olmadan bugün şeytan çarpmaya kalkıyor, bize kendi zamanımızda işe yarar dersler veriyordu. Omuzunu okşadım. Cebine beş dolarlık bir banknot sokuşturdum:

"Mersi yavrum," dedim, "nasıl bilersen öyle yap. Sen dersini iyi yerden almışsın."

Gülümsedi:

"İşimiz gücümüz polis romanı okumak da ondan," dedi, "ayrıca film de seyrediyoruz."

*

Pat önüne bir şişe bira koymuş somurtarak dalmıştı. Beni Dore ile beraber görünce suratını büsbütün astı.

“Nedir?” diye adeta çıkıştı. “Gündüz ortası böyle nereden geliyorsunuz kuzum siz?”

“Cehennem dibinden.” dedim.

“Mike...”

“Vallahi cehennem dibinden.”

Kıza döndü:

“Sarhoş mu bu?” diye sordu.

Bira ile dinlenecek halde değildim. Ben viski şişesini, bardakları, buzu bir tepsiye koyarken Dore başımıza gelenleri kısaca anlattı.

Pat bizi dikkatle dinledi. Fakat üzerinde bir tuhaflık olduğunu hemen sezdim. Kız anlatırken apansız sualler soruyor, hiç münasebeti olmayan noktaları sanki merak etmiş gibi, öğrenmek istiyordu. Ayrıca beni gözetlediğini, birdenbire kızı dinlemekten vazgeçip yüzüme dikkatle baktığım da fark ettim.

İkinci viskide aklım başıma gelmiş olmalı ki:

“Durun bakalım,” diye elimi kaldırdım, “bizim macera olağan işlerden. Asıl sen söyle Pat; derdin ne?”

Gözlerini yorgun yorgun kıstı:

“Derdim mi?”

“Derdin elbette. Sen bu vakit burada ne arıyorsun?”

“Şöyle bir uğradım.”

“Olur. Beni bulamayınca defolup gitmeliydin. Kaç gündür ayna yüzü görmediğine yemin ederim. Suratın sapsarı. Adamlıktan çıkmışsın. Mühim bir mesele olmasa gider zıbarırdın. Haydi uzatma da maksadını anlayalım. Bize evimizde şeref vermenin maksadını.”

İçini çekti. Biraz düşündü. Sonra gözlerini yüzüme dikerek en ciddi sesiyle:

“Gene ölçüyü kaçırıyorsun Mike,” dedi, “gene sapıtıyorsun aslanım. Bu gidişle sol koltuğunun altı yeniden boş kalacak. Tekrar hususi hafiyelik müsaadesini kaybedeceksin.”

“Vay canına! Duyuyor musun Dore? Bunlar, kendimizi heriflere temizletmediğimizin mükafatı. Peki, sebep?”

“Bir de sorar! İşin gücün maskaralık. Kanunu çiğnemeden, kendini, istikbalini tehlikeye atmadan sen iki adım yürüyemez misin? Bak bu sefer vaziyet büsbütün ciddi. Çünkü bu sefer zorbalıkla işin içinden sıyrılamazsın.”

“Nedir yahu? Şimdi oturup fala mı bakmalı, bilmece mi çözmeli? Neymiş, ne olmuş?”

Pat vücudunu biraz geriye aldı. Karşısındakine en kuvvetli yumruğunu sallar gibi konuştu:

“Terzi kadının yeniden ifadesine müracaat ettik.”

“Hangi terzi kadının?”

“Şu mekan şahidi karı.”

“Nasıl mekan şahidi, kimin?”

“Madam Rose Velmon’ın.”

“Madam Rose’un böyle bir mekan şahidi mi vardı?”

“Gel dalavereden vazgeç Mike, benimle samimi ol.”

“Vallahi hiçbir şeyden haberim yok.

“İnanmıyorum ama peki, öyle diyelim. Beni dinle yavrum, ben göründüğüm kadar avanak değilimdir.”

Dore’a göz kırptım:

“Şimdi de kendisini methe başladı, inanır mıyım?”

“Değilimdir Mike, ben de bazı kitaplar okudum, hiç değilse bazı saçma sapan Hollywood filmleri seyrettim.”

“Ne münasebeti var şimdi bunların?”

“Var yavrum, münasebeti mühim. Bob Carter dediğin aptal oğlan bu işin başından beri ne halt ediyor bakalım?”

“Doğru... Halt ediyor. Lakin ne halt ettiğini ben de henüz keşfedemedim.”

“Uyduruyorsun. Başlangıçta bu meselenin böyle bir şekil almasını elbette sen hazırlamadın. Böyle bir iddia ileri sürmek, seni mucizeler meydana getirmeye muktedir saymak olur. Sen de aptalın biri olduğuna göre...”

“Hiç kısa kesiyor mu sevgilim, lafı nasıl uzatıyor?”

“Uzatmıyorum, sana tuttuğun yanlış yoldan dönebilmek müsaadesi veriyorum.”

“Ben mi yanlış yol tutmuşum?”

“Bob denilen hayvanın numarası gangsterlerde, gece hırsızlarında görülen klasik bir numara sayılmaz Mike, oğlanın tuhaflığı daha ilk anda dikkatimi çekti. ‘Bu zibidi kendini birisinin uğruna feda ediyor’ dedim. Nasıl iyi kestirmemiş miyim?”

“Bilmem. Sonunu söyle ki...”

“Birisi uğruna feda ediyor evet. İnsan o yaşta kendisini kimin uğruna feda eder? Bir güzel kadının uğruna. İçinde bulunduğumuz işte güzel kadın kim? Madam Rose... Haydi Mike bildiklerini söyle de işi kısa keselim arkadaş, beni bilirsin, bir meselede bu kadar cıkıpucu beni çok uzaklara götürür.”

“Vallahi bir şey anlamıyorum Pat. Her zaman böylesin. Her zaman senden bir şeyler sakladığımı zannedersin. Bu şüpheyi sana nasıl verdiğime bir türlü akıl erdiremedim. Sen beni birçok şeyler biliyorum zannettiğin zaman, ben karanlıklar içinde çırpınıyorum. Bu her vakit böyle olmuştur.”

“Sonra herifi, yahut karıyı bir de bakarız kısa yoldan temizlemişsin. Benim yüreğim oynar. Elinden bir bela çıkacak, bu rezilin başı derde girecek diye... Arar tararız, tepelediğin mahluk suçlu zuhur eder. Bunlar hep içinde bocaladığın koyu karanlıkların marifeti mi?”

“Ekseriya işin sonunda zihnim birdenbire açılıyor Pat, o zamana kadar hiçbirimizin aklına gelmeyen bir noktayı birdenbire fark ediyorum. Hadisenin bütün esrarı bir anda aydınlanıyor.”

“Sen alay et bakalım! Ben baştan beri şüphelenmiştim. Nihayet Madam Rose’la senin zibidinin aynı kolejde okudukları meydana çıktı. Oğlan sevdalı. Karı fingirdek. Tamam mı!”

“Yanılıyorsun, karı fındırdek, oğlan sevdalı filan değıl. Bunların münasebeti eski mektep arkadaşlığından ibaret.”

“Sen onu bana zor yutturursun. Gözünü aç Mike, Mister Velmon’ı ya Rose denilen karı temizledi yahut Bob denilen kopuk... İkisinden biri.”

“Zannetmem.”

“İkisinden biri. Elimde maddi deliller var.”

“Biliyorum. Birisi kapıcının kati ifadesi, öteki sokaktan geçen herifin Bob’u kolayca tanıması... Hepsi bu kadar.”

“Değıl tosunum, Madam Rose’un polise yalan ifade verdiğı, bunun için yalancı şahitler tedarik etmeye yeltendiğı meydana çıkmış bulunuyor.”

“Emin misin?”

“Yüzde beş yüz. Gülme arsız arsız sinirime dokunuyorsun. Madam Rose’a eğer bu akılları sen verdinse hapı yuttun. Yakanı bir kere hapisten zor kurtarırsın, kurtarsan bile dükkanını kapatmaktan başka çare kalmaz. Zira sana bundan sonra hiçbir müşteri uğramaz.”

“Neden?”

“Müşterilerinin başını derde soktuğun için... Kadın yalan söyledi Mike, cinayet saatinde terzide olduğunu iddia etmişti. ‘Gece vakti bu nasıl terzi provası?’ dedim, biraz evvel terzi karıyı Müdüriyet’e çağırıttım. Biraz sıkıştırınca hakikati gizlemedi. Madam Rose’un o gün geç vakit sahiden randevusu varmış ama provaya gelememiş. Daha doğrusu cinayet saatinde sonra telaş içinde uğramış. Kendisinin bir saat evvel buraya geldiğini, bir saat oturup gittiğini söylemesini rica etmiş. Terzi kadın da eski müşterisi... Ayrıca eli açık müşterilerinden olduğu için...”

“Peki!”

“Görüyorsun ki iş işten geçti aslanım.”

“Benden ne istediğini hala anlayamadım.”

“Madam Rose’un adresini istiyorum Mike, hem de derhal.”

“Sen şaşırmışsın Pat, uykusuzluk sana eskiden beri yaramaz. Ayol kadının adresini bana sen kendin vermedin mi?”

“O adresi istemiyorum, saklandığı yerin adresini... Daha doğrusu senin sakladığın yerin adresini.”

“Hay Allah kahretsin... Nasıl düşünmedim.”

Böyle bağırarak yerimden fırladım, elimde tuttuğum viski bardağını duvara çarpıp parçaladım, telefona atıldım.

“Numarası? Kadının numarası kaçtı?” diye bağırdım.

Telaşım bir anda Pat’e de sirayet etti. Polislikten gelen bir sezgiyle o da ayaklandı.

“Hangi kadının Mike,” dedi, “Madam Rose’un mu?”

“Çabuk... Elbette Madam Rose’un.”

“Beyhude telaşlanıyorsun, evinde yok.”

“Deme!”

“Vallahi yok. Sabahtan beri arıyoruz. Daha doğrusu terzi kadın ifadesini değiştirince evvela telefon ettim. Çıkmış. Sonra her on dakikada bir aradım. Geri dönmedi. Hizmetçisi de nereye gittiğini bilmiyor. Ben bu sebeple sana geldim. Kadını bir tarafa gizledinse diyerek.”

“Numarası kaç?”

Pat numarayı söyledi. Çevirdim. Güzel hizmetçi kız da merak etmeye başlamıştı.

“Polis Müfettişi de arıyor Mister Hammer.” dedi, şaşırdım kaldım.

“Nerede bulunabilir? Ahbabları...”

“Hepsine telefon ettim.”

“Otomobilini aldı mı?”

“Tabii.”

“Bana bakın, eğer o gelirse muhakkak bana telefon etsin. Ya bana, yahut Polis Başmüfettişi Mister Pat Chambers’a... Kaydedin... Unutmayın.”

“Olur Mister Hammer.”

Telefonu kapattım. Kadının hayatı tehlikede olabilirdi. Olabilirdi ne demek, muhakkak tehlikedeydi. Çete dişlerini gösteriyordu. Başka şartlar içinde olsa buna sevinirdim. Hareket halinde olmak, aynı zamanda hata etmeyi göze almak sayılır. Pelegrini denilen maskara sinirlerine hakim olduğunu söylüyordu. Yalancı kerata! Bir kere Velmon’ı öldürmeleri kendilerini her nedense tehlikede hissetmelerinden ileri geldi. Bu tehlike gittikçe artmış olmasa beni güpegündüz kaçırıp temizlemeyi göze alamazlardı. Sade beni mi? Dore’u da beraber. Pelegrini...

Düşüncemin burasında bir an sanki yüksek sesle konuşuyordum gibi durakladım. Madam Rose’u bu herifin kaçırdığı muhakkaktı. Gidip söyletmekten başka çare yok. Gidip söyletmeli.

Şapkamı kaptım.

Pat:

“Nereye?” dedi.

“Kadını aramaya... Neredeymiş? Burada oturup bira içerek beni bekleyeceğine, benden hayvan gibi şüpheleneceğine kadının şeklini şemalini, kılığını kıyafetini her tarafa yayarak polislerine aratmaya başlayabilirdin.”

“Saçmalıyorsun Mike, en az iki yüz radyolu araba kadını arıyor.”

“Otomobili de aramalılar.”

“Artık çok oldun. Ben polis koleji talebesi değilim. Elbet otomobili de arıyorlar.”

Bu esnada aklıma büroya telefon etmek geldi. Kadın belki de bana bir haber bırakmıştı.

Telefonu tekrar açtım. Bereket versin Velda bürodaydı.

“Hayır,” dedi, “sabahtan beri buradayım, arayan soran olmadı. Ne var?”

“Hiç. Şimdilik pek ehemmiyetli sayılmayabilir. Dinle canımın içi, ben çıkıyorum. Pat de burada. Bizim Madam Rose’u arıyoruz. Hangi Rose’u mu? Kaç tane var ki? Madam Rose Velmon.

Ne mi olmuş? Hiç dedim ya... İfadesine müracaat edilecek, kendisi telefon eder, yahut gelirse oturt beklet... Mutlaka beklet... İcap ederse içki filan ikram ederek avutursun.”

Bu son cümle aramızda kararlaştırılmış manalı sözlerden birisiydi. Beklenen şahsın her ne pahasına olursa olsun polisten kaçırılması icap ettiğini anlatıyordu. Velda sesini kısarak:

“Bu kadar mühim mi?” diye sordu.

“Evet, ben aramaya gidiyorum,” diye cevap verdim, “büroya mutlaka uğrarım. Sen orasını sakın boş bırakma.”

Telefonu kapattım.

“Pat,” dedim, “seni aramak icap etse...”

“Beraber geliyorum... Seninle beraber.”

“Kabil değil. İşleri büsbütün berbat edersin. Zaten کافی derecede karıştırdın.”

“Ben mi? Sen onu affetmişsin.”

“Sen elbet... Bire yüz bahse girerim ki terzi kadın dediğin pisi sorgudan sonra salıvermişsiniz.”

“Tabii salıverdik. Hapishaneye mi göndermeliydik?”

“Bir de soruyor. Hiç değil Madam Velmon’ı Polis Müdüriyeti’ne getirtinceye kadar alıkoyabilirdin.”

Pat’in suratı birdenbire karıştı.

“Hay Allah benim...”

“Belanı versin...” diye sözünü tamamladım. “İstersen terzi karıya telefon et. Polis dairesinden çıkar çıkmaz Madam Velmon’a olup bitenleri haber verdiği muhakkak. Daha beteri çeteye haber vermesidir.”

“Hangi çeteye? Başıma bir de çete çıkarma.”

“Artık orasını bilmem. Ben gidiyorum. İcap ederse telefonla seni ararım.”

Dışarı uğradım. Sonra tekrar geri dönüp Dore’a talimat verdim:

“Bu gebeş gittikten sonra kapıyı sıkı kapar, emniyet zincirini çekersin. Çekmecelerde tabanca dolu. Beğendiğini al, güzelce doldur. Benden başkasına kapıyı açma. Bir de seni aramaya çalışmayalım anlaşıldı mı?”

Merdivenleri dörder dörder indim.

Sokakta bir an durup düşündüm. İlk iş kadının evine gidip hizmetçiyle esaslı surette görüşmekti. Bakalım yanına neler almış, elmaslarını, çek defterini filan beraber götürmüş mü? Kendi arzusuyla saklanmışsa bu şakayı fazla uzatamaz. Kocasının öldürülmesi meselesinden dolayı mahkemede bulunmaya mecbur. Ayrıca miras meselelerinin halli için de ortaya çıkması lazım. “Avukatına telefon etmek daha doğru galiba?” diye homurdandım.

Sonra yavaş yavaş öfkelenmeye başladım. Pelegrini denilen haydut... Gidip yakasına sarılmalıyım. Ayağımın altına alıp kemiklerini kırmazsam, bana da Mike demesinler.

Otomobile atladım. İlk hızla birkaç köşe döndüm. Sonra yavaş yavaş aklım başıma geldi. Eğer kadını sahiden Pelegrini kaldırmışsa kendisine müracaat etmek beyhudeydi. Bir kere evinde bulacağım şüpheli. Sonra etrafını bir sürü haydut çevirmiştir. Kendisinden bu işin hesabını soracağımı kestiremeyecek kadar budala değil. Belki de çoktan savuştu.

Tenha bir sokağa saptım, frenlere bastım. Durup bir sigara yak-tım. “Bu herif kadını nereye götürebilir?” diye kendi kendime sordum, “Beyaz saraya misafir etmez ya...” Birdenbire kendimi toparladım. Çetenin gizli yerlerini bilse bilse Cordiano bilir. Dün gece kendisini sorguya çektikten sonra Pelegrini’ye nasıl haber uçurmuş. Zaten bu hususta da görülecek bir yeni hesabımız var. İkisini bir çırpıda çıkarıverelim.

El frenini hınçla çektim. Kontak anahtarını çevirdim. Arabayı tırısı kaldırdım. Sürati gittikçe artırarak Cordiano’nun oturduğu apartmana dayandım. Kapıcıya aradığım herifin yukarıda olup olmadığını sordum.

“Yukarıda!” dedi, “Fakat yalnız olduğunu zannetmem. Bir misafiri var galiba.”

“Kadın mı, erkek mi?”

“Erkek. Evet, iyi hatırlıyorum.”

Asansöre atladım. Koridora sapınca Luger’imi kılıfından çıkarıp yan cebime soktum. Apartmanda bir haydut yerine iki haydut bulunduğu kapıcının sözlerinden belliydi. Buna karşılık benim kaybedecek vaktim yoktu.

Zile basıp bekledim. Ses çıkmadı. Tekrar çaldım. Gene cevap verilmeyince tokmağı çevirdim. Kapı kilitli değildi.

İhtiyatla içeri girdim.

Cordiano’nun misafirlerine kapıyı bizzat niçin açmadığı görünen manzaradan belliydi.

Herif divanda yüzü koyun yatıyor. Sırtına kara saplı, ağzı geniş bir Katalan bıçağı saplanmış. Hem de kabzasına kadar... Jigolo eskisinin beyaz ipek gömleği kıpkırmızı. Buna mukabil ensesi adeta yeşil. Bütün kanı akıp gitmiş. Bıçağın doğrudan doğruya atar damarlardan birine uğradığı anlaşılıyor.

Pelegrini peşine düşenlerin bir kere bu ahababa uğradıklarına nişan koymuş demek, böyle bir aracıyı uzun müddet yaşatmak istememiş.

Beyazlı kırmızılı gömlek üzerinde dimdik duran bıçak sapı, işin ciddiyetini feci bir şekilde ispat ediyordu.

Yaklaştım, ölüm yeşili enseye elimi sürdüm. Doktorluktan pek anlamam ama, bu herifin temizlenmesinden bu yana 2 saat ya geçmiş, ya geçmemiş.

Ölüm gene New York şehrinin içinde fink atıyor. Elinde tırpan, önüne geleni biçiyor.

Küçük kamyonetin hiç de şakaya gelmeyecek bir cenaze otomobili olduğunu şimdi, Cordiano’nun leşi önünde bir kere daha anladım. Sırtım, bir kere daha ürperdi. Öfkeden dişlerim ve çene kemiklerim çatırdadı, gözlerime kan hücum etti.

Madam Velmon’ın hayatı tehlikedeydi. Yüzde yüz tehlikede.

Çaresizlik içinde etrafa baktım. Küçük bir dolabın üzerinde arsız arsız sırttan bir bar artistinin büyütülmüş resmi duruyordu. Sanki kabahat bu kızcağızınmış gibi üstüne yürüdüm. Çerçeveyi yere çalıp parçaladım, sonra birkaç biblo kırdım. Birkaç dolabı açıp kapattım, birtakım havagazı, elektrik makbuzları elime geçti. Yırtıp buruşturdum, leşe doğru fırlattım.

Çaresizlik içinde, ellerimi belime koyarak etrafa baktım. Herifin ortasına bıçak dikilmiş sırtı sinirime dokunuyordu. Eğer gebermeden yetişmiş olsaydım elimden çekeceği vardı.

Ölünün belini tekmelemek arzusunu zorlukla yendim.

Ölüm sahiden pis şeydi. Önünüze bir kere dikildi mi ne yumruk para ediyor, ne Luger.

Tabancamı yan cebimden alıp koltuk altımdaki kılıfına soktum. Okkalı bir küfür savurdum.

Bir kere coştum mu hadiselerin önü sıra budala bir köpek gibi koşmaya başlıyordum. Eğer kamyonetteki heriflerin hepsini birden temizlememiş olsaydım herhalde şimdi birisini enseler, kemiklerini zevkle kıra kıra çetenin kaçırdığı adamları nerelere sakladığını öğrenirdim.

Kadını hemen öldürmediklerinden nedense emindim. Bu emniyet daha ziyade gönlümün bunu böyle istemesinden ileri geliyordu.

“O kadar güzel bir kadına kıyılamaz... İmkansız. Sonra öldürmek karlı değil ki... Velmon müessesesine bağlı bir sürü işler var. Bunlar ancak müesseseye tamamıyla sahip olunarak çevirilebilir. Müessese de ancak Madam Rose vasıtasıyla ele geçirilebilecek...”

Halbuki bir haydut çetesinin kendisini tehlikede hissedince bir an bile tereddüt etmeyeceğini de tecrübelerimle biliyordum.

Çaresizlik feci şeydi. Tıpatıp ölüme benziyordu.

Bir sigara yaktım. Ağır adımlarla dışarı çıktım. Kapıyı çekip çekmemeyi bir an düşündüm. Bu düşünceyle koridorun loşluğunda kurt gibi dişlerimi göstererek sırttım. Birisine muziplik yapabilmenin hain keyfi içinde tekrar apartmana girdim. Telefonda Pat'in dairesini aradım. Dostumun üzüntülü sesi:

“Alo, kimsiniz?” diye sordu.

Binanın adresini verdim.

“İkinci katta bir apartmanda sizi bekliyorlar,” dedim, “çok enteresan ifadeleri varmış. Aradığınız Madam Velmon hakkında.”

“Aradığımız Madam Velmon mu? Hay Allah... Kimsin... Nereden telefon ediyorsun?”

“Çeteden şekerim.”

“Yakan elime geçerse haydut... Senin suratını...”

“Tabancanı unutma budala... Aşırırlar da rezil olursun.”

Telefonu kapattım.

Pat şu anda gözlerimin önüne geliyordu. Masasının üzerindeki kağıtları savurarak, cetveli bir yerlere vurarak kendisini arayan numarayı santralden istiyordur... Verilen adresten telefon edildiğini anlayınca dış kapıyı çektim.

Merdivenleri ağır ağır indim. Bu cenabet New York şehrinin içinde kaybolmuş bir kadını bulmak icap ediyor. Bir hesaba göre dokuz milyon, başka bir hesaba göre on iki milyonluk nüfus içinde bir tek kadını... Belki de kendi arzusuyla saklanan bir kadını... Deli olmak işten değil.

Binanın kapısından çıkar çıkmaz etrafa baktım. Kendimi toplamam bir salise bile sürmedi. Yaptığım hareketin akıl ve şuurla alakası olmadığını biliyordum. Senelerce tehlikeye maruz yaşamış bir insanın zekadan değil, zanaattan gelen refleksi... Kendimi yüzü koyun yere attım.

Küçük bir mitralyözden çıkan kurşunların rüzgarı sanki enseme yaladı. Gene aynı anda köşeyi dönen büyük gri otomobili hayal meyal fark edebilmiştim.

Sıçradım, aynı anda elimi sol koltuk altına attım.

İki kişi yan tarafta duvar dibine sinmişlerdi.

Beklemek faydasızdı. Pat neredeyse gelecekti. Telefonda Madam Velmon'ın adını söylemekle hata etmiştim. Cordiano'nun

ölümüyle Madam Velmon'ın ortadan kaybolmasını neden birbirine bağladığımı sorup duracak. Bırakıp savuşmak hiç olmaz. Halbuki işler gittikçe kızışıyor, iki saat evvel adam temizledikleri bir evin önünde pusuya yatacak kadar gözü dönmüş serseriler zavallı bir kadını kim bilir ne hale getirmişlerdir.

Otomobile atlayıp gaza bastım. Bir taraftan da, “Alacağın olsun Pelegrini” diyordum, “alacağın olsun namussuz! Bu yaptıklarını birer birer burnundan getirmezssem...”

YEDİNCİ KISIM

Ana caddelerden nedense 128. Sokak'a, oradan da nehir boyundaki sokaklara sapmışım. Doğru giderek Üç Köprü Yolu'na çıktım. Work-Lane'de caddeyi fabrikadañ boşalan ameleler kapladığı için iyice yavaşladım. Amele kızlardan biri dalgınlığımı hemen fark etti:

“Bu ne dalgınlık gözümün bebeği,” dedi, “galiba madamı kaybettin!”

Halimi bu kadar doğru keşfedişine önce şaşıtm, sonra suratımın ne kadar aptallaşmış olduğunu, bu sözden anlayarak büsbütün öfkelendim.

Bana da karısını kaybeden boynuzlu koca hali yaraşır mı yaraşır... Hay Allah kahretsin.

Yol serbestler serbestlemez sürati yüze çıkardım. Sürat beni dünyadan, insanlardan uzaklaştırıyor da, istediğim derecede yalnız bırakıyor. Hiçbir esasa dayanmasa da düşünmek için yalnızlık lazım. Yanımdan üç tane kamyon geçti. Tepeleme çuval yüklü kamyonlar... Bu kamyonların manzarası bana neredense içine atıldığımız haydut kamyonunda gördüğüm boş çuvalları hatırlattı. Bu çuvalların üstündeki yazı gözümün önüne geldi. Bunlara çuval bile denmez, bunlar bildiğimiz çimento torbaları. Swerts şirketine ait torbalar.

Bu şirket ne tarafta? Daha doğrusu bu şirketin antrepoları?

Sürati azalttım. Bu anda koku almış bir av köpeğine benzediğim muhakkaktı. Bir sigara yaktım. Böyle şirketler antrepolarını da-
ima nehir kıyısında kurarlar. Yükleyip boşaltmak kolay olsun
diye.

Birden nefesimi kestim. Haydutlardan birinin söylediği bir sözü
hatırlamıştım. Herif ne dedi? “Balık tutmaya gidiyoruz” gibi bir
laf etmedi mi?

Biz kamyonetle hangi yolu tutmuştuk? Tam üzerinde bulundu-
ğum yolu. Demek farkına varmadan aynı istikamete sapmışım.
Üç Köprü Yolu Eybens’ten geçer. O civar balık tutmaya meraklı
olanların hafta tatillerinde gittikleri yer. Küçük göllerle dolu ga-
rip bir köşe.

Bu mevsimde in cin yoktur. Adam temizlemek için bundan mü-
nasibini bulmak imkansız. Elli sene evvel New York’un en kibar
sayfiye yeri sayılmış. Sonra fabrikalar, imalathaneler, antrepo-
lar o tarafa doğru yayılınca kibarlar burasını yüzüstü bırakmış-
lar. Birkaç sene evvel bir iş için gitmiştim. Tepelerde, ormana
dönmüş bahçelerin içinde o zamandan kalmış boş villalar vardı.
İçinde insan hapsedilmesi mümkün villalar. Bahçelerine yüzler-
ce ölü gömülse kimsenin ruhu duymaz.

Bir yol kavşağındaki trafik levhasında: “Eybens, 0,8 kilometre”
yazılıydı. Tereddüt etmeden saptım. İlk rastladığım meyhanenin
önünde durdum. Tezgah başına dikildim. Daha ikinci birayı yu-
varlamamıştım ki, ihtiyar meyhaneci sorduğum suallere cevap
verirken dört yüz metre ileriden sola saptığım takdirde “Güneşli
Göl” Villası’nı elimle koymuşum gibi bulacağımı söyledi. Ara-
dığım yerin burası olduğunda zerre kadar şüphesi kalmamıştı.
Çünkü hem tarif ettiğim saç örtülü kırmızı kamyonet oraya gidip
geliyordu, hem de sahibi tam benim söylediğim herifti.

Tezgahın üstüne beş dolar savurup dışarı fırladım.

Meyhaneciye Pelegrini’nin eşkalini vermiştim.

“Söylediğiniz adam, evet!”

“Söylediğim adam” öyle mi? Hele şimdi orada bulunmalı ki... Madam Rose’u da bir yere kapatmış olmalı... İsterse evin etrafını beş tane mitralyözlü haydut çevirmiş olsun, Pelegrini’yi elimden şeytan bile kurtaramaz. Otuz iki dişini döküp...

Otomobile daldım, hemen sürdüm, ancak Güneşli Göl Villası’na saparken aklım başıma geldi.

Hayatlarını tehlikede sayan heriflerin üstüne düpedüz gitmek enayilik olacaktı. Kurşun bu. Hiç şakası yoktur. Karşımdakiler de nişan almaya lüzum görmeden adam deviren meşhur cana kıyıcılar... İşin sonuna gelmişken geberip gitmek büsbütün budalalıktı. Yavaşça geri döndüm. Tekrar meyhaneye geldim. Otomobili bu sefer dükkanın arka tarafına çektim.

Bir aralık Pat’e telefon etmek münasip mi değil mi diye tasarladım. Sonra vazgeçtim.

“İcat mı çıkarıyorsun oğlum,” diye kendi kendime çıkıştım, “bunlar nasıl huylar? Polisten imdat istemek yeni adet mi?”

Bir bira daha ısmarladım.

Güneş batmak üzereydi. Pis bir yağmur başlamış, bu hal akşamı saatinden evvel getirmişti.

Şimdilik ortalığın büsbütün kararmasını sabırla beklemekten başka bir işim yok gibiydi. Madam Velmon’ın ciddi bir tehlikeye şimdilik maruz bulunmadığına hala inanıyordum.

*

Çete işkilli olacağından haydutların inine otomobille gitmeyi ihtiyatlı bir hareket saymadım. Bagajdan trençkotu çıkarıp giydim, yakasını kaldırıp gittikçe hızlanan yağmurun altında gecenin karanlığına karıştım.

Meyhaneci yolu iyi tarif etmişti. Asfaltta tam üç yüz adım yürüdüm. Sola saparak tepeye tırmanmaya başladım. Buralar bakım-sızlıktan ormana dönmüştü. Her tarafta yağmur damlaları dallara, yapraklara vuruyor, dünyayı garip fısıltılarla dolduruyordu.

Hiçbir tarafta ışık yoktu.

Yol, tepenin yarısında Güneşli Göl Villası'nın yüksek duvarını hizaladı. Bu duvar beni doğruca bahçe kapısına götürdü.

Kalın demir parmaklıklı koca kapı kapalıydı. Demirleri tutup içeriye baktım. Bina çok gerileride olmalı ki hiçbir ses duydum ve aydınlık bir pencere de görünmüyordu. O zaman buralarda beyhude vakit kaybetmek ihtimalini düşündüm. Belki de herifler kadını buraya hiç getirmemişlerdi.

Kapıyı ileriye doğru geçtim. Elli metre kadar yürüdüm. Yol, kapıya dayandığı için artık fundalıkta ıslanarak dolaşıyordum. Ellinci adımda durdum. Karanlıkta el yordamıyla birkaç taş buldum. Savurarak aşırıp bahçeye attım. Bu suretle içeride başıboş köpekler olup olmadığını anlamak istiyordum. Taşların sesine cevap veren canlı bir mahluk çıkmadı. O zaman geri döndüm. Yarı yolda nişan koyduğum bir ağaca tırmandım. Duvarın üstüne çıktım. Kendimi aşağıya sallandırdım.

Bahçe de senelerden beri bakımsızdı. Kapıcı kulübesinin mümkün mertebe uzağında villaya giden yolu buldum.

Tabancamı trençkotumun dış cebine almıştım. Her an taarruza uğrayabileceğimden ihtiyatla yürüyor, beş on adımda bir durup etrafı dinliyordum.

Dünyada yağmurun dallara vurmasından başka bir ses kalmamış gibiydi. Islak hava suratıma yapışıyor, üç adım ilerisini seçememek canımı sıkıyordu.

Yüz metre gittikten sonra basık ve yayvan binayı birdenbire karşımda gördüm. Pusuya yatmış bir tarih öncesi hayvana benziyor, sanki fena fena soluyordu.

Pencerelerinden hiçbir aydınlık olmadığı için nesli ortadan kalkmış bu tehlikeli hayvanın aynı zamanda kederli güzelliği de gaddarlığını büsbütün artırmış gibiydi. Bir an Madam Rose'u yutmuş da hazmetmekle meşgulmüş hissine kapılarak ürperdim.

İnsana ait hiçbir ses duyulmaması, bilhassa ışıksızlık pusuya yaklaşma duygusu veriyordu.

Binanın etrafını dolaştım. Arka tarafta ikinci kat pencerelerinden birinin sımsıkı kapalı panjurları arasından hafif bir ışık sızıyordu.

Servis kapısını yokladım. Kilitliydi. Pencerelerden birisini zorlamaktan başka çare kalmadığını anladım. Zamanla eğrilip aralanmış panjurlardan birisine asıldım. Ufak bir çatırtıyla kanca-sından kurtuldu. Nefesimi kesip karanlığı dinledim. Hep o ıslak yağmur hışırtısı.

Camı ittim. Menteşeler hiç gıcırdamadan açılıverdi. İçerisinin karanlığına gözümü alıştırmak için bir müddet bekledim. Sonra adetim olduğu üzere birdenbire sıçradım, tek elime dayanarak vücudumu içeriye aşardım ve derhal yer değiştirerek döşemeye yamyassı yapıştım. Aynı anda tabancamı da elime almıştım. Eskiden bir gece bir taşra üniversitesine ait lojmanlardan birinde böyle bir ziyaretimi kurşunla karşıladıklarını hatırlayarak gülümsedim. Bu sefer burada canıma susamış kimse yok gibiydi.

Sürünerek yer değiştirip ayağa kalktım. Dışarıdan vuran ışık kapıyı fark ettiriyordu. Tokmağı yavaş yavaş çevirerek kanadı araladım. Karanlık koridora çıktım. Bereket versin yere kalın yol kilimleri serilmişti. Merdivenleri ihtiyatla dura dura çıkmaya başladım. Bir taraftan da ışık gördüğüm odanın yerini tayine çalışıyordum.

İkinci katta gene kimseciklere rastlamadım. Kapısının altından ışık sızan odaya yaklaştım. Kulağımı kilit yerine dayayıp içerisini dinledim. Tokmağa dokunursam, Madam Rose burada hapisse korkudan bağırabilirdi. Eğer yanında bir muhafız varsa herifin derhal ateş etmesi de hesaba katılmalı. Hem kapı kilitliyse kilide kurşun sıkacak değilim ya... Gene el yordamıyla kilidi yokladım. Anahtar üstünde bırakılmamıştı. Zaten bu kadar şanslı olmayı istemek de budalalıktı.

Evin arka cephesi gözümün önüne geldi. Odaların hepsinden müşterek bir balkona çıkılıyordu. Bitişik odaya doğru gürültü etmeden yürüdüm. Kapısı açıktı. Evvela araladım, sonra içeri süzülüp yana atladım. Duvar dibinde gene bir müddet sindim. Oda boştu.

Balkonun evvela camekanlı kapısını, sonra panjurları açtım. İş yarı yarıya kolaylaşmıştı. Fakat eğer kadını buraya kapattılarsa muhafızsız bırakmaları akıl alır bir hareket sayılmaz. Her şey burada şüpheli. Burası adeta koskoca bir tuzak. Belki de kadını kaçırmaları bile doğrudan doğruya benim için hazırlanmış bir pusudur.

Balkonda ilerledim. İçeride ışık yanan odanın panjurları dışarıdan mandallanmıştı.

Mandalı kaldırdım, kanadı gürültü etmeden araladım, içeriye baktım.

Madam Rose Velmon bir koltuğa oturmuştu. Okuduğu kitap dizlerinde kala kalmış. Dalgın ve kederli. Öyle dalmış ki hiçbir şey duymuyor.

Panjuru biraz daha açtım. Odanın her tarafını gözden geçirdim. Başka yere kapısı yok. İçeriye muhafız da koymamışlar. Şimdi bütün mesele kadını ürkütmeden burada bulunduğumu anlatabilmekte.

Camı hafifçe tıklattım. Ancak üçüncü vuruşumda titreyerek dalgınlıktan sıyrıldı, yüzünü müthiş bir korku kapladı. Gözleri dehşetle dolu balkona baktı. Parmağımı “Sus” manasında ağzıma götürdüm. Elini kaldırdı.

Camlı kapıyı itip içeri girdim:

“Merhaba meleğim,” dedim, “işte nihayet tekrar buluştuk.”

“Buraya nasıl geldiniz Mike? Yalnız mı geldiniz?”

“Yalnız. Ne olmuş?”

“Kimseye rastlamadınız mı? Tom denilen goril azmanına?”

“Hayır.”

“Halbuki, ‘En ufak bir gürültü duyarsam gelir derini yüzerim’ demişti. Aman yarabbi...”

Başından geçenler aklına gelmiş olmalı ki sessiz sessiz ağlamaya başladı. Yanına yaklaştım. Tabancamı sol elime geçirerek saçlarını okşadım:

“Ağlama.” dedim, “Rica ederim Rose, kabus geçti artık. Haydi kalkın da bu harabeden savuşalım.”

“Ya buradaysalar... Vuruşursanız.”

“Kalk diyorum. Bunları sonra konuşuruz. Eşyalarınız nerede?”

Etrafına ümitsiz ümitsiz bakındı.

“Eşyam filan yok. Böyle getirdiler, apansız.”

“Çok korktun mu ruhum? Ben de budala gibi... Elbet korktun. O Pelegrini denilen namussuz elime bir geçerse...”

Okuduğu kitap yere düştü. Kadıncağız korkuyla hafif bir çığlık atarak boynuma sarıldı. Kollarımın arasına aldım. Sımsıkı kucakladım. Kullandığı koku bir kere daha nefesimi kesmiş, ilikle-rime kadar vücudumu dolaşmıştı.

Soluklarını ağzımın üzerinde hissediyordum. Belli ki sinirleri berbat... Eğer ben de kendimi bıraksam...

Omuzlarından tutup biraz uzaklaştırdım. Yüzüne nasıl bakmışsam bakmışım. Kederli ve yorgun gülümsedi:

“Mersi Mike,” dedi, “zavallı Bob’un methettiği erkekmişsin. Hiç mübalağasız...”

“Haydi gidelim. Bunları sonra söylersin, ben de usulü dairesinde mahcup olurum. Haydi.”

Bir an balkondan peş peşe sarkıp savuşmayı düşündüm. Camlı kapıya yaklaşp dışarısını dinledim. Yağmur biraz hafiflemişti. Fakat gecenin içinde gene ıslak orman hışırtıları duyuluyordu.

“Gel!” diye elinden tutup çektim, “Yavaş yürü! Gürültü istemez.” Sonra sesimi büsbütün alçaltarak emir verdim: “Vuruşmak icap ederse arkama geçiverirsin. Sakın korkma e mi?”

Elimi minnetle sıktı. Ben ömrümde bu kadar basit bir hareketle bu kadar uçsuz bucaksız bir minnet ifadesi görmedim. Gururla üst üste yutkundum. O anda kendimi birkaç silahlı haydutla değil, bir bölük gangsterle boğuşacak kadar kuvvetli hissediyordum.

Balkondan yan odaya geçtik. Oradan koridora çıktık. Koca villa gene mezar kadar sessizdi. Ayaklarımın ucuna basarak merdiveni tuttuk. Basamakları gene ihtiyatla indik.

Tam yarısına gelmiştik ki elektrikler birdenbire yandı. Daha doğrusu biraz aşağıdan vuran gayet keskin bir projektörün insanı kör eden sert ışığı içinde kaldık. Arkamızdan tanıdık bir ses:

“Nereye böyle?” diye alay etti, “Ev sahibine teşekkür etmeden savuşmak olur mu sayın bayan?”

Madam Rose Velmon inleyerek koluma asılıvermişti.

Projektörün arkasındaki koyu karanlıktan başka bir ses tehditkar bir ifadeyle emretti:

“Silahı yere at... Kurşunlar geliyor!” diye homurdandı.

Arkamızdaki ses:

“İyidir,” diye alaya devam etti, “üç tane mitralyözün yüz küsür kurşununu yemek de hani... İnsan bu ziyafetle kıyamete kadar acıkmadan bekler.”

Silahı yere attım. Çıkardığı hazin sesi iyi tanıyordum. Teslim oluşun insanı hicaptan deliye çeviren sesi... Ölümle aranızda bir nefeslik mesafe kaldığını ilan eden gaddar ve dobra işaret... Sırtıma ter bastı. Küfür etmemek için kendimi zor tuttum. Kendi kendime: “Evi baştan başa aramazsın değil mi? Meyhaneden polise telefon etseydin kıyamet mi kopardı namussuz?” diye çıktım.

Arkamızda duran Pelegrini:

“Yukarı teşrif etseniz,” diye kıs kıs güldü, “salona geçsek de iki satır muhabbet etsek.”

Buna karşı aşağıdaki haydutlardan biri homurdandı:

“Biz bunlara aşağıda ziyafet hazırladık patron! Unuttun mu?”

“Sahi Tom Aferin! Duydunuz ya Mister Hammer... Madamla beraber lütfen...”

Merdiveni indik. Hareket eder etmez kendimi toplamıştım.

“Aşağıda ziyafet hazırlamış olmaları” mükemmel! Her nedense vakit kazanacağımız anlaşılıyor. Bu insanlar bazen ne kadar budala olurlar. Ortada bir ölüm kalım meselesi varken gene de başka menfaatler gözlerini karartır. Mesela şuracıkta ikimizin de canını alsalar daha karlı çıkarlar. Bu şüphesiz. Lakin hırs bırakmaz ki.

Daima projektörün içinde tutularak emirle yürüdük. Patrona aşağıdaki ziyafeti hatırlatan haydut, dişlerini kül ufak edecek bir öfkeyle arada bir söyleniyordu:

“Arkadaşları temizlersin değil mi namussuz? Görürsün sen! Sen şimdi görürsün orospu çocuğu!”

“Ne olmuş aslanım!” diye cevap verdim, “Hepsini siz mi temizleyeceksiniz, işte senin hissene de Cordiano düşmüş.”

Pelegrini homurdandı:

“Ne o baş hergele,” dedim, “yoksa hakkını mı yedim? Şeref maddesi sana mı verilmeliydi?”

“Gevezelenme Mike... Numara yapıyorsun. Suratını bir kere aynada görsen korkarsın. Ölümden ödün kopuyor pis hafiye... Yüreksiz maskara.”

Yerin altına inen taş merdivenin on ayağını böyle konuşarak indik. Elektrikle aydınlanmış geniş bir koridordan yürüdük. Bir demir kapıdan oldukça büyük fakat tavanı basık bir mahzene girdik. Burası belli ki bizim için hususi surette hazırlanmıştı.

Duvarlara çeşitli kırbaçlar asılıydı. Vahşi hayvan terbiyecilerinin kullandığı aman vermez kırbaçlar. Bir sürü kısıkaç, kerpeten, hasılı Orta Çağlarda Engizisyon mahkemelerinin kullandıkları işkence aletleri.

Zavallı Rose manzarayı görünce hafif bir çığlık kopararak içeri girmemek istemiş, göğsüme yaslanmıştı.

Sırtıma dayanmış iki tabanca namlusu aynı zamanda dürterek ikimizi birden ileri sürdü.

“Korkma sevgilim,” diye mırıldandım, “bunlar hep numara!”

Pelegrini son sözü duymuş olmalı ki, kıs kıs güldü:

“Numara öyle mi? Birazdan görürüz.”

Madam Rose köşedeki tekerleği fark edince daha fazla dayanamadı. Bükülen dizleri üzerine çöktü. Dehşetle inlemeye başladı. Boş bulunmuş, kızın düşmesini önleyememiştim.

Gördüğümüz şeyin seyrine değme erkek dayanamazdı. Hele kimlerin elinde bulunduğumuz hesaplanırsa insanın kanı donar.

Bu taş odanın bir köşesine bütün teferruatıyla bir işkence tekerleği hazırlanmıştı. Dört tarafından bileklere geçirilecek ucu zincirli kelepçeler sarkıyordu.

Pelegrini'ye ana avrat küfretmeye başladım.

SEKİZİNCİ KISIM

Birisi enseme vurdu. Yüzü koyun taşlara kapandım. Ellerime abanıp kalkmaya davranırken sol kaburgalarımın üstüne bir tekme indi. Üç kere yuvarlandım. Sırt üstü kaldım.

Üç kişiydiler. Beni keyifle seyrediyorlardı. Hele yumrukla tekme vuran herif, beygiri hastalanmış bir araba sürücüsü gibi bana hayretle bakıyor, “Bu nasıl iş?” manasına tabancasının arpacığıyla ensesini kaşıyordu.

Ürkütmek istiyormuş gibi sessiz adımlarla üzerime geldi. Kalçalarıyla omuzlarını müşteriye çıkan bir fahişe gibi oynatıyor, gözlerini zevkle süzüyordu.

“Kalksana aslanım,” diye adeta rica etti, “senin gibi bir yiğide yerlerde sürünmek yaraşır mı?”

Kalın potininin burnuyla diz kapağıma vurunca sıçramak istedim. Aynı anda karnıma bir tekme daha yapıştırdı. Tekrar fırladık gibi döndüm. Yakamdan tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Nefesi pis pis alkol kokuyordu. Tam ağzımın ortasına bir yumruk indirdi, patlayan dudağımın kanı bir anda çenemi kapladı,

ağızıma doldu. Taze kanın tuzlumsu tadını keskin keskin hissettim. Kendimi tıkanmaktan kurtarmak için öğürdüm.

Haydut:

“Bu ne güzel ses!” diye sırtıttı.

Sonra saçlarımdan yakalayıp kafamı üç kere taşa vurdu. Madam Rose Velmon’ın çığlığını çok uzaktan duyarken bayılmışım.

Baygınlık ne kadar sürdü bilmiyorum, başımdan aşağıya soğuk sular dökülürken kendime geldim. Gözlerimi hayretle açtım.

Pelegrini duvara dayanmış, büyük bir Katalan bıçağıyla tırnaklarını düzeltiyordu. Üçüncü haydut hala sigara içmekteydi. Benim halimi gören Tom ismindeki rezil ikinci kovayı da üstüme boca etti.

“Banyosuz yapamaz, ben bilmez miyim patron!” diye yeniden sırtıttı. Sonra gidip duvardan bir kırbaç aldı.

“Bir de bunu deneyelim,” diye homurdandı, “halis fil sinirindenmiş. Bir bakalım...”

Sırtımda pardösü olduğu halde ilk darbeyi yer yemez uzun bir feryat kopardım. Sanki göğsüme kızgın demirden bir çember sarılmıştı.

Herif:

“Tamam!” dedi, “Şimdi bu tosunun sesini doyuncaya kadar dinleyeceğiz.”

Üçüncü darbede tekrar bayıldım. Yeniden ayılıp dövdüler. Kuvvetimin gittikçe azaldığını hissediyordum. Artık bağırımlarım da insan sesine benzemez olmuşlardı. Boğazı kesilen öküzler gibi ıslak hırıltılar çıkarıyordum.

Nihayet Pelegrini:

“Şimdilik bu kadarı elverir,” dedi, “ölüverirse pişman olursun Tom. Arkadaşların öcü usulüyle alınmamış olur.”

“Öyleyse biraz da şu orospuyu okşayayım.”

“Rica ederim, ne ayıp şey! Hiç kadınlara el kalkar mı?”

“Ben el kaldırmayacağım ki...”

Herif böyle der demez yere çökmüş bıçare kadının üstüne yürüdü. Madam Velmon öyle dehşete kapılmıştı ki artık hiçbir şeyin farkında değildi.

Tekmeyi belinin ortasına yiyince hafif bir şikayet iniltisi koyuvererek iki adım ileriye fırladı, yere serildi.

Haydut yumruklarını sıkarak yeniden üstüne yürüdü. Fakat Pelegrini bu sefer ciddi bir sesle emretti:

“Olmaz dedim Tom, emirlerime kulak verilmezse kızarım.”

Tom homurdanarak geri çekildi.

Pelegrini kadının yanına yaklaştı. Katalan bıçağını havaya atıp tutarak gayet sakin bir ifadeyle:

“Madam Velmon,” dedi, “sizinle bir hayli vakit kaybettim. Teklifimi artık yerine getirmelisiniz.”

Kadın anlamayan bakışlarla herifin suratına bakıyordu.

Pelegrini’nin gözlerinden nefrete benzeyen bir şey geçti. Bu herif isteklerine karşı durulduğu zaman kuduz köpeğe dönüyordu ama bunu sezdirmeyecek kadar sinirlerine hakim olabiliyordu.

İçinde bulunduğumuz dekora ve şartlara hiç uymayan gayet yumuşak bir sesle konuştu. Bu yumuşaklık burada kime olsa dehşet verirdi. Çünkü en korkunç işkencelerin tatbikinden asla çekinilmeyeceğine insanı derhal inandırıyordu.

“İstediğim kağıdı muhakkak imzalayacaksınız Madam,” dedi, “imzalamadan olmaz.”

“İmzalamayacağım. İsterseniz beni öldürün.”

“Hemen aklınıza ölmek ve öldürülmek geliyor. Bu dünyada ölümden evvel aşılacak öyle merhaleler var ki tadına doyum olmaz. Kağıdı getirsinler mi?”

“Siz deli misiniz? Öyle bir kağıdı nasıl imzalarım? Kocamı parasına tamah ederek öldürdüğümü imzalarsam beni elektrikli sandalyeye oturtacak delili size vermiş olurum.”

“Ben de zaten başka bir şey istemiyorum ki güzelim. Benim istediğim de bu.”

“İmzalamayacağım.”

“Siz bilirsiniz. Ben sizin yerinizde olsam verdiğim müsveddeyi el yazımla temize çeker altına da imzayı basardım.”

“Namussuz herif!”

“Siz bilirsiniz. Tom lütfen Van den Ploocke’u çağırır mısınız? Yukarıdaki müsveddeyle beraber bir de dolma kalem, birkaç kağıt getirsin.”

Pelegriini bana baktı. “Bu kadınlar ne garip mahluklar” manasına kederle başını salladı.

“İmzalarsa işler ne kadar kolaylaşacak değil mi Mister Hammer?” dedi. “Herkes için işler birdenbire tıkırına girecek. İnatçı olmayı anlarım ama inat bir şeye yaramalı. Siz de bu kanaatte değil misiniz?”

Ben pek bitkin olduğum halde müthiş bir işin hazırlanmakta olduğunu seziyordum.

Pelegriini birdenbire farkına varmış gibi hayretle arkadaşına baktı: “Bill,” dedi, “bu ne aptallık! Mister Hammer’ın ellerini bağlamışız. Lütfen Bill, muhterem misafirimize bir Orta Çağ kelepçesi geçirelim. Dostumuz Van den Ploocke işe başlayınca dalgınlaşır. Mister Hammer haddini bilmediği için karışmaya kalkar. Sonunda teessüf edilecek bir hadise vuku bulabilir.”

Hala elinde Katalan bıçağı vardı. Belli bir şey herif her çeşit silahla oynamaya bayılıyor.

Bill durarak birbirine zincirle bağlı iki bileklik indirdi. Bunları bileklerime geçirip kilitledi. Anahtarı patrona uzattı. Pelegriini şefkatle:

“Sende kalsın yavrum,” dedi, “Mike Hammer dostumuz nalları dikince çözer, azat edersin.” Merdivenden gelen ayak seslerini duyunca yüzü asıldı: “Biz çıkalım Bill,” dedi, “insanların aptallığını seyre tahammülüm yok. Hele bu aptallığı yapan bu kadar güzel bir kadın olursa...”

İçeriye kağıtlarla bir garip adam girmişti. Sırtında bembeyaz, ter-temiz bir doktor gömleği vardı. Bu gömleğin altında mum gibi ütülü siyah bir pantolon ve rugan iskarpinler görünüyordu. Sarı saçları tepesine doğru seyrekleşmişti. Çerçevesiz gözlüklerinin arkasından deniz mavisi güzel gözleri insanın yüzüne bir çocuk safiyetiyle bakıyordu.

Fakat o kadar sıska bir adamdı ki bu sıskalık ilk bakışta bütün diğer hususiyetlerini ortadan kaldırıyor, yürek ürperten bir manzara halinde dikkati çekiyordu.

Mahcup mahcup gülümseyerek yaklaştı. Ayak topuklarını birbirine vurarak patronu selamladı. Pelegrini:

“Geldiniz mi Herr Ploocke?” dedi, “Maharetinize ve ihtisasınıza müracaat zorunda kalacağımı sahiden ummamıştım. Evvela sizi birbirinizle tanıştırayım: Madam Velmon, işte emsalini dünya tarihlerinin görmediği bir mütehassıs. Muhterem doktor Herr Ploocke. Kendisi on beş yaşından itibaren sinirler üzerinde çalışmaya başlamıştır. İlk zamanlar tabii hayvanlar, bilhassa kediler üzerinde tetkikat yapıyordu. Bu işe ilk mektepte merak sarmış. Sonra Berlin Üniversitesi’nin Tıp Fakültesi’nde cesetler üzerinde devam etmiş. Nihayet İkinci Cihan Harbi’nde toplama kamplarında çalışmış. İnsan sinirleri üzerindeki hudutsuz bilgisi oradan geliyor. Nazileri temizleme mahkemelerinden yakasını zor kurtardı. Bir müddetten beri bana yardım ediyor. Kendilerine minnettarım.”

Pelegrini bunları söylerken benim gözüm Tom’la Bill’in yüzlerine ilişmişti. İkisinde de bet beniz kalmamış. Dizlerinin titrediğine yemin ederim. Doktora öyle bakıyorlar ki, neredeyse korkudan ve dehşetten yürekleri çatlayacak.

Doktor Herr Ploocke Madam Velmon’a yaklaştı:

“İmzalasınız fena olmaz.” dedi. “Ben esaslı bir tecrübeden mahrum kalacağım ama olsun... Yazın da imzalayın.”

Madam Velmon herifin uzattığı kağıtlarla kaleme hızla vurdu. Kağıtlar hışırdayarak etrafa dağıldı. Dolma kalem taş döşemeye düşerek kırıldı.

Doktor gülümseyerek:

“Madam biraz asabi,” dedi, “pekala!”

Yerden kalemi sükunetle aldı. Kendisine çok güvenen bir sesle:

“Bir başka kalem bulalım patron,” dedi, “nasıl olsa lazım.”

Pelegriini kendi kalemini verdi.

“Biz yukarıdayız doktor,” dedi, “iş bitince kağıdı bana getirirsiniz.”

“Başüstüne!”

Tom’la Bill patronun çıkmasını beklemeden tabanları yanmış gibi dışarı fırladılar. Pelegriini elindeki Katalan bıçağıyla doktora dostça selam verip çıktı. Ağır demir kapı kapandı.

Doktor kağıtları aynı korkunç sükunetle yerden aldı. Kalemle beraber işkence tekerleğinin üstüne koydu. Bana bakarak gene mahcup mahcup gülümsedi.

Bu herifin nasıl bir canavar olduğunu ancak Madam Velmon’a dönünce anladım. Birdenbire değişmiş, suratına bir deli hainliği gelmişti. İngilizcesinin belli belirsiz Alman şivesiyle:

“Bir kere daha hülasa etmeyi vicdan borcu bilirim Madam,” dedi, “size yapılan teklifi biliyorsunuz. Bir kağıt yazıp imzalayacaksınız. Kabul mü?”

“Alçak herifler! Beni korkutamazsınız.”

“Korkutmak mevzubahis değil. Çünkü korku normal insanların sık sık duydukları bir histir. Biz size insanüstü bir duygu vereceğiz.”

“Ben ölümden korkmam.”

Zavallı kadın bu sözleri dişleri birbirine vurarak söyleyebilmişti.

“Cesur insanlar üzerinde çalışmak daha hoşuma gider Madam, hazırladığım kitap, bilhassa böyle mevzulara ait. İsterseniz size düşünmeniz için beş on dakika mühlet vereyim.”

“İstemem. Düşünecek bir mesele yok. Ne yaparsanız bir an evvel yapın.”

“Başüstüne! Şimdi beni dikkatle dinleyin. İnsanlara istedikleri bir şeyi yaptırmak veya söylemek istemediklerini söyletmek için tarihte birçok usul denenmiştir. Bunların bir kısmı gayet kabadır, bir kısmı da bir çeşit insan dehasının hayret edilecek buluşları. Kaba işkence bir müddet sonra insan sinirleri üzerinde tesirini kaybediyor. Üzerinde çalışılan vücut hiçbir şey hissetmez oluyor. Hele bayılırsa her türlü bedeni azaptan bir müddet için de olsa kurtuluyor. Ben tetkik ettim, Engizisyon cellatlarının çoğu bu hususta gayet acemi ve cahil imişler. Yaptıkları iş mesleğe şeref verecek, zanaatı yükseltecek şeyler sayılmaz. Biz toplama kamplarındaki imkanlarımız sayesinde bu işin her cihetini etraflıca tetkik ettik. Pratikte tatbik fırsatını bulduk.”

Herifin üzerine bir azamet gelmişti. Gayet muazzam bir fenni keşifte bulunmuş gibi övünüyordu. Vücudunun her tarafı feci surette sızladığı halde şuurum şaşılacak derecede uyanıp keskinleşmişti. Ömrümde görmediğim müthiş bir manzaraya şahit olacağımı anlamıştım.

Doktor sakin adımlarla bir köşeye doğru yürüdü. O zamana kadar fark etmediğim demir çemberli bir eski sandığı açtı, içinden parlak demirden bir çekmece çıkardı. Bunu getirip yere bıraktı.

Bu sefer sesi ihtirasla ve sabırsızlıkla titriyordu:

“Sizin Madam,” dedi, “müsaadenizle derinizi yüzeceğiz. Bunun adına Dachau Kampı’nda ‘ihtiras soyunması’ derdik. Ölümle daha iyi yatabilmesi için insanın derisinden bile soyunması... Bakınız bu nasıl bir iş! İyi dinleyin!” Gayet ince bir ameliyat bıçağını ışığa kaldırarak parlattı: “Bunu görüyor musunuz? Basit bir operatör bıçağı. Sizi ölümle daha yakından çiftleştirmek için işte bunu kullanacağız. Orada tespit ettik. Yanılmadığımıza eminim. İstirabı en fazla uzatan bu usuldür. Birazdan siz de bizzat deneyip bana hak vereceksiniz. İstirap uzuyor Madam, çünkü hiçbir hayati uzuv üzerinde çalışmıyoruz. Bıçağımız hep deride dolaşüyor. Şimdi sizi anadan doğma soyacağım. Sonra önden ve arkadan vücudunuzun derisini birer parmak genişliğinde şeritler halinde yüzeceğim. Bu şeritler omuzlarınızdan başlayarak diz kapakları-

nıza kadar yüzülecek. Fakat tamamıyla koparılıp alınmayacak. Sonra efendim, bir uzun demir parçasını ateşte kızdırıp vücudunuza değdireceğim. Yüzülmüş derilerin yerlerde sürünen şeritleri üzerinde sendeleyerek yürümek zorunda kalacaksınız.”

Zavallı Madam Velmon müthiş bir çığlık savurarak yerinden fırladı, fakat o kadar dehşete kapılmıştı ki ayakları kendisini taşıyamadı. Yuvarlanarak, duvara kadar geriledi. Orada ellerini yüzüne kapatarak öylece kaldı.

Namussuz herif böyle reaksiyonlara alışık olmalı ki, hiç aldırma-
dı. Rutubetli taş mahzeni korkunç surette inleten deli sesiyle:

“Her adımda kendi derinizi bizzat kendiniz biraz daha yüzmüş olacaksınız.” diye devam etti. “Bu vaziyet böylece bir hafta kadar sürebiliyor. Tam bir hafta ölmeden derilerinizin şuranızdan, buranızdan sarktığını seyrederek ıstırap çekeceksiniz. Sonra asıl mühim safha başlayacak. Bu safha benim icadımdır, şahsen benim icadım.”

Ellerini keyifle ovuşturdu.

“Ben bunu sadece sizin gibi güzel kadınlara tatbik ettim. Güzel Yahudi kadınlarıyla Führer’imizin düşmanı olan bütün güzel kadınlara... Bunun da vasıtası gayet basit muhterem Madam... Gayet... Lütfen ellerinizi yüzünüzden çekin. İşte efendim: marangozların kullandıkları kalın zımpara kağıtlarından bir tabaka. Bir tabaka bile değil, bir tabakanın dörtte biri. Evvela tepenizdeki saçları ustura ile kazıyacağız. Şöyle el ayası kadar bir yeri kazıyoruz. Sonra bu kazınmış yerin tam ortasını zımpara kağıdıyla kazımaya başlıyoruz? Kazıyoruz, kazıyoruz, kemik meydana çıkıncaya kadar. Yani orada bir küçük çukur peydahlanıyor muhterem Madam. Şunu içine alacak kadar küçük bir çukur.”

Herif böyle söyleyerek iki parmağının arasında tuttuğu parlak bir şeyi havaya kaldırdı. Ben de Madam Velmon da deli deli bakıyorduk. Melun doktorun elindeki herhangi bir rulmanın fin-
dık büyüklüğünde çelik bilyesiydi.

“İşte benim deham burada Madam,” diye gururla boğulur gibi devam etti, “bu çelik bilyeyi ateşte kıpkırmızı hale gelinceye

kadar kızdıracağım. Sonra kafanızda açtığım çukurda bırakacağım. Bir müddet sonra kemik kızacak, içinde beyniniz erimeye başlayacak. Beyninizin eridiğini hissedeceksiniz. Beyin eriyince insan hemen ölür zannederler. Hatadır insan hemen ölmez. Beyninizin eriyerek genzinize aktığını duya duya...”

Madam Velmon müthiş bir feryat kopararak yerinden fırladı. Kapıya kadar koştu. Demir kapıyı yumruklamaya başladı. Bir taraftan uzun çığlıklarla adeta uluyor, bir taraftan:

“Pel!.. Pel!.. Yetişin imzalayacağım!” diye bağıırıyordu.

Kapı derhal açıldı. Pelegrini gülümseyerek içeri girdi.

“Mersi doktor,” dedi, “ihtisasınıza eskiden beri hürmetim vardı, teşekkür ederim.”

“Bir şey değil efendim, ben vazifemi yaptım.”

Haydut reisi yere çökmüş inleyen kadına nefretle baktı:

“Çabuk bitirelim bu işi Madam,” dedi, “şehre dönmeliyim. Lütfen müsveddeyi temize çekip imzalayın.”

Benim boğazım kurumuştı. Hiçbir şey yapamamaktan gelme müthiş bir öfkeye kapılmışım. İlk defa olarak tabancamla bir namussuz herifin karnına iki kurşun sıkmanın ne kadar ucuz kurtulma olduğunu anlıyordum. Bunlara ancak böyle şeyler layıktı, bu namussuz Nazi celladının masumlara tatbik ederek incelttiği müthiş işkenceler.

Zavallı Madam Velmon işkence tekerleğine dayanmış, deli gibi yazıyordu.

“Yazma!” diyememenin azabı içinde gözlerimi kısıtım.

Yazı devam ettiği müddetçe Alman doktor elindeki çelik bilyeyi usta bir hokkabaz gibi havaya atıp tutarak eğlendi. Pelegrini denilen haydut da Katalan bıçağıyla oynadı durdu.

Ben yavaş yavaş yorgunluğumu ve dayak yerlerinin acısını duymaya başlamışım. Vücudum kıymık kıymık doğranıyordu. Ağzım zehir gibiydi. Yutkundukça sanki sulfato çiğniyordum.

Canım müthiş surette sigara istiyordu.

DOKUZUNCU KISIM

Madam Rose kağıdı imzaladıktan sonra yere attı ve işkence tekerleğine yüzü koyun kapanarak ağlamaya başladı. Arada sırada:

“Mahvoldum, mahvoldum!” diye inliyordu.

Pelegrini bir işaretle doktora gidebileceğini anlattı. Herif korkunç avadanlıklarını canı sıkılmış bir suratla çekmeceye koydu. Çekmeceyi tekrar sandığa yerleştirdi.

Gene topuklarını birbirine vurarak patronu selamladı:

“Artık içebilir miyim?” diye sordu. “Susuzluktan ölüyorum. İçmeme müsaade eder misiniz?”

“Evet. İçebilirsin doktor.”

“Mersi... Teşekkür ederim.” Herifin elleri titremeye başlamış, suratına bir alkolik budalalığı gelmişti: “Çok mersi... Çok...”

Başını kırarak efendisini bir daha selamladı. Herif çıkarken Pelegrini dönüp bakmadan:

“Tom’la Bill buraya gelsin!” dedi.

Kağıdı yerden almıştı. Bir müddet göz gezdirdi. Sonra katlayıp iç cebine soktu. Hafif bir ıslık öttürdü. Bana göz kıptı.

Kadına yaklaştı:

“Asıl şimdi kurtuldunuz meleşim,” dedi, “sizinle bakın ne tatlı günler geçireceğiz. Size bütün bunları unutturacağım. Aramızda böyle bir mukavele olmasaydı aklınıza uyar bir delilik yapardınız, ben de kızardım. Malum ya, kızarsam hesabı kitabı şaşırıyorum. Dostlarıma bile zarar verdiğim olur. Şimdi buyurun, biraz istirahat edin.”

Kadın bu herifin herhangi bir temasından ürkerek sıçrayıp kalktı. Geri geri çekilip:

“Bana elinizi sürmeyin, bana elinizi...” diye yalvardı.

“Siz bilirsiniz. Ne zaman elimin sürülmesine ihtiyacınız olursa söylersiniz. Şunu da haber vereyim sevgilim, polisler arkanızda... Ortalığı velveleye vererek sizi arıyorlar. Bizde birkaç gün misafir kalırsınız. Vereceğiniz ifadeyi avukatımla tespit edeceğim. Bunu iyice ezberledikten sonra serbestsiniz. Serbestsiniz dedimse yani zincirleriniz elimde.”

Bunu söylerken kağıdı koyduğu cebine hafif hafif vuruyordu.

Kabzası aşağı gelmek üzere cebine soktuğu Katalan bıçağını tekrar eline aldı. İçeri giren adamlarına:

“Tamam!” dedi, “Şimdi sıra Mister Mike Hammer’da. Kendisine alt kattaki odayı hazırladık. Götürüp yerleştirin. Siz Bill, burada kalacaksınız. Eğer Mister Hammer gürültü etmeye kalkarsa kendisini doktora teslim edersiniz. Doktor zaten ihtisasını gösteremediği için kederlenmiştir. Mister Hammer’la meşgul olmak fırsatını bulursa sevinir. Madam da birkaç gün size misafir. Yemeklerine dikkat edeceksiniz. En ufak bir şikayet duyar sam karışmam.”

“Peki patron!”

Bill yanıma yaklaştı:

“Kalk bakalım kabadayı,” dedi, “düş önüme.”

Davrandım. Bacaklarım beni taşıyacak halde değillerdi. Tom ensemden tutup yardım etti. Ayağa kalkınca arkadan dizimin oynak yerine bir tekme vurarak beni bir kere daha yüzü koyun döşemeye serdi.

Tekrar ensemden tutup kaldırdı.

“Hiç tadı yok,” dedi, “bir de dövüşmesi meşhur derler. Yalan. Bu Mike denilen hergele yeri öpmekten başka bir şey bilmiyor.”

Koridora çıktık. Merdiven altında daha aşağıya inen bir başka merdiven vardı. Daha üçüncü basamakta tamamıyla karanlığa gömülmüştüm. İnsiyaki bir hisle yirmi basamak saydım. Bu seferki koridor topraktı ve sızıntılardan çamur içindeydi.

Bill elektrik fenerini yaktı. Koridorun duvarları gayet uydurma bir surette taştan örülmüştü. Tam karşıda bir demir kapı görölüyordu. Bill bu kapıyı müşkilatla açtı.

“Buyurun Mister Hammer,” dedi, “ömrünüzde göreceğiniz son ışığın tarafımdan yakıldığını unutmayın.”

Karnına bir tekme indirmeyi düşündüm. Sonradan vazgeçtim. Aramızdaki hesap bir değil yüz tekmeyle görülecek cinsten değildi.

Bill demir kapıyı açtı. Tom da benimle aynı zamanda tekme atmayı düşünmüş olmalı ki belimin tam ortasına bir tane yerleştirdi. Karanlığa doğru adeta uçtum. Demir kapılı mahzenin zemini, koridordan dört basamak aşağıda olduğundan “uçtum” sözü yerinde kullanılmıştı.

Ayak bileklerime kadar yükselen çamura yüzü koyun uzanmıştım. Arkamdan demir kapı gıcırtyla kapandı. Yedi yüz kademlik bir maden ocağında feneri sönmüş bir madenci gibi insanı ürperten müthiş bir karanlığa gömülmüştüm.

Ayak sesleri uzaklaşınca davranıp oturdum. İlk aklıma gelen şey çakmağı ıslatmamaktı. Bu fikirle bütün kuvvetimi topladım. Ayağa kalktım. Ellerimin çamurlarını temizlemek için pardösümün önüne sürdüm. Halbuki pardösüm büsbütün berbat bir haldeydi. Düğmelerini çözdüm. Ellerimi iç tarafında kuruladım. Sonra çakmağımı dikkatle çıkardım. Bir taraftan da buna ne zaman benzin koyulduğunu düşünüyordum. Bu işi Velda üstüne almıştı. Çakmağı çakıp çakıp yanmadığı için küfre başlayınca elimden gülererek alır, doldurup getirirdi. Kızı hatırlar hatırlamaz yüreğim sızladı. Çakmağa bastım. Hemen yandı. Şu halde benzini var demek. Sarı titrek alev gözlerimi güneş gibi kamaştırdı. Sonra başımın hizasında tutarak etrafa baktım. Burası üç metrekarelik bir mahzendi. Bir köşede eski bir somya duruyordu. Üzerinde örtüye benzer bir şey bulunmayan çıplak bir somya. Duvarlardan sümüklüböcek izleri gibi sular sızıyordu. Hava kalın makine yağı kadar ağırdı. Burada insan çok yaşamaz, kemikleri erir de geberir gider.

Bu düşünceyle tepeden tırnağa buz gibi terledim, bel kemiğim ürperdi. Hayatımda ilk defa kurşunla, bıçakla vurulup ölmenin ne kadar daha az korkunç olduğunu anlıyordum. Pat'e telefon etmemekle hata etmiştim. Nerelere gitmek niyetinde olduğumu Velda'ya bildirebilirdim. Bütün bu hayvanlıkların sebebi de nedir bakalım?

Gidip somyaya oturdum. Bir sigara yakmayı ancak o zaman akıl edebildim. Sigara yanınca çakmağı ihtiyaten söndürdüm. Vücudumdan dalga dalga titremeler geçiyor, dişlerim birbirine vuruyordu. Bunların sigaranın reaksiyonu olmasını temenni ettim. Bir de hastalanırsam hapı yuttuğumun resmidir. Çenelerimi sıkarak kendimi toplamaya çalıştım. "Bu hayvanlığının sebebi oğlum Mike, Madam Velmon'ın güzelliği! Sen hiçbir zaman adam olmazsın. Bu kadar hata eden bir herif günün birinde bu hataları canıyla öder. Kadın güzelmiş. Güzelliği neye yaradı? Gözünün önünde mahvolduğunu seyrettin."

Yere acı acı tükürdüm. Yeraltının derinliklerine mahsus korkunç karanlıkla beraber korkunç bir mezar sükutu da etrafı gittikçe bastırarak sarıyordu.

Sigara bitince bir müddet ellerimi dizlerime bırakarak öylece oturdum. Böyle oturmanın ölmekten hiç farkı yoktu. Ani bir hareketle sıçrayıp kalktım. Bileklerimi birbirine bağlayan otuz santim uzunluğundaki paslı zincir feci seslerle şingırdadı.

Kapıya koştum, kanadı çakmağımın ışığında bir müddet tetkik ettim. Hayır, burada yapılacak hiçbir iş kalmamıştı. Oturup rahat rahat ölümü beklemekten, yahut dostum Pelegrini'nin hakkımda verdiği karar neyse onun tatbikine intizar etmekten başka bir şey yapılamazdı.

Vücudumdaki sızlamalar rutubetle beraber büsbütün azgınlaşıyorlardı. Başım dönüyor, ensem zonklayarak ağrıyordu.

Üstüme bir uyuşukluk çökmekteydi. Tekrar somyaya döndüm, pardösüye sarılarak uzandım. Baygınlığa daha çok benzeyen bir halle uyumuşum. Dalarken iki kere "Velda! Velda!" diye inlediğimi hatırlıyorum.

*

Kabuslarla dolu bu baygınlık hali ne kadar sürdü bilemem. Biraz kendimi toplamış olacağım ki, saatimi hatırladım. Herhangi bir günün yahut gecenin üçünde durmuştu. Birtakım karışık hesaplar yaparak aradan en az yirmi dört saatin geçtiğine karar verdim. Midem kazanıyor, yutkundukça susuzluktan boğazımın derisi yüzülmüş gibi sızlıyordu.

Rutubet iliklerime işlemiş, paslı demir bilezikler bileklerimi adeta yarı yarıya aşındırmıştı.

Bir müddet bunlardan kurtulmaya çalıştım. Bu gayret bileklerimi büsbütün acıttı. Sigaralarımı saydım, buruşmuş bir paketin içinde ancak beş tane kalmıştı.

Bir tanesini yaktım. Her nefeste parmaklarımı aydınlatan kırmızı ışık zifiri karanlığın içinde acayip bir hayvan gözü gibi parlıyordu.

Meşhur öfkelerimden birisinin başlamak üzere olduğunu sezmektedirim. Eğer bu sırada, New York şehrinin bütün namussuzları bir arada elime geçseydiler, kadın, erkek bu yüz binlerce hergeleyi hiç usanmadan birer birer öldürürdüm.

Hele Pelegrini, hele Tom, hele Bill denilen pis herif, hele hele ipten kazıktan nasılsa kurtulup kapağı Amerika'ya atan eski Nazi celladı pezevenk...

Ayağa kalktım, vıcık vıcık çamurda bata çıka bir müddet dolaşttım. Üst dudağım patlamış olduğu için doya doya sövüp sayamıyordum, bu da beni ayrıca öfkeden kudurtuyordu.

Toprak seviyesinden otuz basamak aşağıya birisini kapatıp onu orada unutmak için insanın nasıl bir canavar olması lazımdı? Herifler işimi bitirecek bir tek kurşuna bile acımışlardı. Halbuki her dakika bu cenabet New York şehrinde binlerce kurşun savruluyor. Ben de her zaman bunlardan biriyle er geç gebereceğimi gülümseyerek düşünmez miydim? Demek bu bile hüsnükuruntuymuş.

Katalan bıçağıyla oynayan Pelegrini gözümün önüne geldi. Yapacağı işkenceyi tatlı tatlı anlattıktan sonra elindeki çelik bilyeyi keyifle atıp tutan gözlüklü namussuzu görür gibi oldum.

Madam Velmon'ın dehşete kapılmış güzel yüzü... Nefesimi keserek bir an durdum.

İşte tam bu esnada çok uzaktan müphem bir gürültü duyar gibi oldum.

Burada farelerin bile yaşamadığını çoktan anlamıştım. Gömüldüğüm bu çamur dolu mezara hiçbir gürültü gelip yetişemezdi. Şu halde ya gürültüyü kendim uyduruyordum, yahut yeniden kabuslar ve buhranlar başlıyordu.

Mahzenin havası gittikçe zehirleniyor olmalı ki, beş on adım gidip gelişten sonra dizlerim kesilmişti.

Tekrar somyaya çöktüm.

Aradan bir saniye geçmemişti ki bu kavanoz dipli dünyada hiçbir insan oğlunun duyamayacağı müthiş bir sevinçle yerimden sıçradım. Merdivenlerde ayak sesleri vardı. Artık bunu kendim uydurmuyordum. Sahici ayak sesleri, haydutlardan biri geliyor. Beni öldürmeye geliyorlar. Çok şükür... Bu bekleme artık bitecek... Büyük bir ümitle dikilmiştim. Bu fırsatı asla kaçırmayacaktım. Bu sefer kendimi muhakkak öldürtecektim. Herif belki de sarhoştur. İnşallah sarhoştur da çabuk kızar. Kafama bir kurşun sıkar, isterse karnıma sıksın, sıksın da bu azap bitsin!

Kapının kalın demirleri çekiliyordu, Bir an bunun da Alman doktoru tarafından etraflıca düşünülp hazırlanmış bir işkence olabileceği aklıma geldi. Sürgüleri açıyor gibi yapacak da sonra dönüp gidecek.

Az kalsın nefesim kesiliyordu. Kapı yavaşça aralanırken ileri atıldım. Gözlerime kuvvetli bir elektrik fenerinin keskin ışığı doldu. Bu ışıkla deminki koyu karanlık arasında hiçbir fark olmadığını bir saniyede düşündüm. Gene hiçbir şey göremiyordum.

Bu parlak karanlığın ortasında tanıdık bir ses:

“Mike!” dedi.

Dizlerimin bükülmesine nasıl mani oldum, nasıl sevincimden kalbim çatlamadı hala şaşarım.

Bir kadın sesi tekrar:

“Mike!” dedi.

Boğuk bir homurtu koyuverdim. Yumruklarımı gözlerime kapatmış öylece kalmıştım. Sesin kime ait olduğunu kestirmeye çalışıyordum.

Işık yüzümden karnıma, sonra ayaklarıma indi. O zaman saçları darmadağın, üstü başı perişan Madam Velmon’ı karşımda buldum.

“Rose!” diye bağırdım. Daha doğrusu bağırdığımı zannettim. Sesim kısılmıştı.

Rose koşup boynuma sarıldı. Yanaklarımı öperek:

“Mike! Zavallı Mike!” diye ağlamaya başladı.

Öteki elinde bir tabanca bulunduğunu taze barut kokusundan anladım, ilk akıllı sözüm:

“Kurşun var mı silahta?” diye sormak oldu.

“Kurşun mu? Var sanırım.”

“Ver.”

“Dur canım, hele ellerini çözeyim de...”

Elektrik fenerini tutan elinde kelepçemin anahtarı da vardı. Kollarım zincirlerden kurtulunca kendimi biraz daha topladım. Kadını sımsıkı kucakladım.

“Nasıl becerdin ruhum,” dedim, “nasıl fırsat bulabildin?”

“Şimdi bir şey sorma Mike, hiçbir şey sorma... Bu mezardan hele bir çıkalım da...”

“İmzaladığın kağıt ne oldu? Ele geçirdin mi? Geçirmedinse de ehemmiyeti yok. Ben sana o kağıdı getiririm, mutlaka getiririm. Yemin ediyorum.”

“Sağ ol. Getireceğine eminim.”

Kadının beline sarılmış olarak merdivenleri çıktım. Güzel vücudu kolumun arasında ürpermeler geçiriyordu.

“Yukarıda kimse var mı?” diye sordum.

“Canlı kimse kalmadı galiba!” diye titreyen bir sesle cevap verdi.

“Canlı kimse kalmadı mı? Fena. İşte bu çok fena... Bir canlı herfin gırtlığını sıkmalıyım sevgilim, kemiklerini teker teker kırmalıyım. Derisini yüzmeliyim, ötesi yok... Hem de onların ince usulleriyle değil, kabaca, hayvanca... Kasabın henüz soğumamış hayvan derisini yüzmeye gibi.”

“Sus Mike rica ederim, bayılacağım.”

Bu sefer kendi sesimi kendim duyarak ürperdim. Gırtlığımdan bu korkunç naralar nasıl çıkıyordu hayrettir. Avaz avaz bağırıyordum, yeraltı koridoru inim inim inliyordu.

Delirmekten korkarak sustum. Bir yere tutunur gibi Rose’a bütünü sarıldım.

Bu buhran yeraltı merdiveninin ikinci kat merdivenini çıkarken birdenbire sükunet buldu.

Sol elimde tuttuğum silahı sağ elime geçirdim. Öksürüp kendimi topladım. Durdum, bir sigara yaktım.

Alman doktoru alt kat salonda yüzü koyun yatıyordu. Sırtına iki kurşun saplanmıştı. Öylesine yere serilmişti ki, çarpılan kolları ve ayakları buruşmuş bir Nazi bayrağının üzerindeki gamalı haça benzemiş.

Hala sağlam duran kafasına bir kurşun yerleştirmek, içinde korkunç melanetler doğup büyüyen bu kafatasını parçalamak ihtiyacıyla silahı kaldırdım. O andaki hislerimle otuz şarjörüm olsa bu kafaya üst üste sıkardım. Kurşunsuz kalmak tehlikesi bu hareketime mani oldu.

“Sen mi temizledin bu yılanı?” diye sordum.

“Başka çare bulamadım Mike, kurtulmamız için...”

“Budalalık etme! Dünyanın en güzel işini yapmışsın. Bill nerede?”

“Sorma Mike... Bana hiçbir şey sorma... Çok feci... Kendimden nefret ediyorum. Ölünceye kadar kendimi affedemeyeceğim.”

“Ne oldu? Yoksa onu da mı temizledin?”

Kadının gözlerinde büyük bir pişmanlık vardı. Çaresizlik içinde omuzlarını silktilti. Bu sefer onun kuvveti tükeniyordu. Belinden tutup kendime çektim. Saçlarını koklayarak öptüm. Küçük bir kız çocuğu gibi titriyordu.

“Sağ ol meleğim,” dedim, “Allah senden razı olsun. Bunları aman vermeden tepelemek lazım. Bunun ne kadar lüzumlu olduğunu ancak seninle ben biliriz. Nerede herifin leşi?”

“Yukarıda...”

“Geberdiğine emin misin?”

“Sus Mike, ayaklarını öpeyim bir şey sorma!”

“Haydi bir bakalım.”

“Ben çıkamam... İmkansız. Oraya gidemem Mike, neden anlamıyorsun?”

“Bakmadan olmaz. Luger’imi de bulmalıyım. Belki yeniden taarruza uğrarız. Silahım gözüne ilişti mi?”

“Bilmem.”

“İstersen sen beni burada bekle. Ben çıkıp bakayım.”

“Dur Mike.”

Madam Velmon bunu çığlık çığlığa söylemişti. Yalnız kalırsa korkudan ölebileceğini anladım.

Merdivenleri bir hastaya yardım eder gibi çıkardım. Evvelce kapatıldığı odanın kapısı açık kalmıştı. Koridora dört köşe bir ışık vuruyordu.

Rose iki kere sendeledi. Yürümek istedi. Fakat sonra göğsüne sokularak yaklaştı.

Manzara hakikaten müthişti. Bill’in cesedi yerde, halının üstünde sırtüstü yatıyordu. Gırtlak galiba ustura ile boydan boya açılmıştı. Pıhtılaşmış kanla bu yara sırtan bir koca ağza benziyordu. Ustura öyle hınçla çekilmiş ki, gırtlak ense kemiğine kadar kesilmiş. Bu yüzden kafa bir garip şekil almış... Arkasına bakar

gibi garip bir şekil. Daha doğrusu herifin ablak suratı bir maskeye benziyor. Yukarıya sıyrılmış bir maske. Asıl ağızda derin ve geniş yara.

Madam Velmon inleyerek sarsıldı. Köşedeki karyolaya götürdüm. Karyola karmakarıştı. Bu örtüler üzerinde korkunç bir boğuşmanın cereyan ettiği anlaşılıyordu. Bembeyaz çarşaf lar paçavralar gibi buruşmuş.

Rose yastığı kapandı. Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Yanına oturdum. Saçlarını okşayarak teselliye çalıştım.

“Nasıl oldu bu iş?” diye sordum, “Nasıl fırsat bulabildin?”

Bunu sorduğum anda gözlerim elbiselerine takıldı. Robu parça parçaydı, sol bacağı kalçalarından yukarıya kadar meydana çıkmıştı. O zaman güzel kadınların böyle vaziyetlerde fırsatları hangi sayede ele geçirebildiklerini hatırladım.

Bill cezasını iyi çekmişti. Şehvet ihtirasıyla azgınlaştığı bir anda ölümün kucağına düşmek böyle bir haydudun hak ettiği müthiş ceza şekillerinden birisiydi.

“Sahi nasıl oldu?” diye tekrar sordum.

“Sarhoştı Mike,” dedi, “zaten Pelegrini bırakıp gidince tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Nihayet doktorla kağıt oynamışlar. Kağıtta bu kazanmış. Bir gün bir gece yalvardı. Israr etti, tehditler savurdu. Bugün akşama kadar içtiler. Gece apansız içeri girdi. Ben öğle üzeri tuvalette gördüğüm bir usturayı gizlice buraya getirmiştım. Üstüme çullandı, elbisemi parçaladı. Aman yarabbi! Nasıl kudurmuş bir hayvana benziyordu. O zaman kuvvetten düşmüşüm gibi kendimi bir an bıraktım. Gözlerini kapattığı sırada usturayı var kuvvetimle bastırıp çektim.”

Birdenbire arka üstü döndü. Yüzüme deli bakışlarla baktı. Bir şeyler hatırlamaya çalıştığı belliydi. Mırıldanır gibi:

“Var kuvvetimle... Anladın mı? Şöyle var kuvvetimle...” diye inledi.

Kollarını boynuma dolayarak beni kendisine çekti.

Birden değişmiş, hakikaten delirmişti. Alev alev yanan dudaklarını boynuma yapıştırdı. Sonra yavaş yavaş öperek ağzını ağ-

zıma getirdi. Gözleri kaymış, burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı.

İkimizin asabı da perişandı. Herhangi bir hisse karşı duracak halde değildik. Bu kan deryasına dönmüş ölüm odasında vahşiler gibi seviştik.

Aklım başıma geldiği zaman tabancayı hala sımsıkı elimde tutuyordum. Silahın sivrilikleri Rose'un vücudunda derin izler bırakmıştı.

Madam Velmon bu boğuşmadan daha sakin çıktı. Gülümseyerek: "Gidelim Mike," dedi, "biz deliyiz vallahi. Bütün insanlar delirmiş."

Aşağı katta, Bill'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir yatak odasında Luger'imi sapa sağlam ve dopdolu bulup kılıfına yerleştirdim. Doktorun pardösüsünü Rose'a giydirdim. Kendi pardösümü de sırtımdan çıkarıp bir kenara fırlattım.

Evvelki gece yağmur altında geldiğim bomboş evden sevgilimle beraber çıktım.

Aşağıya inip meyhanenin arkasına bıraktığım otomobilime yerleşinceye kadar hiçbir şey konuşmadık.

Ancak hareket edince:

"Bir şey içer miydin ruhum?" diye sordum.

"Burada hiçbir şey istemem, yolda başka bir yere uğrarız." dedi ve başını halsiz bir hareketle omuzuma bıraktı.

Derisinin kokusu sanki bütün dünyayı kaplamıştı. Tadını hala damarlarımda hissettiğim bu dayanılmaz kokuyu derin derin kokladım.

ONUNCU KISIM

Tehlikeli bir hastalıktan kurtulmanın nekahet keyfi içindeydim. Sürati artırdıkça artırıyordum. Bu suretle düşürüldüğüm ölüm pususundan değil, bizzat ölümden uzaklaşıyormuşum hissini duymaktaydım.

Boğuştuğum herifler anormal mahluklardı. Boğuşma şekli de anormaldi. Bu sebeple insan anormal her şeyi nasıl kolayca unutursa öylece unutuyorlardı.

Bu anda yanımdaki güzel kadından, otomobilin insana zevk veren süratinden, bir de midemi kazıyan sıhhatli açlıktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Bu hal her zaman böyle oluyordu. Her zaman, namussuzlarla tekrar karşı karşıya gelinceye kadar böyle. Yoksa dayanılır mı?

Yolun tenhaliğından istifade ederek kolumu Rose'un omuzuna attım. Sanki bir meydan muharebesi kazanmıştım da, dünyanın en kıymetli ganimetine konmuştum. Rose munis bir kedi gibi bir şeyler mırıldanarak göğsüme daha çok sokuldu. Yüzünü gömleğime sürerek:

“Canım sevgilim!” dedi.

Şehre girmeden bir küçük meyhanenin önünde durduk. İçeri girerek تنها bir masaya yerleştik. Kızın suratı biraz solgundu ama gözlerinin içi mesuttu. İlk hızla ikişer tane jambonlu sandviç ısmarladım. Fakat daha birinci lokmada hata ettiğimi anladım.

Ruhen mesuttuk ama vücutlarımız hala geçirdiğimiz azapların sarsıntısı içindeydi. Lokmalar bir türlü boğazlarımızdan geçmiyordu. Garsona viski söyledim. İkinci yudumlarda kendimizi daha iyi hissettik. Sandviçlerin hakkından geldikten sonra birer sigara yaktık. Artık ciddi meseleler konuşmanın sırası gelmişti:

“Sevgilim, polisin harıl harıl seni aradığını söylememiş miydim?” diye sordum.

“Hayır, neden?” diye şaştı.

“Terzi kadın ifadesini değiştirmiş.”

Gözlerine yeniden korku doldu:

“Değiştirmiş mi?” diye çekinerek sordu, “Ne demiş?”

“Ne diyecek? ‘O gece bana o saatte gelmedi’ demiş, ‘cinayet saatinden sonra uğradı, icabında daha evvel geldiğini söylememi rica etti’ demiş.

“Halbuki daha evvel...”

“Daha evveli bırak şimdi. Polisi, bilhassa bizim köpoğlusu Pat’i büsbütün avanak zannetme. Pek göstermez ama Amerika’nın en yaman hafiyesidir. Sen olup bitenleri artık anlatsan iyi edersin, görüyorsun ki işin şakası kalmadı. Hele kuzu gibi oturup haydutların istediği itirafnameyi yazdıktan sonra...”

“Haklısın Mike, ben başından beri budalalık ettim. Her şeyi sana olduğu gibi söylemeliydim.”

“Çok şükür. Biraz geç oldu ama, aklının başına gelmesine sevindim.”

“Evlilik hayatında hiç mesut olmadım Mike, bu his insanı gitgide daha çok bastırıyor. Biz kadınlar ne kadar ahmak oluruz elbet bilirsin.”

“Rica ederim, ikide bir ‘Estağfurullah’ demeye beni mecbur etme.”

“Kaba adam! Şu anda neye benziyorsun farkında mısın, sahiden ahmak bir ilk mektep hocasına.”

“Mersi!”

“Böyle bedbaht sıralarda biraz eğlenmek lazım gibi geliyor. Benim gibi bir kadın nerelerde, eğlenir? Hayır cemiyetlerine aza yazılıp kocakarılarla bitmez tükenmez münakaşalara girişecek değilim ya?”

“Tabii efendim, sevgili New York şehrimizde kurulmuş bunca batakhane ne güne duruyor? Herifler buraları neden açmışlar, niçin kapılarında birbirlerini kurşunluyorlar? Yanlış evlenmiş güzel hanımlar gelip vakit geçirsinler diye.”

“Alay etme Mike, bazen ne kadar gaddar oluyorsun. Şöyle bir dolaşayım dedim.”

“Evet, sonra baktın ki kör düğüm olmuşsun.”

“Tamam! Sonunda pek de farkında olmadan, birdenbire...”

“Burnuna mahut resimleri dayadılar değil mi? O anda yüzünün aldığı şekli görmeliydim.”

“Evet, iş evvela şaka iken birdenbire müthiş surette ciddileşmişti. Önce Pelegrini ortada yoktu. Cordiano kendi hesabına bazı teklifler yaptı. Daha doğrusu kendi hesabına da sayılmaz. Bazı arkadaşlarına iş arıyordu. Bunlar nasılsa felakete uğramış biçarelerdi. İyi yüreklilikleri yüzünden başları belaya girmiş. Şimdi dünya anlayışsız olduğundan iş bulamıyorlarmış. Bir ikisini şoför olarak kocamın nakliyat müessesesine yerleştiremez miymişim? Dediğim gibi önceleri iş kolay geçti. İki şoför tavsiye ettim. Sonra sıra bizim bunca senelik emektar bir kısım şefini değiştirmemize geldi. ‘Bazen gücüm yetmez’ dedim. O zaman haydutlar derhal dişlerini gösterdiler. Cordiano evinin soyulduğunu, resimlerin müthiş bir çete reisi olan Pelegrini’nin eline geçtiğini söyledi. Dehşetten deliye döndüm. Müessese direktörünü türlü aşüfteliklerle baştan çıkardım, kısım şefini ancak bu sayede değiştirmem mümkün oldu. Bir kere ok yaydan çıkmıştı. Yavaş yavaş yuvarlandım. Etrafımda kurulan ağ gittikçe sıkıştıyordu. Nihayet rezalet patlak verdi. Benim de gözüm açıldı.”

“Hangi rezalet? Şoförlerden birinin beyaz zehir kaçakçılığı şüphesiyle tevkifi mi?”

“Evet.”

“İşte bu hadise işleri mukadder akıbetine yaklaştırdı. Kocam şüphelendi. İhtiyar bir adamdı, beni mesut edemiyordu ama kendi işinde emsalsizdi. Şüphelendiği anda mahvolmuştum. Sade evvelce yaptığım aptallıklar elvermiyormuş gibi Pelegrini beni gittikçe daha fazla sıkıştırıyor, daha olmaz şeyler teklif ediyordu. Tam bu sırada Bob’a rastladım. Deli gibiydim. Uçan kuştan imdat arıyordum. Bir konuşma esnasında ağzımdan fena bir söz kaçırđım.”

“Ne gibi?”

“Benim için birisini öldürür müsün gibi bir söz.”

“Ne münasebet? Bunu ancak sevgililer birbirlerine söyler Rose, aranızda böyle bir şey bulunmadığına yemin etmiştin.”

“Gene de yemin ederim. Bob kolejde de tuhaf çocuktur. Dostları için hudutsuz fedakarlıklar yapan tiplerden. Kolej hatıralarını

yad ederken böyle bir mevzu açıldı. Fedakarlık mevzuu. Bob sevdiği kadın için yapmayacağı fedakarlık olmayacağını söyledi. Ben ‘Yalnız sevdiğin kadın için mi?’ diye sordum. Sonra da diğer sual ağızımdan kaçırıldı. Bin kere pişman oldum. Fakat bir kere iş isten geçmiş, Bob’un şövalyeliği ayaklanmıştı. O kadar samimi, o kadar saftı ki içine düştüğüm çukuru o anda saklamak yüreğini parçalayacak, yeniden başlamış arkadaşlığımızı perişan edecekti. Mütemadiyen ‘Kocan mı?’ diye ısrar etti. Ben işi müphem bir cevapla geçiştirdim. Keşke kocamı kastetmediğimi söyleseymişim! Ne kadar hata ettiğimi cinayetden sonra anladım.”

“Cinayet gecesi beraber miydiniz?”

“Evet.”

“Eve beraber mi gittiniz?”

“Evet.”

“Niçin?”

“Kendisine bazı mektuplar vermek istemiştım.”

“Neye dair?”

“Pelegrini’nin bazı adamlarını işe aldırmanın için yazdığı üstü kapalı tehdit mektupları.”

“Bob sana bu çeteyle boğuşacak kadar kuvvetli mi göründü?”

“Hayır. Fakat mütemadiyen senden bahsetmişti. Merak edip küçük bir tahkikat yaptım. Bu dünyada beni düştüğüm zilletten ancak sen kurtarabilirdin. Bob derhal sana başvuracaktı. Buna emindim. Devlet içinde devlet sayılan müthiş Mafya’nın daha yeni hakkından gelmiştin. Doğru düşünmemiş miyim?”

“Biraz doğru ama, doğru bir harekete karmakarışık yalanlarla başlamak yanlış.”

“Bunu da tecrübesizliğime ver.”

“Peki, sonra ne oldu? Yani cinayet gecesi?”

“Bob evin arka tarafına dolaşacak, işareti bekleyecekti. Eğer kocam yatmışsa, yahut yatmaya çıkarsa mektupları balkondan kendisine atacaktım. Otomobili evin karşısına çektim. İçeri girdim.

Kapıcı misafirleriyle meşgul olduğundan girdiğimi görmedi. Yukarı çıktım. Apartman kapısı aralıktı. Buna biraz şaşıtm. Tam ayağımı içeri atarken silah patladı.”

“Katili gördün mü?”

“Gördüm evet.”

“Kim?”

“Pelegrini!”

“Bizzat kendisi mi?”

“Bizzat kendisi.”

“Senin gördüğünü biliyor mu?”

“Nereden bilecek. Bundan biraz şüphelenmiş olsaydı ben şimdi çoktan öldürülmüşüm.”

“Haklısın, sonra?”

“Sonra deli gibi dışarı uğradım, derhal otomobile atlayıp savuştum.”

“Kapıcı gene görmedi değil mi?”

“Hiç kimse görmedi.”

“Cinayeti ertesi gün gazetelerde okuyup Bob’un işe karıştırıldığını anlayınca...”

“Daha evveli var. Otomobili bir müddet deli gibi sürdüm. Sonra polisin ilk soruşturmalarda vaziyeti kolayca öğrenebileceği aklıma geldi.”

“Hangi vaziyeti?”

“Kocamla mesut olmadığım, bu yüzden münasebetsiz yerlerde, münasebetsiz insanlarla dolaştığım hakikatini... Bunlar beni cinayet işlemek şüphesi altında bırakabilirdi. Daha beteri, cinayetin işlendiği anda orada bulunduğumu belki birisi görmüştü. Çaresizlik içinde terzim aklıma geldi. Beni çok sever, bana acırdı. Teklifimi tereddütsüz kabul etmesi bu yüzdendir.”

“Ertesi gün?”

“Ertesi gün gazeteleri görüp işe Bob’un feci şekilde karıştığını anlayınca büsbütün dehşete kapıldım. Kocamın odası Bob’un

parmak izleriyle doluydu. Daha beteri silahta da Bob'un parmak izleri vardı. Buna evvela hiçbir mana veremedim. Cinayeti gözümle görmüştüm. Fakat öyle bir vaziyette bulunuyordum ki, müdahaleye de imkan olamazdı. Bob'la arkadaşlığımızı polise nasıl izah edecektim? Münasebetimizin kolej talebeliliğinin masum devamından ibaret olduğuna kim inanırdı? Benim Bob'la arkadaşlığımın meydana çıkması çocuğu mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı. Kaldı ki, bütün vukuatı olduğu gibi anlatmam da mümkün değildi. Çeteyi ele veremezdim. Malum vesikalar beni manen perişan ettiği gibi, cinayeti Bob'la beraber hazırladığımıza da delil tutulabilirdi.”

Rose gözlerinin yaşını göstermemek için başını çevirdi. Ben dolgun bir sesle:

“İnsanı en çok kendi kendine verdiği kararlar şaşırtır,” dedim, “eğer bana biraz güvenseydin de ilk görüştüğümüz gün bunları söyleseydin...”

“Söylenemiyor ki Mike... İnsan ‘Belki meydana çıkmaz, belki saklayabilirim’ diye düşünüyor. Başından hiç geçmedi mi sevgilim?”

“Şu halde ilk tahminim doğruymuş. Silah sesini Bob da duymuş. Evvelce söylediğin sözü hatırlamış, içeri koşmuş. Kapıcı gene meşgul. Yukarı çıkmış. İyi ama katille nasıl karşılaşmadı? Herif hemen aşağı inemedi mi? Dur hele...”

Gözlerimi dışarıdaki karanlığa diktim. Zihnim gene rampa çıkan bir eski lokomotif gibi soluyarak çalışmaya başlamıştı. Derken dışarıdaki karanlığı bir otomobilin kuvvetli farları, zihnimdeki karanlığı da bir fikir kıvılcımı aynı anda parçaladılar. “Vay namussuz kerata vay! Sinir kudreti diye ben işte buna derim!” diye homurdandım.

Rose:

“Anlamadım!” dedi.

“Korkunç bir şey! Herif zannettiğimden çok daha kuvvetliymiş. Bak nasıl oluyor sevgilim: Bizimki, yani Bob merdivenleri çıkarken haydut henüz içerideymiş, yani merdiven başında Bob'u

derhal tanımıştır. Çünkü senin her hareketini kontrol altında tutuyordu. O zaman üçüncü kat merdivenine çıkmış olmalı. Bob koridora sapıyor. Oradaymışım gibi biliyorum. Herif de arkasından gürültüsüz yanaşmış. Bob'un marifetlerini görünce kim bilir ne kadar sevinip gülmüştür. Sonra gene merdiven başında bekliyor. Bob çıkarken namussuz hergele bu sefer kapıcıyı şahit tutacak müthiş hareketi yapıyor. Yani havaya bir kurşun sıkıyor. Bu kurşunu şimdi gitsem elimle koymuş gibi apartmanın tavanında bulurum. Kapıcı dışarı fırlıyor. Bob'tan yumruğu yiyor. Bu müddet içinde herif sizin apartmandan geçmiş, yangın merdiveninden savuşmuştur. Yahut da ortalığın karışmasından istifade ederek geçip gitti. Umulmaz fırsatlardan bu kadar küstahça istifade edebilmek için çelikten sinirlere sahip olmalı.”

“Sahi Mike... Şimdi ben de anladım. Mesele benim için de şu ana kadar karanlıktı. Tamam, senin tahminin gibi olmuştur.”

Elimi tutup yanağına götürdü. Gene küçücük bir kız çocuğu haline gelivermişti.

“Gördün mü sevgilim?” diye somurttu, “Bu heriflerle ben nasıl başa çıkardım. Daha beter saçmalamadığıma şükret! Bunlar insanı göz göre göre elektrikli sandalyeye oturturlar da, nasıl olduğunu kendin de anlayamazsın, haksız mıyım?”

“Haklısın. Vay budala Bob vay! Bir insan bir işin nasıl cereyan ettiğini yüzde yüz bilmeden çirkefe tepesi üstü dalar mı?”

Bu سوالin cevabını beklemişim gibi sustum. Sonra gülmeye başladım.

Rose:

“Ne ye gülüyorsun kuzum?” diye şaşıtı.

“Kendi sözüme, “dedim, “sanki yapmadığım bir şey! Halbuki ben bütün ömrümde işlerin içyüzlerini öğrenmeden belaya dalmışımdır. Oğlan seni kurtarmak istemiş. Kim bilir ne kadar kızmıştır.”

“Kime?”

“Sana!”

“Neden?”

“Cinayeti budalaca işlediğinden.”

“Bir şey aklıma geldi Mike, hem parmak izlerini bırakıyor, hem de ‘Ben öldürmedim’ diyor.

“Gayet basit. Bu ifade bana yolladığı imdat mesajı. Ben işte bir garabet olduğunu anlayıp paçaları sıvayacağım. Çocuk bana her zaman güvenmiştir. Güvendiği için de çetesi idamdan yirmi seneye kadar en ağır cezalara çarptırıldığı halde kendisi ucuz kurtuldu ya...”

“Bu sefer?”

“Bu sefer de öyle olacak. Mutlaka kurtulacak.”

“Masumiyetini nasıl ispat edeceksin?”

“Gayet basit. İkinci kurşunun yerini meydana çıkaracağım.”

“Pelegriini kocamı neden öldürmüş olacak?”

“Amma sual bu. Kocan nakliyat müessesesine bir beyaz zehir kaçakçısı çetesinin sızdığını fark etti. Şüpheli memurlar ve müstahdemlere derhal yol verecekti. Halbuki çete, hesaplarını müesseseden istifade etmek üzerine kurmuştu. Müşterilerini kısa bir müddet de olsa zehirsiz bırakmak işlerini berbat edebilirdi. Pelegriini kocanla anlaşılmaya geldi. Baktı ki Nuh diyor, peygamber demiyor, işi uzatıp vakit kazanmak için adamcağızı temizlemekten başka çare bulamadı.”

“Çok tehlikeli değil mi?”

“Değil. Hele elinde o Alman doktoru gibi korkunç vasıtalar bulunduktan sonra cinayeti kime olsa itiraf ettireceğine emin. Kaldı ki bizim budala Bob kendi ayağıyla geliyor. Sen de işleri büsbütün karıştırarak herifin ekmeğine yağ sürüyorsun.”

“Sahi Mike, doğru!” Yüzüme hayran hayran baktı: “Sen ne akıllı adamsın sevgilim, hem akıllısın hem de demir balyoz gibi dövüşüyorsun. Bu iki meziyet binde bir erkekte beraber bulunur. Oh, çok şükür yarabbi! Beni de, Bob’u da kurtaracağına artık inanıyorum. Değil mi sevgilim?”

“Bakacağız. Sen şimdi bana Pelegrini denilen serseriye nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?”

“Nerede bulabileceğini mi? Dur bakayım. Bunu Cordiano daha iyi bilir.”

“Bırak o Cordiano’yu! Sana herifin çoktan geberdiğini söylemedim mi?”

“Geberdi mi? Hiç farkında değilim. Doğru mu? Hay Allah senden razı olsun Mike, o namussuzu temizlemekle...”

“Ben temizlemedim. Buna da çok üzüldüğümü saklamaya lüzum görmüyorum.”

“Öyleyse kim temizledi?”

“Pelegrini, yahut adamları.”

“Niçin? Pelegrini’nin çok işine yarıyordu.”

“Galiba çeteyi tasfiye ediyor. İşe cinayet karışınca böyle olur. Kan dökmek iyi değil. Yani polisin davranacağı cinayetleri işlemek hata. Çeteler kendi aralarında boğuşurlarsa polis buna ‘hesaplaşma’, ‘koz bölüşme’ diyerek aldırılmaz. Fakat meşhur bir iş adamını öldürmek başka şey... Pelegrini kendisini ele verebilecek bütün suç ortaklarını temizliyor. Bu işler her zaman böyle olmuştur. Yoksa kurulmuş düzenlerin, bu çeşit cinayet ve suç topluluklarının dağılması bu kadar kolay olmazdı.”

“İyi ama... Dur Mike, öyleyse benim hayatım da tehlikede.”

“Hiç şüphelen olmasın. Bu sebeple şimdi seni nereye bırakacağımı düşünüyorum. Birkaç gün, belki de yarın akşama kadar hem Pelegrini’nin, hem de polisin eline geçmeden saklanabileceğin bir yer var mı?”

“Hayır Mike, beni bırakamazsın... Beni bırakma!”

Gözlerine gene dayanılmaz bir korku dolmuştu. Elini okşadım:

“Korkma,” dedim, “sonuna geldik.”

“Korkuyorum Mike, korkudan ölürüm. Evet, beni mutlaka öldürürler. Hem de bu gece, mutlaka.”

“Eğer münasip bir yer bulamazsak doğru... Düşün, iyi düşün. İcap ederse... Yani başka çare bulamazsak Pat’e gideriz.”

“İstemem. Beni sorguya çekerler. Perişan bir haldeyim. Polise gittiğimi Pelegrini hemen duyar. Duyar duymaz vesikaları, resimleri meydana çıkarır.” Ağlamaya başladı: “Ölmek bin kat hayırlı Mike.”

“Ağlama canım, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Bana biraz güven. Seni hiç öldürtür müyüm? Yüzüme bak bir kere... Budala seni!”

Gülümsemeye çalışarak başını kaldırdı. Gözleri pırıl pırıl yaşlarla dolmuştu. Bu haliyle tapılacak kadar güzeldi. Yüreğim merhametle çarparak derin derin içimi çektim, insanlar başlangıçta asla tahmin edilemeyen küçük, değersiz, masum hatalardan dolayı kısa zamanda nerelere kadar düşüyorlar, nasıl azametli tehlikelere gömülüyorlardı.

“Herifin adresini bulmak esas,” dedim, “bütün mesele burada. Ben bu gece Pelegrini’nin yakasını mutlaka ele geçirmeliyim.”

“Kafi değil, imzaladığım kağıtlarla resimleri de ele geçirmelisin.”

“Adres’ dediğim zaman zaten bunu kastediyorum. Pelegrini hayatının tehlikede olduğunu biliyor. Bu tehlike hissi içinde, kendisini ölümden kurtaracak vesikalardan ayrılamaz. Bunları polisçe malum ikametgahında saklayacağını sanmıyorum. Başka bir yeri yok mu? Şüphesiz vardır. Orada vesikalarının yanı başında hadiselerin inkişafını bekliyordur. İyi düşün.”

Rose’un gözleri daldı. Büyük bir ceht sarf ettiği yüzünden belliydi. Nihayet teker teker konuştu:

“Bir gece... Cordiano sarhoştı. Pelegrini’ye kızmıştı nedense... Bana dedi ki: ‘İstediğim anda bu herifi mahvederim, bütün sırlarını biliyorum.’ dedi.”

“Neymiş sırları?”

“Söyledi. Dedi ki... ‘Benim kendisini mahvedecek sırları bildiğimden haberi bile yok.’ dedi. Hatta bana her şeyi yüzüstü bırakıp beraber kaçmayı teklif etti. ‘Çok paramız olacak,’ dedi,

‘Pelegrini’nin bütün serveti banknot, tahvil ve mücevher halindedir.’ dedi. Kasasının yerini de biliyormuş.”

“Nerede bu kasa?”

“Hudson Nehri kenarında bir villası varmış. ‘Kuleli Villa’ derlermiş. Nehre rıhtımı olan bir villa. Rıhtımda gayet süratli bir motor her zaman beklermiş. Motorun adını da söyledi: ‘Bonaparte.’”

“Kasa evde mi?”

“Evet. Kütüphanede... Eğer Cordiano yalan söylemediyse kasa duvara gömülüymüş, önüne de bir kalorifer koyulmuş.”

“Kaloriferin arkasındaki kasa nasıl açılıyor?”

“Kalorifer boruları hususi surette yaptırılmış. Sağ tarafından tutup kuvvetle kaldırmak, sonra kendine doğru çekmek lazım. O zaman sustasından kurtulup dönüyormuş. Ben inanmadımdı. Bilmem ki...”

“Bir kere deneyeceğiz. Mamafih bütün ümidim bundan ibaret zannetme! Herfin yakası bir kere elime geçerse anasını ağlatacağım. Ona öyle bir iş edeceğim ki kasayı değil, işlediği cinayetleri bile birer birer söyleyecek. Sen şimdi kendin için saklanacak bir yer ara... En iyisi benim apartmanıma gitmendi ama bir başka misafirim var.”

“Kim?”

“Birisi.”

“Kadın mı?”

“Saçmalıyorsun Rose, biz canımızla uğraşıyoruz, sen neler düşünüyorsun?”

“Peki, peki!”

Madam Velmon bir müddet düşündükten sonra bir hakimle evlenmiş bir mektep arkadaşını hatırladı. Bunlar kalabalık bir aile imişler. Bir iki subay akrabaları da beraber oturuyormuş. Hasılı ev kolayca basılamaz cinsten kalabalık bir yermiş.

“Münasip.” dedim. “Sana Pat’in telefon numarasını da vereceğim. Eğer şüpheli bir hal görürsen derhal polise telefon eder imdat is-

tersin. Ben de ayrıca görüşüp vaziyeti Pat'e anlatırım. Zaten bu iş yarına kadar biter sanırım. Sen dua et ki haydut ininde bulunsun.”

“Sakin yalnız gitme Mike... Dünyada razı değilim. Vallahi billahi bırakmam.”

“İşte gene aklının ermediği işlere burnunu sokuyorsun. Herifin üstüne bir sürü polisle nasıl gideriz? Polislerin önünde kasayı nasıl açar da münasebetsizliklerini imha ederim?”

“Sonra açarsın, Pelegrini yakalandıktan sonra.”

“Vallahi çocuk gibisin ruhum, herifi Mister Velmon'ı öldürmek suçuyla tevkif edeceğiz de demek kasasını derhal açıp asıl katilin yazılı itirafını öne sürmeyecek.”

“Sahi! Doğru Mike, ben budalanın biriyim.”

Boynuma sarıldı. Unutulmaz öpüşlerinden biriyle beni gene serseme çevirdi.

ON BİRİNCİ KISIM

Kalkmadan evvel üçüncü duble viskiyi ısmarladım, sodasız filan bir hamlede yuvarladım. Bu gece son geceydi. Bunu gayet iyi hissediyordum. Bu gece bu iş tamam... Son günlerin, son gecelerin ne kadar çetin geçtiğini bilirim. Biraz kuvvetli olmak lazım. Halbuki ne kadar da uykum var, ne kadar yorgunum.

Otomobile binmeden evvel iki kere gerindim. Kemiklerim küttürdedi. Vücudumun bütün bereleri sızladı. Kızı hakimın evine bırakmak için yola çıktık.

New York'un sakin mahallelerini severim. Burada, şehrin namussuzluklarından uzak, rahat bir hayat geçirilir. Cinayet haberleriyle dolu gazeteler bile sanki buraların sükununu bozmaz. Buradakiler kendilerini tehlikeden uzak sayarlar ve olup bitenlerden mesul olduklarını bir an bile hatırlarına getirmeden yaşayıp ölürler. Eğer cenabet New York şehrinin namussuzluklarından biri garip bir tesadüfle gelip kapılarına dayanmazsa...

Hakimin evi küçük bir bahçenin içindeydi. Plastik iç panjurlardan dışarıya pembe bir ışık sızıyordu.

Rose inmeden evvel boynuma sarıldı, iki öpüş arasında:

“Kendini koru sevgilim,” diye yalvardı, “yaralı canavarın üstüne gidiyorsun. Rica ederim kendine dikkat et!”

Bu kadında tehlikeye karşı garip bir hassasiyet vardı. Kollarımdaki vücudun ihtirasla titrediğini, neredeyse kendisini aşka kapıp koyuverceğini hissediyordum. Bu histe tadına doyum olmaz bir zevk vardı. Az kalsın...

Bunu o da anladı:

“Sonra Mike,” dedi, “sonra, yarın... Bol bol sevişmeye vaktimiz olacak sevgilim.”

Ağzını ağzımdan zorla kopararak bahçe kapısını açtı. Ben yavaşça hareket ettim. Köşeyi dönünce bir sigara yaktım. “Şimdi hesabın tamam Pelegrini.” diye homurdandım. “Davran geliyorum!”

Saat gecenin onuna geliyordu. İlk telefon kulübesinde durdum. Evvela büroya, sonra apartmana telefon ederek Velda’yı aradım. İkisi de cevap vermedi. Kız kim bilir ne kadar merak etmiştir? Daha evvel görüşmeyi akıl etmediğime kızdım. Pişmanlık gene yakama sarılıyordu. Kendimi suçlu hissediyordum. Güzel kadınların yanından uzaklaşır uzaklaşmaz yakalandığım bu pişmanlık duygusunu her zaman yadırgamışımdır, bu hal beni her zaman öfkeliendirmiştir. Bu da her zaman boğuşacağım düşmanların aleyhine olur. Şimdi de bütün öfkemi, daha doğrusu bütün kınımı Pelegrini denilen pis mahluktan alacaktım.

Hain hain güldüm.

Rose’un tarif ettiği Kuleli Villa’ya doğru döneceğim sırada vakit geçirmeden bir şüpheyi halletmenin daha münasip olacağını düşündüm. Otomobili Mister Velmon’ın öldürüldüğü binaya sürdüm.

Kapıcı henüz yatmamıştı.

Burnuna hafife kartımı dayadım. Hususi hafife olup olmadığımı fark etmedi bile. Yalnız:

“İfadem vermiştım efendim,” dedi, “apartmanı da karış karış aradılar.”

“Biz şimdi bir başka şeye bakacağız aslanım,” dedim, “lütfen bana yüksek bir merdiven bulur musunuz?”

“Merdiven mi? Ne olacak?”

“Hele bir merdiven gelsin ki...”

Herif biraz şaşırdı ama bütün kapıcılar gibi polise karşı sarsılmaz bir itimadı ve itaati vardı. Karısına seslendi. Beraberce kocaman bir merdiven getirdiler.

İkinci kat sahanlığında durup kafamı yukarı diktim. Kısa bir araştırmanın sonunda merdiveni nereye dayayacağımı kestirdim. Duvara saplanmış kurşunu elimle koymuş gibi çıkardım. Bu kurşun daha büyük çaplı bir tabancaya aitti. Mesele aydınlanmış, Bob yakasını elektrikli sandalyeden kurtarmıştı.

“Nedir bay müfettiş? Duvardan ne aldınız?” diye sordu.

Ellerimi birbirine vurup keyifle temizledikten sonra sordum:

“Silah sesini duyduğunuza katiyen eminsiniz değil mi?”

“Elbette eminim. Yalnız ben mi duydum? Misafirlerim de duydular. Eğer silah sesi duymasaydım oyunun en heyecanlı yerinde kalkar mıydım?”

“Egzoz borusu sesi olmadığına demek yemin edersiniz?”

“İçeride egzoz borusu ne arasın bay müfettiş? Duyduğumuz ses apartmanın içinden geldi. Sonra da herifle boğuştuk ya...”

“Tabii tabii... Ben şöyle sordum... Haklısınız. Mersi! Şunu lütfen alın, benim için madamla beraber bira içersiniz.”

Herif, yemin etmek şurada dursun, cinayeti işleyen silah sesini katiyen duyduğuna kalıbını basacaktı. Hem de öyle samimi bir suretle ki, en vesveseli jüri azası bile derhal inanır.

Gene otomobile atladım. Bu sefer doğru Hudson Nehri kıyısına gidiyordum ki neredense Dore aklıma geldi. Kızı apartmana kapatmış, yüzüstü bırakmıştım.

Bir an, bu kadın milletin beni haşlanmış horoz gibi didiklediği hissine kapıldım. Velda çok haklıydı. Bana bu hususta güvenmek düpedüz budalalık... “Dore de biraz bekleyiversin, ben kaç parça olacağım yahu?” dediğim halde ayağım frene bastı. Bir de baktım ki bir telefon kulübesinin önünde durmuşum. Küfrederek dışarı çıktım. Numarayı can sıkıntısıyla çevirdim. Cevap çıkmayışı biraz uzayınca derhal pirelendim. Sanki bir faydası olabilirmiş gibi bir kere kapatıp tekrar açtım. Gene o aptal zil sesi... Boş bir apartmanın içinde manasız manasız öten budala ses... Boğazıma sıcak bir şey tıkanı. Asıl lüzumlu olanı, evvela düşünülmesi icap edeni tamamıyla unutmuştum. Telaş içinde kapıcıyı aradım. Sesimi duyar duymaz adeta sevindi:

“Siz misiniz Mister Hammer,” dedi, “hepimizi telaşa düşürdünüz.”

“Ne telaşı? Ne olmuş?”

“Bilir miyim? Matmazel Velda kaç kere aradı, Mister Chambers aradı. Herkes sizi aradı, ben de meraklandım.”

“Bizim apartman cevap vermiyor?”

“Tabii. Kimse yok da ondan.”

“Matmazel Dore nerede?”

“Şaka mı ediyorsunuz Mister Hammer? Siz çağırmadınız mı?”

“Ben mi çağırdım? Hay Allah...”

Kapıcı şaşırdı:

“Bana niçin bela okuyorsunuz Mister Hammer,” diye çekinerek sordu, “benim ne suçum var?”

“Ben nasıl çağırabilirmişim? Kaç kere tembih ettim, ‘Bir yere ayırılma sakın!’ dedim.”

“Bana mı? Zannetmem Mister Hammer, bana böyle bir şey tembih ettiğinizi hatırlamıyorum.”

“Telefonla mı söylemişim? Ne zaman?”

“Dün gece. Bu saatlerdeydi. Bana telefon ettiler.”

“Hay Allah... Ettiler ne demek? Kim etti?”

“Bir kadın sesi. ‘Matmazel Velda mı’ diye sordum. ‘Evet’ dedi. Yani ben...”

“Şimdi geliyorum, bir tarafa savuşmayın, şimdi...”

Telefonu kapattım, deli gibi dışarı uğrayıp otomobile girip sürdüm. Gene trafik nizamlarının yeşil ışıkları, kırmızı ışıkları vız geliyordu. Birkaç polis motosikletini peşime taktım. Herifler delirdiğime hükmederek bir müddet sonra takipten vazgeçtiler. Kadınlar beddua yağdırdı, direksiyondaki herifler küfüre boğdu. Nihayet mümkün olduğundan çok daha evvel apartmana yetiştim. Kapıcı ellerini ovuşturarak beni bekliyordu.

“Anlat!” diye koluna yapıştım.

Can acısıyla inleyerek kolunu kurtarmaya çalıştı.

“Velda’nın telefon ettiğine emin misin?” diye sordum.

“Bilmem ki,” diye kekeledi, “bir kadın sesiydi. ‘Matmazel Velda mı?’ deyince ‘Evet’ dediği için...”

“Peki!”

“Sonra ben tabii yukarıya haber verdim.”

“Hay Allah belanı versin! Senden haber gelince kız inandı. Bunlar ne ince numaralar yahu? Deli olmak işten değil. Nereye çağır-dıklarını hatırlıyor musun?”

“25. Cadde’de bir lokantaya... Lokantanın adını da söyledilerdi. Yani, lokantanın adını Matmazel Velda...”

“Dua et ki Matmazel Velda telefon etmiş olsun...”

“Bilmem ki... Lokantanın adresi... Hay kör şeytan, dilimin ucunda...”

“Bırak. Lüzumu yok. Velda bu gece beni ararsa telefon numarasını bıraksın. En iyisi kızı kendisinin çağırıp çağırmadığını öğren.”

“Başüstüne Mister Hammer... Başüstüne... Ben ne bileyim? Matmazel Velda deyince...”

Yukarıya bir bakmak aklıma geldi. Belki kız bir kağıt filan bırakmıştı. Asansöre koştum.

Apartmanım olduğu gibi duruyordu. Bir şeyler karıştırılmamış, herhangi bir fevkaladelik yok. Doğru tahmin etmişim. Kızcağz bir kağıt bırakmış: “Sevgili Mike, Matmazel Velda’nın beni çağırıldığını kapıcı saat 9.50’de telefonla bildirdi. Ben gidiyorum. 25. Cadde kabalık olmasa tereddüt ederim. Şüpheli bir hal görürsem kendimi müdafaa edeceğime eminim. Küçük tabancanı yanıma alıyorum. Hemen dönerim. Hasretlerimle, Dore.”

Tezkerenin üstüne yumruğumu koyup bir an durdum. Kızı eğer pusuya düşürmek istedilerse yolda kaldırmışlardı.

Telefona sarıldım. Pat’i dairesinde buldum. Sesimi duyar duymaz bizim budala kapıcının çıkardığı seslere benzeyen gürültülerle bağırmaya başladı:

“Neredesin be herif?” diyordu, “Ne cehennemdesin? Meraktan çatladık. Senin bu kıza yaptığın elvermedi mi?”

“Hangi kıza?”

“Bir de ‘hangi kıza?’ diye sorar utanmadan... Hangi kıza olacak, biçare Velda’ya...”

“Dur şimdi, Velda’yı bırak...”

“Nasıl bırakırmışım? Sen neredesin diyorum.”

“Bırak. Hani bir Dore vardı. Benim evde görmüştün. Haydutlar bizi beraber kaldırmışlardı.”

“Evet.”

Sesi bir tuhaf olmuştu. Büsbütün telaşlandım:

“Kızı benim namıma davet etmişler,” dedim, “daha doğrusu Velda namına bir yere çağırılmışlar.”

“Velda namına mı? Tuhaf şey! Esasında tuhaf demek bile fazla. İşin içinde Mike denilen budala varsa hiçbir şey tuhaf değildir.”

“Saçmalıyorsun, Dore şimdi, şu anda...”

“Şu anda yavrum, maalesef... Kendisini morgda göreceksin. Dur bakayım salon numarasıyla masa numarası...”

“Allah belanızı versin.”

Telefonu hınçla kapattım. Gözlerimi kısarak bir müddet soluk almadan durdum, öfke erimiş kurşun gibi içimi yakarak yüreğimden beynime doğru çıkıyordu.

O gece, Cordiano denilen namussuzun adresini Dore'dan sormak aklıma gelmeseydi biçare kız şimdi ölmemiş olacaktı.

Etrafa kan ve ölüm saçıyordum, istesem de istemesem de bu böyle oluyordu. "Hayvan!" diye bağırdım, "Sen kendini ne zannediyorsun pis solucan! Rezil Don Kişot! Tek başına, bir tek taban-cayla dünyayı kaplamış bunca namussuzlukların üstüne gidilir de haklarından gelinir mi?"

Sesimden ürkerek sustum. Ümitsiz ümitsiz etrafa baktım. Burada zavallı Dore'un şahsiyetinden hala bir şeyler vardı. O kadar güzel, o kadar cici bir kız... Artık hiçbir şey duymadan morgda, bir mermer masada sırtüstü yatıyor.

Yumruklarımı sıktım. Tırnaklarımın avuçlarıma geçtiğini hissettim. Pelegrini bunları hep ödeyecekti. Hem de hiç kimsenin ödeyemediği şekilde.

Telefon çaldı. Sanki böyle bir şey dünyada ilk defa vuku buluyormuş gibi makineye şaşırarak baktım.

"Alo!" dedim.

Pat:

"Sen mi kapattın?" diye sordu. "Birdenbire kesildi de..."

"Dinle oğlum," dedim, "beni beyhude gevezeliklerle rahatsız edeceğine derhal otomobiline atla, Eybens'e koş... Evet... E-y-b-e-n-s diye yazılıyor. Hani şu göllerin bulunduğu cenabet yer. Orada bir 'Güneşli Göl' Villası var. Evet, Güneşli Göl. Ne mi arayacaksın? Sen bu dünyada ne ararsın ki leş kargası? Sen hiçbir gün bir yere insanlar gebertilmeden yetişebildin mi? Orada mükemmel leşler bulacaksın."

"Mükemmel leşler mi? Onları leş haline getiren sakın dostumuz Mike Hammer olmasın?"

"Sen leşlere bak. Leşleri leş haline getirmek başka iş mezarcıbaşı!"

"Biraz öfkeli misin ne?"

“Birazmış... Allah hepinizin belasını versin.”

Telefonu tekrar hışımla kapattım.

Luger’imi çıkarıp kurşunlarına baktım. Şarjör ağzına kadar dolu. Keskin bir ısıklık öttürdüm. Silahı aynı hışımla kılıfına iade ettim. Komodinin üzerinde duran elektrik fenerini aldım. Geniş adımlarla dışarı çıktım.

Otomobilde elim çeneme gitti. Tıraşım belki bir haftalık, çalı gibi. Kim bilir ne haldeyim? Hapishane kaçaklarına döndüğüm muhakkak. Bu karı milletinde ne akıl var, ne mide! Böyle bir surat tutulup zevkle öpölür mü? Hepimiz birbirimizi bulmuşuz, hepimiz birbirimize layığız. Karılar bize, biz karılara... Dünyanın bu hale gelmesi de biraz bundan...

Bir sigara yaktım. Ağzımın acılığını kaldırıma tükürdüm.

Bu sefer otomobili ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaş sürüyordum. Beni aldatmayan bir hisle Pelegrini’yi ininde kıştıracağıma emindim. İşin sonuna yaklaşırken duymaya alışık olduğum yorgunluk başlıyordu. Sırtımda çekilmeler, ürpermeler, bel kemiğimde karıncalanmalar duyuyorum. Bir çeşit avcılık hissi... Canavarı kıştırıp silahı doğrulttukları zaman büyük vahşi hayvan avcılarının içine girdikleri ruh hali.

Dore’u loş morg salonunda mermer masa üzerinde gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bir türlü olamıyor. Hep yüzüme gülüyor, kalkıp oturuyor. Sanki hepimizle şakalaşmış. Gidip görmeden Pelegrini ile icap ettiğı şekilde görüşüp hesaplaşamayacağımı nihayet anladım.

Arabayı morga çevirdim.

Sigaranın birini yakıp ötekini atıyorum. Hepsinden de ancak iki üç nefes çekmek şartıyla.

Nihayet her zaman sırtımı ürperten binanın önünde durdum. Nöbetçiye kartımı gösterip içeri girdim.

Kızın üstüne bir beyaz örtü çekmişler. Bu örtüyü kaldırmadan bir müddet daldım. Sonra bezi yavaş yavaş araladım. Manzara feciydi. Suratta derin dehşet izleri vardı. Gözleri dışarı fırlamış,

fakat ağız bağıırır gibi değil, inler gibi aralık. Hepsinden beteri karnı. Karnını keskin bir bıçakla boydan boya deşmişler. Bağırsakları dışarı uğramış. Sol eli etini sımsıkı kavradığından uzun tırnakları deriye gömülü.

Bütün bu korkunç şey benim eserimdi. Bu eserle istediğim kadar övünebilirdim. Böyle düşünürken dizlerimin kesildiğini hissettim. Midemden yukarıya iğrenç bir şey geçtiği yerleri dağlayarak boğazıma doğru çıkıyordu. İki kere öğürdüm. Kusmamak için elimle sımsıkı ağzımı tuttum. Sendeleyerek dışarı çıktım.

Dışarıda bulutlu bir New York gecesi vardı. Şehrin göbeğine doğru karanlık gökyüzüne bir yangın kızılıllığı vurmuştu. Bunlar sabaha kadar yanan şehir ışıkları... Türlü reklamların hareketli renkli ışıkları. İnsanların birbirlerini aldatmaları ve soymaları için kullanılan yüzde yüz yalan reklamlar... Bunların arkasındaki karanlıklarda ise bu reklam sahipleri göze göz, dişe diş boğuşuyorlar, birbirlerini parçalıyorlar, yiyorlar.

Bu öyle bir kurt kavgası ki tekerlenen derhal mahvoluyor. Pelegrini'ler bu kurt kavgası sayesinde Katalan bıçaklarıyla genç kızların karınlarını yarıyorlar...

Otomobile girdim. Direksiyonu iki elimle kavradım. Bir an gözlerimi kapattım.

“Şarabı fıçıdan çektik bir kere,” diye gülümsedim, “sonuna kadar içeceğiz oğlum! Sür bakalım!”

ON İKİNCİ KISIM

Herifi gebertmek gene hiçbir şeyi halletmeyecekti. Bunu kaç kere denemiştım. Denediğim halde niçin tekrar tekrar öldürmek ihtirasına kapılıyordum? Başka çare olmadığından... Japon adalarında kudurmuş Japon Samuraylarıyla boğuşurken de aynı şeyleri sık sık duyardık. Bir doktor arkadaş başka çarelerin olduğuna dair anlaşılmaz laflar ederdı. Neden kulak asmadığıma hala şaşarım.

İnsan küçük mahluk. Burnunun ucunu görmekten aciz bir zavallı mahluk ki...

Uslanmış gibiydim, trafik ışıklarına kuzu kuzu itaat ediyor, aceleci kamyon şoförlerini bile geçmeye üşeniyordum. Haydudun inini kolayca bulup bulamayacağım, herifin içeride olup olmayacağı da artık ehemmiyetli değildi. Bundan sonra her şey sırasıyla normal cereyan edecekti. Sürpriz kalmamıştı. Herifi ağız tadıyla temizleyeceğim.

Asıl temizledikten sonra ne olacak? Rahatlamak mümkün mü? Yarın gene başka sebeplerden telaşlanacağım, harap olacağım. Velda, "İstirahat!" diye ayaklarını yere vuracak, ötede Rose beni bekler.

Daha beteri, kim bilir kaç tane Pelegrini, kaç tane yeni cinayet, yeni şantaj, yeni namussuzluk hazırlıyordur. Hatta çoktan cinayetleri işlemişler, şantaj makinelerini harekete geçirmişler, namussuzluklarını hayasız bir küstahlıkla şahlandırmışlardır bile.

Şöyle başımı dinlesem diyerek bir meyhaneye girsem, yahut yağmurdan kaçmak için bir yere sığınsam karşıma gözleri yaş içinde bir baba çıkmayacak mı? Veyahut kendisini otomobilimin önüne atan bir çıplak kadın... Ne bileyim? Bir arkadaş intihar etmiş görünür. Yanımda birini temizlerler.

Tekrardan sıvanırım. Belli bir şey, bu böylece sürüp gidecek, ölme kadar...

Şehir gittikçe geride kalıyor, etraf gittikçe tenhalaşıyordu. Bu tenhalık, içinde bulunduğum hayvanca boğuşmaya daha yaraşıyor. Buralarda büyük ağaçlı bahçelerin arasında vahşetin mücadelesi daha uygun düşüyor, iptidai insanın ormanlarda, mağaralarda birbirlerini yemesi...

Asfalt upuzun gidiyor. Nehre yaklaşmanın rutubetli serinliğini duyuyorum.

Bir benzin istasyonunda durdum. Depoyu doldurdum. Bu işi gören delikanlıya Kuleli Villa'yı sordum. Hemen bildi, güzelce tarif etti. Bunun böyle olacağını zaten biliyordum, hiç şaşmadım.

Kuleli Villa'nın sahibi fazla benzin kullanırmış, benzini de her zaman buradan almış. Oğlan:

“Dağ gibi lüks otomobile benzin mi dayanır?” diye başını salladı. “Ya deniz motorunu ne yapalım? Motor ki motor. Ben motor diye işte buna derim. Zehir gibi. Lakin Hudson Nehri teknil benzin olsa zor yetişir. Saatte 35 mil yapıyormuş. Ben görmedim. Motorun da keyfi başka... İnsanın motoru oldu mu otomobile boş vermeli... Suyun canını seveyim.”

Paranın üstünü almadım.

Tarife göre, bir kilometre ileriden sola saptım. Biraz gidince yüksek duvarlı köşe karşıma çıktı. Aradığım yer burasıydı.

Nehre doğru indim. Otomobili suyun kenarında bırakıp geri döndüm. Villanın bahçe kapısı sımsıkı kapalıydı. Gene eski usulle içeride köpek olup olmadığını anlamak istedim. Attığım taşlara hiçbir cevap verilmedi. Görülmeye aldırmadan kapının demir parmaklıklarından istifade ederek içeri girdim.

Bahçe pek bakımlıydı.

Kuleli Villa orta yerde kapkaranlık duruyordu. Kulesinin sivri yuvarlak ucu, koyu kurşuni gökyüzüne yeni yontulmuş bir kurşun kalem gibi uzanmıştı.

Binanın etrafını dolaştım. Her tarafı kalın demir parmaklıklarla örtülü. Villa filan değil, bu cenabet düpedüz hapisane. Sing Sing de, Alcatraz da bu kadar demir yememiştir. Herif burasını eski zaman kaleleri gibi muhafazalı yaptırmış. Yahut sonradan pencereleri takviye etmiş.

Nehre kadar yürüdüm. Büsbütün emin olmak için Rose’un söylediği motorun orada bulunup bulunmadığına baktım.

Motor kocaman ve bembeyaz bir balık ölüsü gibi suyun üstünde sallanıyordu. Hakikaten zehir gibi bir vasıta... Böylesi uçar, ötesi yok. Suyun yüzünde şahlanır gider.

İçine gözünü budaktan sakınmaz mitralyözlü iki yordakçı aldın mı bütün polis kordonlarını kolayca yararsın.

Geri döndüm. Kapının kilidine elektriği tuttum. Zorlamak imkansızdı. Üst katın terasıyla gölgelenen eşiğe oturdum. Bir sigara yaktım.

Pelegrini'nin bu gece buraya muhakkak geleceği hiçbir suretle garanti edilemezdi ama gene de rahatça bekliyordum. Böyle beklemek içimden geliyordu.

Gene o mahut yorgunluğu hissetmekteydim. Vücudum haraptı. Başım kazan gibi. Sigara filan tatsız. Yolda iki viski imediğime pişman oldum. "İnsan iki aspirin yutar, iki duble viski yuvarlar. Sanki Kuleli Villa'da seni kokteyle mi davet ettilerdi hayvan?" diye homurdandım.

Bir aralık: "Herif maiyetine dört beş silahlı haydut alıp gelirse?" diye düşündüm. Yorgun yorgun gülümsedim. Bu gece bir bölük askerle gelse faydasızdı. Hepsini tepeleyip yakasına yapışacaktım.

Katalan bıçağıyla oynamak da neyin nesi? Bu Korsikalıların bıçağa karşı zaafları nereden çıkıyor? Motora da "Bonapart" adını takmış. Acaba Bonapart dedikleri bücür herif de arada sırada kafasından Fransız İmparatorluğu tacını çıkarıp Katalan hanerleriyle oynar mıydı? Oynardı herhalde. Bu herifler hep böyle olurlar. Waterloo'da yenilmiş. Yenileceğini anlayınca Katalan bıçağına sarılmıştır bir kere can havliyle... Müttefiklere yardıma gelen Avusturya ordusunu kendi ordularından biri zannetmiş de bir an "Zafer benim!" diye sevinmiş. Bizim bir garip tarih hocamız vardı. Bu işe "Budalalık" derdi. Zira o harbi kazansaydı ondan sonrakini muhakkak kaybedecekti. Budalalık tabii...

Bir sigara daha yakacağım sırada, duvarların üstünü ve ağaçların tepesini bir beyaz ışık yaladı. Sonra bu ışık kapıya dönüp durdu. Derhal kenara, büyük saksılardan birinin arkasına sıçrayıp sindim. Aynı anda Luger'imi de elime almıştım.

Çok şükür bekleme bitmişti. Bekleme bittiği için ne yorgunluk kalmıştı, ne de ağız acılığı. Birdenbire kuvvetlenip evikleşmiş, demir kesilmiştim.

Herif ölümüne geliyordu. Pervasızca, hiçbir şeyden şphelenmeden doğruca ölümüne geliyor.

şu ana kadar hiçbir planım yoktu. İşi oluruna bırakmıştım. Vaziyetten kendime göre istifade edecektim.

Bahçe kapısı açıldı. Otomobil ışıkları yanık olarak üstüme doğru geldi. Döndü. Merdivenlerin tam önünde durdu.

Direksiyonda Tom oturuyordu. Şu goril azmanı. Onunla görülecek küçük bir hesabımız vardı.

Pelegriini indi:

“Bahçe kapısını ört,” dedi, “misafirimiz gelecek, bekletmeyelim.”

“Olur. Arabayı garaja çekeyim mi?”

“Çek.”

Otomobil hareket etti.

Pelegriini mermer basamakları çıkararak terasın gölgesine girdi. Cebinde bir müddet anahtarı aradı. Buldu, eğilip kilide soktu. Döndürdü, kanadı itti.

Kedi sessizliğiyle yanına sıçrayıp tabancayı belkemiğine dayadım:

“Ses yok, içeri!” dedim.

İnledi. Bir an geri bakmak istedi. Namluyu kuvvetle dürttüm. Eşiği atladi.

Ayağımla kapıyı örttüğüm anda elektrik fenerini de yaktım. Yan gözle kim olduğumu anlamak istiyordu.

“Eller enseye, yoksa gebertirim!” diye hırladım.

Derhal itaat etti.

“Doğru kütüphaneye!” dedim.

Merdivenleri çıktık. Karşıya gelen kapıda durdu.

Elektrik fenerinin kancasını ceketimin önüne taktım. Üstünü yokladım. Arka cebinde küçük bir Browning tabancasından başka silahı yoktu. Tabancayı avucuma alır almaz bunun duvardan çıkardığım kurşunu atan silah olduğunu anladım.

“Aç!” dedim.

Açtı.

“Düğmeyi çevir!”

Çevirdi.

Ensesi bembeyazdı. Yüz yüze geldik. Herif daha şimdiden bitmişti. Bana hortlak görmüş sinirli bir kocakarı gibi dehşetle bakıyordu. Ufalıverdi köpoğlusu... Namussuz herif adamlıktan adeta çıktı.

“Hapı yuttun Pel,” diye keyifle konuştum, “hapı yuttun haberin var mı?”

“Benden ne istiyorsun?” diye inledi.

“Senden mi? Tuhafsın. Bir küçük hesap yok mu aramızda...”

“Bana saldıran sensin. Ben kendimi müdafaa ettim. İsteseydim seni derhal gebertirdim.”

“Enayiliğine doyma!”

“Dinle Mike... Bu işlerden vazgeçtim. Bana canımı bağışla! Buna karşılık...”

“Bana para mı vereceksin? Ne aptal herifsin oğlum. Sen artık hiç kimseye, hiçbir şey veremezsin.”

“Hata ediyorsun. Aşağıda söylediğimi duydun. Misafirler bekliyorum. Öyle misafirler ki, kuş olsan mitralyözlerinden kurtulamazsın, iyisi mi yakamı bırak. Sana yüz bin dolar veririm.”

Sol avucumun içiyle suratına vurdum. Sendeledi:

“Yüz elli bin,” diye yalvardı, “iki yüz bin... Öyle bakma Mike, iki yüz elli bin veriyorum. Parayı al defol. Ben de yarın Avrupa’ya hareket edeceğim.”

“Senin verecek bir tek şeyin kaldı hergele... Canın...”

“Ama sen de kurtulamazsın, seni de gebertirler. Misafirlerimin geleceğini biliyorsun!”

“Hiç kimse bu dünyaya kazık çakacak değil. Şöyle geç. Nerede o meşhur oyuncağın, hani senin Katalan keskisi?”

İkimiz de aynı zamanda masanın üstüne baktık. Katalan bıçağı orada duruyordu.

“Demek nereye gitsen elinin altında bir tane bulunduruyorsun,” diye gülümsedim, “fena değil.”

Gözlerimi ve tabancanın namlusunu heriften ayırmadan masaya yaklaştım. Elimin tersiyle bu pis aleti bir köşeye fırlattım.

“Bu da oldu.” diye soludum. “Bunu son defa Dore’un karnında mı denemiştin?”

“Dore’u ben öldürmedim.”

“Kim öldürdü?”

“Tom temizledi. Bu işe karışmaya hakkın yok Mike, kanunu bilirsin, söyleyen cezasını çeker.”

“Mister Velmon da mı söylemişti?”

“Söyleyecekti. Ona da çok yalvardım. Yola gelmedi. Keçi gibi inat etti.”

“Peki Bob’u ne yapalım? Oğlanı az kalsın elektrikli sandalyeye oturtacaktın!”

“Kabahat benim mi? Bu işe kendisi karıştı. Ben hiçbir zaman kan dökmeye taraftar değilim.”

Bembeyaz kesilen ince dudakları, içeri çökmüş boynuyla iğrenç bir hali vardı. Dore’un karnı deşilmiş biçare vücudu gözümün önüne geldiği halde şunun işini bitirmek için nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Bunu bir kere Pat’e söylemiştim de gülmüştü: “İşte o sebepten son dakikada hayatını tehlikeye atarak namussuzlara davranmak fırsatı veriyorsun ya aptal!” demişti.

“Neden doğruca kütüphaneye gidelim dediğimi anladın mı?” diye sordum.

Gözlerini kırptırdı.

“Hapı yuttun dememin de sebebi vardı. Senin önce tırnaklarını sökeceğim. İnsanları sürüm sürüm süründürmek için ciğerlerine geçirdiğin tırnakları... Şantaj vasıtaları elimde. Onlarla geberdikten sonra umduğun rezaletleri çıkaramayacaksın.”

Suratı yemyeşil kesildi.

“Bütün avadanlıkların şurada...” Çenemle kaloriferi gösterdim: “Nasıl açılacağını da biliyorum. Pislik seninle beraber temizlenecek, senelerden beri hazırladığın çirkef deposu başkalarına sıvaşmayacak. Hapı...”

“Hapı yuttun” diyecektim. Zanaattan gelen bir sezisle birden döndüm ve derhal ateş ettim. Bir ara kapının perdesini siper alarak silahını doğrultan Tom kurşunu tam kafasından yedi. Yüzü koyun yere serildi.

Aynı anda Pelegrini üstüme çullandı. Bana nazaran küçük sayılan vücuduyla temas eder etmez ne kadar kuvvetli olduğunu anlayarak işin şakaya gelmeyeceğini kestirdim. Ölüm korkusuyla herifin kuvveti birkaç misli artmıştı. İlk darbede tabancam fırladı. Sol gözümün üstüne bir yumruk yiyerek sallandım.

Kasıklarına bir tekme savurdu. Bu anda sağ kroşeyi çenesine yetiştirdim. Yere düşmesiyle lastik top gibi sıçrayıp gırtlığıma atılması bir oldu.

Dizkapağıma yediğim tekmeyle gözlerim karardı. Tatbik ettiğim bütün Japon oyunlarını aynı maharetle karşılıyordu. Bir müddet alt alta üst üste yuvarlandık. Bu kadar yorgun olmasaydım hergeleyi hemen haklardım. Bunu düşündükçe öfkeden deliye dönüyordum.

İkimiz de yaralı kurtlar gibi hırıldıyorduk.

Bir aralık karnımı tekmeleyerek altımdan kalktı. İkimiz de aynı anda Katalan bıçağına atıldık. Herif kedi gibi kendisini fırlattığı için bıçağın sapını eline geçirmişti. Ben ancak ayağımı bileğine basacak vakti bulabildim. Eti parçalandığı, sinirleri ezildiği, kemikleri kırılacak vaziyete geldiği halde bıçağı bırakmıyordu. Nihayet gırtlığına bir tekme yapıştırabildim.

Bıçağı bıraktı, bir dilsiz hırıltısı koyuvererek iki kere döndü. Üstüne atıldım. Parkenin kaygan oluşundan istifade ederek sıyrıldı. Eline geçirdiği bir ince Çin vazosunu kafama vurdu. Vazo parçalandı. Fakat dip tarafı bir şişe boğazı gibi elinde kalmıştı. Bileğine yapıştım.

Parkeler bu sefer ona oyun ettiler. Düştü. Düşer düşmez kolunu kavradım ve kendime mahsus meşhur usulümle derhal dirseğine abanıp kırdım. Kemik çatırtısını müthiş bir feryat takip etti. Herif öküç gibi böğürüyordu. Otuz iki dişini gösteren açık ağzıyla suratı iğrenç bir hal almıştı. Vazo parçasını kavradım. Bu surata

keskin taraflıyla bir kere vurdum. Porselen ustura keskinliği ile bu pis suratı bir anda biçti. Burnunu ve üst dudağını alıp götürdü. Fıskıran kan beni büsbütün deliye çevirmişti. Kolum yoruluncaya kadar yalnız suratına vurdum. Ancak surat diye bir şey kalmayınca aklım başıma geldi. İkimiz de kan içindeydik. Herifin şah damarı belli belirsiz atıyor, soluğu duyulmuyordu.

Elime hayretle baktım. Vazo parçası ufalanmış, çakıl taşı kadar kalmıştı. Her taraf deri ve et parçalarıyla doluydu.

Ayağa kalktım. İleri geri sallandım. Ellerimin kanını pantolonuma sildim. Titreyen parmaklarımla zorla bir sigara yaktım. Katalan bıçağı gözüme ilişti. Bir vahşi hayvan narasıyla bıçağı koştum. Eğilip aldım. Fakat geri döndüğüm zaman Pelegrini çoktan gebermişti. Çaresizlik içinde bir an ne yapacağımı düşündüm. Masaya tutundum. Bıçağı yavaşça camın üstüne bıraktım. Çıkarıldığı hafif madeni ses nedense çok tuhafıma gitti. Gülümsedim.

Üç adım ileride duran Luger'imi gidip almaya nedense üşeniyordum. Halbuki herif misafirlerinin geleceğinden bahsetmişti.

Kanlı işlerimi bitirdiğim sırada yakama yapışan yorgunluk üstüme çökmek üzereydi.

Etrafa bakarak kaloriferi aradım. Sakin adımlarla yaklaştım. Ağır demir külçesini kolayca tutup kaldırdım. Kendime doğru çektim. Hafif bir yay sesiyle sustasından kurtulup geldi.

Duvarın önüne diz çöktüm. Kasayı kolayca buldum. Artık ellerim titremiyordu. Fakat rüya görüyor gibiydim.

Leşe yaklaştım, üstünü arayıp meşin anahtar mahfazasını buldum.

Üçüncü anahtar kasayı açtı. İçerisi muntazam destelenmiş banknotlar ve hisse senetleriyle doluydu. Kenarda duran bir sarı zarfı aldım. Açtım. Evet. İşte zavallı Rose'a dünyayı zindan eden resimler... İşte zorla imzalattırdıkları itirafname...

"Mersi Mike, mersi şekerim!"

Sese hızla döndüm. Aşağıdan yukarıya hayretle bakakaldım. Karşımda Madam Rose Velmon duruyordu. Elinde kocaman bir Luger.

Gölmeye çalıştım.

“Nereden çıktı Rose,” dedim, “ben sana...” Gözlerinden fena bir ısıltı geçti.

“Gevezelik istemem,” diye beni tersledi, “elindekileri yere bırak. Kımıldarsan gebertirim.”

Kağıtlar elimden düştü. Yavaş yavaş doğruldum. Tekrar boğuşmaya başlayamayacak kadar yorgundum. Bu hep böyle oluyordu, ölmek bin kat hayırlı. Bütün hayatım, kanlı mücadelelerin bittikleri yerde yeniden başlamalarından ibaret.

Sendeledim. Yere yıkılmamak için masaya dayandım. Gayet tabii bir hareketle açık duran sigara kutusundan bir sigara aldım.

“Son sigara Rose,” diye gülümsedim, “böylesi daha iyi oldu sevgilim.”

Elimi çakmak aramak için ceplerime vurdum.

“Eller yukarı!” diye haykırdı. “Kurşun geliyor. Şakam yoktur ha... Ateş masada.”

Kibriti alıp çıktım. Derin derin içtim. Dumanların ötesinde daha birkaç saat evvel koynumda inleyen güzel kadın bir berbatlaşıp bir uzaklaşıyordu. Hayal gibi... Hayal gibi değil, kabus gibi.

Yüzü o kadar güzel olduğu halde Pelegrini’nin kazınmış suratından besbeter.

“Demek beklenen tehlikeli misafir sendin?” dedim.

“Bendim, ne zannettin? Ne kadar budalaymışsın Mike, seni buraya yollarken büyük bir ihtiyatsızlık yaptığımı zannetmiştim. Bir şeylerden şüphelenirsin diye korkmuştum. Hayvanın birisiymişsin. Hiç Pel gibi kurnaz bir herif ilk arandığı yerde bulunur muydu?”

“Nasıl bulundu? Kendi ayağıyla nasıl geldi?”

“Ona kalsa buraya on sene sonra gene uğramazdı. Senden ayrılınca telefon ettim. Burada buluşmamızı söyledi. ‘Avukatım kocamın nakliyat müessesesini bir başkasına devir imkanlarını bulmuş’ demiştim. Buna inandığını zannetmem. Asıl o beni pu-

suya düşürmek istemiş olacak. Tasfiyeye karar verdiğimi nihayet anlamaması imkansız. Güneşli Göl Villası'na telefon etmiş, cevap verilmeyince pirelendi muhakkak. Fakat erkek değil misiniz, en olmayacak yerde kendinize güvenirsiniz.”

“Demek başından beri bu işleri hep sen mi idare etmiştin?”

“Hep ben! Bir de kadıncı erkek geçinirsin. Bu işte kadın üslubu ne kadar meydandaydı! İki güzel bacakla bir güzel göğüs görmez misiniz, aklınız başınızdan gider.”

Yüzünü nefretle yerde yatan berbat leşe çevirdi:

“Bunu ben de bu hale koyabilirdim ama,” diye güldü, “kendimi beyhude yere tehlikeye atmak istemedim. Hazır senin gibi budala bir alet elimin altındayken... Çeteyi tasfiye ettin Mike, işte senin büyük yardımını gördüm. Zaten akıllı bir insan bir işi tasarladı mı o işin muvaffakiyetle bitmesi için erbabını bulmalı. Sen de bizim çete gibi teşekkülleri tasfiyede ihtisas sahibi olmuştun. Ne istedimse onu yaptın. Hem de kendi iradenle hareket ettiğini sanarak!”

Masada duran Katalan bıçağı gözüme ilişti. Yavaşça sordum:

“Dore’u da sen mi hakladın Rose? Yani kendi elinle mi demek istiyorum?”

“Hayır. Bunu öğrenmek cehennemde ne işine yarar bilmem. Fakat ben mümkün mertebe adam öldürmemeye çalışırım. Hem bu da pek o kadar zor değil. Sizin gibi budalalar sağ olsun.”

“Peki Bob ne olacak? Onu olduğu yerde bırakacak mısınız?”

“İşe yarar bir erkek değil. Belki sen işime yarardın. Ama sen de hayvanın birisin, yola gelmezsin. Ben senin yerinde olsam şu kasa-yı açınca başkasını mahvedecek kağıtlara sarılacak yerde banknotları cebime doldurmaya bakardım. Böyle it gibi boğuşmaktan usanmadın mı? Şu kılığına bir baksana... Ne iğrenç haldesin!”

“Beni öperken de böyle mi düşünüyordun?”

“Aman ne meraklı adamsın şekerim! Ben hayatı olduğu gibi yaşamayı becerenlerdenim. O sıralar hoşlandım, şimdi iğreniyorum.

Mamafih Mike, ağzın unutulur gibi değil, öpüşlerini uzun müddet hatırlayacağım. Buna da ayrıca kızıyorum. Kızdığım için ikinci kurşunu tam ağzına sıkacağım, bana senden şöyle bir hatıra kalacak, şunun suratı gibi...”

Gene çenesiyle Pelegrini’yi göstermişti.

Yavaş yavaş öfkeleniyordum. Öfke üzerimdeki uyuşukluğu, usanmayı derhal dağıttı.

“Beni dinle meleğim,” dedim, “neredeyse dostumuz Başmüfettiş Pat Chambers buraya gelecek.”

“Sahi mi? Fena olmaz. Buyursun, safa geldi, hoş geldi. Göreceği manzara da hani New York Polisi Başmüfettişi’ne layıktır. Meşhur gangster Pelegrini ile meşhur hususi hafiye Mike Hammer birbirlerini parçalamışlar.”

“Madam Rose Velmon?”

“Madam Rose Velmon uykuda... Haydutlar bıçare kadına uyku ilacı içirmişler. Zaten kaçırılmış da değil miydi?”

“Pat bunları yutmaz sevgilim, Pat benim Pelegrini tarafından temizlenemeyeceğimi bilir. Pat gayet iyi tahmin eder ki beni öldürse öldürse mezbahanın sağ kalan son mahluku öldürmüştür. Burada sağ kalan da sensin.”

“Aldırma Mike, o tarafını ben idare ederim. Benim kadar güzel bir kadının kurtulma şansı ekseriya yüzde doksandır. Bunu sen de bilirsin. Elimdeki Luger, şurada yatan Tom’un silahı. Sen Pelegrini’yi haklamış olursun, Tom gelmiş yetişmiştir. Vuruştunuz. İkiniz de keskin nişancı olduğunuzdan birbirinizi aynı anda hakladınız.”

“Yazık...”

“Neden?”

“Bu şartlar altında ağzıma şarjörü boşaltamayacaksın. Sonuna kadar aklından çıkmayacağım. Sonuna kadar.”

Tam bu sırada telefon çaldı.

Rose gayriihtiyari oraya döndü. Ben aynı anda Katalan bıçağını kavrayıp atıldım. Tabancayı tutan kolunu sol elimle savururken sağ elimdeki bıçağı bütün hıncımla karnına sapladım.

Ömrümde ilk defa bıçak kullanıyordum. Evvela yumuşacık, mukavemetsiz bir şeye adeta yavaş yavaş gömüldü, sonra belkemiğine dayanarak vücudu hızla arkaya itti, devirdi.

Tıpkı zavallı Dore'a yaptıkları gibi Rose'un da karnı açılmış, bağışakları dışarı fırlamıştı.

Tabanca elinden düştü. Tıpkı Dore gibi o da boyalı tırnaklarının sivri uçlarını karnına geçirdi.

"Mike..." diye başlayarak bir şeyler söylemek istedi.

Elimi tıraşlı çeneme götürerek dikkatle yüzüne bakıyordum. Bir an gülümser gibi oldu, sonra suratı müthiş kasıldı, çirkinleşti, hakikaten iğrenç bir hal aldı.

Üstüne çöküp kıyma gibi doğramamak için iki adım geri çekildim, bıçağı yere bırakıp yüzümü ellerimle kapattım.

Parmaklarımdaki taze kanı derime sürülünce titreyerek ellerimi indirdim.

Bacaklarını bir kere karnına doğru çekti, sonra iki tarafa açıp uzattı. Böylece bitti.

*

Telefonu zorla açıp Pat'i buldum. Adresi zorla verdim.

"Velda da beraber geliyor!" dedi.

"Velda mı?" diye sordum.

Dinleyici elimden düştü. Velda niçin geliyordu kuzum? Velda'nın burada ne işi vardı?

Ceplerimde sigara aradım. Gülümsediğimi hatırlıyorum. Sonra yere yığılıp uyumuşum.

SON

F. M. İKİNCİ

**MİVE
TİNE
HAMMER
HAMMER**

**ECEL
SAATİ**

BİRİNCİ KISIM

Gideceğim yere yaklaştıkça etrafta el ayak çekildiğini, ortalığı garip bir tenhaliğin kapladığını hiç fark edememiştim. Yaz gecesinde sükuneti içinde yapayalnız yürümek dinlendirici bir şeydi. On ikide yattığım, ikide telefonun ziliyle uyandığım için dinlenmeye ihtiyacım yok sayılmazdı. Kocaman New York şehrinin meşhur Cinayet Masası Şefi Pat Chambers'ın sesi hala kulaklarımda: herif, "Alo" bile demeden: "Mike!" diye bağırdı, "Hemen kalk, hemen giyin, hemen savcılığa gel!" Öfkesinin nedense gene kafasına sıçradığı belli. Tembel tembel esneyerek: "Ne var?" diye sordum. "Evde bulamam diye korkmuştum," dedi, "kim bilir hangi aşüfteyle nerelerde fink atıyor' demiştim." Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Kemiklerimi çatırdatarak gerindim. Eğer çalışıp dururken benimle şakalaşmak aklına geldi de... Yani bunu şaka diyerek yaptıysa... Evvela masa lambasını, sonra sigarayı yaktım. Saate gözüm ilishince üzerimdeki uyuşukluk dağılıverdi. Pat de polistir ama eşek polislerden değildir. Bu saatte böyle şakalardan hazzetmez. Öyleyse bu herif benden ne istiyor? Durun bakalım! Yanlış duymadımsa beni savcılığa çağırdı. Öyleyse bu savcı denilen adam benden ne istiyor?

Gözlerimi kısıarak bu suallerin cevabını bulmaya yeni dalmıştım ki zil tekrar öttü. Pat'ın sesi bu sefer gürlledi: "Bir de utanmadan 'alo' diyor. Hala yatakta mısın? Hay Allah belanı versin!"

"Ne olmuş?" diye sordum. "Sıçrayıp giyiniyorum yahu! Sen adamı deli edersin. Siz, hepiniz adamı deli edersiniz."

"Biz hepimiz mi? Yani kim?"

"Siz elbette. Sen, New York Savcısı... Herkes." Telefonu öfkeyle kapattı.

Savcılıkta bir şeyler dönüyordu gece vakti. Hem de bizim Pat'in hoşuna gitmeyen işler.

Çaresiz kalkacağız. Kalktım, giyindim.

Otomobili garajdan çıkarmaya üşendiğim için savcılığa kadar yayan gitmeye karar verdim.

Demin: “Yaz gecesinin içinde tek başına yürümek dinlendirici bir şey” dedik ama bu lafı galiba düşünmeden sarf ettik. İnsan gece vakti sessiz ve تنها sokaklarda tek başına keyfince gezinirse belki dinlenir. Benim gibi merakı gittikçe artarak, süratini de farkına varmadan gittikçe artırırса bilakis yorulur.

Uzaklarda New York şehri yaralı bir vahşi hayvan gibi derin derin homurdanıyor. Ateş gibi nefesini sanki ense kökümde hissediyorum. Gene azametine layık bir ahlaksızlık, bir cinayet işlenmiştir. Yuvarlanıp giden, yuvarlanıp gittikçe de çığ gibi büyüyen gangster nizamına müdahale edeceğimden mi korktu bu uğursuz New York gecesi?

Arkamda kalan caddede bir otomobilin süratle viraj dönen lastikleri pis pis öttü. Daha sonra polislere mahsus bir canavar düdüğü şehrin uzak homurtusunu silip süpürüyordu. “Belki de polis otomobili değildir” diye düşündüm, “cankurtarandır.” İçinde, iki metelik için canına kıyılmış birisi kana bulanmış kıvranıyordu. Yarın gazetelerde kısacık bir haber, yahut kocaman başlıklar görürüz. O dakikaya kadar yaşadığından haberdar bile olmadığımız bir vatandaşın bütün hayatı önümüze serilir. Bu hayat, birkaç saat sonra da buruşuk kağıtlar halinde çöp tenekelelerini boylar.

Duraklayıp bir sigara yaktım. Pat’ın sesini hatırladım. “Bu bizim Pat, gittikçe ihtiyarlıyor mu kuzum? Yahut da oğlan iyiden iyiye sürmenaj... Oğlan yoruluyor yahu, oğlan bitiyor.”

Birden başka bir şey hatırladım. “Beni ilgilendiren mühim bir mesele olsa, yani bana zarar verecek bir iş... Apışıp kalmayayım diye biraz çıtlattırdı. Beni ilgilendirmeyen bir mesele desem gece vakti telefona neden sarılıyor bakalım, beni niçin uyandırıyor?” Şu halde Pat telefon ederken yalnız değildi. Yanında Savcı duruyordu. Savcı böyle vaziyetlerde Pat’in benimle tek başına konuşmasına müsaade etmez... Aptal dedikse bu kadar demedik. Kendi kendime gülümsedim. “Asıl aptal sensin yavrum,” dedim,

“Savcı yanında olsa bizim oğlan ‘adamı deli edersiniz, sen de, New York Savcısı da’ diye bağırır mıydı?” Telefonla konuşurken yalnızdı. Peki yalnızsa...

Savcılığın bulunduğu caddeye saparken karnıma bir tabanca namlusu dayandı. Kalın bir ses:

“Kıpırdama bitiririm!” dedi.

Dev gibi bir polis. Lakin işinin ehli bir polis sayılmaz. Eğer üniformasını, yani mavi gömleğini ve paşa nişanlarını fark etmeseydim yumruğu çenesine ekip silahı elinden alıverecektim.

“Hayrola tosun!” dedim, “Cüzdanımı mı istiyorsun?”

“Kimsin? Nedin, buralarda ne arıyorsun?”

“Şuracıkta beni soydular. Savcılığa şikayete gidiyorum. Artık buna da mı müsaade yok?”

Bereket geri sıçradım da herifin sol yumruğunu çeneme yemekten kurtuldum. Ayının şakadan filan anlamadığı belli.

“Mister Pat Chambers telefon etti hayvan,” dedim, “Savcı ile beraber beni bekliyorlar.”

“Affedersiniz,” diye derhal toplandı, “Mister Mike Hammer mısınız?”

“Demek geleceğimi haber vermişler. Tuhaf doğrusu. Nedir aslanım, neler dönüyor?”

“Buyurun Mister Hammer, özür dilerim. Sıkı emir aldık. Kuş uçurulmayacak.”

“Nereye? Savcılığa mı?”

“Evet.”

“Garip şey! Burasını gangsterler mi basacaklar? Bir bu eksikti.”

“Vallahi bilmem. Bize buna dair bir şey söylenilmedi.”

“Garip. Yak şunu bakalım.”

“Vazife esnasında olmaz. Yasak. On dakikada bir kontrol ediyoruz.”

Barajı geçtim. Uzaklarda şehrin homurtusu, yakın bir caddede gene asfaltı inleyen otomobil frenleri ve acı acı öten canavar düdükları...

İzmariti attım. Polisin kabul etmediğı sigarayı yaktım. Savcılığın on katından yalnız en alttaki ile en üsttekiler aydınlık.

Kapıda sıra sıra duran otomobillerin arasında savcının ve Pat'in arabalarını da fark ettim.

Merdivenin üstünde üç tane mitralyözlü polis nöbette.

Bunlar da içeride beklendiğimi biliyorlar ama hüviyet varakamı dikkatle tetkik etmeden beni salıvermediler.

Koridorda Pat'in yeni muavini Başmüfettiş Wilson'la karşılaş-tım.

"Tam zamanında geldiniz Mister Hammer," dedi, "geç kalırsınız diye korkuluyordu."

"Ne oluyor Allah aşkına?"

"Yukarıda konuşuruz. Yarın günlerden nedir unuttunuz mu?"

"Yarın mı? Çarşamba... Çarşamba gününe ne olmuş?"

"Yarın Pico Antonio mahkeme huzuruna çıkmayacak mı ca-nım?"

"Peki!"

Asansöre girdik. Wilson sigara verdi. Ateş tutup yaktı. Aramızın bu kadar iyi olmaması lazım ama haydi hayırlısı...

"Pat nasıl?" dedim.

"Fena," diye başını salladı, "çok yorgun. Fazladan öfkeli. Asabı bozuk."

"Anlamıyorum. Antonio denilen haydudu kıstıramaz, kızar. Ni-hayet herifi kıstırır, elektrikli iskemleye doğru yola çıkarır, gene kızar."

"Galiba, emin değil."

"Emin değil kalmış mı? Şahit bulmuşlardı ya..."

"İşte sizi bu sebeple çağırdılar Mister Hammer..."

“Anlayamadım, sakın beni şahit mi gösterecekler?”

Asansör dokuzuncu katta durdu. Uzun koridoru konuşmadan yürüdük.

Bizi Savcı'nın odasında bekledikleri dışarıya vuran ışıktan anlaşıyordu.

“Merhaba!” diyerek içeri girdim.

Başsavcı:

“Nihayet gelebildiniz!” diye ayağa kalktı.

Pat oturduğu yerden kımıldamamıştı. Yüzüme dalgın dalgın bakıyordu. Bu bakışlarda azıcık dargınlık var denilebilir.

Savcı'nın uzattığı eli sıktım. Odadakileri selamladım.

“Ne var?” diye sordum.

Savcı:

“Başka çare bulamadık,” dedi, “herif katır gibi inat etti. Siz burada olmazsanız şahitlik yapmayacak.”

“Kim bu?”

“Tanırsınız, Alfieri...”

“Şu ‘Kıyıcı Al’ denilen kerata mı?”

“Evet, Kıyıcı Al...”

“Benden ne istiyor?”

“Siz burada bulunmazsanız şahitlik yapmayacak.”

“Sebep? Söyleyeceklerini mi hatırlatacakmışım?”

“Hayır, korkuyor. Fena korkuyor. Ödö kopuyor.”

“Kimden?”

“Tuhafsınız Mister Hammer, tabii Antonio'dan.”

“Antonio delikte değil mi?”

“Gene de korkuyor. Hem de imanı titriyor. Geberecek ötesi yok. Aylardan beri kaçmaktan, saklanmaktan asabı büsbütün harap olmuş. Herif bitmiş.”

“Bunun için mi burada hiçbir gazeteci yok.”

“Anlamadım?”

“Yani bu haydudun savcılık binasında bütün New York polisine güvenmemesi artık değerli bir havadis olmaktan çıktı mı, demek istedim.”

Pat homurdandı.

Savcı'nın sol ayağındaki asabi tik büsbütün arttı. Somurtarak geçip makamına oturdu. Ben de bir koltuğa yerleştim. Odada yaz gecesinin büsbütün ağırlaştırdığı pis, yorucu bir sükut başladı.

Pat adeti olduğu üzere bir kağıda bir şeyler çiziyordu. Üç sivil komiser duvara dayanmıştı. Savcı bir müddet evraklarını karıştırdı.

Kravatını çözmüş, gömleğinin iki düğmesini açmıştı. İnatçı bir yüzü vardı. Güzel adam sayılmaz ama gözlerinin sert bakışları ve iri çenesiyle adeta erkek.

Pat'i gizlice tetkik ettim. Sahiden yorgun bu herif. Biraz dinlense fena olmayacak. Dağlara filan gitse... Miami'ye atlasa... Ufalanıp tükeniyor. Hiç kimse de farkında değil. Bir insan kendi sıhhatini bizzat düşünmezse başkaları umursar mı? Bir sigara yakmak için çakmağı çaktım. Pat'le Savcı aynı zamanda sıçradılar.

Savcı'nın sinirli olmasını anlıyorum. Antonio gibi milyonlarla oynayan, her tarakta bezi olan bir hergeleyi, Amerika cinayet tarihinin emsaline şimdiye kadar hiç rastlamadığı en kurnaz haydudu, şahitsiz ispatsız mahkemeye sevk etmek her babayiğidin harcı olamaz. Savcı bu işe istikbalini koydu. Ya tamamıyla maskara olacak, ezilip gidecek, yahut New York şehrinin belli başlı büyük vatandaşlarından birisi sıfatıyla adını şehrin tarihine yazdıracak.

Halbuki Pat böyle şeyleri pek umurlamaz. Onun kızdığı taraf, herhalde benden imdat istenmesi. Beni sevmediğinden değil, mesleğini herkesten, hatta kendisinden bile fazla sevdiğinden...

Pencereden şehre baktım. Vakit iki buçuğa yaklaştığı halde ışıkları gene renk renk göklere yükseliyor. Bu haliyle boyaları karış-

mış bir sarhoş orospuya ne kadar benzemiş. İnsan nefesini kesse isterik çılgınlıklarını sanki duyacak. Hayasız çıplaklığı alaca karanlıkta ürperiyor. Savcı odasının geniş penceresine sığan kısmı, bir dehşet piyesinin ruhu ürperten dekoruna benziyor.

Civarda bir canavar düdüğü öttü. Hepimiz kulak kabarttık. Canavar fırlayarak binanın arkasına dolaştı.

Alfieri denilen namussuzu gözümün önüne getirdim. Kalıplı kıyafetli, son derece şık, son derece yakışıklı bir oğlan. Bileği kadar, silah atmaktaki kuvvetini de New York itlerine tanıtmış. Şimdiye kadar beş altı cana keyifle kıydığına kalıbımı basarım. Korkak olduğunu da hiç kimse iddia edemez. Peki bu geceki maskaralık neyin nesi?

Korku ne berbat şey yahu! İnsan onunla beraber doğar, onunla beraber yaşar da gene niçin bu cenabete alışamaz. Her an pusudadır. Bir sıra gelir, apansız üstünüze çullanır. Eğer alt edemezseniz bittiniz demektir. Şakaklarda soğuk terlemeler, hayret ürpermeleri, boğazda kurumak ve yutkunmak ihtiyacı. Daha beteri aklınız başınızda bulunmaz, mantık sökmez. İnsan bir anda insanlıktan çıkar da kudretsiz bir hayvan haline geliverir.

“Mademki bu kadar korkuyor, buraya nasıl gelecek?” diye sordum.

Savcı bir bir şey anlamamış gibi bir müddet yüzüme baktı:

“Zırlı polis arabasıyla tabii,” dedi, “polislerin himayesinde...”

“Ee?”

“Ee ne demek?”

“Gene mi korkuyor yani?”

“Tabii...”

“Nedir bu işin iç yüzü?”

“Uzun mesele. Sonra size Pat anlatır.”

Uzaktan bir canavar düdüğünün feryadı duyuldu. Beklediğimiz buymuş gibi susup kulak verdik.

Garip bir hisle, “Korku yaklaşıyor,” diye düşündüm, “canlı bir heykel halinde üzerimize geliyor.” İşitmekte devam ettiğim düdük sanki insanlar tarafından yapılmış bir aletten çıkmıyordu da, insan kılığına girmiş korkunun hiç duyulmamış haykırışıydı. Polislerle tutulmuş köşeleri hırıltılarla kıvrılarak buraya doğru koşuyor.

Ağzımı zehir gibi acılaştıran sigarayı tablaya öfkeyle bastırdım. İşin garibi Alfieri denilen haydudun dehşete kapılmış halini bir türlü gözümün önüne getiremiyorum. Herifi iki üç kere gördüm. Her defasında gayet şık, gayet kudretli, kendisinden son derece emin bir haldeydi.

Canavar düdüğü yaklaştı, yaklaştı, nihayet kapıda durdu.

Masadaki hoparlör:

“Beklenenler geldiler.” diye haber verdi.

Savcı:

“Doğruca garaja girsinler,” dedi, “bizim inmemizi beklesinler.”

Komiserler bir tehlike varmış gibi tabancalarını yokladılar. Pat yorgun yorgun kalktı. Biz kapıdan çıkarken Savcı koridoru yarılarmıştı bile...

“Nedir bu maskaralık?” diye yavaşça sordum.

Pat:

“Maskaralık yok bu sefer Mike,” diye cevap verdi, “Antonio şakaya gelmez.”

“Sahi mi?”

“Alfieri’yi ikimiz de tanırız. Kuru gürültüye pabuç bırakacak takımından değildir. Bu sefer hakikaten korkuyor. Korkuyor değil, yarı ölü. Sabaha çıkacağını sanmıyorum.”

“Peki ama herif kodeste ya...”

“Olsun. Çetesi dışarıda...”

“Çeteyle biricik şahidin arasına baraj çekemediniz mi?”

“Çekemedik. Mesele gayet karışık. Uzun...”

İKİNCİ KISIM

Garaja girdik. Pat'in muavini Wilson böyle vaziyetlerde adet olan tedbirleri almış, polisleri zırhlı kamyonun etrafına dizmişti. Oğlanların hepsi çakı gibi, alesta, hepsinin elleri tabancalarının kabzalarında.

Garaj fazla aydınlık olduğu için zırhlı kamyonun penceresiz gövdesi adeta parlıyor, insanın gözlerini kamaştırıyor. Bu çiğ aydınlık aynı zamanda herkesin yüzüne garip bir renksizlik, bir ürkütücü ölüm gerginliği vermekte. Kamyonet saatli bir bomba gibi neredeyse patlayacak.

Uzayan sessizliği nihayet Başsavcı bozdu:

“Çıkarın şunu!” diye emretti.

Wilson, kamyonetin arka kapısına üç kere vurdu. Kanat yavaşça aralandı, sonra tamamıyla açıldı.

Evvela ufak tefek birisi çıktı. Pat'in en güvendiği komiserlerden biri. Yere atlayınca etrafına baktı. Vaziyeti beğenmiş olacak ki, köse suratında tebessüme benzeyen bir buruşma oldu. Pat'e dostça göz kırpıp sol koltuğunun altındaki silahı alışık bir hareketle yoklayarak çemberi aşip kapıya gitti. Orada nöbete geçti.

İkinci olarak resmi elbise giymiş dev gibi bir delikanlı göründü. Bu evvelki kadar çevik davranmıyordu. Ayağını ihtiyatla basamağa bastığı halde sol kolu hala arabanın içindeydi. Bu kolun asıl beklediğimiz herife kelepçe ile bağlı bulunduğunu anladık.

Alfieri çıkmamak için direniyor olmalı ki dev yapılı polis:

“Haydi Al, çocukluk etme!” diye cesaret verdi.

Benim olur olmaz şeye şaşıp apışmadığımı bilenler bilir. Fakat açıkçasını söyleyeyim ki gangsterler muhritinin aklına fikrine, cesaretine, kuvvetine, hatta gaddarlığına karşı hürmet duyduğu meşhur haydut Alfieri'nin bu hale geleceğini birisi söyleseydi, yahut bu hale geldiğini gözleriyle gördüğüne yemin etseydi inanmazdım.

Kamyonetten üçüncü olarak inen herifin yalnız Alfieri olduğuna değil, insanlıkla uzaktan yakından ilişkisi kaldığına inanmak imkansızdı. Duyduğu ölüm korkusu hergeleyi ezip bitirmiş, sarsak bir deli ihtiyar haline getirmişti. Kırpışan gözleri, yarı aralık ağzı, uzamış renksiz suratı ve bu suratı kaplayan kırışıklar bir gecede, beş gecede meydana gelmiş olamazdı. Bu herifi aylardan beri çektiği dehşet mahvetmiş, bir et külçesi haline getirmişti. Öyle bir et külçesi ki usta bir kasap bütün sinirleri sivri bıçağıyla birer birer ayıklayıp çıkarmış, kemikleri itina ile sıyırap almış, ortada sapsarı bir deriyi dolduran kıymalar kalmış.

Neredeyse deli deli bağırarak, kendisini yerlere atarak, etrafındakileri ısırıp tekmeleyerek karanlığa karışıp savuşacak.

Evvelce herkesin bilhassa kadınların çok beğendikleri şıklığından da artık eser yok. Pahalı elbisesi içinde adaleli vücudu yarı yarıya ufaldığından kumaş sarkmış, iğreti bir hal almış. Bu da üzerindeki haraplığı, ihtiyarlığı, tükenmişliği birkaç misli artırıyor.

Halbuki daha dört ay evvel görmüştüm. Otuz yaş daha gençti. Kıvrıcık kirpiklerinin arasında, biraz tembel, fazlasıyla hain bakışları kadınları kırıp geçiriyordu. Dans ederken seyrine doyamazdınız.

Şimdi yuvalarından fırlamış kanlı gözlerle etrafına çıldırmış gibi bakıyor, zırlı kamyonetten bir türlü uzaklaşmak istemiyor. İğrenç vesselam...

Bu cana kıyıcı serserilerin korkmadıkları yerde ne kadar küstah, ne kadar kabadayı olduklarını ben bilmez değilim. Ben, bunların yıldıkları zaman nasıl köpekleştiklerini de çok gördüm. Fakat bu kadar bitkinine bu kadar kendisini koyuvermişine hiç rastlamadım. Herhalde ölüm korkusunun aylardan beri devamlı surette sürüp gelmesi bu rezili bu acıklı vaziyete getirmiş olmalı.

Dev boylu polis:

“Haydi!” dedi.

Diğerleri ikisinin etrafını aldılar.

İç avluyu baştan başa geçmek lazım geliyordu. Alfieri bunu anlar anlamaz ümitsiz bir çığlık koparıp garajın kapısına sarıldı:

“Dışarıyı arasınlar... Etrafa bakılmadan olmaz. Mister Hammer size güveniyorum...” diye yalvarmaya başladı.

Kendimi topladım. Nefret hissini yenmeye çalışarak tabansız haydudun yanına yaklaştım:

“Hep buradayız Al,” dedim, “korkacak bir şey yok.”

“Olmaz Mister Hammer... Ayaklarınızı öpeyim. Etrafı projektörlerle tarasınlar... Her tarafı aramadan çıkamam.”

“Kimse yok, dedim ya...”

“Emin misiniz? Nasıl emin olabilirsiniz? Ne malum?”

“Peki!”

Pat’e döndüm:

“Araştırıverin,” dedim, “burada kakılıp kalmayalım.”

İki polis kuvvetli el fenerleriyle etrafı gönülsüz gönülsüz araştırdı.

Ben herifin soluna geçtim. Alaca karanlık avluda birisini idama götürür gibi ilerledik.

Alfieri her adımda:

“Yanımda bulunun Mister Hammer,” diye yalvarıyordu, “ayrılmayın.”

“Meraklanma!”

“Ayrılmayın sakın. Siz olmasanız gelmezdim ki... Vallahi gelmezdim.”

“Ayıp ediyorsun Al... Çocukluk bunlar... Saçmalıyorsun.”

İki kat olmuş adeta koşuyor, artık anlaşılmaz sözler fısıldıyordu.

Asansöre beraber girdiğimiz zaman yüzüne baktım. Gözlerinden büyük taneler halinde yaşlar dökülüyor, çeneleri otomatik bir dişçi ilanı gibi takır takır birbirine vuruyordu. Tıraşı bir haftalık vardı. Siyah kıllar suratının İtalyan esmerliğini büsbütün artırmış, isli bir hale getirmişti.

Doğruca Başsavcı'nın makamına girdik. Wilson kelepçeyi çözüp dev yapılı oğlanı beladan kurtardı.

Savcı:

"İşte salimen geldin," dedi, "beyhude korktuğunu şimdi anladın mı?"

"Beyhude mi? Ben mi beyhude korkuyormuşum?.. Savcı mısın, nesin, beni dinle, ben vazgeçtim. Şahitlikten vazgeçtim ben. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Kendine başka şahit bul."

"Hele otur, bir sigara yak."

"Oturmam. Yakamı bırakın benim. Ben hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Beni öldürecekler, mutlaka öldürecekler. Ben iki ayda üç kere taarruza uğradım. Üçünde de tesadüfen kurtuldum. İstemiyorum."

"Artık sana hiç kimse taarruz edemez. Bu andan itibaren zabıtanın ve adliyenin himayesi altındasın. Yarın mahkemeye çıkacağız. Bildiklerini söyleyeceksin, Antonio elektrikli iskemleyi boylayacak. Sen de kurtulacaksın, başkaları da.. Bak şuraya işte orada yatacaksın." Kenardaki portatif karyolayı gösterdi: "Yarın her şey bitecek."

"Antonio mahkemede bizzat bulunacak değil mi?"

"Tabii."

"Olamaz. Onun karşısında konuşamam. Onun karşısında nefes bile alınmaz. Siz nereden bileceksiniz. Zaten konuşmama meydan vermez ki... Beni muhakkak temizler. Beni köpek gibi gebertir."

"Saçmalıyorsun. Mahkeme salonunda her tarafın polisle çevrili bulunacak. Mister Hammer da orada olacak."

"İstemiyorum. Şahitlik etmeyeceğim. Zaten istesem de edemem. Gücüm yetmez."

"Görürüz. Bakalım yeter mi yetmez mi?"

Alfieri bana döndü:

“Bir şey söyleyin Mister Hammer,” diye yalvardı, “iki laf söyleyin şunlara. Benim yakamı bırakınlar. Şahitlik etmeyeceğim diyorum, katiyen etmeyeceğim.”

Savcı sakın bir sesle:

“Sen bilirsin Alfieri,” dedi, “şahitlikten cayarsan elektrik iskemlesine sen gidersin. Elimdeki delilleri biliyorsun.”

Alfieri önce bir şey anlamamış gibi hepimizin yüzüne baktı. Sonra dehşetten dizleri kesilerek yere çöktü. Kolundan tutup bir koltuğa oturtular. Herif fena kıştırılmıştı. Önü de arkası da cehennemdi. İçimde gittikçe kabaran tiksintiye bir faydası olur diye söze karıştım:

“Beni dinle Al,” dedim, “deliğe tıkılmış Antonio ile beraber olmaktansa polisle, savcıyla beraber olmak iyidir.”

“İyi ama beni elektrikli sandalyeye oturtmakla Savcı’nın eline bir şey geçmez ki... Rica ederim Mike söyleyin de beni salıversinler. Aklınız ermiyor.”

Savcı aynı sakın sesle konuştu:

“Haklısın Al, seni idama göndermek işime yaramaz. Ben Antonio denilen haydudun hesabını görmek istiyorum. Bunun için de senin şahitlik etmenden başka çare yok.”

“Benim şahitliğimle Antonio’nun hesabını görmek sahiden mümkün olacak mı?”

“Bunu sen de biliyorsun. Bildiğin için bana telefon ettin.”

“Hata ettim. Korkudan ne yaptığımı bilmedim. Antonio bana fırsat vermez. Göreceksiniz beni muhakkak temizleyecek.”

“Budalalık ediyorsun herif aşağıda mahpus.”

“Çetesi dışarıda ama...”

“Çeteyi kamilen yakaladık. Dışarıda hiç kimse kalmadı.”

“Nereden biliyorsunuz? Çetenin kaç kişi olduğundan benim bile haberim yok. Şu anda, çeteden birisinin polis elbisesi giymiş olarak burada bulunmadığı da malum değil. Hatta şu anda

Antonio'nun mahpustan kaçmadığını bana kim temin eder? Ben eminim, hem de kaçmıştır. Neredeyse çıkagelecek, beni köpek gibi gebertecek. Mike... Mister Hammer..."

Yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırmaya başladı.

Bu esnada geceyi bir polis otomobilinin canavar düdüğü sarstı. Alfieri bu sesi duyar duymaz göğsüne kurşun yemiş gibi sıçrayıp kalktı. Kolları öne doğru sarkmış, vücudu yaylanmış öylece dinliyordu. Neden sonra:

"İşte gördünüz mü, kaçtı," dedi, "nihayet savuştu. Antonio'yu hiçbir mahpushane zapt edemez."

Savcı:

"Deli olma," dedi, "devriye arabasının düdüğü."

"Yalan! Antonio kaçtı. Peşine düştüler. Siz bizim çeteyi bilmezsiniz. Bizimkiler... Aman yarabbi, ben mahvoldum."

"İstersen gidelim, gözünle gör."

"Gözümle mi? Olur, peki! Gidelim de kaçtığını anlayın. O zaman yakamı bırakacağına söz ver bakalım... Söz ver... Namus sözü."

"Söz veriyorum, yakamı bırakacağım."

"Mike da beraber gelecek."

"Tabii."

Odadan hep birlikte çıktık. Asansör bizi zemin katına indirdi. Burası çelikten yapılmış dört köşe bir tünele benziyordu. İki taraflı kapılar da safi çelik olduğu için insan su altında yürümenin garip tıkanıklığını duyuyordu.

Çelik duvarlar Alfieri'nin dehşetini bir miktar dağıtmış olacak ki, bileğimi mengene gibi sıkan parmakları biraz gevşemişti. Savcı bir kapının önünde durdu. Gözetleme deliğinin sürgüsünü çekip içeriği bir müddet seyretti. Sonra geri çekilerek Alfieri'ye:

"İşte bak!" diye fısıldadı.

Ben herifi yalnız bırakmadım. Deliğe gözlerimizi beraber uydurduk.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Antonio kapının tam karşısına gelen tek ranzada sırtüstü yatıyordu. Arkasında koyu kırmızı ipekten bir ropdöşambır vardı. Gürültüyü işitmiş, okuduğu kitabı yanına bırakmıştı. Ufak tefek bir herifti. Bu namussuzu da birkaç kere görmüştüm. Müthiş bir çete reisinden ziyade yumuşak tabiatlı bir lise hocasına benziyordu. Kara gözlerinden zaman zaman geçen müthiş pırıltılar olmasa sevimli bir adam denebilirdi.

Alfieri bir an tereddüt etmiş, sonra içeriye bakmıştı. Baktıkça bileğimi tutan parmakları sıkışıyordu.

Antonio, eski muavininin soluklarını işitince gözlerini biraz kıstı ve sonra garip bir ifadeyle gülümsedi. Bu gülümseme Alfieri'nin son kuvvetini de tüketmeye yetti. Herif evvela otomobil altında ezilmiş iri bir köpek gibi uludu.

“Gülüyor patron!” diye bağırdı, “Bana gülüyor. Hey Antonio! Mahkemeye gitmeyeceğim. Zorla götürseler de bir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim ki hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten hiç kimseye hiçbir şey söylemedim. Beni affet An... Çocuklara söyle, beni öldürmesinler. Emret de...”

Antonio bir yaramaz bebeği şakadan tehdit eder gibi parmağını sallayınca Alfieri susuverdi.

Antonio fısıltı halinde sordu:

“Peki, saat?”

“Emret... Nasıl istersen öyle yapacağım. Halt ettim. Kusuruma bakma! Beni bir kerecik affet, son defa...”

Savcı büyük bir öfkeyle herifi omuzundan tutup geri çekti. Gözetleme deliğinin sürgüsünü hışımla sürdü.

“Mahkemeye çıkacaksın Alfieri,” diye bağırdı, “bildiklerini birer birer söyleyeceksin. Biz bu namussuzu buraya kapatmak için dört seneden beri uğraşıyoruz. Senin keyfinle salıveremeyiz.

Antonio buradan elektrikli iskemleye oturmak üzere çıkacak. Mutlaka konuşacaksın maskara!”

“Hayır! Artık büsbütün konuşamam.”

“Görürüz.”

“Konuşamam. Baksanıza bana güldü. Antonio’nun gülmesi ne demektir ben bilirim. Antonio öldürülmez. Onu öldürecek insan anasından doğmadı.”

“Görürüz.”

“Yanılıyorsunuz. Bunlar hep yanılıyorlar Mike, görmediniz mi nasıl güldü? Siz gördünüz,” ağlıyordu, “insan değildir ki Şeytan’ın ta kendisidir.”

Savcı etrafındakilere:

“Şunu yukarı götürün!” diye çıkıştı.

Bir aralık kolumu Alfieri’den kurtarıp Savcı’ya yaklaştım.

“Beni şununla bir parça yalnız bırakır mısınız?” dedim.

Yüzüme hayretle bakarak:

“Ne olacak?” diye sordu.

“Ne olacağı var mı? Bana biraz güveniyor, belki ikna ederim. Kendisini biraz toplarsa, yani Antonio’nun kurtulamayacağına inanırsa çeteye karşı kendisini müdafaa edebileceğime de güvenir. Bir deneyelim.”

“Sahi! Mükemmel! İyi hatırladınız Mike... Eğer yarın mahkemede sahiden susarsa ben hapı yutarım. Bir insanı mahkemede cehren söyletmenin usulü şimdiye kadar hiçbir yerde keşfedilememiştir. Hele Antonio’nun beş tane meşhur avukatı önünde hiç perende atamayız. En iyisi siz şununla yalnız görüşün. Kalabalık herifin asabını büsbütün bozuyor galiba... Ne dersiniz?”

“Doğru derim.”

★

Pat şahidi aşağıda tutmak istemediği için bizi beklememiş, yukarı çıkartmıştı. Biz savcı ile ikinci asansöre girdik. Dokuzuncu

kata henüz varmıştık ki, müthiş bir mitralyöz ateşi sakin geceyi bir anda allak bullak etti. Aynı anda kuvvetli projektörler karşı binaları taramaya, civarda nöbet tutan radyolu otomobillerin canavar düdüğü kıyametleri koparmaya başladı. Savcılık makamından da gürültüler geliyordu. Koştuk.

İçeri girdiğimiz zaman Pat'le Alfieri yerden kalkıyorlardı. Pat'in muavini Wilson sol kolunu tutmuş ovunmaktaydı. Savcı kanı görünce Müfettişe heyecanla sordu:

“Yaralandınız mı? Ne oldu?”

“Karşı taraftan ateş açtılar.”

“Yaranız...”

“Pek ehemmiyetli değil. Basit bir sıyrıntı...”

Kurşunlar insan göğsü hizasında duvara saplanmışlardı. Alfieri gene bir uluma tutturdu. Kendisini yerlere atıyor, sara nöbetlerine benzeyen ihtilaçlarla çırpınıyordu.

Pat bir bardağa dört parmak viski koyup yanına yaklaştı. Yakasını toparlayıp çırpınmasını durdurdu. İçkiyi adeta zorla içirdi. Viskinin tadı herifi biraz kendine getirmiş olmalı ki etrafına şaşkın şaşkın bakarak olup bitenleri hatırlamaya çalıştı.

Wilson'ın yarasından akan kanı görünce tekrar kudurdu:

“Beni gebertecekler, beni burada köpek gibi geberttireceksiniz. İstemiyorum!” diyerek yeniden azdı.

Savcı telefonla emirler veriyor:

“Karşı otelin damından atılmış olmalı,” diye bağıırıyordu, “otelin bütün kapıları tutulsun. Bütün odalar birer birer aranacak. Dama hemen mitralyözlü bir ekip...”

Pat bana yorgun yorgun göz kırparak:

“Otel dört yüz odalı,” diye fısıldadı, “birer birer aranmalarının ne demek olduğunu anlarsın. Herifler çoktan bitişik binaların damlarından geçerek Broadway’i tuttular.”

Ben cevap vermeden Alfieri’ye yaklaştım:

“Haydi gel,” dedim, “arka odalardan birisine gidelim. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını sana söyleyeceğim.”

“Sahi mi? Sağ ol Mike... Sana güvenmekle hata etmedim. Seni hatırlamamın sebebi bu! Seni aylardan beri düşünüyorum. Keşke Savcı’ya telefon edeceğime sana başvursaydım.”

“Daha iyi olurdu. Neyse... Haydi gel!” Savcı’ya döndüm, “Biz arka odalardan birisinde biraz istirahat etsek..”

“Olur, peki! Lakin bu heriften bir santim bile ayrılmayacaksın Mike, sana teslim. Senden canlı canlı isterim.”

Alfieri’nin saatlerdir gerilen asabı, son vakayla gevşemiş olacak ki sersem sersem arkamdan geldi. İşinin çok olduğu zamanlar Savcı’nın gece kalması için hazırlanmış yatak odasına girdik. Perdeleri sıkı sıkı örttüm.

Bizimle beraber gelen polislerden birine emrettim:

“Bize bir şişe viski ile iki bardak.”

“Başüstüne Mister Hammer.”

“Sonra da bizi kimse rahatsız etmesin.”

“Olur.”

Bardaklara dörder parmak viski koydum. Bir tanesini Alfieri’nin önüne sürdüm:

“Şimdi anlat bakalım tosun,” dedim, “olup bitenleri başından itibaren bilmeliyim ki seni korumam kabil olsun.”

Gene korkuya kapıldı. Fıldır fıldır bakışlarını kapıdan pencereye pencereden kapıya geçirerek fısıldar gibi sordu:

“Neyi öğrenmek istiyorsunuz? Ben şahitlikten vazgeçtim Mister Hammer, yapamayacağım.”

“Şahitliği sormuyorum. Antonio ile nerede, nasıl tanıştınız? Daha doğrusu bu herif nereden çıktı?”

“Nereden çıktığını ben de bilmiyorum. Birdenbire görünenlerden.”

“Senin evlerden birine müşteri olarak mı geldi?”

“Evet, müşteri olarak. Evvelce birkaç kere gidip gelmiş, her fırsatta beni sorarmış.”

“Neyini soruyor?”

“Nasıl adammışım, aklım fikrim nasılmış, cesaretim falan.”

“Ne yapacak?”

“Bilir miyim?”

“Kızlar sana derhal haber vermişlerdir. Gidip konuşmadın mı?”

“Serserinin biri” dedim, “boş verdim. Vücudu ufak tefek, gösterişsiz. Fazladan metelik tutmaz görünüyor, İkinci Cihan Harbi’nden sonra Amerika’ya kapağı atan serserilerden. Bir zamanlar Marsilya taraflarında Nazilere muhbirlik etmiş, Alman işgali Fransa’nın her tarafına yayılınca bunun vazifesini Nice’e geçirmişler. Bunları sonra öğrendim. Herif dediğim gibi gösterişsiz, fazladan parası da yok. Bir gece kızlardan biri şikayet etti. Beraber kalmışlar, para vermeden savuşmuş. Haberim olunca fena içerledim. Arkasına bizim oğlanlardan birini taktım. Dolaştığı yerleri öğrendim. Bir gece karşılaştık. Kötü bir meyhanede pis pis düşünüyordu. Yüzü sapsarı. Belli ki açlıktan nefesi kokuyor. Karşısına dikildim, ‘Ulan it’ dedim, ‘karılarla yatıp para vermeden savuşmak nasıl iş?’ Yüzüme İtalyancadan anlamıyor gibi bir müddet baktı. ‘Usuldür’ demez mi? Çok içerledim. Lakin kendimi tuttum. ‘Fena değil’ diye gülmeye çalıştım, ‘şöyle biraz tenhada konuşalım mı aslanım?’ Hiç tereddüt etmeden kalktı. Belli bir şey, canına susamış kerata... Gümrük tarafına yakındık. Boş antrepolardan birisine götürdüm. İlerideki sokak fenerlerinden biri bulunduğumuz yeri biraz aydınlatıyordu. Herifi tepeden tırnağa bir süzdüm, sinek gibi hafif, kuvvetsiz, zorla soluyor. Ayaklarının üzerinde nasıl durduğuna şaşarsınız. Az kalsın yüreğimi acıma kaplayacaktı. Lakin bizim karıyı bıçakla tehdit ettiğini, bu sayede evden çıkıp gidebildiğini hatırladım. Yakasını topladım. ‘Haline bakmadan bir de karıyı tehdit edersin ha’ dedim. Karıya, ‘Karnını yararım ses çıkarırsan’ demiş.

Birden o da benim yakamı tuttu. Beni kendisine apansız çekerek çeneme bir kafa attı. Aynı anda potininin burnunu tam

kasıklarımnda hissettim. Bereket versin böyle solucanların korktukları zaman ne kadar tehlikeli olduklarını bilirim. Kafayı ağzımın üstüne yemiştım ama tekmeyi savuşturacak kadar atik davranabilmişim. Ağzıma dolan kanın tadı öfkemi yüz misline çıkardı. Hergeleyi bir yumrukta ayağımın altına aldım. Bir müddet rastgele tekmeledim. Hava kaçırın bir eski futbol topu gibi yuvarladım. Fakat kısa bir zaman sonra bağırması dikkatimi çekti. ‘Geberdi mutlaka’ diyerek üstüne eğildim, yakasından tutup suratını ışığa çevirdim. Gördüğüm manzarayı siz de görseniz korkuya kapılırdınız. Herifin suratını kan kaplamıştı. Eminim ki böbreklerine yediği tekmelerle böbrekleri feci şekilde sızlıyordu. Gene öyleyken sırtmaz mı? Hem de nasıl sırtma... Demin gördünüz, işte tıpkı öyle sırtıyordu. Şaşırmışım. Çekip kaldırdım. Yeniden dövmeye başlayacağım sırada: ‘Bundan ne çıkar Al’ dedi, ‘bu iş seni pezevenklikten kurtarmaz ki aslanım!’, ‘Neden kurtarmazmış?’, ‘Pezevenklikten tabii. Sonra beni küçümsemekle kendini ne büyük bir tehlikeye attığını fark edememişsin. Bak bakalım, şunu tanır mısın?’ Böyle diyerek elini kaldırdı. Parıl parıl bir bıçak tutuyordu. Halisinden bir Katalan hançeri ki, bu çelimsiz herifin koluyla dahi dört santimlik çelik saca işler. Şaşkınlığım büsbütün artmış. O an isteseydi, beni dört kere öldürürdü. Elinin tersiyle suratının kanını biraz sildi. Bıçağını kaldırıp boş antreponun görülmeyen bir köşesine fırlattı. ‘Birbirimize marifet göstermeyelim Al,’ dedi, ‘biraz konuşalım. Kendine yazık ediyorsun yavrum, istikbalini hiç düşünmüyorsun.’”

Alfieri eski günleri hatırlamış gibi biraz daldı. Sonra ürpererek uykudan uyanır gibi kendine geldi. Yeniden gözlerine korku dolmuştu. Etrafı dikkatle dinledi. Gene derin derin içini çekti.

Ben bardağa viski koydum.

“Keşke beni o gece temizleseydi,” diyerek anlatmaya devam etti, “beraber çıktık. Bir تنها dükkanda su bulup yüzümüzü yıkadık. Bir müddet تنها sokaklarda dolaşarak konuştuk. Kolayca kazanılacak milyonlardan, New York şehrinin, hatta bütün Amerika’nın en nüfuzlu insanları haline geleceğimize bahsediyordu.”

“Ne yapacakmışsınız?”

“Ne mi yapacakmışız. Bildiğiniz işler...”

“Randevuculuk mu?”

“Biraz daha yukarı cinsinden...”

“Soygun?”

“Ee!”

“Aranız neden açıldı.”

“Geçenlerde... Yani iki üç ay evvel bir meseleden canım sıkıldı. Laf arasında üstüme fazla gelmemesini, icap ederse kendimi de, onu da mahvedeceğimi söyledim. Söyler söylemez pişman oldum ama iş işten geçti. Beni temizlemeye karar verdi.”

“Böyle vaziyetlerde kimleri kullanır, biliyor musun?”

“Hayır. Önceleri benden habersiz işi yok sanıyordum, sonra sonra başka adamlar da peydahladığını anladım.”

“Parası yok” demiştin, “şimdiki büyük serveti nereden ele geçirdiniz? Beyaz zehir kaçakçılığından mı?”

“Vallahi değil. Ben federal polisin karışacağı dalgaları sevmem. Eğer kaçakçılık yaptıysa bile benden habersiz yapmıştır.”

“Böyle saçma şey olmaz Al, numara yapıyorsun.”

“Vallahi doğrusunu söylüyorum Mister Hammer, benim kanaatim: Antonio parayı Avrupa’da vurmuş olmalı. İlk günlerde meteliksiz görünmesi yalancıklandı galiba.”

“Peki şimdi asıl meseleye gelelim Al...”

“Asıl meseleye mi? Deminden beri ben asıl meseleyi anlatıyorum.”

“Hata ediyorsun Al, doğrusunu söylemez, her şeyi anlatmazsan, sana hiçbir yardımım dokunamaz. Düşün oğlum, hayatın kıl üzerinde... Bizzat kendine güvenin kalmamış. Yani, yarın Antonio’nun önünde sinirlerine hakim olarak bunları söyleyip söyleyemeyeceğini kestiremiyorsun. Halbuki benim usulüm gayet

kestirme. Ben kanun filan tanımam. İyi bir iş yaptığıma aklım yattı mı Antonio'yu hiç kimseden çekinmeksizin delik deşik ederim. Sen de kurtulursun, dünya da kurtulur. Lakin bu işi yaparken budala yerine konulmak da hoşuma gitmez.”

“Sizi budala yerine koyan kim?”

“Mesela sen.”

“Rica ederim Mister Hammer...”

“Dur öyleyse ben sana unuttuğun bir noktayı hatırlatayım. Demin aşağıda bir saat meselesi konuştunuz.”

Alfieri'nin suratı evvela morardı, sonra bembeyaz kesildi. Kalbinin durmasından, herifin nefessiz kalıp gebermesinden korktum.

“Saat meselesi mi? Hangi saat?” diye kekeleyerek sordu.

“Herhalde ölüm saati olacak,” diye güldüm, “doğru kestirdim mi? Ölüm saati...”

Çaresizlik içinde ellerini ovuşturarak Alfieri yüzüme yalvararak bakıyordu.

“Saat işi neyin nesi?” diye yavaşça sordum. “Saat işini öğrenmezsem rahat edemem. Beni rahatsız edersen Antonio'dan kurtulmanın hiçbir faydası olamaz.”

“Allah hepinizin belasını versin. Allah hepinizin...”

Gene sinirleri boşandı. Büyük bir ağlama nöbetine yakalandı. Derin iniltiyle koltuğun kenarına kapanarak hıçkırıyordu. Bir müddet açılmasına meydan verdim, sonra viski bardağını uzattım:

“Hele bir yudum iç de aklın başına gelsin,” dedim, “bu iş çürüdü oğlum, bu işten sadece canını kurtarabilirsen ne mutlu! Mücadele faydasız. Her şeyi bırakıp canını kurtarmanın yoluna bak.”

Dişlerini gıcırdatarak bir müddet beni tetkik etti. Bir aralık üstüme atılacağından bile korktum. Bu sırada benimle mi, yoksa şahitlikten vazgeçerek Antonio ile mi anlaşmanın daha iyi olacağını tahmine çalıştığına eminim.

“Faydasız, dedim ya,” diye güldüm, “iki yol kalmadı Al, berbat senin halin. Antonio’dan kurtulsan Savcı’dan kurtulamazsın, Savcı’dan kurtulsan ben yakarı bırakmam. İyisi mi şu saat meselesini öğrenelim.”

Uzaktan uzağa bir polis otomobilinin canavar düdüğü öttü. Sanki buna cevap vermek istemiş gibi binanın bizim bulunduğumuz tarafındaki dar sokakta nöbet tutan bir araba buna cevap verdi.

Alfieri’nin yüzünden iri damlalar halinde terler akıyordu. Ellerini bir müddet ovuşturdu:

“Saat meselesi,” diye kekeleydi, “vallahi böyle bir şey yok...”

Sokaktaki uluma devam ediyordu.

Bu esnada kapı vurulup açıldı. İçeriye resmi elbiseli bir polis memuru girdi:

“Sizi Savcı istiyor Mister Hammer,” dedi, “ben siz gelinceye kadar burada kalacağım.”

Ayağa kalktım. Kapıya doğru yürüdüm. Oğlanın önünden geçtikten sonra galiba bir tek adım atabildim. Alfieri’nin çığlığına dönmek fırsatı bulamadım. Ense köküme yediğim müthiş bir darbeyle yüzü koyun yere yuvarlanıp kendimi kaybettim.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Velda bir müddet dinledikten sonra: “Peki söylerim.” diyerek telefonu kapattı. Ayağa kalktı, pencereden dışarısını seyrediyormuş gibi yüzünü benden kaçırarak bir an gerinir gibi durdu. Böyle gerinir, daha doğrusu birine meydan okur gibi dururken onu seyretmeye doyamam.

Şahane başı, güzel bedeni, gergin göğüsleri, ince beli ve dolgun kalçalarıyla harikadır. Hele uzun bacaklarının doyulmaz intizamını meydana çıkaran dar eteğiyle insanın aklını durdurur.

“Kimdi?” diye sordum.

Uzandığım divana geldi. Dişlerini göstererek güldü:

“Bil bakalım!”

“Pat olmalı. Homurtusundan anladım. On beş tonluk yüklü kamyon gibi kerata...”

“İyi bildin, Pat.”

“Ne diyor?”

Antonio’yu Savcı salıvermek zorunda kalmış.

“Alfieri’yi öldüren herif?”

Gitti gider.

“Polis olmadığına emin mi?”

“Vallahi emin olduğunu zannetmem. ‘Eminim’ dedi ama haki-
katen emin olduğu zamanlar kullandığı sesiyle değil.”

“Haklısın. O cenabet gece, o cenabet binanın etrafına şehrin dört
bucağından o kadar üniformalı herif toplamışlardı ki, aralarında
çeteye mensup birkaç tane sütü bozuk bulunabilirdi.”

“Kahve ister misin Mike?”

“Hayır kalkmak istiyorum.”

“Doktor...”

“Başlarım doktorun reçetesinden...”

Kız üstüme eğildi. Gözlerinde en dayanıklı erkekleri bir anda eri-
tecek yalvaran bakışlar, vücudunun doğruca damarlara işleyen
baygın kokusu...

“Beni harap ediyorsun,” diye dargın dargın konuştu, “berbatsın.
Suratını bir görsen. Ne yapılacaksa bana söyle.”

“Ne yapılacağını bilsem söylemez miyim?”

“Öyleyse nereye gideceksin?”

“Burnumun dikine...”

“Ne gaddar herifsin.”

Omuzlarından tutup kendime çektim. Ağzını hırsla öptüm.
Kendisini zorla kurtardı.

“Tamam,” diye kederle güldü, “palyaçolara döndün. Ağzımın boyası hep suratına sıvaştı. Oh olsun.”

Kalkıp oturdum. Ense köküm hala sızlıyor. Sızısı iki kola ayrılıyor. Birisi beynime çıkıyor, öteki yüreğime saplanıyor. Kıza bir şey belli etmemek için sırtıtmaya çalıştım. O mendebur korku gecesinde bu yana iki gün geçti. Ne zaman gözümü açsam, daha doğrusu savcıya mahsus yatak odasında olup bitenleri hatırlasam Alfieri’nin kafası ezilmiş hayalini görüyorum. Polis kılığına girmiş haydut, bir insanın kafasını çürük ceviz gibi ezecek aleti neresinde saklamıştı? İşini gördükten sonra hiçbir iz bırakmadan nasıl savuşmuştu?

Dudağının boyasını tazeleyen Velda’nın omuzu üstünden aynaya baktım ve bu sefer hakikaten sırttım. Zaten yarı baygın yatarken bile Savcı’nın suratı gözümün önüne gelince gülesim tutuyordu.

“Salıvermiş demek,” dedim, “şahit olmayınca ne halt etsin?”

“Kimi salıvermiş? Ha, Antonio’dan bahsediyorsun, evet salıvermişler.”

“Fena değil, fena değil! Ayrıca zarar ziyan da ödemişler mi? Pat’e bu ciheti sorsaydın...”

“Pat çok kederli. O gece bana telefon ettiği zaman sinirleri berbat. Hiç o kadar asabi görmedim. ‘Ya gebertseydiler, gebertebilirlerdi kız, pekala temizlerlerdi’ diye söylendi durdu.”

“Hata ettiler. Bunun büyük hata olduğunu Antonio biraz akıllıysa anlamıştır. Ben kucağa oturulup sakalı yolunacak avanak değilim.”

“Orası henüz belli olmaz. Antonio işinden salimen çıkmaya bağlı.”

“Bu da mı Pat’in fikri?”

“Hem Pat’in hem de benim.”

“Savcı ne düşünüyor?”

“Savcı sana yeniden düşman kesildi işin iç yüzünü gazetelerden saklayınca kadar göbeği çatlamış. ‘Gözüm görmesin, perişan ederim’ diyormuş.”

“Haklı yavrum!”

“Haklıymış. Asıl onun sakalını yoldular. Biraz vicdanı olsa istifa edip defolur. Ben böyle utanmaz herif görmedim. Hem utanmaz...”

Ben boynumu oynatmak istemiştim. Sızı can evime bıçak gibi saplanınca inledim. Kız hızla döndü:

“Yatmalısın,” diye 15 puntluk topuğunu öfkeyle yere vurdu, “zıbaracaksın, ayakta gebereceksin. New York şehrinde Antonio gibi bir haydut eksik olmuş, fazla olmuş bundan ne çıkar? Kendini beyhude yere helak ediyorsun. Bunca senedir hayatını tehlikelere attın, temizleyebildin mi?”

“Aldırma şekerim, yavaş yavaş...”

“Yavaş yavaş ne demek? Birisi gidiyor, öteki geliyor her yeni gelen de eskisinden beter...”

“Olsun. Biz sonuna kadar dayanacağız. Hem bu seferki mesele sadece gönül eğlencesi olmaktan çıktı. Antonio denilen bücür kerata beni maskara etti. Sol kolumun altında silahım dururken... Savcılık binasının en üst katında... Pat’in yanı başındayız. Kendisi çelik sandıkta kapalı. Düşündükçe öfkeden kuduruyorum.”

Dolabı açtım. Bir kravat aldım, boğazıma düğümledim. Sonra hiçbir işe yaramamış olan emektar 45’liğimi koltuk altıma bağlayıp ceketimi giydim.

“Haydi gidiyoruz.” dedim.

“Nereye?”

“Sen büroya uğrarsın, ben biraz dolaşacağım.”

“Beraber gelsem?”

“Dolaşacağım, diyorum. Büroda mektuplar yüzüstü duruyor. İki yeni müşteri...”

“Peki, peki!”

Kapıyı açıp bekledim, apartmandan çıktık.

Velda:

“Burada bekle beni,” diye homurdandı, “bari otomobili getireyim.”
Kontak anahtarını uzattıktan sonra bir sigara yaktım.

*

Kızı büroya bıraktıktan sonra New York şehrinin otomobil seli-
ne kendimi kapıp koyuverdim. Işıklara göre durup kalkarak şeh-
rin merkezinden çıktım. İlk rastladığım تنها bir dükkanda iki
duble buz gibi bira yuvarladım.

Ensemdeki sızı yavaş yavaş azalıyor, öfkem yavaş yavaş manasız
bir dalgınlığa dönüyordu. Düşünmek istedikçe aklıma hep An-
tonio’yu kapandığı inde gidip bulmak geliyordu. Gidip herifin
gırtlığına sarılmak. Şu saat meselesini kendisine sormak... İca-
bında yumruklaya yumruklaya söyletmek...

Bu kararı az daha tatbik edecektim ki saat işini Antonio’nun da
bilmediği hatırıma geldi. Bilse Alfieri’ye sorar mı?

Arabayı bir tepenin üzerinde gölgeye çektim. Önümde deniz ka-
dar geniş bir ova uzanıyordu. Güneş bütün gücüyle suya yüklen-
miş. Parıltısı gözleri kör edecek derecede sert. Bir sigara yaktım.
Durduğum yerde bol bol terliyorum. Gözüm ikide bir tablodaki
saate gidiyor. Saat dört. İkinci sigara biterken dört buçuk, üçün-
cünün sonunda beşe beş var.

İyi ama bu saat neyin nesi? Saat ne olabilir? Bir parola desem
değil. Herif. “Peki, saat?” dedi. Öteki “Emret. Nasıl istersen öyle
yapacağım. Halt ettim. Kusuruma bakma. Beni bir kerecik affet,
son defa...” işte kelime kelime böyle söyledi.

Bu herifler bir çete kurarlar. Çete büyük paralar vurur. Aradan
birkaç sene geçince efrattan bir kısmı hissesine düşen parayı kafi
görür. İpi koparıp savuşmak ister. Savuşurken patronun emni-
yetini kötüye kullanarak hakkı olmayan bir vurgunu da beraber
götürmek isteyenler çok olur. Patron işin daha evvel farkındaysa,
yani herifin savuşmak niyetini sezmişse, onu temizletmek kara-
rını verir. Karşımızdaki vaziyet buna benzer bir şey. Şu halde bu
saat, bir randevu saati, yahut parola değil. Maddi bir şey. Bir sır-
rın anahtarı.

Otomobil tablosundaki saat koşuyor. Şimdi beşi on geçmekte. Dördüncü sigarayı yaktım. “Maddi bir şeyi Alfieri gibi bir herif Antonio’dan kaçırmak istese kime emanet edebilir? İşte cevabı bulunacak sual budur yavrum Pat!”

Gülümsedim. Sigara gittikçe daha tatlı gelmeye başladı. Boynumu iki tarafa hoyrat hoyrat çevirdim. Sızı uçup gitmiş. Demek ki terlemek iyi gelmiş. Dalgınlığım ağır ağır neşeye dönüyor. Canım buzlu bira çekerse temelli neşelenmişim sayılır. “Evet, dehşete kapılmış küçük bir serseri bu kadar mühim bir şeyi bu bizim azametli New York şehrimizde, kime emniyet eder? Hiç kimseye...”

Öylece durup gözlerimi kısarak suda parlayan ışıklara baktım. Eğer bir yere gömdüyse düşünmek faydasız. Sırrını beraber götürdü hergele... Şayet birisine bıraktıysa mutlaka bulurum, mutlaka...

Kontak anahtarını çevirdim, otomobili hışımla döndürdüm, New York şehrine doğru bu sefer cehennem gibi hareket ettim. Süratin rüzgarı yüzümün derisini neredeyse yüzecek. Artık tablodaki saat umurumda değil. Şimdi arada sırada gözlerim kilometre ibresine takılıyor. 110, 120, 130...

Antonio’ya başkalarına çektiirdiği dehşeti muhakkak tattırmalıyım. Polis kılığına girerek kafamı patlatmaya kalkışan yakışıklı haydutla da görülecek bir küçük hesabım var. Herifin suratı hayal meyal hatırımda... Açık sarı saçlı, kırmızı yüzlü bir oğlan. Geniş omuzları ve bir doksana yakın boyuna pek yaraşmayan parlak suratlı bir herif... Böylelerini mütarekeden sonra Hamburg sokaklarında görmüştüm. Ortalık kararınca dudaklarını boyayarak... Hay Allah kahretsin, Bir de Alfieri’nin kafasını kurumuş kabak gibi nasıl dağıttı diye meraklanıyorum. Nasıl dağıtacak basbayağı... Bunlar Nazi döküntüleri... Bunlarda insaf, merhamet aranır mı?

Deli gibi giden iki lüks otomobili sıyrıp geçtim. Belli ki yeniden öfkeleniyorum.

“Karnına iki kurşun yerleştirirsin... İki kurşun ki oğlum Mike, anasını beller namussuzun...”

Arabayı pek de farkına varmadan, Bahama Bar'ın önünde durdurdum.

İçeri girdim. Bizim emektar Tombul John tezgahın arkasında her zamanki gibi gazete okuyor. Her zamanki gibi ciddi, babacan. Beni görünce ablak suratını, insanın yüreğini serinleten sevimli bir gülümseme kapladı.

“Merhaba Mister Hammer,” dedi, “nerelerdesiniz kuzum? Bir asır var ki...”

“Bira,” dedim, “buzlu olmalı John, sıcak beni bitirdi.”

Bir yüksek iskemleye oturdum. John sigara paketini önüme sürdü. Derhal birayı çekti.

“Bir de sen iç.”

“Olur.”

“Ne okuyordun derin derin?..”

“Farkında bile değilim. Başka şeyler düşünüyordum.”

Birayı bir dikişte bitirip tazelettim. Sonra:

“Beni iyi dinle John,” dedim, “hani Alfieri isminde bir hergele var, bildin mi?”

“Bildim. Ne olmuş?”

“Bu herif hakkında duyup işittiklerini bana birer birer anlatırmısın?”

“Birer birer öyle mi?”

John mesleğine mahsus bir alışkanlıkla boş masaları gözden geçirdi. Dirseğini tezgaha dayayıp bana biraz yaklaştı:

“Evvelce küçük pezevenklerden di.” dedi. “Birkaç eve de fedailik ediyordu. Küçük dedimse yüreksiz demek istemedim. Bu Sicilyalıların en kötüsü de biraz yürekli oluyor. Fazladan bu rezilin bileği de kuvvetliydi.”

“Evet.”

“Beş sene kadar evvel birdenbire değişti Mister Hammer, üzerine bir azamet geliverdi.”

“Yani efelendi değil mi?”

“Tamam, efelendi. Biz New York’ta az iş görmedik. Esasında bana sorarsanız burası Chicago’dan baskındır. Chicago’nun adı çıkmış. Bu sebeple biz adam sarrafıyız. Biz olur olmaz numarayı kolayca yutmayız. Bir herif ne kadar caka yaparsa yapsın birinci sınıf mı, ikinci sınıf mı biliriz. Alfieri birinci sınıf numarasındandır ama ben hep boş veririm. Doğrusunu isterseniz bu oğlan Antonio’nun muavinlerinden. İşte bu kadar.”

“Kendisi hakkında tahkikat yapmak istesem kime başvurmalıyım? Mesela son zamanlar da düşüp kalktığı kadın kim?”

John biraz düşündü. Suali yanlış görmüş gibi başını salladı:

“Bu yoldan hiçbir yere gidemezsiniz Mister Hammer,” dedi, “çünkü hiç kimse size Alfieri hakkında malumat vermeye cesaret edemez.”

“Evvelce belki edemezdi ama şimdi ederler.”

“Ne diyorsunuz, geberdi mi yoksa...”

“Evet, geberdi.”

“Peki gazeteler.”

“Henüz yazmadılar.”

“Öyleyse barını şimdi kim işletiyor? Malum ya Antonio elliye yakın meyhane, bar, kumarhane sahibidir. Bunlardan en mühimi resmi kayıtlara göre Alfieri’nin malı görünür, Eldorado Bar.”

“Orada kime başvuracağım? Şöyle rabitalı birini istiyorum. Dayak yemekten hoşlanmayan akıllı birisini.”

“Vallahi bilmem. Al öldüyse dükkanda iktidar değişikliği vuku bulmuştur. Durun bakalım!”

John tavana bakarak bir müddet düşündü: “Al’in güvendiği herifin adını arıyorum... Şef garson mu, yoksa direktör yardımcısı mı böyle biri vardı. İsmi de Carlo olacak. Tehlikeli bir heriftir. Bitirim bir herif. Uzun boylu, esmer. Aslı İtalyandır da İspanyol mu geçinir, yoksa İspanyoldur da İtalyanım diye yalan mı atar, işte böyle bir dolaşık kerata...”

“Mersi John... Birer duble daha içelim mi karşılıklı?”
“Beni mazur görün Mister Hammer, size doldurayım.”
Birayı içtim, hesabı gördüm.
Otomobile atlayıp Eldorado Bar’ın yolunu tuttum.

BEŞİNCİ KISIM

Vestiyerdeki kız yüzüme dikkatle bakarak beni nereden tanıdığını hatırlamaya çalışıyordu.

Kömür gibi saçları omuzlarına dökülmüş, yeşil gözlü bir esmer İspanyol güzeli ki, insan şu anda niçin Hollywood’ta bulunmadığına şaşar.

Yanağını okşadım:

“On dolar kazanmak ister misin şekerim?” diye sordum.

Gözlerinden yemyeşil bir kurnazlık dalgası geçti, yanaklarını çukurlaştırarak:

“On dolarınızı çoktan kazandım.” diye güldü.

“Kazandın mı? Ben farkında olmadan öyle mi?”

“Burada bir yanak makası on dolardır. Yoksa pahalı mı buldunuz?”

“Hayır, onu bu hesaba karıştırmak istememiştim.”

Onar dolarlık iki banknot çıkarıp uzattım. Yüzüme, gözlerini kırpıştırarak şüpheyle baktı.

“Önce suali anlayalım da para kolay.” dedi.

“Carlo’nun adresini.”

Bu sefer yeşil bakışları bulandı. Etrafına korkuyla baktı:

“Burada öyle kimse yok.” dedi.

“Şef garsonmuş.”

“Yok.”

“Yani artık çalışmıyor mu demek istiyorsunuz?”

“Evet.”

“Adresi?”

“Bilmiyorum.”

“Peki yavrum, al şunları. Ben öğreneceğimi öğrendim.”

Banknotları hokkabaz çabukluğuyla ortadan kaybetti. Gözlerini kısarak dudaklarını uzattı. Parmağımla burnunun ucuna dokundum:

“Alacağım olsun yaramaz,” dedim, “istirahat ettiğin gecelerin birinde ödeşiriz.”

“Budalalık bu seninki. Peşin tavuk veresiye kazdan karlıdır.”

“Olsun. Sende hakkımı yiyecek ahlaksız hali yok.”

Bir sigara yakıp dışarıya çıktım.

Burada birkaç günden beri, belki de birkaç aydan beri iktidar değişikliği olmuştu. Alfieri ölüm korkusuyla saklanmaya başladıktan sonra Antonio onun adamlarını buradan sürüp çıkarmış olmalı.

Otomobili sürdüm. Her şey beni Antonio denilen hayduda doğru çekiyordu. En iyisi gidip bu hergeleyle açık açığa konuşmak.

İyi ama benim öğrenmek istediklerimi Antonio da bilmiyordu.

Gene caddelerde maksatsız dolaşmaya başladım. Alfieri herhangi kıymetli bir şeyi nereye saklayabilir? İşte keşfi icap eden cevap bu soru karşılığı. Böyleleri ekseriya bir kadına bağlanırlar. Böylelerinin bağlandıkları kadınlar da malum. Geri döndüm. Tekrar Eldorado Bar’dan içeri girdim, vestiyer gene tenhaydı. Yeşil gözlü esmer kız beni görünce:

“Tamam,” dedi, “aklınız başınıza gelmiş. Haydi ödeşelim.”

“Bilemedin şekerim. Parayı eksik vermişim. Benden on dolar daha alacağınız varmış.”

Banknotu avucuna sıkıştırdım:

“Alfieri’nin dostu kim?” diye sordum.

“Nasıl dostu?”

“Sevgilisi.”

“Mister Alfieri’nin sevgilisi yoktur ki...”

“Emin misin?”

“Katiyen.”

“Şu halde buradaki kızlardan gönlünün çektiğiyle mi yatardı?”

“Yanılıyorsunuz, Mister Alfieri’nin buradaki kızlarla hiçbirleriyle alakası yoktu.”

“Tuhaf. Sakın evli olmasın?”

“Orasını bilmem.”

Ensemi kaşıyarak dışarı çıktım. Alfieri gibi herifler, ne kadar tehlikeli işlere girerlerse girsinler, kadın münasebetlerini etrafındakilerden uzun boylu saklayamazlar. Bir kere kadın buna razı olmaz. Gangster sevgilisi, erkeğinin imparator gibi hüküm yürüttüğü yerlere kürkler içinde gelmezse çatlar.

Otomobili morga doğru sürdüm. Gayet uzun boylu, iskelet gibi zayıf, Mister Sokrates’ten on kere daha filozof morg bekçisi eski ahbaplarımdandı.

Beni görünce sırtıttı:

“Hayrola Mister Hammer,” dedi, “misafirlerimizden hangisiyle teşerrüf etmek istediniz? Bazıları için burası hayatla ölüm arasında son istasyon. Bir kısmının kim olduğu bilinmez, o sebeple buradaki kör yola çekerler, bekletirler, kimisi neden öldüğünü saklamıştır, keşfine çalışırlar. Cesedi nehirden çıkarılan sarışın kadını mı göreceksiniz?”

“Hayır Jack, bu sefer leşlerle işim yok. Alfieri denilen haydudun elbiseleriyle iç çamaşırlarını göreceğim.”

“Hay hay! Ölülerle uğraşmaktansa paçavraları karıştırmak iyidir. Dünyaya çıplak gelir, dünyadan çıplak gideriz ama şahsiyetimizi tayin edenler de giydiğimiz paçavralardır. Buyurun.”

Kundurasının gevşemiş nalçalarıyla beton döşemede iskelet takırtısı sesleri çıkararak önümden yürüdü. Ambara girdik.

Duvarları çepeçevre kaplayan raflardan bir torba indirdi. Ortadaki masanın üstüne koydu. Hamlet piyesinde rol kesen komik mezarıcı gibi bir elini havaya kaldırarak:

“İşte burada,” dedi, “kanaatimi sorarsanız Mister Hammer, bu torbanın içindekiler Alfieri merhumun hüviyetini, mahzenin mermer masasında yatan leşten daha iyi temsil eder. Buyurun.”

Ceketin iç cebi üzerindeki terzi adresiyle gömlek ve iç çamaşırları aynı olan mağazanın adreslerini kaydettim.

Filozof morg bekçisi:

“İşte gördünüz mü,” diye sevindi, “merhum Alfieri hiçbir sualinizi cevaplandırmaz ama, bu paçavralar pekala konuşurlar. Eskiden Avrupa’da bütün yollar Roma’ya gidermiş, şimdi bizim Amerika’mızda da bütün yollar mutlaka çamaşır mağazalarına gidiyor. Sebep: insanoğlunun çıplak doğduğunu unutması. Bitti mi efendim?”

“Mersi.”

“Evet, biter. Bu dünyada bitmeyen bir tek şey vardır o da ölümden sonra devam eden hayat.”

Herife beş dolar verip dışarı çıktım.

*

Alfieri denilen herif Broadway’in en pahalı terzilerinden birinde giyiniyordu. Terzi o kadar meşguldü ki, ben kendisini mutlaka görmek istediğimi söylediğim zaman kılığımı kıyafetimi beğenmediği anlaşılan katibesi az kalsın gülmekten ölecekti.

Nihayet kuru gürültüye pabuç bırakmayacağımı bir alay züppeye anlattım. Terzi efendi elinde tırnak cilalamaya mahsus fırçayla bir Fransız opereti sahnesinden dışarı fırlamış gibi karşıma çıktı. Kadın gibi kırılıp dökülüyor, gözlerini süzerek bana büyük sanatkar numarası yapmaya çalışıyordu.

Hususi odasına geçtik. Karşısına dikildim. Ne istediğimi kısaca anlattım. Evvela “meslek sırrı” filan diye bir şeyler geveleyecek oldu. Yakasını tuttum. Hafife kartımı gözlerine soktum:

“İşim acele tosun,” dedim, “takma dişlerini gırtlığına doldurmamı arzu etmezsen defteri getirsinler. Alfieri’nin adresini görelim.”

“Rica ederim Mister...”

“Acele defter gelmeli. Bitiyorsun!”

“Rica ederim.”

“Defteri diyorum maskara...”

Gırtlığını kravatıyla beraber toparladım. Gözleri yuvalarından dışarıya uğradı, suratı morardı.

Nihayet gülmeyi pek seven neşeli kız telaşla defteri yetiştirdi. İyi tahmin etmiştim. Alfieri’nin burada kendisine mahsus mankeni vardı. Elbiseleri bu mankende prova ediliyor, gösterdiği adrese yollanıyordu. Bu adres Eldorado Bar değildi. 5. Cadde’de, 55. Sokak’ta, 112 numaralı apartmanda oturan bir kadına gönderilmişti. Linda Perkins adındaki kadına.

Adresi kaydettim. Kızı yerine yolladım. Deminden beri kravatının düğümünü düzeltmekle uğraşan züppe terzinin üstüne yürüyerek:

“Herhangi bir canlı mahluka bu adresten laf açarsan keyfine,” dedim, “seni pantolon kumaşı gibi boydan boya biçerim...”

“Rica ederim Mister... Rica ederim...” diye adeta kart bir horoz gibi öttü, havaya kaldırdığı tırnakları yeni cilalanmış ellerinin her biriyle birer iğne tutuyormuş gibiydi.

Eşikte durup döndüm:

“Bu canlı mahlukun içinde kediler de var,” dedim, “anlaşıldı mı?”

Başparmağıyla şehadet parmağını birleştirmiş sol eli öylece havada kalarak:

“Rica ederim...” diye uzun uzun inledi.

Otomobili sürerken keyifle gülüyordum.

5. Cadde bu saatlerde kalabalıktı. Katedrali geçtim. 50. Sokak’ın başındaki dört yol ağzında otobüs bekleyenler yorgun görünüyorlardı.

55. Sokak'ın köşesinde taksi durağı vardı. Burası Alfieri gibi bir gangsterin çeteden habersiz oturacağı bir yerdi. İzini kaybetmek, kimseye sezdirmeden girip çıkmak kolay.

112 numaralı binanın önünde durmadım. Öteki köşeye kadar gidip kıvrıldım. Otomobili bırakıp geri döndüm. Binanın manzarası o kadar lüks değildi. İki tarafına büyük saksılar konulmuş kapıdan girdim. Kapıcı kulübesinde kimsecikler yoktu. Asansör yukarı katlardan birisinde kalmıştı. Bu da burada herkesin kendi işini kendisinin gördüğünü meydana koyuyordu.

Düğmeye bastım.

Dördüncü katın loş koridorunda yürürken nasıl karşılanacağımı düşünüyordum. Alfieri gibi Donjuan geçinen yakışıklı bir herifin köşe bucak sakladığı kadın kim bilir nasıl bir mahluktu?

Kapının üzerindeki "L. P." harflerini görünce şapkamı geriye attım. Ne olur ne olmaz, sol koltuğumun altındaki 45'liğimi yokladım. Zile bastım.

Bir müddet cevap çıkmadığı gibi, içeriden ses de gelmedi. Zili üçüncü defa öttürdüm. "Kadın buradan çıkıp gittiye... Hem de adres bırakmadan savuştuyorsa işimiz iş!" diye düşünürken bir kapı açıldı. Topuklu terlikler yaklaştı. Ayak seslerinden belli ki kadıncağыз biraz sinirli. Ben suratıma kızların pek hoşlandıkları budala gülümsemelerimden birini takarak bekledim. Kadın:

"Kimsin?" diye sordu.

"Benim!" diye homurdandım.

"Bir de 'benim' diyor. Sana anahtar niçin verildi budala!"

Sürgü çekildi, emniyet zinciri kaldırıldı.

"Bu saatte uyuduğumu bilmiyor gibi..."

Kapı açılır açılmaz içeri dalmayı kendi kendime kararlaştırmış olsaydım kafama balyoz yemiş gibi sarsılacaktım.

Arkadan vuran hafif ışığın içinde bana kapıyı açan kadın cırıl-çıplaktı. Daha doğrusu omuzuna attığı kırmızı ipekten sabahlığı saymazsanız cırılçıplak.

Gelenin, umduğu adam olmadığını anlayınca çıplaklığını örtmek için davrandı. Fırsattan istifade ederek içeri girdim.

“Merhaba meleğim,” diye sııttım, “anahtarı kaybetmişim, tuhaf değil mi?”

Kızın kocaman kara gözlerine birdenbire korku dolmuştu. Bana değil, arkamdaki loş koridora bakıyor, tanıdık birisini arıyordu.

Kapıyı örttüm. Sırtımı kanada dayayıp durdum:

“Miss Linda Perkins değil misiniz?” diye sordum.

“Kimsin, benden ne istiyorsun?”

“Kızma canım! İki laf konuşacağız.”

“Bas bakalım! Yallah... Benim seninle konuşacak lafım yok.”

Şapkamı elime aldım, dört adım ilerideki portmantonun kanca-sına usta bir kovboy gibi fırlattım.

“Numara istemez. Bas diyorum, yoksa ‘Hırsız var’ diye avazım çıktığı kadar bağırırım.”

“Hata edersin şekerim. Hata... Eğer benim buraya geldiğim etrafı yayılırsa hapı yutarsın.”

“Sen kimsin?”

“Ben mi? Hele içeri girelim.”

“Kimsin diyorum.”

“Al’in dostlarından biriyim. Eğer evde yalnızsan gayet mühim bir mesele konuşacağız.”

“Al nerede?”

Kız Alfieri’nin gebertildiğini ya henüz duymamıştı, yahut resmen numara yapıyordu.

“Hepsini anlatacağım Linda,” dedim, “lakin yalnız olmamız şart.”

Biraz tereddüt etti. Beni ilk defa alıcı gözüyle süzdü. Neye benzetmişse benzetmiş, belli etmek istemediği halde, bir miktar hoşlanmıştı. Bunu gözlerinden anladığımı sezince somurttu.

Vücudu fevkalade mütenasıpti. Hatta buna fevkalade mütenasip demek bile kafi değil. Bu kadında bir usta cambaz vücudu vardı. Bir parça adaleli ve adaleli olduğu için de gayet tıkız. Fakat bu tıkızlık hakiki cambazlarda rastlanan cinsinden uzaklaştırıcı, idmanlı erkek kılığına kadar varmıyordu. Göğüsleri oynak, boynu şahane...

Kendisine güvenen bir hareketle bana yol verdi. Ne de güzel kokuyor haspa... Bal gibi kokuyor. Bu saatte hep uyurmuş. Bu saatte uyuduğuna göre geceleri çalışıyor olmalı. Geceleri çalışan güzel kadınlara bayılırım.

Sade döşenmiş küçük bir salona girdim. Burada iki koltukla bir divandan başka şey yok gibiydi. Köşedeki küçük büfenin üstünde küçük bir radyo duruyordu. Biricik sigara iskemlesinde de bir viski şişesiyle bir tek bardak.

Buna dikkat ettiğimi görünce ilk defa gülümsedi:

“Boğazın mı kurudu kopuk?” dedi, “Lafı kısa kesersen sana iki parmak viski veririm.”

“Sağ ol. Kısa kesmeye çalışacağım.”

Gözlerimi kısıtım. Yüzüne dikkatle bakarak:

“Alfieri sizlere ömür,” dedim, “Al’i temizlediler iki gözüm.”

Vay canına! Kılı bile kıpırdamadı

“Atıyorsun,” dedi, “fena şaka... Viski bir parmağa indi kopuk.”

“Antonio seninkini iki gece evvel temizledi, hem de nerede temizledi bilir misin, savcılık dairesinde...”

Gözleri kırıştı. Yanıma bir adım yaklaştı.

“Atma ulan!” diye tehditkar bir sesle çıktı.

“Vallahi atmıyorum, doğrusu bu!”

“Hani gazeteler yazmadılar.”

“Savcı yazdırmadı.”

“Peki Antonio?”

“Şahit bulunmadığından yakayı sıyırdı, bu sabah serbest bırakıldı.”

Linda elini yanağına götürdü. Ağlamaya başlamasını bekledim. Alt dudağını ısırarak buna karşı koydu.

Şişeye gittim. Bardağa içki koyup uzattım. Dalmıştı. Bir şey söylemeden aldı, bir dikişte çekti. Bardağı tutan eli yanına düştü.

Arkam dönük olarak içki koyarken:

“Müjde viskiye değdi,” diye sıırttım, “ha ne dersin cici?”

“Sen kimsin?”

“Tamam! Aklın başına geldi demek. Ben mi? Bana Mike Hammer diyorlar. Hiç duydun mu?”

Dalgın ve kederli gözlerinde manalar değışti.

“Mike... Hani şu pis hafiye... Sonunda herifi tuzağı düşürdünüz değil mi? Gitmesin diye çok söyledim. Dinlemedi. Antonio hesabına mı çalışıyorsun?”

“şu ana kadar hiç kimsenin hesabına çalışmıyorum Linda. şu andan itibaren istersen senin hesabına çalışacağım.”

“Sen bu lafları git de ilkokul öğrencilerine yuttur. Bırak viskimi! Bırak diyorum namussuz...”

Bir elimle kendimi korurken ötekisiyle bardağı ağzıma götürdüm. Güzelce içtim.

Linda, çıplaklığını unutmuş, elleriyle göğüslerini sıkarak çaresizlik içinde yüzüme bakıyordu.

“şuraya otur hele,” dedim, “otur da konuşalım. Vaziyet başka türlü yavrum, vaziyet büsbütün başka...”

Yüzü nefretle gerilmişti. Fakat itirazsız divana oturdu. Ben de yanına yerleştim. Bir elini tuttum:

“Emin ol çok uğraştım,” diye söze başladım, “az daha beni de temizliyorlardı. İnanmazsan ensem bak.”

“Hemen mi öldü? Kurşunla mı?”

“Hayır, kafasına ağır bir şeyle vurdular.”

“Savcılık dairesinde bu nasıl iş?”

“Herifler polis kılığına girmişler.”

“Yakalandılar mı bari?”

“Maalesef...”

“İşte gördünüz mü? Bunlar hep polis tuzağı.. Ben polisin Antonio ile birlik olduğunu bilmez miyim?”

Sesi titriyordu. Elini okşadım:

“Bütün New York polisi heriflerin arkasında,” diye temin ettim, “Pat çok içerledi.”

“Kim bu Pat?”

“Namuslu oğlandır. Cinayet Masası Şefi.”

“Hepsi dalkavuk... Hepiniz...”

“Beni dinle Linda, ölenle ölünmez. Al'i son haftalarda gördünse ölmesinin daha iyi olduğunu anladın demektir. Herif az daha korkudan yüreği yarılıp geberecekti. Antonio'dan fena korkuyordu, müthiş...”

“Evet korkuyordu. Haksız mıymış? Korktuğuna uğradı. Beni dinleseydi... Beni dinlemedi. ‘Boş ver’ dedim, ‘Allah hepsini kahretsin’ dedim, ‘Bas gidelim’ dedim.”

“Hepsini görüştük. Gidelim dediğini bana kendisi söyledi. Seni dinlememiş. Lakin onun da hakkı yok sayılmaz. Dedi ki: ‘Şu saat işini halledeyim de öyle savuşayım dedim’ dedi, ‘Yüzdük, yüzdük kuyruğuna geldik. Saat işi yüzüstü bırakılıp hiç gidilir mi? dedim’ dedi.”

“Saat işi mi? Size saat işinden bahsetti demek?”

“Çocuk gibisin Linda, bana saat işinden bahsetmeyecekti de benim savcılıkta işim neydi? Ben resmi polis değilim. Resmi polis olmayan, böyle karışık işlerin döndüğü bir gece savcılığa uğrattılır mı? Al savcıya telefon ediyor. ‘Mike Hammer olmazsa gelmem’ diyor. Beni gecenin bir vakti uyandırdılar. Ben de durmuş budala gibi neler söylüyorum. Al, savcıya telefon ederken sen de yanındaymışsın ya...”

Bunu boş attım. Tahmin ettiğim gibi dolu çıktı. Kızın yüzü tekrar değişti:

“Beraberdik evet,” dedi, “sana değil, babasına güvenmemesini söylemiştim. ‘Kırk yılda bir kere beni dinle’ demiştim.”

“Olacak olur. Onun da suçu yok. Bir çıkar yol kalmıştı, Antonio’yu elektrikli iskemleye oturtmak. Sen de biliyorsun ki bunu Al’dan başkası yapamazdı. Eğer önünü alabilseydik de ertesi gün mahkemeye çıkabilseydik, saat meselesinin halledilmesi çocuk oyuncağı olacaktı, değil mi?”

Kız bir müddet cevap vermedi. Sonra yavaş yavaş viski şişesini aldı. Bardağa biraz koydu. İçecekken bir şey hatırlamış gibi bana döndü:

“Peki benden ne istiyorsunuz?” diye sordu. “Bunu haber vermeye geldinizse artık çıkıp gidin. Müjdenize merisi! Başka bir diyeceğiniz varsa çabuk olun!”

“Beni iyi dinle Linda; heriflerin Alfieri’yi temizledikleri dakikaya kadar beraberdik. Saatlerce bana senden bahsetti. Ne yaptıysa senin uğruna yapmış, saat meselesini de seni düşünerek hazırlamış. ‘Eğer Antonio bu beladan sağ çıkarsa beni muhakkak temizler. Linda o zaman ne yapacak?’ dedi. Hasılı bana vasiyeti var. Saati bana vereceksin.”

“Sana mı? Dünyada vermem.”

“Vereceksin. Sen bunu bana gönül rızasıyla vermezsen ben cebren alacağım.”

Linda birdenbire dikildi. Birdenbire üstüne bir dişi pars kızgınlığı, bir kaplan yırtıcılığı gelmişti. Cana kıyıcı bakışlarla beni tepeden tırnağa küçümseyerek süzdü:

“Hele bir dene bakalım,” diye yavaşça konuştu, “bir dene bakalım...”

“Saçmalıyorsun, ben laf gelişi söyledim. Çünkü senin saati vermemen bahis konusu bile olamaz.”

“Nedenmiş? Laf...”

“Çünkü Antonio’nun seni bulması işten bile değil. Bulur bulmaz başına gelecekleri bir hesapla! Saati isteyecek. Saati mutlaka almaya karar verdiği malum! Zaten bütün bu olup bitenler niçin? Saat için. Sana işkence ederler. Muhakkak söyletirler.”

“Benim adresimi nereden bulabilir?”

“Gayet basit: Bunu savcılıkta beraber olduğumuz gece Alfieri hatırladı. Hatırladı da adeta deliye döndü. Bir kere Carlo’yu takip ettirir, sonra terzisine gider sorar. Malum ya, seninki terzisine ısmarladığı elbiseleri buraya getirmelerini emretmiş. Adresin orada yazılıymış.”

Linda’nın gözlerine bu sefer ilk defa dehşet doldu. Kız belki Antonio’nun ne herif olduğunu yüzde yüz bilmiyordu ama Alfieri’nin aylardır çektiği korkuyu yakından görmüştü.

“Saati veririm,” diye tek tek konuştu, “saati sana veririm bana gene işkence etmezler mi? O zaman belki istediklerini verip kurtulmam kabil. Saat bende olmazsa...”

“Tamamıyla yanlış düşünüyorsun. Saat sende olmazsa herife hiçbir şey veremezsin. Vermedikçe hayatın emniyettedir. Saati ele geçirdikleri anda seni temizlerler. Bundan hiç şüphelen olmasın.”

Kız dehşet dolu bakışlarla bir yüzüme, bir kapıya bakıyordu. Güzel siyah saçlarını okşayarak teminat verdim:

“Bundan başka ben de seni müdafaa edeceğim Linda,” dedim, “senin kılına dokunanı tepelerim. Bunu Alfieri’nin intikamını almak için yapıyorum zannetme. Bir kere sen uğruna delilik edilen kadınlardansın, sonra benim de heriflerden alınacak öcüm var. Beni de az kalsın tepeliyorlardı. Sonra Alfieri’ye ayrıca yemin ettim. Saatin sırrını çözersek elimize geçecek servetin tam yarısı senin...”

“Ne malum? Bana hergelelik etmeyeceğin nereden belli?”

“Vallahi orasını sen bilirsin. Şu anda seni yüzde yüz temin edecek imkanlara malik değilim. Fakat senin de seçme imkanın kalmamış gibi. Bir tek çare var: bana güvenmek...”

“Sen adresi nereden buldun?”

“Al söyledi. Buraya gelmeden evvel ne yaptım bil bakalım. Morga uğradım, Al’ın elbisesindeki terzi markasıyla çamaşırlarındaki mağaza adreslerini kesip aldım.”

“Hani nerede kesip aldıkların?”

“Yanımda dolaştıracak kadar enayi miyim? Hudson Nehri’ne attım gitti.”

Kız yalan söyleyip söylemediğini anlamak isteyen gözlerle bir müddet suratımı tetkik etti.

“Geçen her dakikanın ehemmiyeti var yavrum,” dedim, “saati alıp gayet emniyetli bir yere saklamalıyım. Daha mühimi ikimizi bir arada görmemeliler.”

Linda ceketimin yakasını tuttu. Yüzüme dik dik bakarak:

“Size teslim oluyorum Mike.” dedi. “Al size güvenmekle hata etti. Bunu öğrendiğim dakikada aynı budalalığı yapmam tuhaf ama...”

“Bilakis akıllılık ediyorsun meleğim...”

Dudakları yarı açıldı. Gözlerinde ümitsizlikle karışık bir güzel kadın kurnazlığı vardı. Böyle vaziyetlerde en büyük yeminin öpüşmek olduğunu bilmeyen avanaklardan değildim. Saçlarını tutup başını arkaya yatırdım, dudaklarımı ağzına yapıştırdım. Önce inleyerek geri çekilmek istedi. Sonra kendisini zevke bıraktı. Nefesimiz kesilmiş olarak ayrıldığımız zaman gözlerinde yeniden başka manalar yanıyordu.

“Edepsizin biriymişsin,” diye somurttu, “bu dünyada benden hayasız kadın da bulunmaz.”

“Hayasız olamazsın şekerim, çünkü akıllısın.”

“Numara istemez.”

“Başüstüne... İşte sözün doğrusu.”

Tekrar saçlarını kavradım. Bu sefer ilk mukavemeti de göstermedi. Bu kadın milleti ölüm gibi kati kederler karşısında cinsi isteğe ne kadar kolay geçiyorlar, hay Allah!

Linda'nın harika vücudu sanki gergin bir halat gibi vınlamalar çıkarıyordu. Kıvrılırken öyle dehşetli bir arzu hissediyor ve hissettiği bu arzuyu erkeğe o kadar derinden duyuruyordu ki öpüşmenin hududu boğulma tehlikesine dayanmasa insan kendisini kaybeder.

“Haydi sevgilim,” dedim, “şu saati ver. Saati emniyetli bir yere koymadıkça yüreğim rahat etmeyecek.”

“Hergelelik etmeyeceksin değil mi?”

“Sana hergelelik edebilecek erkek daha anasından doğmadı. Bunu pekala biliyorsun.”

“Bu saatte ne varmış kuzum?”

“Ne mi varmış? Sahiden bilmiyor musun?”

“Al esasını anlatmadı. Gayet kıymetli bir şey olduğunu söyledi. Canım gibi muhafaza etmeliymişim. Kendisi gelmeyince bir başkasına hiçbir suretle teslim edilmeyecekmiş.”

“Meseleden Carlo haberdar değil mi?”

“Bilmem.”

“Değil zannederim. Al bu sırrı seninle beraber üçümüzden başkasının bilmediğini söylemişti. Saati çıkar da sana sırrın ne olduğunu göstereyim. En iyisi bu!”

Linda son defa bir tereddüt daha geçirdi nihayet içini çekerek kalktı.

“Peki,” dedim, “Carlo’yu her zaman bu kılıkta mı kabul ederdin?”

Kadın hızla döndü

“Ne demek?”

“Al pek kıskanç tabiatlı değil demek. Bunun başka manası olur mu?”

“Edepsiz herif demekte haksız mıymışım? Ben her önüme gelenle yatan kadınlardan değilim Mike... Bunu bütün New York bilir.”

“Şaka ettim...”

“Ben de kıskançlık numarasına geçtin sanmıştım. Şaka ettiğin daha iyi.”

Kalçalarını kıvrarak camekanlı dolaba doğru yürüdü. Bu yürüyüşü seyrederken boğazımın kuruduğunu hissettim. Müthiş kadındı bu Linda, sahiden müthiş. Alfieri’yi niçin kendisi ne bağladığına artık şaşılmaz.

Dolabı açtı. Gayet kıymetli ve mühim olduğuna şüphe etmediğim saatin nereye saklanabileceğini ben de merak etmiştim. Eğer bu saklama yerini Linda bulduysa kadın sadece çok istekli değil, aynı zamanda çok da akıllı.

Dolabın camekanlı orta gözünde, kenarları yaldızlı lacivert şarap kadehleri vardı. Bunlar tabaklarının içine baş aşağı kapatılmışlardı. Linda bu ayaklı bardaklardan birisini kaldırıncı tabağın ortasında cep saati göründü.

“Aferin Linda,” dedim, “bir şeyi saklamak diye ben işte buna derim.”

“Öyle değil mi? En gizli yer, en ihtimal verilmeyen bir yerdir.”

“Tamam. Getir şunu.”

Saati elime aldım. Markası malum olmayan orta cins saatlerden birisi. “Zaman” denilen başsız sonsuz uydurma ölçünün herhangisi bir 3’ü çeyrek geçesinin üzerinde durmuş bir saat.

Hayatları kıl üzerinde duran iki müthiş haydudun en müşkül şartlar altında karşılaştıkları sırada konuştukları biricik mevzu. Antonio biliyordu ki Alfieri şahitlik edebilirse Greenwich saati bile artık bir işe yaramaz. Gene öyleyken saati sordu. İşte bu saati!

Artık hiçbir şey göstermeyen bu ölü makineyi evirip çevirdim. Sonra birdenbire Linda’nın yüzüne baktım. Kadın saatten ziyade beni tetkik ediyordu. Yüzü rahatlamıştı. Demek ki para hırsıyla ellerimin titrememesi, ağzımın kısılmaması, gözlerimin katil bakışlarla parlamaması emniyetini artırmış.

Benim yerimde kim olursa olsun herkesin yapacağı bir hareketi yaparak arka kapağı açtım. Hiçbir kazıntı, hiçbir rakam, hiçbir işaret yok.

“Al bunu tetkik etti mi?” diye sordum.

“Zannetmem,” dedi, “bu saat geldi geleli işler kötüleşti. İşler birdenbire berbat bir hal aldı. Saati bana bıraktığı günden sonra bir gece bile burada kalmadı ki... Hatta buraya telefon da etmedi. Hep Carlo ile haber yolluyordu. Buluşmak için şu koca New York şehrinde yaptığımız maskaralıkları anlatsam şaşarsın Mike, bir defasında tam üç saat dolaştım, belki 15 defa taksi değiştirdim. Metroları, otobüsleri saymıyorum. Sonra ancak 10 dakika konuşabildik. O da bir tepenin üzerinde ışıklarını tamamıyla söndürmüş bir arabanın içinde...”

“Pekala! Saat bende kalıyor.”

“Nerede, nasıl buluşacağız?”

“Telefon numaramı ezberleyeceksin. İki günde bir bana telefon edeceksin. Daha doğrusu Velda’ya.”

“Kim bu?”

“Katibem iyi kızdır. Güvenebilirsin.”

“Peki.”

“Ben sana nasıl buluşacağımızı söylerim.”

“Olur.”

Saati cebime attım. Kızı omuzlarından tutup kendime çektim. Tam dudaklarımı dudaklarına yapıştıracığım sırada kapının kilidine anahtar sokuldu.

ALTINCI KISIM

Linda korkuyla sıçrayarak göğsüme sokuldu. Kendisini derhal uzaklaştırarak vuruşmaya hazırlandım. Kapıda uzun boylu, geniş omuzlu, gözleri fena fena bakan bir esmer herif göründü. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra kadına nefretle bakıp:

“Kolay gelsin,” dedi, “Al’in öldüğünü duyar duymaz yerini boş bırakmadığın anlaşıyor.”

“Kim bu it?” diye sordum.

Linda:

“Bunlar ne biçim sözler Carlo,” diye çıkıştı, “sana böyle konuşmak hakkını kim verdi?”

“Al’in gebertilmesi. Haberin yok mu? Al’i bunlar,” çenesiyle beni gösterdi, “hep bir olup temizlediler.”

“Bunlar mı? Hep bir olup...”

“Hep bir olup elbette... Bu herifin adı Mike Hammer değil mi? Bir kere uzaktan görmüştüm. Al beni dinlemedi. Bu herife güvenilmez demiştim, dinlemedi. Son günlerde korkudan deliye dönmüştü. Korku aklını başından almasa hiç böyle hayvanlık eder miydi?”

“Mike diyor ki... Mike onu korumaya çalışmış.”

“Öyle mi? Bu nasıl korumak böyle? Al’in nasıl öldürüldüğünü de anlattı mı?”

“Anlattı, polis kılığına girmiş...”

“Masal... Polis kılığına girmiş birisi yok. Al’i bu namussuz öldürdü. Bunların ikisini bir odaya kapatmışlar. Sonra bir de bakmışlar ki içeriden ses gelmiyor. Kapıyı kırmışlar.”

“Bu da yaralanmış...”

“Hep numara... Bunlar hep hafife numarası, oğlanı besbedava yediler. Bu namussuz yedi.”

İkinci defadır ki “namussuz” diyordu. Birinciden beri başka şeyler düşündüğüm için ancak şimdi öfkelenebildim. Birdenbire herifin üstüne atıldım. Eğer insiyaki bir hareketle lüzumlu çelmeyi yapmamış olsaydım, tekmeyi kasıklarına yiyerek hapı yutacaktım. Carlo büyük bir hata yaparak koltuk altından silahını çekmeye davrandı. Bu suretle iki saniye kaybetmiş oldu. Ben sağlı sollu iki kroşeyle koca haydudu yere yıktım.

Duyduğu saçma sapan laflara inanmamasını söylemek için tam zamanında dönmüşüm. Yana sıçradım, aynı zamanda Linda'nın bileğine yapıştım. Viski şişesini elinden zorlukla aldım.

“Katil, katil! Kan içici, ver saati... Saati ver!” diye bağırmaya başladı.

“Aptallık ediyorsun Linda.” dedim. “Savcılıkta olup bitenlerden dışarıda kimsenin haberi yok. Baksana biz Al'le bir odada yalnızmızız. Dur beyhude çırpınıyorsun, dur da beni dinle: Olup bitenlerden, bir katilin haberi var o kadar. Savcı bile işin mahiyetini benden dinledi. Peki, bu herif nereden duymuş? Hakiki katille münasebeti olanlardan. Hakiki katil ister polis kıyafetine girmiş bir gangster olsun, isterse çeteye çalışan polislerden biri olsun bu herifin onlarla münasebeti mevcut. Kendini ona karşı kollamaya çalışsan daha akıllı hareket etmiş olursun. Beni dinlersen beraber gidelim. Seni bir dostumun evine saklayayım.”

Gene araştıran gözlerle yüzüme bakıyordu. Neden sonra;

“Bırak beni Mike,” dedi, “düşüneceğim icap ederse seni telefonla ararım.”

“Hayatın tehlikede...”

“Meraklanma! Ben hayatımı korumasını bilen kadınlardanım. Haydi git.”

“Bu herif sana karşı kabalık ederse... Silahını alayım mı?”

“Kalsın. Carlo'nun hakkından gelmesini beceririm.”

“Sen bilirsin. Yarın değil. Öbür gün telefonunu beklerim.”

“Olur.”

Yerdehala baygın yatan herife baktım. Sonra hergeleden intikam almak ister gibi Linda'yı tutup ağız tadıyla öptüm.

Kadın yamandı vesselam. Kendisini öptüdü ama öpüşe iştirak etmedi. Böyle vaziyetler de yalnız başına kalan her erkeğin duyduğu utanma hissiyle kapıdan çıktım.

★

İlk rastladığını telefon kulübesinden Velda'yı aradım. Kendisine Linda Perkins adında bir kadının telefon edeceğini, gece olsun, gündüz olsun vakit kaybetmeden bana bildirmesini söyledim.

Kız dargın bir sesle:

"Kim bu? Nasıl bir mal?" diye sordu.

"Berbat canım," dedim, "görsen uğurun kaçır."

"O kadar güzel demek. Kahrol e mi!"

"Bak ne düşünüyorum cicim, bu gece sinemaya gitsek diyorum..."

"Öyle budalasın ki... Ağzının yarısını kapatarak konuştuğuna yemin ederim."

"Dur, senin bir şeye canın sıkılmış... Nasıl, iyi bilmiş miyim?"

Kız telefonu öfkeyle kapattı. Ben içimi çektim. Sonra birdenbire kendi kendime küfretmeye başladım. "Ya sinemaya evet deseydi hayvan! Evet deseydi ne halt ederdin?"

Sanki beni buraya gelip yakalaması mümkünmüş gibi derhal arabaya atladım. Mümkün olan süratle eve sürdüm.

Apartmana girdiğim zaman ortalık çoktan kararmış, karanlıkla beraber sanki sıcak da bir misli artmıştı.

Buz dolabına baktım, biraz jambon, iki yumurta, birkaç şişe bira vardı.

Hemen soyundum, soğuk duştan sonra bir şişe bira ile hafif bir kahvaltı yaptım. Sıcaktan belimden yukarısı çıplak olarak masanın başına oturdum.

Linda'dan aldığım adi cep saatini önüme koydum.

Daha şimdiden bu cenabet saatin uğruna savcılık dairesinde birisini gebertmişlerdi. Belki şu anda gene bunu elde etmek için Linda'ya işkence ediliyordu. Kız, işi bir türlü ciddiye almamış, canının tehlikede olduğuna inanmamıştı. Gözlerimi kısarak daldım. Saatin parlayan camında Linda'nın çıplak vücudunu görür gibi oldum. Ecel saatinin üzerinde dünyanın en canlı, en istekli kadınlarından birinin hayat ve heyecan dolu çıplaklığı...

İçimi çektim. Akşamdan beri ikinci defadır ki içimi çekiyorum. Oğlum Mike iyi alamet değil. Düpedüz hassas bir herif oluyorsun. Hem de senin hassaslığın değme kötü şairlerin hassasiyetine benzemeyecek galiba, pek sulu bir şey olacaksın.

Saati evirip çevirdim. Alelade bir şey. Oldukça mühim bir gangster bunu taşımaz. Herhalde herif kimse şüphelenmesin diye böyle pis bir malı munasip görmüş.

Kapakları açtım. Yazı, rakam, sıyrık, çentik hiçbir şey yok.

Yazıhanenin gözlerinden birinde duran küçük tornavidayı aldım. İşe girişmeden evvel mutfaktan bir temiz tabak getirdim. Vidaları sökmeye başladım. Saatten ayırdığım her parçayı pertavsızla tetkik ettikten sonra tabağın içine bırakıyordum. Bunları tekrar yerine takacağıma güvenim yoktu ama saatçilerin böyle yaptığını biliyordum.

Bu aletleri kılı kırk yararak gözden geçirdim. En ihtimal verilmez yerlerine, incecik keskin taraflarına varıncaya kadar pertavsızla tetkik ettim. Bu saatte herhangi bir meseleye, bir yere saklanmış herhangi bir şeye dair hiçbir işaret yoktu. Ama katiyen yoktu. Buna iyice kanaat getirdikten sonra telefon rehberini açtım. Meşhur kimya laboratuvarlarından birisinin dostum olan şefini buldum. Kendisine herhangi bir maden parçası üzerine bir şey kazıldıktan sonra bunu bir madeni sıva ile örtüp saklamanın imkanı olup olmadığını sordum.

“Mesela nasıl bir madeni şey üstünde?” dedi.

“Bir saat makinesinde.” dedim.

“Olamaz,” diye cevap verdi, “böyle bir kaplama yapılmış olsa muhakkak gözle fark edilir. Sen orada polis romanları mı yazıyorsun kuzum?”

“İyi bildin, polis romanı yazıyoruz.”

Gülerek teşekkür edip telefonu kapattım.

Önümdeki saat leşinde fabrikanın imalat adedini gösteren rakamlar bile yoktu. Saat bu kadar adi bir maldı.

Linda'nın oyununa gelmişim. Buna artık şüphem kalmamıştı. Zaten kızın saati umduğumdan kolay teslim etmesi de bundandı.

Fena halde öfkelen dim. Şeytan, "Kalk giyin, git şuna iki şamar çek, asıl saati çıkarıp verinceye kadar kötekle. Hem de eşek sudan geles iye döv" diyordu.

Elimdeki Japon Damp iğinden kalma külüstürü öyle dikkatle tetkik etmişim ki sırtım ağrımaya başlamıştı. Ter içinde kalmışım. Açık balkon kapısından dışarıya, karanlığa baktım. Hava öylesine durgun ki, yaprak oynamıyor. Öylesine sıcak ki, insan, derisinin altında etlerinin yavaş yavaş eridiğini hissediyor. Bu vıcık vıcık karanlığın üstünde New York şehri gene kudurması yakın bir köpek gibi soluyor.

Linda'yla hesaplaşmayı yarına bırakarak saatin aletlerini mahfazasına mümkün mertebe tıktım, vidaları rastgele sıkıştırdım. Geriye kalan birkaç parçayı öfkeyle baktıktan sonra dışarı fırlattım. Külüstürü komodinin üstüne bıraktım. Gayet sıcak bir banyo yapıp yatağın üstüne öylece uzandım.

*

Hafif bir gürültü duyarak uyandığım zaman gecenin serinliği başlamıştı. Gürültünün nereden geldiğini anlamak için vücudumu kımıldatmadan başımı yavaşça çevirdim. Balkon kapısında, arkadan vuran reklam ışıklarının hafif alaca karanlığında simsiyah bir şekil duruyordu. Gözlerim alışınca ziyaretçinin erkek olmadığını vücudunun inceliğinden anladım. Hem erkek değildi, hem de eğer ışıksızlık beni aldatmıyorsa gayet mütenasip bir kadındı.

Bir an sıçrayıp tabancama yetişmeyi tasarladım. Fakat misafirin tereddüdü buna şimdilik lüzum olmayabileceğini anlattı. Yaklaşma cesareti vermek için horlamayı düşündüm. Sonra kurşunu hizalamasına yardım etmemek için bu fıkirden caydım.

Külüstür saat bana hiçbir şey söylememişti ama görülüyor ki boş da durmamış, arkası sıra birisini çekip bizim balkona kadar getirmişti. Eğer kara ziyaretçinin niyeti kötü ise hiçbir çizgi, hiçbir

işaret taşımayan saatin gene de bir manası var: ecel saati. Akrebi, yelkovanı artık oynamıyor ama nerede durmuş olursa olsun birisinin geberdiği anı gösteriyor.

Kara hayal içerisinde bir müddet dinledikten sonra çömelip gözden kayboldu.

Başımı biraz daha döndürdüm. Dört ayak üzerinde emekleyerek yatağıma yaklaşmakta olduğunu fark ettim.

Otomatik reklam ışıkları yandıkça kara şekli daha iyi görüyor, bunlar söndükçe görmez oluyordum.

Gayet yavaş, gayet ustaca hareket ediyor, hiç gürültü çıkarmıyordu. Bir zamanlar “otel fareliği” yaptığı belli. Bunların yüzde doksan dokuzunun vurup öldürmekle alışverişleri yoktur. Bunlar daha ziyade derin derin uyuyanları uyandırmadan iş görmeyi severler. Ekseriya soyacakları enayileri evvelce kolladıkları için ve ben otel odasında bulunmadığımdan bizim otel faresi işin profesyonellerinden birisi olmasa gerekti.

Her tehlikeyi gözüne almış, buraya “ecel saati”ni aşırmaya gelmiş. Şu halde birkaç saat evvel muhakkak görüp iki şamar çekmek arzusu duyduğum Linda maskarası olmalı.

Eğer dışarıda, yardımına hemen koşacak kadar bir suç ortağı -mesela Carlo denilen hayvan- yoksa burasının iki kapılı bir otel olmadığını şu aşüfteye öğretmeliyim.

Kara hayal yatağımın yanına geldi. Sağ avucunda sakladığı küçük pek fersiz bir elektrik fenerinin düğmesine bastı. Elinde ince siyah eldivenler, sırtında gayet dar bir siyah elbise, ayağında siyah bir silip ve gayet uzun konçlu siyah çoraplar vardı.

Saati görünce sevinçle soludu. Sol elini uzatıp almak istedi. Silahsız olduğunu anlamıştım. Fenerli elinin bileğine yapıştım, sakın bir sesle:

“Kimsin?” diye fısıldadım.

Hafif bir çılgılık kopararak kolunu kurtarmak istedi ve aynı anda:

“Bırakın gebertirim!” diye blöf yaptı.

Masa lambasını yaktım. Linda'nın güzel fakat öfkeli yüzü aydınlanıverdi:

“Söndür! Söndür diyorum!” diyerek geri çekilmeye çalıştı.

“Niçin şekerim,” diye güldüm, “demek mutlaka karanlıkta mı olacak? Peki!”

Işığı söndürdüm.

“Bırakmazsan ateş edeceğim... Kolumu bırak.”

“Dur hele... Dur da iki laf edelim. Bu gece Allah'tan bir başka şey isteseydim...”

“Kurşunu yiyorsun...”

“Sakin ha... Bu saatte gürültü etmek belediye nizamlarına aykırı düşer meleşim... Dünyanın polisini kapıya toplarsın...”

Parmaklarımın biraz gevşediğini fark eder etmez kolunu hızla silkti. Aynı zamanda karnıma müthiş bir tekme yerleştirdi. Ben can acısıyla inledim. Linda hıçkırığa benzer garip bir ses çıkarak üstüme hücum etti. Başımı insiyaki bir hareketle geri çekemeseydim uzun tırnaklarından birisi belki de gözlerimden birini oyacaktı. Kendimi toplamaya uğraşırken çeneme usulü dairesinde bir kroşe yedim. Bereket versin şaşırmıştı da artık kaçıp kurtulmayı düşünmüyordu.

Yataktan sıçrayıp indim. Tekrar bileğine yapıştım. Birdenbire öfkelenmişim:

“Vay kaltak vay,” diye hırıldadım, “şimdi sana gösteririm!”

Öteki eliyle hala yüzüme vuruyor, anlaşılmaz sözler söylüyordu. Korkudan, heyecandan kuvvetinin yavaş yavaş tükendiğini anladım.

Beline sarılarak yatağımın üstüne attım. Kollarını bastırdım. Yüzüne doğru eğildim:

“Şimdi?” diye sordum.

“Bırak beni Mike, bırak Allah aşkına!” diye yalvardı.

Elektriği tekrar yaktım. Gözleri yaş içindeydi, yüzü korkudan sararmıştı ama gene de çok güzeldi. Birdenbire duyduğum

hudutsuz öfke aynı süratle değişti. Önüne durulmaz bir istek haline geldi. Bu kızgın dişi kediye verilecek en güzel ceza eğilip öpmekti.

Ağzımı dudaklarına yapıştırdım. Bunu hiç beklemiyor olmalı ki son derece şaşırdı. Birkaç saniye ne yapacağını kestirmeye çalıştığına eminim. Başını yana çevirerek ağzını kurtarmak istedi. Sonra saniyeden saniyeye kollarının kurtulma gayreti gevşedi. Şikayetli bir sesle inledi ve hissettiğim ihtirasa aynı ihtirasa karşılık verdi.

Nefes almak için başımı biraz kaldırdığım zaman Linda'nın kollarını boynuma var kuvvetiyle sarmış olduğunu anladım.

“Bırak beni, bırak... Rica ederim Mike” diye yalvarması karma-karışık hisler içinde bocaladığındandı.

Boynunu yavaşça öptüm. Emsalsiz vücudunu omuzlarından itibaren kalçalarına kadar masaj yapar gibi yokladım. Avuçlarımın yer değiştirmesiyle Linda ateşli bir hastalığın nöbetindeymiş gibi kıvranıyordu.

Nihayet süveterini çıkardım. Göğüsleri o kadar diriydiler ki bu kızın ömründe sütyen kullanmadığına yemin ederim.

Tekrar upuzun bir öpüşe başlarken son söz olarak:

“Bırak beni,” diye yalvardı, “beni öldüreceksin Mike! Hayatım tehlikede.”

YEDİNCİ KISIM

“Hayatım tehlikede... Vallahi uyurmuyorum. Senden sonra neler oldu?”

“Konuşuruz dedim ya, hele şu kahvaltıyı bitirelim.”

“Aklın fikrin kahvaltıda... Yalan söylemiyorum. İnan bana korkudan ödüm kopmasaydı gece vakti buraya gelmeyi göze alırmıydım? Yangın merdivenlerine asılmak, hırsız gibi balkonlara atlamak kolay mı?”

Linda pijamalarımından birini giymişti. İnce vücuduna benim pijamam hem çok geniş, hem çok uzun geliyordu. Öyleyken gene harikulade güzeldi. Sabaha karşı uyuyabildiğimiz halde yüzü bahar gibi taptaze, gözleri biraz baygın ama gene alev alev.

Kızı kendime çektim. Başını göğsüme dayadı:

“Dinle beni,” dedi, “saati alıp götürmeliyim Mike, saati götürmezsem beni öldürecekler!”

“Kim?”

“Antonio’nun çetesi!”

“Nereden biliyorsun?”

“Kendisi telefon etti.”

“Kendisi olduğu ne malum? Sen Antonio’nun sesini tanır mısın?”

“Tanımam ama...”

“Ee?”

“Esi var mı? Adresimi başka kim öğrenebilir? Saati gelip senin aldığını kim bilebilir? Hani Alfieri’nin elbiselerindeki, çamaşırlarındaki markaları koparıp atmıştın?”

“Herif ne söyledi bakalım? Kelime kelime tekrarla!”

“Mike’a verdiği saati geri alıp sana bildireceğimiz yere bırakmazsan kendini yarın akşama kadar ölmüş bil.” dedi.

“Bu saat neyin nesi? Yani senin bu saat hakkında hiç malumatın var mı?”

“Hiç! Alfieri saklamamı söyledi. Çok mühim olduğunu, bunun sayesinde büyük bir servete kavuşacağımızı, ömrümüzün sonuna kadar refah içinde yaşayacağımızı söyledi.”

“Başka?”

“Kendisinden başka kimseye vermememi de tembih etti.”

“Bu saat ne zaman eline geçti?”

“Alfieri’nin mi?”

“Evet.”

“Dur bakayım? İki, iki buçuk ay oluyor.”

“Nereden çıkmış birdenbire?”

“Orasını pek bilemiyorum.”

“Bu saat meydana çıktıktan sonra mı Antonio ile araları açıldı?”

“Hayır, zannetmem.”

“Patronla neden bozuştular öyleyse?”

“Zannederim Alfieri artık çetenin istikbalini tehlikeli görmeye başlamıştı.”

“Ne gibi?”

“Savcı bu işle pek meşguldü. Bundan başka çete işi son zamanlarda büsbütün azıtmıştı. Al diyordu ki: ‘Bu gidişle biz idareyi elden kaçıracağız. Günün birinde öyle bir fiyasko olacak ki hiçbirimiz elektrikli sandalyeden kurtulamayacağız.’ diyordu. Hele bir kere daha müthiş şeyler söyledi. Korku başladıktan sonra. Kendisinin çete tarafından öldürüleceği korkusu başladıktan sonra.”

“Ne dedi?”

“‘İnsanlar sür git köle gibi kullanılmazlar. Hele bu kadar kanlı bir bağla bağlı kalmaya tahammül edemezler. Birisi çözülürse hapı yutarız.’ dedi, Sonra bir başka şeyden de şüphelendi.”

“Neyden?”

“Çeteyi Antonio namına kendisi idare ediyordu. Daha doğrusu son aylara gelinceye kadar bunu böyle sanıyordu.”

“Meğer...”

“Meğer Al’in bilmediği bir başka kolu daha varmış. İşten çekilmeye karar verince bu kararı bir iki arkadaşına açmış. Bu arkadaşlar birer suretle temizlendiler. Bir keresinde az daha Al’i de temizliyorlarmış. Randevu verilmiş. Randevu yerine gitmiş. Bakmış ki orada olmaması lazım gelen bir karı koca da var. Şüphelenmiş. Bir bahane bulup savuşmuş. Fakat pek uzaklaşmamış. Ortalık kararırken bir kara otomobille iki kişi gelmiş. O karı kocayı kurşunlamışlar.”

“Gazeteler yazmadı mı?”

“Bilmez misin? Böyle işlere ‘hesaplaşma’ deyip geçiyorlar.”

Linda kederle içini çekti. İhtiras duymuş mesut kadınlarda görülen garip bir dalgınlığı vardı. Hayatının sahiden tehlikede olduğuna inandığı halde mesela Alfieri’nin önce savcılıkta duyduğu korkunun binde birini hissetmiyor gibiydi. Biraz düşündükten sonra.

“Şimdi benim halim ne olacak?” diye değersiz bir şeyden bahsedercesine, kayıtsızlıkla sordu.

“Sana dün de söylemiştim ya,” dedim, “en iyisi burada kalırsın, burada senin kılına bile dokunamazlar.”

“Peki, bu işin sonu ne olacak Mike?”

“Gayet basit: Şimdi kalkıp gideceğim, Antonio’yu bulacağım. Kendisiyle açık açığa görüşeceğim. ‘Kızı himayem altına aldım. Bir halt etmeye kalkarsan seni Broadway’in ortasında kurşunlarım’ diyeceğim. Kanun manun tanımadığımı, kafam kızarsa bu işi usulü dairesinde becereceğimi bilir. Sonra oturup bu melun saat meselesini bu herifle konuşacağım.”

“Hiç ümidim yok. Katiyen yola gelmezmiş. Alfieri’nin ondan nasıl korktuğunu görmeliydin ki...”

“Gördüm ama, ben Alfieri değilim. Hiç merak etme şekerim. Bak göreceksin işler nasıl düzelecek.”

Kızı sımsıkı kucakladım. Uzun uzun öptüm. Vücudunun kendisine mahsus yüreği bayıltan bir kadın kokusu vardı. Öyle bir koku ki insan buna yüz ihtiras gecesinden sonra da asla doyamayacağını biraz korkuyla anlar.

Kendimi bu dayanılmaz güzellikten zorla kurtararak giyindim. Ecel saatini iç cebime, emektar 45’liğimin üstüne koydum. Şarjörü muayeneden sonra kısa namlulu Smith Wesson’u komodinin üzerine bıraktım.

“Şimdi beni dinle yavrum,” dedim, “işte sana gittiği yerden haber getiren gayet sadık bir arkadaş. Parmağını şuraya sokup gözünü kırpmadan tetiğini çekebilir misin?”

“Çekerim.”

“İyi. Kapıya da emniyet zincirini tak. Şüpheli birisi gelirse hiç açma. Zorlamaya kalkarsa iki kurşun sık. Sonra şu numaraya telefon ederek imdat iste.”

“Kim bu? Senin büron mu?”

“Hayır. New York Cinayet Masası Şefi Pat Chambers’ın telefonu. Derhal koşup gelir. Gelmezse birisini yollar. Artık korkmazsın değil mi?”

“Korkmam ama sen gene de geç kalma...”

Boynuma sarıldı. Çenemi hafifçe öptü. O anda aklıma yeni gelen bir sualle adeta sarsıldım. Kızı biraz geriye ittim:

“Bana bak,” dedim, “sana Antonio, yahut çeteden biri telefon ettiği zaman Carlo neredeydi?”

“Carlo mu?”

“Evet.”

“Neden sordun?”

“Sen sualime cevap ver.”

“Çıkıp gitmişti. Saati sana kaptırdığım için bir öfkelen-di ki... Ayrıca dayak yediğine de kızdı tabii... Neden sordun?”

“Hiç, sordum öyle... Dediğim gibi, baktın beğenmediğin bir şeyler oluyor, telefonu çevir, baktın imdat gelmeden evvel kapıya yüklendiler, kurşunları yapıştır. Hiç aman verme.”

★

Artık sıra Antonio denilen sırtkan haydudu yakından görme-ye, onunla iki çift laf etmeye gelmişti. Villaların başladığı semte girdiğim halde henüz söze nasıl girişeceğimi tasarlamamıştım. Bu da umurumda değildi. Eğer herif çenesine birkaç yumruk at-mama fırsat verirse sevinecektim. Hayatı kıl üzerindeyken çelik hücrede Alfieri’ye nasıl sırttığı hala gözümün önündeydi. Bana bir kerecik olsun böyle sırtsa tamam, kroşeyi çenesine yapıştırırım, otuz iki dişini dökerim. Bazı İtalyanlarda, hele bunlardan

bizim Amerika'ya göç etmiş olanların bir kısmında hergelelik sanki bir miras. Bir de kitaplar bunların kendi memleketlerinde gitar çalmaktan başka bir şey bilmediklerini yazarlar.

Antonio'nun adresini bu kepaze New York şehrinde meğer bir ben bilmezmişim, John sualime nasıl şaştı?

Adresteki sokağı kolay buldum. Kapılardaki levhaları okuya okuya nihayet Antonio'nun Beyaz Saray kadar meşhur olduğu anlaşılan "Altın Kotra" Villası'na dayandım. Villa küçük bir tepenin üstündeydi. Etrafı yüksek ağaçlarla iyi bakılmış tarhlarla çevrili. Biçimi de kotraya benziyor, herif haydut maydut ama zevk ehli köpoğlusu.

Büyük demir parmaklıklı kapının ziline basacağım sırada bir otomobil sesi duydum. Saray gibi bir lüks araba yaklaştı. Tam arkamda durdu. Direksiyondaki şoförü görür görmez neye uğradığımı şaşırdım. Buna şaşırmak denmez. Sanki bana birdenbire güneş vurdu. Gözlerim kamaştı. Şimdi gene kendimi methediyorum sanacaksınız! Saçımın teli kadar güzel kadın görmüşüm. Hepsi de erbabının aklını tarumar edecek şeyler. Lakin böylesine hiç rastlamadığımı yeminle temin ederim. Böylesi zaten asırlarda bir yetişir. Madam Venüs, Madam Kleopatra, Madam Rita bunun eline su dökemezler. Elini neye karıştırıyorum; bunun kızıl saçlarını görmeleriyle hasetten gözleri yuvalarından dışarıya uğrar.

Aptal aptal baktığımı fark etmemiş göründü. Böyle aptal aptal bakılmaya alışık olduğu belli. Yanaklarını çukurlaştıran tatlı bir gülümsemeyle:

"Aval aval ne baktın ahbap," dedi, "bas bakalım..."

Basar mıyım? Derhal yere atladım. Arabaya yaklaştım. Kolumu motorun kaputuna dayadım. Bir müddet kızıl saçlı Azrail'i seyretiltim. Sonunda bir de güzel ıslık öttürdüm.

"Bu seninki düpedüz hayvanlık oğlum," dedi, "böyle numaralar bana sökmez önce kravat bağlamasını öğren de karılara göz süzmek sonranın işi..."

“Boş ver kravata şekerim, söyle bakalım, sakın Antonio denilen maskaraya mı geldin?”

“Antonio kendisine maskara denilmesinden pek hoşlanmaz. Hele senin gibi avanaklardan duymayı hiç.”

“Şimdi sen benim sualime cevap mı vermiş oldun canımın içi? Biz sana ne sorduk, sen nereden tutturdun.”

“Peki ne olacak?”

“Olacağı şu: beraber içeri girmek istemem. Herif seni görünce öylesine sersemleşir ki iki hafta kendisini toplayamaz. Fotoğrafın da böyle yaman çıkıyorsa Antonio denilen haydutla ne işin var? Bas git Hollywood’a, dünyayı kır geçir.”

“Uzattın ama kopuk... Sen mahpustan yeni mi çıktın?”

“Sekiz milyon New York nüfusundan yedi milyon doksan dokuz bin kişinin ‘harika’ diyeceği bir kadının koynundan çıktım, mahpushane ne demek?”

Kadının gözlerindeki hakir gören azamet bir an kayboldu. İlk defa meraka düştüğünü lacivert gölgeli müthiş bakışlarından anladım.

“Adın ne senin?” diye sordu.

“Bana Mike Hammer derler,” dedim, “Mike Hammer, hususi polis hafiyesiyim.”

Gözlerini biraz kırıştırdı. Bu kadına külhanbeylik kadar, bir şey düşünmek de yaraşıyordu. Halbuki güzel kadınların ekserisine ciddi şeyler düşünmek pek yaraşmaz derler.

“Hatırladım,” diye cevap verdi. “‘Kanun benim’ diyerek ortaya bir zibidinin çıktığını duymuştum sakın...”

“Tastamam meleşim, o zibidi işte benim... Artık sen de adını bağışla da ahabap olalım.”

“Madem ki ahabap olacaktı, bana ahabaplar kısaca Safo derler.”

Bu sefer göz kırıştırmak bana düştü. Bu “Safo” adını bir yerde okumuştum, yahut da birisinden işittim.

“Safo adı kolay taşınır isimlerden olmasa gerek,” dedim, “bu ismin hakkını vermek de lazım.”

“Neymiş?”

“Benim bildiğim Madam Safo pek yamanmış, bir öpermiş ki karşısındaki erkek Saint Paul Hazretleri olsa bitermiş.”

“Ee biz de acizane ondan aşağı kalmayız diyeceğim, bu sefer de denemeye kalkacaksın.”

“Bende denemeden inanacak enayi gözü var mı şekerim?”

“Bunu da Antonio’ya ayrıca söyleyeceğim, seni kırbaçlarken kışına iki tane fazla vursun.”

“Fena olmaz. Aynı zatı ziyarete gideceğimiz anlaşılıyor? Bu kalenin kapısını nasıl açtıracamız?”

“İtiver, açılır. Burada hırsızlardan korkulduğunu mu sanıyorsun hafiye efendi?”

“Sahi! Komşuların akli olsa bu kapıyı dışarıdan kapatırlar. Otomobilimi içeri sokmak istemem. Sokak daha emniyetli. Beni yanına alır mısın?”

“Kapıyı aç da düşünürüz.”

Kanadı kolayca ittim. Bilyeler üzerinde hareket ediyor gibi kolayca arkasına dayandı.

Saray gibi araba hiç gürültü etmediğinden gölge gibi önümden geçti. Kapıyı örttüm. Dönüp baktım. Bekliyor. Sağ avucumu pantolonuma keyifli keyifli sürterek kızıl saçlı şoförün yanına kuruldum. Daha doğrusu kurulacaktım, vakit bulamadım. Bej üzerine küçücük kırmızı gelinciklerle süslü emprime robunun etekleri dizkapaklarından çok yukarıda, açık yakası omuzlarından ve göğüs yuvasından çok aşağıda duruyordu. İnce belli, yuvarlak, sağlam kalçaları, görülmemiş derecede muntazam ve uzun bacaklarıyla... Hey yarabbi, bu nasıl bir güzellik!

“Kapıyı çek aslanım,” diye şakalaşır gibi konuştu, “düşersin de annen seni benden sorar.”

Başını biraz eğmiş, kızıl saçlarından alev parçası gibi bir tutam yanağına düşmüştü. Bunun arasından yüzüme muzip muzip bakıyordu. Kolumu ağır ağır omuzuna attım, hiç telaş etmeden bu harikulade başı kendime çektim. Biraz kalınca ve biraz aralık dudakları evvela yavaş yavaş, sonra bastıra bastıra öptüm. Hiç şaşırmadı. Yadırgamadı. Bilakis, kafasını belli belirsiz iki tarafa sallayarak pek hoşlandığını anlatmak istedi. Nefesim kesildiği için bırakacağım sırada eldivenli elini enseme hissettim. Kitaptaki Madam Safo'yu bilmem ama, Antonio'nun kapısında rastladığım bu kızıl saçlı Safo müthişti.

Ayrıldığımız zaman suratıma bir başka türlü baktı:

“Çirkin herifsin ama,” dedi, “sende iş var yavrum...”

Gayet alışık hareketlerle arabayı sürdü. Rüzgar saçlarını dalgalandırdıkça bu manzaranın hakikat, olamayacağı düşüncesine kapıldım. Bu kadar güzellik, bu kadar cazibe, bu kadar istek hep bir arada bir kadında bulunamazdı.

Çikolata emer gibi yutkundum.

“Antonio'yu tanır mısınız?” diye sordu.

“Hayır.”

“Randevunuz var öyleyse.”

“Hayır.”

“Ne demek?”

“Basbayağı...”

“Ayol Antonio her kapısına geleni huzuruna kabul etmez ki...”

“Ben ‘her kapıya gelen’ değilim cicim, benim adım Mike...”

“Sen bilirsin. Kovulmanı seyretmek fena olmayacak.”

“Çok eğlencelidir. Bütün kadınlar bayılır.”

“Demek sık sık kovuluyorsun?”

“Gayet sık. Hem de ekseriya kıcıma bir de tekme atarlar.”

“Hoşsun Mike, sahi enteresansın...”

Kadın böyle diyerek yanağını merhametle okşadı.

Ben tamamıyla başka bir şeye dalmıştım.

“Antonio rakip çetelerden hiç mi korkmaz?” diye sordum. “Burası nasıl muhafaza ediliyor böyle? Değirmene girer gibi girdik.”

“Görünüşe aldanmayın, buraya kadar belki dördüncü mitralyözün altından geçtik. Sen nasıl girildiğini merak edeceğine, nasıl çıkacağını düşün.”

Villanın geniş mermer merdivenlerinde bizi iki kişi karşıladı. Antonio’nun haydutlarıyla burada ilk defa yüz yüze gelmiş olduk. Herifler çakı gibi. Gözlerinde donuk öldürücü bakışlar. Hareketleri biraz ağır. Sanki beyaz ceketlerinin sol koltuk altlarındaki tabancaları düşürmekten korkuyorlar.

Beni dalgın dalgın gözden geçirdiler. Kızıl saçlı kadınla beraber olmak işleri biraz kolaylaştırmıştı.

Kendisine Safo adını veren kadın:

“Antonio nerede?” diye sordu.

“Bahçede Miss Mova...”

“Peki, biz arar buluruz. Siz otomobili garaja çekin.”

Beraber yürüdük ve ilk dönemeçte Antonio’yu gördük. Sırtında kısa kollu alacalı bir gömlek, ayağında beyaz ketenden tiril tiril bir pantolon ve sandallar vardı. Bir çiçek fidanıyla meşguldü. Bana ilk bakışta Şarlo’nun Mösyö Verdoux’sunu hatırlattı. Arkasında çıtırdayan kumlara metelik vermemesinden burada kendisini son derece emniyette hissettiğini anladım. Kadın:

“Hello!” diye bağırdı.

Herif yavaşça döndü. Gülümsüyordu ama Alfieri’ye gülümsediği gibi değil. Beni görünce gülümsemesi yarıda bir an durdu, sonra gene devam etti.

“Bak sana kimi getirdim Antonio!”

“Merhaba Mister Hammer, siz gelmeseydiniz, ben haber yollayacaktım.”

“Öyle mi?”

“Evet. Mova’yı nerede buldunuz?”

“Kapıda.”

Kadını öptü. Sonra elini okşayarak:

“Bizi biraz yalnız bırak,” dedi, “apansız geldin, mühim mi pek?”

“Değil, öyle uğradım. Derhal dönüyorum, Mister Hammer beni New York’a bırakacak.”

“Olur.”

Mova uzaklaşırken arkasından manasız bakışlarla baktı, kendi kendine konuşur gibi fakat yüksek sesle:

“Ne kadar olgun görünür,” dedi, “halbuki ne kadar çocuktur.”

Münasebetlerini kestirememiştim. Aralarında ateşli bir aşktan ziyade, yumuşak bir şefkat var gibiydi.

“Bir şey içer misiniz Mister Hammer?”

“Hayır.”

“Sizi o gece beyhude rahatsız etmişler duydum da üzüldüm. Yaktan kalkarak savcılığa gelmişsiniz.”

“Bırak şimdi bunları açık konuşacağız. Hem açık hem kısa! İşin sonuna geldiğini sen de anladın tabii...”

“Hangi işin?”

“Senin çete hapı yuttu Antonio, çete hapı yutunca en evvel elebaşı hapı yutar. Sen de hapı yuttun.”

“Zannetmem, emin misiniz?”

“Katiyen eminim. Savcı işi çok ciddiye alıyor. Mesele bir kere bu yola dökülürse kurtuluş imkanı kalmaz. Yakanı kurtaracağına kani değilim. Benim paramla artık iki sent etmezsin yavrum.”

“Bana bunu söylemek için mi geldiniz buraya kadar?”

“Hayır. Linda’yı rahat bırakmanı istiyorum.”

“Linda’yı mı? Kim bu?” Biraz düşündü: “Linda mı dediniz? Böyle birini tanımıyorum. Neyin nesi?”

O kadar tabii konuşuyordu ki az kalsın inanacaktım.

“Bilmezden gelme. Ben kül yutmam,” diye çıktım, “Linda’yı nasıl tanımazsın, dün akşam ölümle tehdit ettiğin kadın.”

“Ben mi ölümle tehdit etmişim. Hayır! Ben böyle bir kadın tanımıyorum, dün akşam hiç kimseyi ölümle tehdit etmedim.”

“Beyhude inkar ediyorsun Antonio, ben senin insanları nasıl tehdit ettiğini gördüm. Al bunun canlı ispatıydı. Lakin beni savcıya, polise benzetme! Onların ömrü senin gibi hergelelerin suç delillerini aramakla geçer. Bana gelince, ben delil melil bilmem. Kafam kızarsa kurşunları karnına doldururum.”

Kederle gülümsedi. Bu gülümsemesinde kabalığımı ayıplayan bir öğretmen hali vardı. Büsbütün sinirlendim:

“Linda’yı rahat bırak,” dedim, “Linda’nın kılına dokunursan seni tepelerim.”

“Sizi nasıl inandıracağımı hakikaten bilemiyorum Mister Hammer, bu ismi ilk defa işitiyorum Böyle bir kadınla hiçbir alışverişim yok.”

“Beni dinle Antonio, seninle açık konuşacağım. Kızı saat yüzünden tehdit ettin. Halbuki saat bende.”

“Saat sizde mi?”

“Evet.”

“Bu Linda’nın saatle münasebeti ne?”

“Kafamı kızdırıyorsun, ben de şakalaşmayı severim ama pis pis sırtarak değil, yumruğu çenene yapıştırarak...”

“Yumruk hiçbir şeyi halletmez. Şuraya oturalım da... Belki biraz sakinleşirsiniz, konuşur anlarız.”

Yan yana yürümeye başladık: “Son defa söylüyorum, ister inanın, ister inanmayın Mister Hammer,” dedi, “ben Linda isminde hiç kimseyi tanımıyorum. Saat meselesiyle münasebetinden de haberim yok. Eğer size böyle bir tehdide maruz kaldığını bu kadın söylediyse yalan söylemiştir. Yahut, kendisini tehdit için

benim adımı bir başkası kullandı. Böyle şeylerin çok sık vuku bulunduğunu elbette bilirsiniz. Şimdi mühim olan bu değil, 'Saat bende' dediniz. Böyle bir saat meselesiyle alakalandığımı nereden biliyorsunuz?"

"O gece Alfieri'ye sorarken ben de oradaydım."

"Şimdi oldu. Saatin yerini size Alfieri mi söyledi?"

"Hayır. Ben kendini buldum."

"Şu halde Linda isimli kadının tehdit edilmesi ile saat işini birbirine karıştırdığınıza göre, saat bu kadındaydı. Siz kendisinden aldınız. Sonra da onu benim namıma tehdit ettiler. Öyle mi?"

"Evet."

"Yanlış bir hareket. Linda'yı tehdit etmek کافی olur mu? Siz saati verir misiniz? Hele mahiyetini biliyorsanız."

"Vermem. Vermeyeceğim için kızı rahat bırakın, diyorum."

"Kızı ben rahatsız etmedim, böyle bir şey aklımdan bile geçmez. Bence mühim olan saattir. Siz saatin mahiyetini öğrendiniz mi?"

Bir an tereddüt ettim. Herifin hali beni çok şaşırtmıştı. Bir kere elindeki müthiş imkanlara, tehlikeli gördüğü bir insanı savcılık dairesinde, benim yanımda tepeletecek, imkanlara malik olan bir adam gibi konuşmuyordu. Böylelerini çok görmüştüm. Kuvvetli oldukları yerde kibirlerinden yanlarına varılmaz. Kendilerini tehlikede hisseder etmez köpekleşirler. Bunda ikisi de yoktu. En iyisi doğruyu söylemekti. Hasır koltuklara karşılıklı oturduktan sonra:

"Hayır," dedim, "henüz esas meseleyi öğrenemedim."

"İyi düşünmüşüm," diye gülümsedi, "Alfieri sonuna kadar dayandı. Bütün serveti kendisine saklamak istedi."

"Demek bir servet bahis mevzuu?"

"Tabii. Siz mademki açık konuştunuz, ben de açık konuşacağım. Mesele şu: gayet büyük bir servet bir yerde saklı. Bunun anahtarı da bu saatteymiş."

“Saattymiş dedin, emin değil misin?”

“Böyle işlerde hazine ele geçmeden yüzde yüz emin olmak -afedersiniz- budalalıktır. Ortada bir laf dönüyor. Hiç değil yüzde elli doğru veya yüzde elli yalan olabilir.”

“Mademki iş bu kadar kati değil, Alfieri neden o kadar korkuyordu? Korkmakta da haklıymış. Bu uğurda canını verdi.”

“Ölülerden bahsetmeyi hiç sevmem Mister Hammer. Biz saatten bahsedelim: ‘Saat bende’ dediniz. Beni görmeye sadece o tehdit meselesi için gelmedinizse teklifiniz nedir?”

“Bana her şeyi etrafıyla anlatmadıkça teklifimi söyleyemem.”

“Haklısınız. İşte kısaca anlatayım: Alfieri bana ait bir barı kendi hesabına işletiyordu. Yani aramızda sadece ticaret münasebetleri mevcuttu. Günün birinde hesaplar karışmaya başladı. Yani kendisinin sadakatinden, dürüstlüğünden şüphelendim. Avukatıma hesapların tetkikini emrettim. Dükkanı terk ederek ortadan kayboldu.”

“Temizleyecektiniz. Canını kurtarmak için kaçmış.”

“Hadiseleri herkes kendine göre tefsir ediyor. Dünyada birçok münasebetsizliklere sebep olan da budur. Nihayet günün birinde bana telefon ederek bu saat meselesinden bahsetti. Söylediği rakam küçümsenir cinsten olmadığı için...”

“Neydi mesela?”

“Mesela: 50 milyon dolar.”

Hafif bir ıslık öttürdüm. Antonio:

“Değil mi efendim?” diye gülümsedi; “Ben meseleyi tetkike layık gördüm. Fakat Savcı yanlış bir hareketle işleri karıştırdı. Nihayet sizin de şahidi olduğunuz vaka meydana geldi ve günlerden bir gün Mister Hammer’ın ziyaretiyle şereflendim. Saat işi bu ziyaretle beraber yeniden karşıma çıkmış oldu.”

“Antonio, kafamı kızdırıyorsun. Esas meseleye dair hiçbir şey söylemediğinin farkında mısın?”

“Elbette farkındayım. Siz saati niçin ele geçirdiğinizi, bunu nasıl kullanmak istediğinizi söylüyor musunuz?” Yüzüme dikkatle bakarak teker teker konuştu: “Eğer bu saat rahmetli Al’in zannettiği gibi mhimce bir hazinenin anahtarını taşıyorsa, eğer siz mhimce bir parayı kazanmaya hakikaten karar vermişseniz anlaşmamız mümkündür Mister Hammer, lakin bundan evvel geçilmesi lazım gelen bir safha var.”

“Neymiş?”

“Karşılıklı itimada götürecek yolu yan yana katetmek. Mesela: bahsettiğiniz kadını, ismi Linda demiştiniz değil mi, benim tehdit etmediğime, böyle bir kadının vücudundan bile haberdar bulunmadığıma inanacaksınız. Ben de sizin -af buyurun- budalalık etmeyeceğinize inanacağım.”

“Hangi hususta?”

“Eğer böyle bir hazine mevcutsa bu hazineden kendiniz için pay almamak budalalığını yapmayacağınıza...”

“Neden pay almayacakmışım?”

“Bilir miyim? Bu dünyada çok garip insanlar vardır, galiba bunların en garibi de sizsiniz. Saati tetkik ettiniz, bir şey ıkaramadınız. Kadının tehdidi belki de vesileden ibaret. şu halde her iki taraf pozisyonunu muhafaza edecek. Saat sizde kalsın, benim bildiklerim de bende... Aramızda güven kurulması için biraz vakit geçmeli...”

“Kıza dokunmayacaksın. Kıza dokundun mu...”

“Anlaşılıyor ki kıza dokunmak işleri büsbütün karıştıracak. Hayır dokunmayacağım, daha doğrusu kim olduğunu, bu işe ne münasebetle, nasıl karıştığını bile araştırmayacağım. Buna söz veriyorum.” İlk defa müthiş gülümsemesini kullandı: “Fakat bu söz veriş sizi rahat bırakacağım manasına alınmasın. 50 milyonu önüme ilk ıkanla paylaşmak her zaman adetim değildir. Saati sizden almaya, serveti yalnız başıma ele geçirmeye çalışacağım. Bunu da bilmiş olun.”

Şu b c re bir yumruk yapıştırıp yapıştırmamayı bir an düşündüm. Düşüncemi sezmiş gibi suratını astı. Konuşmanın bittiğini anlatmak isteyerek ayağa kalktı:

“Bir şey i mediniz,” dedi, “soğuk bir şey.”

“Lüzum yok,” diye homurdandım, “her zaman bu kadar sabırlı olmadığımı aklında tut Antonio.”

“Kızmayın canım, sizi tanımıyor değilim. New York şehrinde para b l şmeye mecbur kalacağım bir tek insan var, o da sizsiniz. G le g le Mister Hammer...”

Herif yamandı. Bu görüşmeden neler anladığımı düşünmem lazım geliyordu. Hızlı hızlı yürüdüm, arkamdan seslendi:

“Mova kendisini New York’a bırakmanızı söylemişti. Unutursanız sizi ölünceye kadar affetmez. Malum ya, güzelce kadınların böyle kaprisleri oluyor Mister Hammer...”

Dönüp cüce İtalyanı tepeden tırnağa s zded m. Eminim ki ilk defa olarak yüreği korkudan ürperdi. Bu sefer de ben sııttım.

SEKİZİNCİ KISIM

Adının Safo olmasını isteyen Miss Mova, beni evin önünde bekliyordu. Elbisesini değiştirmiş, bu sefer üzerinde yeşil noktalar bulunan bal sarısı bir rob giymişti. Robun truvakar kolları ve kalkık yakası vardı. Pileli etekleri kalçalarıyla güzel bacaklarını iyice  rtm şti. Beline sardığı kırmızı ipekten bir kuşak kıza İngiliz ressamlarının hayallerinde yaşayan bir harem kadını hali vermekteydi.

Bir  ıplak kadın portresi seyreder gibi iki adım mesafede durup gözlerimi kıttım.

“Ne var?” dedi, “Antonio sizi angaje mi etti? İşi hususi polis hafiyelerine kaldıysa yandı demek.”

“İyi bildiniz,” dedim, “angaje olduk.”

“Parayı peşin alsaydınız.”

“Üstünde büyük para yokmuş. Çek verdi. Bankada karşılığı belki yoktur diyerek fazladan sizi de rehin istedim.”

“Verivermiştir, hiç dinlemez.”

“Evet veriverdi. Haydi buyurun.”

Koluma girdi;

“Durun bakayım,” diye güldü, “kolunuzu filan kırmadı ya...”

“Şimdilik kırmaya lüzum görmedi.”

“Üstüne aldığınız işi beceremezseniz, muhakkak kırar.”

Mova otomobilimi bir anda tatlı kokusuyla doldurmuştu. Derin derin içimi çektim. Kurnaz kurnaz gülerek:

“Bir şey hatırladınız galiba,” dedi, “neymiş bakalım?”

“Safo’nun öpüşünü.”

“Onu hiç unutmayacağınızı biliyordum Mike. Hatırlanan şeyler unutulandır.”

“Öyle mi? Bu ne büyük söz!”

Gene ensemi tuttu. Yaklaşan viraja aldırmadan beni ağzımdan öptü.

“Tatlısın hayvan,” dedi, “bir tuhafısın. Yemeği beraber yesek mi diyorum.”

“Akşam yemeğini.”

“Niçin öğle yemeğini değil?”

“İşim var.”

“Ben hayvanları nasıl da bir görüşte tanırım.”

Sahiden hayvanlık ediyordum ama başka çare de yoktu. Linda erken dönmemi rica etmişti. Yapayalnız, ölüm tehdidi altında beni bekliyordu. Sinirleri bozulmuş olabilir. Hemen gidip haber vermeliyim. Antonio ile mütareke imzaladığımızı, ölüm tehlikesinin şimdilik uzaklaştığını söylemeliyim.

Mova apkın bir hareketle dizini dizime sürüyor, bunu zevk aldığı için değil, alay için yaptığını saklamıyordu. Çok şımarık bir kadın olduğu belliydi. Her istediğini, arzu ettiği anda yaptırmaya alışmış bir kız...

Bir müddet konuşmadan gittik, “Kazancınızı yüzde üç yüz arttırmak...” diye başlayan bir reklam levhasını yeni geçmiştik ki birdenbire sordu:

“Sen bu hafiyelik işinde ne kazanıyorsun bakalım Mike?”

“Ben mi? Eh kazanıyorum.”

“Ne mesela? Ayda bin dolar filan.”

“Evet, işte o kadar...”

“Şuna srnyorum desene ayol.”

“Peki, sen ayda ne kazanıyorsun?”

“Ben hiçbir şey kazanmaya mecbur değilim. Bu sebeple yalnız kuaför masrafım ayda bin dolardan fazla.”

“Antonio, senin neyin?”

“Neyime benziyor?”

“Babana...”

“İşte bunu duysa gözlerini mutlaka oyardı. Aramızda yedi yaş fark var.”

“Yani sen ondan yedi yaş mı büyüksün?”

“Aptal.”

Başını omuzuma koydu, sonra bir sokağın köşesinde birdenbire: “Dur!” dedi.

Yere atladı. Dönüp yanıma geldi. Çenemi tutup yüzüme bir müddet baktı. Gelip geçenlere aldırmadan beni uzun uzun öptü:

“Gideceğin yere kadar üç kişiye ezmezsen demir gibi sinirlerin olduğuna emin olabilirsin,” dedi, “pardon bir saniye!” Uzunca bir numarayı fazla acele etmeden söyletti. “Bunu aklında tutabilirsen her istediğin zaman buluşuruz Mike.” dedi.

Bu kadar güzel bir öpüşten sonra söylenen numaraları akılda tutmak lüzumunu bilmeyecek kadar için acemisi değildim.

Arkasından bir müddet baktım. Nefis kadındı nefis! Böyle arkasından seyrederken verdiği numaraya telefon etmek için karşıdaki otelin holüne nasıl koşmadığıma hala şaşarım.

Bir polis düdüğü aklımı başıma getirdi. Oğlan vaziyeti deminden beri seyretmiş olmalı ki ağzı kulaklarında, “Bas, defol!” diye işaret ediyordu.

Dudaklarımı elimin tersiyle sıvazladım. Üç kişiden birisini müthiş bir manevra ile ezilmekten kurtararak eve doğru koşmaya başladım.

*

Koridora girip kapıyı açık görünce boğazım kuruyuverdi. Eşikte durakladım. Salonda Pat’in muavini Wilson’ın kırmızı ensesi evvela gözüme çarptı. Sonra polis üniformasının ikiye böldüğü cesedi gördüm. “Ceset” diyorum, çünkü Linda kadar canlı bir kadın uyurken de böyle ümitsiz derecede dağınık yatamazdı.

“Wilson, ne var?” diye yavaşça sordum.

Ensesini kaşıyarak döndü. Suratında öfkeden gelen bir aptallık vardı.

“Neredesiniz Mister Hammer,” diye adeta çıkıştı, “asıl ne olduğunu ben size sormalıyım?”

Uyuyan bir hastaya yaklaşır gibi cesedin yanına gittim. Küçük kalibreli bir silahla vurulmuş, dışarıya çok az kan akmıştı. Yüzü balmumundan dökülmüş gibi bembeyaz. Fakat öyle dehşete kapılmış değil. Sakince ölmüş. Uyur gibi derler ya, işte o biçim...

Katil iki keredir, burnumun ucunda adam öldürüyordu. İki keredir bana düpedüz meydan okuyor. Kızın önüne çömeldim. Elini tuttum.

“Meraklanma Linda,” dedim, “hergelenin mutlaka ciğerini sökeceğim, mutlaka...”

Eli bıraktım, divandan aşağıya düştü, bir saat rakkası gibi iki kere sallandı.

Üzerime her zamanki domuzluğum gelmişti.

“Size telefon mu etti Wilson?” diye sordum.

“Evet, kapıyı kurcalamışlar. Korkmuş. Ben önce pek mühimsemedim. Fakat Pat mutlaka birisini yollamamı emretti. O zaman kendim geldim.”

“Kapı açık mıydı?”

“Elbette.”

“Kapıcı bir şey görmemiş mi?”

“Hayır. Bir aralık garaja kadar gitmiş. Birisi telefonla garaja uğramasını söylemiş.”

“Girip çıkan bir yabancı tespit edilemedi mi?”

“Karşıdaki köşede gazete satan bir oğlan uzun boylu esmer birinden bahsediyor. Fakat o kadar mühim ki...”

“Uzun boylu, esmer.” böyle söyleyerek etrafa baktım: “Buralarını sen karıştırmadın ya?”

“Hayır, böyle buldum. Katil araştırmış.”

“Biliyorum. Namussuzun ne aradığı malum...”

“Ne arıyor?”

Mutfağa gittim. Dolaptan viski şişesiyle iki bardak aldım. Bardaklara dörder parmak viski koydum. Birisini Wilson’a verdim. Yan odaya geçip karşılıklı oturduk. Birdenbire sordum:

“Bir saat meselesi var Wilson, elbette biliyorsun.”

Pat’in muavini gözlerini yorgun ve tembel kırıştırdı, içeride katili henüz yakalanmamış taze bir ceset varken bu çekirdekten yetişme polisler saat meselesine filan pek aldırmazlar. Wilson çekirdekten yetişme polislerdendi. Son birkaç sene içinde kendisini göstermiş, bir arkadaşının vurulması üzerine iki mühim gangster çetesini kendi gayretiyle temizleyerek Cinayet Masası

Şef Muavinliğine kadar yükselmişti. Pat kendisinden çok memnundu. Ben ilk görüşte bu oğlanı bir ağır traktöre benzetmiştim. Traktöre, traktör şoförüne değil.

“Ne saati?” diye aklı başka yerde olarak sordu.

“Bir saat aranıyor. Bütün işler gelip bir saate düğümleniyor. Muhbiri sadıklarımızdan buna dair bir rapor almadınız mı?”

“Vallahi bilmem. Hatırlamıyorum. Belki de Misler Pat Chambers...”

“Hiç olur mu canım, Pat’in haberi olsa sana söylemez mi?”

“Orası da doğru... Peki bu kızı burada saat uğruna mı öldürdüler Mister Hammer?”

“Saat uğruna denebilir.”

“Peki, bu kız kimin nesi?”

“Bu mu, bu kız Alfieri’nin sevgilisi.”

“Su halde bunu da Antonio çetesi temizledi?”

Antonio gözümün önüne geldi. Bu kadar yanılmış olamazdım. Antonio benimle mütareke akdederken samimiydi. Bir yerden bir haber bekliyor gibi bir hali vardı. O haber her ne ise vaziyeti bir kere de ondan sonra hesaplayacak, kendisine yeni bir hareket hattı çizecekti.

Birdenbire Carlo’yu hatırladım ve şimdiye kadar bu hergeleyi niçin aklıma getirmediğime şaşıtım. Antonio, Linda adında kimseyi tanımadığını ileri sürerken belki de yalan söylememişti. Belki de çete namına telefon eden Carlo’dur. Belkisi fazla. Mutlaka o namussuzdur. Benim Linda ile konuştuğumu, kızın bana saati verdiğini bir o herif biliyor. Şu halde telefonda konuşan o! Baktı ki kız buraya yerleşti, yani uydurma tehdidin sökmediğini görünce bizzat harekete geçti. Kızın yüzünde dehşet izi olmaması da bundan. Kapıyı açtırmıştır. Kapıyı kolayca açtırabilecek yalnız o var.

El yordamıyla viski şişesini arayıp buldum. Bardağıma yeniden içki koydum, bir yudumda içtim.

“İyi ama kız Pat’e niçin telefon etti?”

Biraz düşündükten sonra bunu şöyle izah ettim: “Carlo geldi. Kız hiçbir şeyden şüphelenmediği için benimle kararlaştırdıklarını itoğluite anlattı. Herif dışarıya çıkmış, bir yerden telefon etmiştir. Kızı dehşete düşürmüştür, Pat’e telefon etmek zorunda bırakmıştır. Yahut da kızı temizledikten sonra kendisi sesini değiştirerek konuştu.”

Wilson’ı şüphelendirmemek için değersiz bir şeyden bahseder gibi sordum:

“Carlo adında birini tanıyor musunuz?”

“Carlo adında birini mi? Nasıl bir herif, ne iş görür?”

“Bu herif Alfieri’nin batakhanesinde şef garsonluk yapardı. Al’in en güvendiği adam.”

“Tanımaz mıyım? Al’le beraber ortadan kaybolmuş. Hele herifi savcılıkta temizlediklerinden bu yana harıl harıl arıyoruz. Eğer New York’taysa mutlaka ele geçireceğiz! Ne olmuş?”

“New York’ta olduğuna eminim Wilson, hiç değil dün buradaydı, galiba bugün de burada olduğuna dair bir delil mevcut.”

“O halde... Yani bu işlerle doğrudan doğruya ilişkisi mi var demek istiyorsunuz?”

“Bilinmez ki. Malumatına usul dairesinde müracaat etmek pek de fena olmaz sanırım. Hele vakit kaybetmeden ele geçirirsen.”

Wilson’ın durgun bakışlarından Pat’i hatırlatan bir şüphe geçti. Bizim Pat’in muavinine dersini iyi vermiş olduğu anlaşılıyor. Bu Wilson da kendilerine ait bir avı ellerinden alacağımdan şüphelenmeye başlamış. Hem de bunun için ne kadar kati bir metotla hareket ettiğinden de haberi var.

Wilson ensesini kaşıdı, gözlerini benden kaçırıp biraz somurtarak:

“Ele geçirmek kolay sanırım,” dedi, “birkaç yere tembih etmiştim. Kimsenin şüphe etmediği birkaç endikatörümüz var. İster-seniz beraber çıkalım. Mister Hammer, belki herifin nereye saklandığı keşfedilmiştir.”

“Olur. Siz kızın öldürüldüğünü Pat’e bildirdiniz mi?”

“Hayır, önce sizi bulmaya çalışacaktım. Tam o sırada geldiniz.”

“Öyleyse siz müdüriyete telefon edin. Endikatörlerle görüşmeye bu kılıkta mı gideceksiniz?”

“Yok canım. Eve uğrayıp değişeceğim.”

“Öyleyse nerede buluşalım?”

Wilson’ın evine yakın küçük bir meyhane de buluşmayı kararlaştırdık. Telefon ettikten sonra çıkıp gitti.

*

Üçüncü dört parmak viskiyi çektim. Sarhoşluk bir öfke nöbeti halinde her tarafımı, bilhassa beynimi sarıyordu. Sağ elimin başparmağı mütemadiyen karıncalanıyor, bu da beni kalp hastalarının sıkışma nöbetleri esnasında duydukları acı tıkanıklık kadar rahatsız ediyordu. Carlo’nun karnına üst üste iki kurşun yerleştirmek... İşte duyduğum azabın biricik ilacı bu! Sadece Carlo’nun değil, Antonio’nun, Antonio’yu bekleyen ölü gözlü heriflerin, New York şehrindeki bütün haydut alayının... Kadınli erkekli bütün hergelelerin... “Ciğerini sökeceğim Linda. Hepsinin ciğerlerini. Hiç merak etme benim zavallı kızım! Bak göreceksin...”

Cesede bakmamaya çalışarak çekmelerden birini açıp bir küçük mukavva kutu çıkardım. Melun ecel saatini bunun içine koydum. İşin artık şakaya tahammülü kalmamıştı. Saati ele geçirir geçirmez beni de tepeleyeceklerdi. Bundan sonra bu boğuşmanın tereddüt edecek tarafı kalmıyordu, kim kimi daha evvel haklarsa...

Kutuyu kağıda sardım. Etrafını yapıştırdım. Üstüne kendi posta kutumun numarasını yapıştırdım. Bu işi bitirdiğim zaman polis otomobilinin canavar düdüğü de sokağı doldurdu. Cinayetin benim evimde işlendiğini haber alınca Pat bizzat gelmişti.

Asık suratla fakat acıyan bir sesle:

“Gene burada neler oluyor Mike?” diye sordu.

“Bilmez gibi,” diye çıkıştım, “beni bir gece tatlı uykumdan uyan-dırınca neler olabileceğini sanki bilmiyor musun?”

“Kim bu kız?”

“Kim olursa olsun. Artık ehemmiyeti kalmadı. Morgun herhangi bir masasında birkaç gece misafir olacak herhangi bir ceset.”

“Kim, niçin öldürölüyor? Burada ne işi var?”

Yüzüne dikkatle baktım. Bilmezden gelerek numara yapıyordu. Bir kenara çektim:

“Saat işinden haberin var mı senin?” diye sordum.

Bu sefer gözlerini kırıpıştırarak yüreğimi okumaya çalışmak ona düştü:

“Saat işi mi?” diye ihtiyatla sordu, “Nasıl saat? Numara etmiyorum Mike...”

Sahiden hiçbir şey bilmiyordu. Pat’ın bütün bilmediklerini ona öğretmek için insanın bin yıl ömrü olmalı.

“Yani,” dedim, “cinayet saatinden. Sana buradan telefon etmişler. Ben tembihlemiştim.”

“Telefonu Wilson almış. Bana sonra söyledi. Sen bu saatten bahsetmedin Mike, gene benden bir şeyler saklıyorsun.”

“Hiçbir şey saklamıyorum. İspat ister misin? Buyur! Carlo adında bir herif var.”

“Carlo mu? Neci?”

Kısaca anlattım. Bir taraftan beni dinliyor, bir taraftan bu adın münasebetini kavramaya çalışıyordu. Ben sözlerimi bitirince Wilson’ın dediklerini tekrarladı. Herifi arıyorlarmış.

“Aranıyor evet.” dedi.

Sonra duraklayarak sordu:

“Bana bakar mısın Mike, sen sabah sabah sakın sarhoş olmayasın?”

“İyi bildin Pat,” diye kederle güldüm, “fitil gibiyim aslanım, fitil gibi...”

İş bittikten sonra kapıyı çekerek defolmasını söyleyip yürüdüm.

Otomobile atladım. Arabaya Mova'nın kullandığı meşhur koku sinmişti. Kadını tamamıyla unuttuğumun şaşırarak farkına vardım. Bu kızıl saçlı afet de birdenbire önüme nereden çıkmıştı? Gözlerini bir an görür gibi oldum. Bunlar su katılmamış katil gözleriydi. Kaç zamandır yakamı bırakmayan pis talihimi yüreğim kabarak hatırladım. Her hadisenin sonunda bir kadın ölüyordu. Güzel bir kadın, benim elimle ölüyor. Bu artık adet haline geldi. Adet haline geldi ama artık kadın öldürmek azabını taşıyacak takat kalmadı.

Cehennem gibi yanan New York öğlesinin yumuşak asfaltına hınçla tükürdüm. Dirseğimle koltuk altımdaki silahın aynı zamanda dost ve düşman katılığını yokladım. Bir sigara yakarak arabayı sürdüm.

İlk rastladığım postanede kutuyu taahhütlü olarak postaya verdim. Benim gidip alacağım zamana kadar numarasını ancak benim bildiğim posta kutusunda oturup beni bekleyecekti.

*

Wilson fazla gecikmedi. Sivil elbisesiyle izinli çıkmış bir aylıklı askere benzemişti. Büsbütün aptal, büsbütün vurdumduymaz bir hali vardı.

Pat'in bizzat geldiğini duyunca memnun oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Çekin bakalım Harlem'e doğru." dedi. "Yolda bir iki yere uğrayacağız. Siz iz sorarsınız. Beni oralarda tanıyan çoktur Mister Hammer."

"Ne soracağım?"

"Uzun boylu esmer güzelin adresini öğrendiniz mi?" diyeceksiniz. Bir başkasını gönderirsem diye heriflerle böyle kararlaştırdık. Mamafih ben düşündüm Mister Hammer, bu Carlo, Alfieri'nin adamı olduğuna göre, biz acaba doğrudan doğruya Antonio denilen haydudun üzerine mi çullanmalıydık?"

"Polisler için düşünmek iyi netice vermez," diye homurdandım, "tabii bunu sizin için söylemedim Wilson, bunu bir polis romanında okumuştum da, şimdi öylece hatırladım."

“Polis romanlarını ben de severim! Ne çare ki insan okumaya vakit bulamıyor. Benim uykum gelir doğrusu, iki sahife okuyunca sızar kalırım.”

Wilson rahatça içini çekti. Ben öfkeyle gaza bastım. 5. Cadde’yi takiben ilerledik, Central Park’ın sonunda 113. Sokak’ta bir meyhaneye uğradık. Wilson pek görünmedi. Ben tezgahtara öğrendiğim parolalı suali sordum. Herif beni tepeden tırnağa süzdü, suratını asarak etrafı bir kolladı:

“Yok!” dedi.

Lenox Caddesi’ne geçtik. Harlem’in içine, 300 bin kişilik nüfusuyla dünyanın en büyük zenci şehri sayılan sefalet dünyasına daldık. Buraya ne vakit yolum düşse bir çeşit can sıkıntısı, bir çeşit öfke duyarım. Hususi hafife büromu açtığım ilk aylarda -epeyce fakir sayıldığım yoksulluk zamanlarımda- burada bir iki iş kovaladım. Sefaletini yakından gördüm. Bu cenabet New York’un birçok beyaz mahallelerinde de sefalet vardır. Fakat buradaki sefaletin derinliği, milyonlarca New Yorklunun azametiyle iftihar ettiği gökdelenlerinden birkaç misli fazla.

Wilson gittikçe somurtuyor, Carlo’nun izini kaç gündür yakalayamadığı için adeta mesleğinden utanıyordu. 160. Cadde’den sola saparak St. Nicholas Caddesi’nden yukarıya doğru çıktık.

Ben bir meyhaneye daha uğradım. Bundan sonra Wilson bir elbise boyacısı dükkanına başvurdu. Geri döndüğü zaman yüzündeki aç av köpeği hali değişmiş, koku almış bir pantere benzemmişti.

“Doğru Morris Park’a çekeceğiz Mister Hammer,” dedi, “parkın etrafını yavaş yavaş dolaşacağız.”

Dediğini yaptım. 122. Sokak’ın başında orta yaşlı, gözleri kör bir gazete satıcısı duruyordu. Wilson:

“Tamam,” dedi, “işte Phil’i yakaladık. Lütfen bir kere de aynı suali buna da sorar mısınız Mister Hammer? Fakat şu anda kaç kişinin hesabına çalıştığı pek belli değildir. Gazete alır gibi yapalım.”

Canımın sıkıntısı fena halde arttığı halde hatırını kırmadım. Köre yaklaştım; bir gazete aldım. Herif el yordamıyla paranın üstünü verirken suali sordum. Siyah gözlüklerini bir an gözlerime dikti. Mahpushanelerde alışılmış bir usulle dudaklarını hiç kıpırdatmadan konuştu:

“Öğrendim, Lenox’tan 140. Sokak’a sap, deniz vasıtalarına benzinen veren istasyonu göreceksin. Oraya sor.”

“Gece, gündüz bilirler mi?”

“Gece, gündüz.”

“Eyvallah...”

“Sağ ol!”

Gazetede bir şey arar gibi otomobile döndüm. Adresi Wilson’a söyledim. Gözlerini kısarak ileriye doğru bir müddet baktı.

“Nereden çıkar bu hergeleler,” diye homurdandı, “ben buralarda kırk sené vazife gördüm. Böyle bir benzinci tespit edemedim. Hele bakalım yeni yetişenlerden mi, eskilerden mi?”

Lenox Caddesi’ni yukarı doğru çıktık. 140. Sokak’a saptık. Sokağın nihayetinde, Harlem Nehri’nin kenarında benzinci göründü.

Wilson’a sordum:

“Sen mi gidersin, ben mi gideyim?”

“En iyisi senin gitmen. Herif belki beni tanır.”

Otomobili köşede durdurdum. Benzin istasyonuna doğru yürüdüm. Öğle sıcağı epeyce bindirmiş, taşı toprağı cayır cayır yakmaya başlamıştı. Nehirde in cin yoktu. Depodaki herif kollarını masaya dayamış, başını da bunların üstüne koyup uykuya dalmış, içeri girdim, yanına yaklaştım, hala horluyor.

Omuzuna dokundum. Kafasını kaldırıncâ hazırladığım on dolarlık banknotu burnuna dayadım. Evvelâ benzin almak istediğimi zannetti. İskelede sandal, motor filan göremeyince şaştı:

“Al şunu,” dedim, “sok cebine. Carlo’yu görmek istiyorum.”

“Carlo’yu mu? Burada Carlo filan yok.”

“Başkalarına yok ama bana var. Geleceğimi biliyor.”

“Kimin tarafından geliyorsunuz?”

Tereddüdün sırası değildi. Ne olursa olsun bir cevap bulup vermek lazımdı:

“Linda tarafından,” dedim, “Linda Perkins...”

Yüzüme şüpheyle bir müddet baktı. Bir müddet ensesini kaşdı:

“Yanında kimse var mı?” diye sordu.

“Bir arkadaş daha var ama burada lüzumsuz yere vakit geçiriyoruz. Carlo içerler ahababım. Senin de hakkında hayırlı olmaz.”

“Linda diye bir laf etti galiba... Carlo bulunduğu yerin bilinmesini istemiyor da, ondan soruyorum, yoksa benim ne üzerime vazife...”

“Peki nerede kendisi?”

Herif dışarıya çıktı. Etrafa şüpheli şüpheli bakındı. Tehlike sezinlememiş olacak ki şiddetli öğle güneşinin altında hafif bir sisle adeta tüten Harlem şehrinde bir yeri gösterdi:

“Nah, Carlo oradaki layterde* uyuyor”

“Layter de mi?”

“Ne sandın. Benzin layterinde.”

Gösterdiği layter pis kırmızı teknesiyle biraz ileride, bir büyük balık leşi gibi duruyordu. Carlo saklanacak yeri iyi seçmişti. Herifi şeytan bile arasa bulamaz. New York’un her tarafını dolaşan üç ayrı nehrin ve sayısız kanalların üzerinde on binlerce harap tekne durur. Hepsini araştırmak lazım gelse Carlo saklandığı layterde rahatça ihtiyarlar da, gene ele geçmez.

Otomobilden bizi gözetlemekte olan Wilson’a işaret ettim.

Yanımıza geldi:

“Bizim Carlo buradaymış,” dedim, “bizi bekliyormuş.”

“Nerede?” diye sordu.

* Bir çeşit sarnıçlı tekne. Her çeşit mayi taşınır.

“Şuradaki layterde.”

“Peki, bir kayık bulalım da gidelim.”

Herifin yüzüne baktım.

“Benden paso,” dedi, “bu sıcakta kürek çekemem. Hem burası da yalnız. Siz isterseniz şu eski botla gidin. İsterseniz seslenelim gelsin.”

Ben:

“Lüzum yok,” diye atıldım, “gideriz daha iyi. Yiyeceğini sen mi götürürsün, yoksa kendisi karaya mı çıkar?”

“Geceyse kendisi çıkar, gündüzse biz götürürüz.”

“İyi. Pekala!”

Wilson’a göz kırptım. Sahile doğru yürüdük. Eski bot iki kişiyi zor taşır, külüstür bir şeydi. Hele bu iki kişi seksener kiloluk olursa...

Wilson küreklere yapıştı. Tekneye yaklaşırken:

“Yavaş ol,” dedim, “herifi beyhude pirelendirmeyelim, belki üzerinde silah da vardır.”

“Silah mı? Gebertirim.”

“Gebertmek marifet değil. Bize konuşması lazım.”

Laytere sessiz sedasız yaklaştık. Evvela ben çıktım, Wilson botun başındaki halkaya bağlı ipin ucunu uzattı. Bir yere düğümledim. Elimi uzatıp çıkmasına yardım ettim.

Layter, her tarafı sacdan yapılmış gayet eski bir gemiydi. Sacların boyları çoktan sıyrılmış, hepsini kalın pas tabakaları kaplamıştı. Makinesinin işlediğini iddia etmek budalalık olurdu. Bu tekne senelerce suyun dibinde kaldıktan sonra vinç kuvvetiyle çıkarılmış bir leşe benziyordu.

Küçük kaptan köşkünün açık kapısı orada kimsenin bulunmadığını göstermekteydi. Carlo denilen haydut olsa olsa sarnıç ambarlardan birisinde uyuyordu.

Wilson’la bakışarak bu fikirde mutabık kaldık. Ben tabancamı çıkardım. Arkadaşım da aynı işi yaptı.

Sürmeli kapağı açık duran birinci bölmeye gürültü etmeden yaklaştık, aşağıyı dinledik. Hiçbir şey duyamayınca ben:

“İnelim,” diye fısıldadım, “daha iyisi sen burada nöbette kal, ben bir bakayım, ne olur ne olmaz.”

“Herif silahlıdır ha Mister Hammer, aman dikkat edin. Bunlar saklandıkları inde bastırılınca tehlikelidirler.”

“Meraklanma!”

Sarnıcın duvarına yapışık demirlerden inebilmek için arkamı dönmek lazım geliyordu. Sağında tabanca bulunduğundan yalnız sol elimi kullanabiliyordum. Wilson yukarıdan kolladığı için tehlike mevcut olamazdı.

Dimdik merdivenin tam orta yerine gelmiştim ki Wilson can acısıyla boğuk bir feryat kopardı. Aynı anda arkamda bir ses:

“Kıpırdama,” diye bağırdı, “kılını oynatırsan kalbura çeviririm. Elimdeki mitralyözdür.”

Öylece durdum. Herif silahın namlusunu bel kemiğime dayadı:

“At elindekini,” diye haykırdı, “at bitiyorsun!”

Attım. Tabancam sarnıcın dibine sert bir maden sesiyle düştü. Herif:

“İn bakalım aşağıya kabadayı,” dedi, “in de kimsin, nesin, burada işin ne anlayalım.”

Tabancamı bir tekmede kenara fırlattığını anladım. Biraz geri çekilmişti. Sarnıcın zeminine ayak bastım. Haydut emretti.

“Sola dön, duvara kadar git, ellerini duvara daya, bacaklarını mümkün olduğu kadar geriye al.”

Dediklerini tamamıyla yerine getirdim. Bir taraftan da Wilson’ın başına neler geldiğini düşünüyordum. Herif, duruşumun muvazenesizliğinden istifade ederek üzerimi alışık bir hareketle aradı.

“Demek şu külüstürden başka silahın yokmuş,” diye güldü, “pekala! Şimdi yüzünü görelim.”

Döndüm.

Karşımdaki herif Carlo değildi. Ondan daha ufak tefek, fakat daha sinirli bir başkası. Sarnıcın alaca karanlığında gözlerinin parıltısını kim görse keyif için adam öldüren cinsten bir hergele olduğunu derhal anlar.

Sırıttı. Sırıttınca önden iki dişinin noksan olduğunu fark ettim.

“Şu mesele,” dedi, “demek yabancı değilmişsin, meşhur başıbozuk polislerden Mister Mike Hammer... Bir de sana ‘açıkgöz’ derler. Andavallının biriymişsin. Sakın efelenmeye kalkma. Hiç şakam yoktur. Bir kilo kurşunu karnına doldururum da mide fesadına uğrarsın.” Yukarıya seslendi: “Hey Harry!”

Yukarıdan birisi:

“Ne var?” diye sordu.

“Tamam mı?”

“Tamam!”

“Buraşı da tamam! Buradaki kimmiş bil bakalım!”

“Kimmiş?”

“Mister Mike Hammer... Hani şu bir meşhur hususi hafiye vardı ya, gazeteler yazıp durur.”

“Bildim, ne yapıyor?”

“Ne yapabilir, aval aval suratıma bakıyor. Seninki kim?”

“Benimki de yabancı sayılmaz. Eskiden buralarda bir merkez memuru Wilson vardı, işte o.”

“Şu halde kimsenin kimseye hakkı geçmedi, bir resmisinden, bir hususisinden enseledik. Ulan şu bizim reis yaman vesselam, bizim reis yamanın yamanı... Bir taşla iki kuş vurmak diye ben işte buna derim.”

Ben dayanamadım, dişsiz herife:

“Sizin reis kim kocakarı,” dedim, “Carlo denilen maskara mı? Şef garson eskileri ne zamandan beri gang işletiyor?”

“Carlo mu? Carlo’yu da nereden uydurdun pis hafiye! Sen galiba Antonio’nun adını hiç duymadın!”

Şiddetle düşünmeye başladım. Carlo’nun peşine beyhude yere takıldığımız meydana çıkıyordu. İşin başından beri Antonio’ya lüzumlu değeri vermemekle hata etmişim. Herif açıktan açığa dövüştüğü için olmalı, bana arka tarafta bir başkasını, büsbütün meçhul birini aramak lazım gibi gelmişti. Halbuki bu kanlı işlerde ekseriya büyük dalavereler dönmüyordu.

Harry yukarıdan seslendi:

“Ben bunu ikinci bölmeye atıyorum Alberto!”

“Dikkat et, o herifte oyun çoktur, karnındakini öğrenmeden bertirsen reis kızar!”

“Meraklanma oğlum, herif mışıl mışıl uyuyor. Ensesine bir indim, bitti.”

“Ben senin enseye nasıl indiğini bilirim, at gitsin keratayı, at da sonra buraya gel.”

Sarnıcın içi fırın gibi sıcaktı. Öylesine terlemiştim ki, kımıldadıkça gömleğim ıslak ıslak derime yapışıyordu.

Yukarıda ağır bir şeyin yerde sürüklenmesinden çıkan ses duyuldu. Sonra bu ağır şey derince bir yere yuvarlandı. Gıcırtilı bir kapak örtüldü. Adımlar üzerimizden geçerek bulunduğumuz bölmenin deliğine geldi. Önce iki kundura, sonra mum gibi ütülü bir pantolon, daha sonra beyaz gömleğiyle Harry denilen haydut göründü.

Alberto:

“Şu köşede bebek oyuncağı olacak,” dedi, “al da unutmayalım, oyun çıkarmaya kalkmasın!”

“Oyun çıkarmak mı?” Harry beni sıkı bir koyunu nefretle seyreden bir kasap gibi gözden geçirdi: “Birazdan eline atom topu versen kullanamaz hale gelecek,” diye sırttı, “birazdan hesabı tamamdır.”

“Neden böyle söylüyorsun azizim, belki bizi uğraştırmaz. Belki istediğimizi verir de, patronun buraya kadar gelmesine hacet bırakmaz. Malum ya bizim patron iyidir, kendisine karşı gelinmedi mi merhamet eder. ‘Defedin gitsin, bir daha da gözüme görünmesin, ayaklarımın arasında dolaşmasın’ der de, bu cenabete canını bağışlar.”

“Haklısın.”

Harry tabancamı yerden aldı. Deliğin ışığında bir kere parlattı.

“Buymuş demek,” diye güldü, “koca Antonio çetesine bu yavru bu silahla karşı çıkıyor. Bu dünyada akıllı adam mı ararsın. Hepsi New York’a toplanmış da hususi hafiye kesilmiş... Üstünü aradın mı? Bunlar bazen çoraplarının konçlarına küçük bıçaklar sokarlarmış. Kollarının içine lastiklerle mini mini tabancalar sarkıtırlarmış.”

“Yok canım!”

“Elbette. Bunlar hep Sherlock Holmes kitapları okurlar. Orada işler böyle döner.”

“Haberim yok. İstersen bir daha arayalım.”

“Fena olmaz. Ver şu mitralyözü.”

Küçük mitralyözü bu sefer Harry aldı. Dişsiz herif yanıma yaklaştı. Ben üstümü arayacak zannettim. Tam ağzımın ortasını apansız bir yumruk indirdi. Boş bulundum, kafam arkadaki saca çarparak boş bir tahta kutu sesi çıkardı. Gözlerimden ateş fışkırdı. Aynı anda kasıklarına bir tekme yiyerek iki büklüm yere çöktüm. Haydut:

“Kocakarı ha,” diye pis pis gülüyordu, “kocakarı öyle mi? Al sana bir kocakarı şakası...”

Tekmeler her tarafıma, bilhassa boş böğrüme iniyordu. Herifin sesini bir müddet daha duydum:

“Çorabının koncuna hançer saklarsın değil mi? Bu akılla bir de ‘kocakarı’ diyor. Nasılmış kocakarı, nasılmış...”

Kendimi nihayet kaybettim.

DOKUZUNCU KISIM

Ter içinde bayılmıştım, gene ter içinde kendime geldim. Bayılırken gözlerimi örten pis karanlık olduğu gibi duruyordu. Sadece vücudumu saran ter şekil değiştirmiş, maddi ıstırap haline gelmişti. Her tarafım sızlıyordu. Buna sızlamak denmez, her tarafım ağır ağır, inatla törpülenen bir açık yara gibi acıyor.

Gözlerimi karanlığa alıştırmak istedim. İçinde bulunduğum karanlık göz alıştıracak cinsten değildi. Kokmuş yiyecekler, kurtlanmış etler dolu ve aylardır kapıları pencereleri açılmamış bir ardiye de ancak böyle olurdu. Her nefes alışı ciğerlerime sanki kalın makine yağı giriyor, en ince damarlara kadar, bunları çatlatmış gibi dolduruyordu.

Elimi yüzümde gezdirdim. Üst dudağım yarılmış, kan ağzımda pıhtılaşmıştı. Bu kadarcık bir hareket bile can acısıyla inleme-kafi geldi. Değil elimi kaldıracak, gözlerimi kırpacak takatim kalmamıştı. Alberto denilen dişsiz haydut az kalsın tekmeyle hesabımı görüyordu. Bir eski layterin bir bölmesinde, Alberto isimli meçhul bir haydut tarafından temizlenmek Mike için hazine bir akıbet olacaktı. Bunu düşünür düşünmez, harap vücudumu tarifsiz bir öfke kapladı. Sızıya mızıya aldırmadan bir kere davrandım. İlk akıllı hareketim elimi cebime atıp sigara paketini aramak oldu. Herifler üstümü boşaltmışlar, her şeyi almışlardı. Zorla yarı doğrudum, arkama dayanarak oturdum. Başım dönüyor, dilim paslı layter sacı gibi damağımı sıyrıyordu.

“Ulan Antonio, ulan namussuz! Alacağın olsun! Yakamı buradan kurtarırsam kendini bitmiş bil!” diye homurdandım. Ekseriya başıma geldiği gibi öfkelenmek bana yarıyor, zihnimi çalıştırıyordu. Antonio çetesinin müthiş kudreti bir kere daha meydana çıkmıştı. Herif adeta devlet içinde devlet. Bu sabah villasının bahçesinde, Mösyö Verdoux’ya benzeyen haliyle beni ne kolay aldattı. Bu kadar kudreti yoktan var edip senelerce kullanabilmesi için namussuzun elbette birtakım meziyetleri olmalı. Bunların en başında insanları kolayca aldatma kabiliyeti geliyor.

Benim gibi bir herif, haydutlarla bunca yıl haşır neşir olmuş bir pişkin herifi kafese koyması sahiden kolay değil. Nasıl da budala gibi kandım. Saate verilen ehemmiyeti nasıl da küçümsedim. Bir tarafta kan gövdeyi götürürken benim işi ehemmiyete almayışım budalalığın en alası olmadı mı?

Kafamın içinde beynim fırıl fırıl dönüyor, vites değiştiren otomobil motoru gibi bir dişliden çıkıp bir başka dişliye takılıyordu. Aca-ba beni salaklaştıran o ne olduğu belirsiz kırmızı saçlı orospunun birdenbire önüme çıkması mı? Bu bizim işte kadınlardan çekinmek birinci şart. Bu şartı ne zaman ihmal etsem başım belaya girmişti. Başım belaya girmişti ama, insanların başını belaya sokan kadınların hepsi de ya güzellikleriyle, yahut bir başka hususiyetleriyle emsalsiz mahluklar... Böyle olmasalar erkek milleti hiç şaşırır mı? Aklını kaybeder, “Kotra Villası”nda rahatça oturan haydudu bırakıp layter leşlerinde belasını arar mı? Nasıl oldu da herifin yakasını resmen toparlamadım, ayağımın altına alıp bildiklerini bül-bül gibi söyletmedim. O haydut sürüsünü o kızıl saçlı kahpeyle beraber kurşundan geçirip işini bitirsene hey avanak!.. Hey...

“Heyy!”

Yukarıdan gelen sese kulak vererek geçmiş fırsatlar için ağlamaktan vazgeçtim.

Yukarıdaki ses tekrar:

“Heyy!” diye bağırdı.

Manasız bir ümitle imdat gelmiş olması ihtimalini düşündüm. Ayıldığımdan beri ilk defa biçare Wilson’ı hatırladım. New York’un en dangalak polisini yanıma alıp yola çıkmama ayrıca güldüm. Hiç dangalak olmasa peşime takılır da kafasını kırdırır mı?

Üzerimdeki kapak gıcırtilarla biraz aralandı. Sarnıcın içinde çeklik meç inceliğinde bir güneş ışığı çaktı. Bu ışıkla kamaşan gözlerimi kırıştırdım.

Aynı ses:

“Mike,” diye homurdandı, “ayıldın mı, yoksa gelip ayıltayım mı?”

Sesin arada sırada ıslıklaşmasından, konuşan herifin iki ön dişi noksan haydut olduğu anlaşıyordu.

“Ayıldım.” diye cevap verdim.

“İyi! Şimdi beni dinle Mike! Reisten emir aldık yavrum, reisten telefon geldi.”

“Neymiş?”

“Beni üzme yavrum Mike, beni üzmeden saati uçlarırsan hakkında hayırlı olur.”

“Ne saati? Üzerimde kürdan bırakmamışsınız.”

“Bu saat başka saat! Bu saati sen Linda denilen karıdan almışsın.”

“Ben saat filan almadım.”

“Almışsın yavrum. Belki de unuttun. Ayıp değil. Unutmak insana mahsus. Hele biraz düşün. Bir iyi düşün de sonunda mahcup olma!”

“Bende saat filan yok. Olsa da senin gibi kopuğa vermem. Antonio gelsin de görüşelim.”

“Reis mi? Buraya mı gelecek? Belli bir şey, sen aklını henüz başına devşirmemişsin benim tosun yavrum, bizim reis böyle yerlere tenezzül edip gelir mi? Çık saati! Saati uzatıver.”

“Üstümü aradınız ya! Saatin üzerimde olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum tabii! Benimki lafın gelişi! Sen saatin yerini söyleyeceksin. Biz gidip alıvereceğiz. Olursa bu kadar olur canım! Emrin başüstüne! Sen hiç yorulmayacaksın.”

“Sonra?”

“Sonrasını biz bilmeyiz, patron bilir. Sonrası var mı zaten bu dünyanın oğlum Mike, bu dünyanın sonu layter sarnıcı değil mi?”

Pis pis güldü. Öfkeden kudurarak ayağa kalktım. Meğer beni gözetliyormuş.

“Merdivene yanaştın mı kurşunu dizkapağına yerleştiririm,” diye ihtar etti, “kurşun dizkapağını tekmiil parçalar. Şimdiye

kadar süründüğün yetmemiş gibi bir de sahiden sürünürsün, yılan gibi sürünürsün Mike oğlum... Çingiraklı yılan gibi sürünürsün.”

İntikam alır gibi:

“Saat yok!” dedim.

“Yalana bak,” diyerek büsbütün keyiflendi, “yalan duydum ama böylesini hiç duymadım. Sipsivri bir yalan. Erkek kısmına yalan yaraşır mı yavrum, yalan karı işi. Saatin yerini bildir. Nasıl olsa bildireceksin. Oynaya oynaya bildireceksin. Üstüne üstelik yalvaracaksın da...”

Kendimi tutamadım, ana avrat küfre başladım.

“Bunlar ne nağmeler Mike oğlum,” diye zevkten bayılır gibi oldu, “kötü söz, kalp akçe gibidir tosun, döner dolaşır sahibini bulur. Bak ben kızıyor muyum? Sen bilirsin. İşte benden günah gitti. Birazdan böğürmeye başlamazsan ben de sana ‘yiğit herif’ derim. Lakin birazdan böğürmeye başlamamalı!”

Gene dayanılmaz bir sigara arzusu duydum. Çaresizlik içinde yere çöktüm. Ben bu haydutların her cinsini iyi tanıyordum. Bu kadar keyif, bu kadar alay müthiş bir şeyin, kati neticeli bir şeyin hazırlandığına delaletti. Halbuki haydutların böyle ayak takımı kısmında fikir icadı pek bulunmaz. Bunların bildikleri iki tane işkence şekli vardır: birisi dövmek, öteki öldürmek. Hakikatte her ikisi de işkence edilenin bayılmasına, yahut ölmesine, kısacası bir şey duymaz olmasına gider. Birdenbire aklıma bir başka macerada rastladığım Nazi doktoru geldi. İşkenceyi bir ince zanaat haline getirmiş korkunç namussuz! Karşımdakiler de Avrupa’dan buraya kapağı atmış heriflerdi. Ekserisi Nazilerin işkence mektebinden yetişme hergeleler. Yukarıdan konuşanın adı da Alberto! Şu halde Hitler’in çetesinde değilse bile Mussolini’nin ahırında terbiye almış biri olacak.

İlk defa korku damarlarıma yayıldı. Oradan sivri uçlu bir bıçak gibi gelip yüreğime saplandı. Beni asıl korkutan taraf hazırlanan ve müthiş olduğuna şüphe edilmeyen işkence değildi. Bu işken-

cenin insanlar tarafından yapılmaması ihtimaliydi. Şimdi artık bir tek şey arzu ediyordum. Birisi elinde mitralyözle karşıma çık-sın, ben onun üstüne atlayayım, ne olacaksa bildiğimiz şekilde olsun. Eğer hiçbiri meydana çıkmazsa işte o zaman iş berbat!

Ayaklarımı topladım. Can havliyle ellerimin üstüne geldim. Emekleyerek sarnıcın her tarafını ilk defa dolaştım. Elime ne olursa olsun bir müdafaa vasıtası geçirmek istiyordum. Bir müdafaa vasıtası... Yahut herhangi bir delik, kurtuluşa yarayacak herhangi bir şey!

Bütün ümitsiz aramalarım fayda vermedi. Sarnıcın içi tamtakırdı. Tekrar eski yerime doğru sürünürken garip bir koku ile beraber belli belirsiz bir ıslaklık hissettim. Kokunun ne olduğunu bir müddet anlamadım. Benzin taşımakta kullanılan ve motoru benzinle işleyen bir layterde bu koku garip olmayabilirdi. Benzin kokusu çakmağı, çakmak da yeniden sigara isteğini hatırlattı. Gene sırtımı saca dayayıp oturdum, ayaklarımı uzattım. Kapkarlık sarnıcın havasında tarif edilmez bir boğuculuk vardı. İnsan nefes almaktan usandıran bir boğuculuk.

Bir müddet saat işini kullanarak buradan kurtulup kurtulamayacağımı düşündüm. Haklı olarak “ecel saati” adını taktığım metelik etmez teneke kutu şu anda postanede durup duruyordu. “Gidip almayı teklif etsem acaba beni götürürler mi?” diye bir şeyler mırıldandım. “Böyle bir aptallık yaparlar mı acaba?” Su-alime kendim de güldüm. Antonio gibi kudretli bir haydut için herhangi bir posta kutusunu boşaltmak çocuk oyuncağı bile sayılmaz. Beni neden götürecek de tehlikeyi göze alacak. Kafama bir kurşun sıkıp leşimi gün batınca Harlem Nehri’ne atmak daha ucuz iş değil mi?

Elimi döşemeye sürdüm. Aynı zamanda hem vıcık vıcık hem de uçucu bir ıslaklık duydum. Biraz daha dikkat ettim. Şaşkınlığım arttı. Oturduğum yerin biraz evvel ıslak olmadığına emindim. Elime sıvaşan şeyi anlamak için burnuma götürdüm. Leş gibi benzin kokuyordu. Titreyen parmağım dudağımdaki yaraya değmiş, biber gibi yakmıştı.

Birkaç dakika ne olup bittiğine akıl erdiremedim. Sonra birdenbire meseleyi keşfettim. Buraya benzin akıyordu. Bunun neye yarayacağını sezemediğim için, önce yan bölmelerden sızıntı olduğunu sandım. Az daha umursamayacaktım. Fakat hayvanca bir yaşama insiyakı müphem bir surette yüreğimi sıkıştırdı. Mahiyeti bilinmez bir tehlike sezinleyerek ayaklarımı altına topladım, yüz metre koşacak gibi hazırlandım. Böyle başım önümde durmak birdenbire midemi bulandırdı, öğürmemek için dişlerimi sıktım ve artık bu müthiş bulantı gittikçe artarak devam etti.

Hayatımda gördüğüm işkencelerin en korkuncu -yani benzin işkencesi- bu suretle başlamış oldu.

★

Ben hususi polis hafiyesi Mike Hammer, ben New York haydutlarının can düşmanı ve rüyalarının kabusu, ömrümde işkencenin çeşidini görmüştüm ama böylesini aklıma bile getirmemiştim. Birisi söyleseydi zaten de inanmazdım. Otomobilimde vites marşıyla litre litre yaktığım, aklıma estikçe çakmağıma doldurduğum, hasılı her gün kullandığım ve mahiyetini gayet iyi bildiğimi zannettiğim benzin, bu cıvaya benzeyen insaf tanımaz, şekilsiz canavar, artık kunduralarımın yukarıya boğazıma doğru süratle yürüyordu.

Sarnıç süratle dolduğu için değil, potinlerimin köseleleri, meşinleri, bağları, çoraplarım, pantolon paçalarım tarafından ihtirasla emilerek yükseliyordu.

Bu kaypak, bu kancık, bu korkunç derecede gaddar ve kurnaz düşman daha yukarıya çıkmasın diyerek ümitsiz bir gayretle dizkapaklarımı tuttum. Bu hareketi yaparken biraz eğilmiştim. Midem az kalsın gırtlığımdan dışarıya uğrayacaktı. Ellerim ateşe değmiş gibi hızla doğruldum. Kaçıp kurtulmak için sağa sola atıldım.

Hareket ettikçe daha sık nefes alıyor, her nefes alışta ciğerlerime sanki benzin yolluyordum. Ciğerlerime değil, artık bende ciğer filan kalmamıştı. Ne ciğer, ne bağırsak, ne kalp, ne böbrek, hatta ne et, ne de kan... Zar gibi incelen derimin içi tika basa mide

doluydu, bu muazzam mide ruhumu sızlatarak biteviye öğürüyordu. Bu öğürmenin sonunun gelmeyeceğini biliyordum. Bu öğürmenin önüne ölüm bile geçemeyecekti. Bir aralık saati vermenin, bu suretle kafama bir kurşun sıkılmasının da artık faydasız olduğunu dehşetle düşündüm.

Bu düşünceyle merdiven olarak kullanılan demirlere doğru atıldım. Bağırığımı zannediyordum ama sesim çıkmıyordu.

Bu hareketi yaparken benzinin dizlerime kadar yükseldiğini hissettim. Bunu hissetmek boğazımı tıkayıp sesimi salıvermeyen tıkaçı attı. Hiçbir insan sesine değil, Amazon ormanlarının insan ayağı basmamış köşelerinde barınan cinsi bilinmez hayvanların böğürmelerine de benzemeyen bir feryatla bağırdım.

Hakikatte ancak dizlerime kadar yükselmiş olan dayanılmaz pislik, elbiselerimin ve iç çamaşırlarımın ipliklerini yutarak gelip boğazıma sarılmıştı. Merdiven olarak kullanılan duvara yapışık demirlere son bir gayretle sarılıp kafamı demir kapağa vurmak da bu sebeple fayda vermedi.

Durmadan bağıırıyordum. Nihayet Alberto'nun ısıklı sesi duyuldu:

“Tamam mı iki gözüm, razı geldin mi?”

“Aç, geldim.”

“Yağma yok. Yerini söyle...”

“Kapağı açmazsan... Hava vermezsen... Biraz hava... Söyleyemem... İstesem de söyleyemem.”

“Dur bakalım, biraz düşünelim aslan oğlum, bir miktar tefekkür edelim de...”

Ellerim demirlerden kurtuldu, sırtüstü benzinin içine yuvarlandım. Benzin bir anda burnuma, ağzıma, gözlerime, kulaklarıma doldu. Boğazıma sarıldığı zaman duyduğum azaptan daha beteri olmaz sanmıştım. Yanıldığımı bu melun maddenin içinde debelenirken anladım. İlk defa sahiden öğürdüm, midemdekileri çıkardım. Bu bir anlık kurtuluşla, aynı zamanda yüzümdeki yaraların dayanılmaz acısıyla tekrar demirlere sarıldım. Ben yukarıya çıkabildiğim anda kapak da açıldı.

Alberto elinde benim tabancamla bir adım geri çekilmiş duruyordu. Bacaklarımdan hiç beklemediğim bir çelik yay hızıyla kendimi dışarı attım.

Yüzüm ne hale gelmişse gelmişti. Yüzümün bu hale gelişi de beni kurtardı. Dişsiz haydudun suratı ancak bizzat şeytanı görseydi bu kadar karıştırdı. O da benzin işkencesinin bir insanı ne hale getireceğini o zamana kadar bilmiyor olacak ki fena şaşırdı. Bunu nasılsa sezdim ve of demesine meydan bırakmadan kaplan gibi üstüne atıldım. Tabancam elinden fırladı. Yumruğumu suratının ortasına patlattım. Fakat çektiğim azap yumrukla halledilebilir cinsten değildi.

Bir aralık ayaklarımın dibine serildiğini gördüm. Bana o anda ufacık, kudretsiz, erkek kılığına girmiş bir sıska kadın gibi hafif geldi. Ayaklarından tutup vücudunu yarı yarıya kaldırdım. Sonra var kuvvetimle savurarak iki kere döndürdüm ve kafasını layterin kalın demirden yapılmış güdük vinç direğine vurdum. Kafa bir anda kuru bir kabak gibi dağıldı. Beyin parçaları geri teperek suratıma sıçradı. Bunu ilk görüşte bir şeye benzetemedim, daha doğrusu işi fark etmeye pek lüzum görmedim. Alnından üst tarafı uçup Harlem Nehri'ne düşmüş leşi hırıl hırıl hırlayarak demir direğe vurmaya devam ettim.

Bu suretle birkaç dakika içinde iki tane görülmemiş hadise hayatımı kurtarmış oldu. Harry dehşet içinde beni seyre dalmış, mitralyöze davranmayı akledememişti. Onu karşımda, ayakta görmek bana elimdeki leş hurdasını unutturdu. Alberto'dan kalan cıvık şeyi suya fırlatıp Harry'nin üstüne saldırdım. Kendisini müdafaa etmeyi dahi düşünemeyecek derecede dehşete kapılmıştı. Yumruğu yer yemez yıkıldı.

Yakasından tuttum. Kaymış gözlerine bakarak:

“Wilson nerede?” diye sordum.

Bir şeyler mırıldandı. Kafasını iki kere layterin paslı sacdan gövdesine çarptım. Arkadaşımın aynı işkenceye maruz bırakılması hala da bu işkenceye tabi tutulması ihtimaliyle deliye dönmüş olarak haydudu bıraktım. Çaresizlikle etrafıma baktım. Mitral-

yöz gözüme ilişti. Bir tekmede bunu da suya attım. Öteki bölmenin kapalı olan kapağına saldırdım. Hala benzin kokusunu bir taaffün halinde duyuyordum. Bunu duymak beni çıldırtıyordu. Bu çılgınlıkla kapağın sustalı mandalını bir türlü çeviremiyordum. Nihayet:

“Wilson!” diye bağırarak hatırıma geldi. Oğlana biraz cesaret vermek lazımdı. Eğer aklını oynatmadıysa biraz cesaret vermenin tam sırası...

“Wilson! Benim ben! Ben Mike... Kurtulduk... Beni...” “Dinle” diyecektim, bir anda her tarafımı müthiş bir alev sardı ve ben nasıl düşünüp nasıl karar verdiğime hala akıl erdiremediğim ani bir hareketle kendimi suya attım.

Bir müddet suyun altında yüzdüm. Başımı çıkarmak isteyince alevlerin nehrin üzerinde yılanlar gibi kıvrandıklarını gördüm. Harry gene hayretle bakıyordu. Kafamı yeniden parlayacağı sırada tekrar daldım. İki kurşun sesini arka arkaya işte bu esnada duydum.

Layterin arka tarafına dolaşıp dümenin altına saklanmaktan başka çare yoktu.

“Eğer haydut bota binip beni avlamaya kalkarsa hapı yuttum” diye düşündüm.

Kendi sıkıdığı silahların sesinden ürkmüş olmalı, kısa bir müddet sonra yanaşırken görmediğimiz küçük bir motora atlayarak savuştu. Belki de suyun üzerinde hala yanmakta olan benzinin layteri tutuşturacağından korkmuştu.

Herif 15 mille uzaklaşınca ilk defa rahatça nefes aldım. San ki ömrümde ilk defa böyle normal insan gibi soluyabilmişim. Yüzerek bota yaklaştım. Zorla bindim. Buradan laytere çıkmak, Wilson’ı kapatıldığı bölmeden kurtarmak artık işten bile değildi.

O da suratımı görünce dehşete kapıldı. Bu dehşete kapılışından arkadaşşıma aynı işkenceyi yapmadıklarını anladım. Çünkü ben hala dünyayı benzinden ibaret, havayı, suyu, demirleri, her şeyi benzinden ibaret zannediyordum.

“Bu ne hal Mike?” diye hayretle sordu, “Üstüne benzin mi dö-küldü?”

“Yürü,” diye çıkıştım, “bana benzin lafını etme!”

“İyi ama üstün, başın...”

“Yürü dedim ya, yürü. Burada durmaya gelmez.”

“Nerede namussuzlar? Yahu beni az kalsın...”

“Kes! Atla kayığa... Haydi...”

“Batmışsın birader! Leş gibi benzin...”

Az kalsın yumruğu çenesine indirecektim. Bunu anladı. Derhal bota atladı.

ONUNCU KISIM

Wilson olup bitenlerin pek de farkında değildi. Bizi Carlo ile adamlarının pusuya düşürdüğünü sanıyordu. Kendisine hiçbir şey sorulmamış, kendisinden hiçbir şey istenmemişti.

Ben yeniden kabaran öfkemle benzin istasyonuna daldım. Bizi laytere gönderen hergele meydanda yoktu. Seslendim. Kimse çıkmadı. Masanın üstünde duran tunç hokkayı camlardan birisine fırlattım. Şangırtıya da kimse koşmadı. Sonra elime geçenleri kırıp dökerek, her tarafı birbirine katarak bir müddet deli gibi dolaştım. Zaman zaman burasını tutuşturmak arzularını duyar-
rak çaresizlik içinde ellerimi ovuşturdum.

Wilson, arada bir kolumu tutuyor:

“Ne oluyorsunuz Mister Hammer, kendinize gelin, ben bu her-gelelerin hesabını görürüm!” diye yalvarıyordu.

Nihayet arka taraftaki kapı gözüme ilişti. Göğsüme birkaç kur-şun birden yiyeceğimi aklıma getirmeden oraya saldırdım. Burası, eski bidonların, boşalmış yağ kutularının koyulduğu ambarımsı bir yerdi. Alaca karanlığa gözüm alışınca ilerideki köşede bir şeyin evvela kımıldadığını, sonra inlediğini fark et-

tim. Koştum. Eski bir yelken bezine sarılmış bir herif debelenip duruyordu.

Wilson herifi bağlarından kurtardı. Heyecanla dili büsbütün tutulmuş, kekeme bir adamcağızdı. Her kelimeyi yarım dakika uzatarak anlattıklarından nihayet şu neticeyi çıkarabildik: Benzin istasyonu saat on bire doğru üç kişi tarafından basılmış. Kendisini bağlayıp ambara atmışlar. Sonrasını bilmiyormuş. Şimdi bildiği bir şey varsa açlıktan ölmek üzere olduğu...

Bereket versin otomobil bıraktığımız yerde duruyordu.

Direksiyona geçtim.

Wilson yol boyunca hep:

“Carlo’yu bulmalıyız,” dedi durdu, “Carlo’yu ele geçirmeliyiz Mister Hammer, kafama yediğim demirin acısını ben o hergeleden çıkarmazsam...”

Kendisini New York’un karakollarından birine bıraktım. Oradan bir polis otomobiliyle evine gidecekti. Ben trafik ışıklarına metelik vermeden arabayı eve doğru sürdüm. Şu anda bir tek şey istiyordum, sırtımdaki melun benzinden mümkün mertebe kurtulmak, derimi soyar gibi yıkanmak, çamaşır değişmek.. Sonra... Sonrasına Allah kerim! Hele sol koltuğumun altına bir dolu tabanca yerleştireyim, hele Antonio denilen namussuzun yakası bir elime geçsin...

*

Polisler Linda’nın cesedini alıp götürdükten sonra Velda gelmiş apartmanı nizama koymuş olmalıydı. Ben her şeyi yerli yerinde buldum. Derhal soyundum, banyoya girdim. Kaynar suyun altında yıkanırken telefon çaldı. Bir müddet aldırmadım. Zırlıtı ısrarla devam edince sövüp sayarak zırlı zırlı dışarı çıktım.

Gayet nazlı bir kadın sesi ilk söz olarak, hatta “Alo” demeye lüzum görmeden:

“Bilin bakalım ben kimim?” diye sordu.

“Siz mi?” diye homurdandım, “Münasebetsizin birisiniz.”

“Anlayamadım!”

“Hakkınızda hayırlısı da budur. Kapatıyorum.”

“Durun Mike, sakın sarhoş olmayasınız? Ne içtiniz kuzum?”

“Benzin!”

“Ayrıca şakacılığınız da var demek! Benzin halis viskiden daha sert bir içki olmalı. Sizi fena tutmuş.”

“Kimsin? Kapatıyorum.”

“Budalalık edersin.”

“Kimsin?”

“Bana kısaca Mova diyorlar.”

Mova’nın kızıl saçları gözlerimin önünde nefis bir gurup manzarası gibi canlandı, ıslak vücudumu sanki bir ateş kapladı, ölüm korkusuyla harap olup kaynar duşla gevşeyen sinirlerim birdenbire çelik teller gibi gerildi.

“Nereden telefon ediyorsunuz Mova?” diye sordum.

“Şehirden.”

“Yalnız mısınız?”

“Bu ne biçim sual. Yanımdaki erkeği atlatıp gizliden mi telefon edeceğim? Elbette yalnızım. Asıl siz söyleyin, yalnız mısınız?”

“Sipsivri... Bütün dünya tarafından terk edilmiş sayılırım.”

Bir taraftan süratle düşünüyordum: “Kızla görüşmeli, Antonio’nun şu anda nerede bulunduğunu öğrenmeli...”

“Mova çok iyi ettin... Çok yaşa! Beraber yemek yesek.”

“Tamam, şimdi aklınız başınıza geldi. Beni nereye davet ediyorsunuz?”

“Bir yeni tuzak olmasın sakın,” diye gözlerimi kıstım, “Mova’yı yem gibi kullanırlarsa...”

Şu anda binde bir ihtimalle dahi bir tuzağa isteyerek yakalanmayı göze alamadım. İhtiyatla sordum:

“Telefon numaramı nereden buldun Mova, rehberden mi?”

“Saçmalıyorsunuz Mike, rehberde yazılı olmadığını pekala biliyorsunuz.”

“Biliyorum da ondan merak ettim.”

“Peki, rehberde yazılı olmayan bir numarayı ben nereden bulmuş olabilirim?”

“Durun bakayım! Herhalde yazıhaneme sordunuz?”

“Sordum tabii! Karşıma terbiyesiz bir kadın çıktı.”

“Velda’dır, katibem...”

“Ayol kime yutturuyorsunuz, o hanım katibe filan değil, resmen karınız!”

“Vallahi katibem... İyi kızdır, tanısanız...”

“Allah göstermesin, gözümü oyar. Kim olduğumu öğrenmeden cevap vermek istemedi. Adımı oraya bir yere kaydettiğine eminim. Bundan sonra da başka telefon numaranız olmadığını, istersem sizi tekrar bürodan arayabileceğimi beyan etti. ‘Beyan etti’ diyorum, Amerikan elçilerinden çok azı, yabancı devlet reisleriyle bu kadar resmi konuşabilir.”

“Ama sonunda numaramı vermiş ya... Kızın günahına giriyorsunuz!”

“Ne münasebet! Sonra ben şefe telefon ettim, yani polise...”

“Hangi polise?.. Ne demek?”

“Basbayağı polise... Hem de polis şefine...”

“Pat adresimi kolayca verdi mi?”

“O da bir sürü numara yaptı. Gayet mühim bir boşanma işi için aradığımı, bu işten sizin aşağı yukarı on bin dolar kazanabileceğinizi söyleyince katır gibi inat etmekten vazgeçerek numarayı derhal bildirdi.”

“Atlatılmaktan hiç hazzetmez. Duymasın.”

“Umurumda bile değil. Siz şimdi söyleyin bakalım, bana yemeği nerede yedireceksiniz?”

“Rica etsem Mova, buraya gelmenizi yalvarsam... Bir telefon bekliyorum, gayet mühim bir telefon...”

“Evvela dolabınızda neler bulunduğunu bir anlayalım da...”

“Dolapta her şey var. Ne isterseniz. Hemen gelebilir misiniz? Adresi yazın.”

“İstemez, bende yazılı. Geliyorum.”

“Mersi şekerim.”

Telefonu kapayınca banyoya koştum, derhal tıraş oldum. Giyindim. Kapıcıya telefon ederek şımarık bir güzel kadına çıkarılabilecek soğuk şeyler ısmarladım.

Mova buradan sonra doğruca Villa Kotra’ya dönecekse işim işti. Görüşmek bahanesiyle Antonio’yu ininde yakalayacak, bugünkü pis şakanın hesabını soracaktım.

Ellerimi ovuşturarak bir müddet aynada kendimi seyrettim. Aynada gördüğüm sırtıkan herif bir bakıma şanslı oğlandı. İki saat evvel müthiş bir işkenceden ve amansız bir ölümden kurtulmuş bile olsa bu herife “şanslı adam” denebilir.

Çekmeceyi açtım. Tabancalarımı bir müddet gözden geçirdim. Kızıl saçlı kadın, şakaya gelir mahluklardan sayılmazdı. Kendi evimde de olsa, böyle dişi kaplanları silahsız kabul etmek enayilik... Kısa namlulu 38’lik Smith Wesson’umu elime aldım. Ceketimi çıkarıp kılıfını koltuk altına bağlamak lazımdı. Buna üşeniyordum.

Ne yapacağımı tasarlarken kapı çalındı. Tabancayı ceketimin sağ dış cebine indirip yürüdüm.

Kapıcının yamağı ısmarladıklarımı getirmişti. Bunların dolaba yerleştirilmesinde bana yardım etti. Polis romanları okumaya ve gangster filmlerini seyre çok meraklı olan ve aynı zamanda binanın asansörünü de idare eden çocuk birkaç kere işime yaramıştı. Boş ambalajları bir küçük sepete koyarken:

“Geldiğiniz zaman üstünüz başınız benzin içindeydi galiba,” dedi, “asansör hala kokuyor.”

“Otomobil...”

“Otomobil ama Mister Hammer, bacaklarınızdan benzin sızacak kadar, bu ne biçim tamir?”

“Sorma aslanım, hiç sorma...”

Oğlanın eline beş dolarlık bir banknot sıkıştırdım:

“Aşağıdaki telefonda beni isterlerse yokum,” dedim, “Velda’yı bildin mi?”

“Bilmez miyim?”

“Gelirse gene yokum... ‘Biraz evvel çıkıp gitti’ dersiniz. Kapıcıya da söyle unutmasın.”

“Başüstüne Mister Hammer, kim gelirse gelsin...”

“Kim gelirse gelsin, demedim. Birazdan kırmızı saçlı bir hanım gelecek. Gayet mühim bir işimiz var.”

“Başüstüne... Anladım Mister Hammer...”

Oğlan yüzünü zorla ciddileştirdi ama gözlerinden keskin bir alay ışıltısı geçti. Sonra kederle içini çekti:

“Miss Linda’ya çok acıdım,” dedi, “zavallıdan ne istediler?”

Suali duymazdan geldim, mutfaktan çıktım.

Bir taraftan da “Ne anladın bakalım?” diye sormamak için kendimi zapt etmeye çalışıyordum.

Şu film ve roman meraklısı oğlanlar olup bitenleri ne de çabuk anlıyorlardı. Bu gidişle milletin tamamı başımıza amatör hafiye kesilecek. O zaman işin içinden çıkabilene aşk olsun!

Bir sigara yaktım.

Olup bitenleri başından itibaren düşünmeye başladım. Bir kere Alfieri’yi saatin esrarını öğrenmeden niçin öldürmüşlerdi? Nihayet takatten düşerek Antonio hakkında ifade vereceğinden korktuklarından... Belki Linda ile münasebetlerini de evvelce tespit etmişlerdir. İki aylık saklanma müddeti içinde Alfieri kızı görmemezlik edememiştir.

Herifler iyi teşkilatlı. Gayet iyi organize edildikleri bugünkü rezaletten de belli. Wilson’la ikimizi tuzağa ne güzel düşürdüler. Her şey ne güzel hazırlanmıştı. Haberciden haberciye geçerek, kendi ayağımızla köhne layterin ambarına girdik. Fareler bile bizden daha akıllı davranırlar. Eğer bir iki gün içinde bana güvenen, bana güvendikleri için de gözümün önünde öldürülmüş iki kişinin Alfieri ile Linda’nın öçlerini almak mümkün olamazsa, köşe başındaki kör gazete satıcısının elimden çekeceği var. Onun anasından emdiği sütü burnundan getirmezsem bana da Mike Hammer demesinler.

Gene genzime benzin kokuları hücum etti, layterde çektiklerimi hatırlayarak yeniden öfkelendim. “Kör herifin alacağı olsun” diye dişlerimi gıcırdattım.

Fakat birkaç saniye geçince aklıma bir başka ihtimal geldi. Belki kör herifi de kendisi fark etmeden kullanmışlardı. Hatta böyle olması daha çok mümkün. Başsavcılık dairesinde, o kadar tertibat alındığı halde adam temizleyen herifler, fakir körü maksatları için neden çalıştırmaları? Polis kordonlarını yarıp Alfieri’yi öldürenler, kendi muhitlerinde Wilson’ın Carlo’yu aradığını pekala öğrenirler. Bunu bir kere öğrendiler mi, sonrası çocuk oynacağı...

Sigarayı tablaya hınçla bastırdım.

Kapının zili çalındı.

Elimi ceketimin sağ dış cebine sokarak gidip açtım. Koridorun alaca karanlığında Mova gülümseyerek duruyordu. Gene fevkalade güzeldi. Hayır, yanlış! Bu kadın güzelden çok başka bir şeydi. “Cinsi cazibe” denilen belanın hiç görülmemiş bir çeşidi. Gülerken bela, somurturken bela, ayakta dururken, hareket ederken bela... Bir bela ki insan kendisini bu belaya bilerek bırakır. Sonunu zerre kadar düşünmez.

“Hoş geldin Mova buyur!” diyerek yol vermek için biraz çekildim.

“Tehlikeli birisini bekliyordunuz galiba Mike,” dedi, “tehlike bazı bazı evinizin kapı eşiğine kadar gelir mi?”

“Senden ala tehlike mi olur ruhum, sen en müthiş tehlikelerden daha betersin.”

“Atıyorsunuz Mike, elinizi cebinizden çıkarın. Neredeyse sahi-
den tehlike olduğuma inanacağım.”

Elimi utanarak çektim.

Mova’nın kokusu küçük apartmanı bir anda doldurdu. Salonun ortasında durarak etrafa baktı:

“Burası hoş,” dedi, “sen pek zengin değilsin ama zevkli adamsın.”

“Sahi mi?”

“Sahi. Halbuki dünyada zevkli erkek ne kadar azdır. Hani viski tepsisi?”

“Hazır, şimdi.”

“Senin pek fazla içmediğini de söylemişlerdi. İnanmamıştım.”

“Niçin?”

“Fakat içmeyen insanlar böyle gaddar olmazlar da...”

Divana oturdu. Eldivenleriyle şapkasını yanına bıraktı.

“Ben gaddar mıyım?” diye sordum.

“Elbette gaddarsın,” dedi, “gaddar olmasan beni öperdin.”

“Canım daha çok çeksin diye nefsimi cebrediyorum.”

“Atıyorsun Mike, başka şeyler düşünüyordun. Haydi doğrusunu söyle, ben gelmeden bir saniye evvel...”

“Seni düşünüyordum.”

“Gel bakalım doğru mu?”

Yanına yaklaştım. Aşağıdan yukarıya yüzüme dostça baktı. Yeşil bakışlarında hudutsuz bir istek, beyaz boynunda, ihtirasla atan şah damarı.

Eğilip yanaklarını avuçlarımla tuttum. Evvela ağzını, sonra boynunu öptüm.

Kollarını omuzlarıma koymuş, ellerini enseme kilitlemişti. Beni yavaşça kendisine çekiyordu. İncecik lacivert emrimesinin içinde vücudunun cıvılcıplak olduğunu nasılsa hissettim. Ellerim

yüzünden boynuna, oradan omuzlarına, daha sonra kollarının altına doğru kayarken, başını arkaya atarak kendisini kurtardı: “Yeter bu kadar,” dedi, “öpmeyi unutmadığın belli. Haydi bana viski ver!”

Tepsiyi getirdim. Bardaklara içki koydum. Küçük bir yudum içti. Bardağı elinde tutarak:

“Telefonumdan sonra neler düşündün sahiden Mike,” dedi, “şüphesiz buraya bir maksat için geldiğimi zannettin. Bu maksadı keşfe çalıştın.”

Sigara yakmak bahanesiyle vakit kazanmak istedim. Kadın benimle düpedüz alay ediyordu.

“Doğru,” dedim, “doğru ama senin yerinde kim olursa olsun benden ne isteyebileceğini keşfe çalışırdım.”

“Yani meslek meselesi mi, inanırım. İstesen de, istemesen de zihnin öyle çalışır. Zor zanaat!”

“Sadece insanı düşündürdüğü için zor değil.” Gene boğazıma benzin kokusu sarılmıştı: “Buraya geldiğinden Antonio’nun haberi var mı?” diye sordum.

“Hayır, benim nereye gittiğimden mutlaka haberi olur mu sanıyorsun?”

“Senin gibi bir kadını insan kıskanır.”

“Ayol sen ne biçim hafiyesin, Antonio beni neden kıskanacaktı?”

“Neden mi?”

“Sen demek kız kardeşini başka erkeklerden kıskanırsın?”

Dış kapıda tabancamı tuttuğumu fark ettiği için utandığımı zannetmiştim. Halbuki asıl şimdi hicaptan kıpkırmızı kesildim. İşlere dalmış, Mova ile Antonio’nun münasebetlerini soruşturmayı akledememişim.

Bir gangster çetesi reisinin bir hususi polis hafiyesine hangi vesile ile olursa olsun, metresini yollaması üzerinde ehemmiyetle

durulması icap eden bir hadise sayılabilirdi. Halbuki kadın kız kardeşi olunca iş tamamıyla değişiyordu.

Bardağımdaki viskiyi bir çekişte bitirdim.

“Böylesi hiç aklıma gelmemişti,” diye sıırıttım, “bir kadın harikulade güzelse onu beraber gördüğümüz her erkeğin metresi farz ediyoruz. Budalalık ama bu böyle...”

“Antonio metreslerini başka erkeklerin bekar apartmanlarına yollayacak adamlardan değildir Mike, gözünü aç!”

“Pek belli olmaz. İşi bilir.”

“‘İşi bilir’ ne demek?”

“Adam bir kere soyguncu olduktan sonra onun yapamayacağı iş kalmıyor.”

“Belki de haklısın.”

“Belkisi fazla. Bunca senedir bunlarla boğuşuyorum. Ne mal olduklarım çok iyi öğrendim. Haydudun küçüğü de büyüğü de pis. Küçüğü daha büyük pis, büyüğü daha küçük pis...”

Mova gözlerini kırpıştırarak küçük haydutla büyük hayduttan hangisine daha pis dediğimi hesaplamaya çalışıyordu.

Mova uzattığım sigarayı alırken.

“Ne olursa olsun,” dedi, “ben Antonio’yu çok seviyorum, bana hudutsuz iyilikleri var. Bu dünyada bir tek güvendiğim insan. Beni okuttu, beni hiçbir şeye muhtaç etmeden sere serpe yaşıyor. O kadar fena olabileceğini de sanmıyorum.”

“Bazı kitaplarda okudum. Herif kitap yazmış. Daha doğrusu oturup güzelce uydurmuş. Haydut varmış ki hayvan severmiş, bu da onun ruhunda iyilik bulunduğuna delalet edermiş. Laf bunlar şekerim! Sana sahiden şefkatli olan bir adam başkasına karşı nasıl gaddarlık eder?”

“Antonio’nun gaddarlık edeceğini aklım almıyor.”

“Bir gece... Dört yıl kadar evvel bir gece, bir dul kadının işlettiği pastaneye dört kişi girdi Mova. Kadın bu pastaneyi kocasının ölümüne sebep olan bir iş kazasından aldığı para ile açmıştı.

İçeri giren kabadayılara, bunların kim olduğunu bilmediği için güler yüzle karşı çıktı. Ne emrettiklerini sordu. Heriflerden biri cevap vermeden dükkanı gözden geçirdi. Arka tarafına geçti. Geri döndüğü zaman sırtıyordu. Arkadaşlarına, 'Mükemmel!' dedi, 'İşime gelir. İyi buldunuz!' Sonra kadına döndü: 'Ver şu anahtar!' diye emretti. Kadın şaşkın şaşkın: 'Lakin efendim, benim kira borcum filan yok!' deyince dördü birden kahkahalarla güldüler. Etrafı teftiş edip beğenen haydut: 'Sana borç sormadık' dedi, 'anahtarın bir eşini yaptıracağız. Dükkan kapandıktan sonra arka taraf bize lazım!' Kadın o zaman işi anladı. Polise telefon edeceğini söyledi. Üç herif reisin emriyle kadıncağızı dükkanın arka tarafına sürükledi. Orada her tarafı kan içinde kalıncaya kadar dövdüler. Bayıldığı zaman biraz bekliyorlar, aylır aylmaz tekrar dövmeye başlıyorlardı. Sonunda ne yaptılar bilir misin?"

Mova hiç düşünmeden:

"Muhakkak ırzına geçmişlerdir." diye cevap verdi.

Ben fena halde şaşırdım:

"Bu kadar tabii mi? Yani, bunun başka türlü olamaz mıydı?"

"Tabii olamazdı Mike, ne tuhafsiniz? Böyle yapanlar sapık olurlar. Ben de bir kitapta okumuştum."

"Öyleyse... Bu işi yapan Antonio idi ruhum..."

"Sonra kadın intihar etti mi, polise başvurdu mu?"

"Demek hikayeyi biliyorsun?"

"Elbette biliyorum. Ağabeyim dükkandan içeriye ne zaman girse biçare dul kadın ne yapacağını, nasıl ikram edeceğini şaşırır. O günden beri kılığına kıyafetine çeki düzen verdiğini, boyanıp süslendiğini söylüyorlar."

"Sen olsaydın ne yapardın?"

"Sorduğunuz şeye bakın sevgilim, dördünü de öldürürdüm."

"Öldürür müydün, o kadar kolay mı?"

“Bunu siz mi soruyorsunuz Mike? Siz ki adam öldürmeyi sanat haline getirmişsiniz. Elbette kolay. Bir kere karar verdikten sonra adam öldürmekten kolayı yok.”

“Bereket versin herkes senin gibi düşünmüyor Mova.”

“O zaman da süslenip vaktiyle ırzına geçenin karşısında kırıtıyor. Haydutluk belki fena şey! Fakat onu kolaylaştıran, para kazandırır hale getiren de gene öteki insanlar, yani namuslu geçinenler. Vazifeleri haydutlarla mücadele olan polislerden yüzde şu kadarı her hafta gelir ağabeyimin tayin ettiği adamlardan haftalıklarını alırlar. Antonio olmasa bir başkası olmayacak mı? Sen beyhude yoruluyorsun Mike, lüzumsuz yere boğuşuyorsun. Günlerden bir gün kafana iki kurşun yerleştirecekler, tamam!”

“Demek buna eminsin?”

“Sorduğun şeye bak, buna yüzde yüz emin olmasam seni sever miydim?”

Elimi tuttu, beni kendisine doğru çekti, benim ona yaptığım gibi o da benim boynumu öptü:

“İşte buraya bir kurşun yapıştıracaklar Mike,” dedi, “bu atan damara... Kurşun bunu koparacak. Kuvvetli adamlarda şah damarı kesilince kan iki metre kadar sıçrarmış. Sende de galiba öyle olacak. Pisi pisine geberip gideceksin. Yüzde yüz ölüme mahkum bir erkekle sevişmek ne hoş yarabbi, sevişmek ne hoş!”

Doğru söylüyordu. Galiba doğru söylemesine daha çok kızdım. Belini kırar gibi kavradım, kendisini arkaya doğru attı. Şimdi dudaklarında, Yeni Gineli vahşilerin içtikleri biberli rakının damarları tutuşturan acılığı vardı. Vücudunun her kıvranışı bana Japon cephesinde vurulan bir iri arkadaşı hatırlattı. Nihayet aynı divanın üzerinde Linda’nın da böyle ihtirasla kıvrandığı gözümün önüne geldi. Daha sonra biçare kızın balmumu yüzüyle cesedini görür gibi oldum. Ölümü teskin eden iskelet, kemik ta-kırtısından ibaret türküsüyle odayı, binayı, bu rezil New York şehrini, bütün kainatı sanki doldurmuştu.

Mova’nın da aynı alçalışı, fakat son derece tatlı şeyleri hissettiğine eminim.

Elbisesinin agrafrını bir türlü açamıyordum.

Kırmızı saçlı müthiş kadın:

“Kopar!” diye inledi, “Çek kopar...”

ON BİRİNCİ KISIM

Mova, saat on bire doğru gitmeye kalktı. Villaya kadar götürmeyi teklif ettim.

“Lüzum yok,” dedi, “ben villaya gitmiyorum.”

“Bu saatte başka nereye gidilir?”

“Tuhafsınız Mike, benim evim yok mu?”

“Sahi! Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi bana söyle bakalım, Antonio’yu nerede bulabilirim?”

“Gece vakti pek mi lazım?”

“Pek...”

“Ne yapacaksınız?”

“Yiyecek değilim, konuşacağım.”

“Ne konuşacaksınız bu saatte, demek istedim.”

“Bir benzin meselesi var da şekerim, mühim bir mesele.”

“Benzin meselesi mi? Antonio benzin işleri de mı yapıyor?”

“Yapmaz mı? Hem de ne karlı işler...”

“Bilmiyordum. Zaten ne alıp sattığına hiç akıl erdiremedim ya... Çeşitli heriflerle konuşuyor. Bazen keyiflenir, bazen öfkelenir.”

“Sakın kendisine fenalık edeceğimi zannetme. Sadece görüşeceğim.”

“Siz aynı cinse mensup iki erkeksiniz. Bu konuşmanız da umurumda değil. İkiniz de kadınların himayesine muhtaç görünmüyorsunuz.”

“Görünmüyoruz demek, yani pek emin değilsin.”

“Erkeklerle hiçbir zaman emin olunmaz. En kabadayısı, bir yer gelir öylesine sapıtır ki, insan şaşırır.”

Çantasıyla eldivenlerini aldı. Beni ihtiraslarından milimetre kaybetmediğini gösteren şiddetle öptü. Tekrar beraber gelmeyi teklif ettim.

“Pratik değil,” diye güldü, “ben canımın istediği caddelerde maksatsız dolaşacağım. Sevişmenin tadı böyle çıkar. İnsan saadeti biraz da içine sindirmeli. Siz, aklınıza koymuşsunuz mutlaka Antonio’yu arayacaksınız. Siz erkekler ne budala şeylersiniz ya-rabbi! Nasıl yarı yarıya yaşıyorsunuz.”

“Erkeklerin hislerini çok iyi bildiğin anlaşıyor. Bu hususta fazla alimlik genç kadınlara pek yaraşmaz sanırım.”

“Cahil olsak başka türlü tenkit edersiniz, alim olsak başka türlü...”

Eşikte durup Avrupa’ya hareket eden bir transatlantiğin güvertesinde veda ediyor gibi elini kaldırdı:

“Şunu hiç unutma sevgilim,” dedi, “Antonio’yu öldürürsen ben de seni öldürürüm. Zerre kadar tereddüt etmem.”

Cevap beklemeden yürüdü. “Seni öldürürüm” derken, yüzünde, sevişirken gördüğüm o harikulade güzel, harikulade sevimli gülümsemesi vardı.

Düşünerek bir sigara yaktım. Yüreğime yeni bir şüphe ile beraber büyük bir acı çöküvermişti. Birkaç günden beri gırtlığına sarılıp alt alta üst üste boğuştuğum çetenin arkasında, bir büyük tiyatro dekoru gibi bir başka hayal belirliyordu. Bu hayal Mova’ya aitti. Karmakarışık, kara solucanlarla dolu bir çukur gibi simsiyah çetenin arkasında, yangın alevlerine benzeyen kızıl saçlarıyla gene bir kadın...

Hep aynı talih mi? Gene mi işin sonunda karşıma bir dişi şeytan çıkacak? Yeniden mi bir güzel kadının canına kıyacağım? Belki de bu sefer sondur. Bu sefer bir güzel kadının eliyle ölmek bile var.

Salona döndüm. Ruhumda derin bir usanma, uçsuz bucaksız bir yorgunluk hissediyordum. Divanda Mova’nın unutulmaz vücudunun izi hala duruyordu.

Yutkundum. Bardağımda kalmış viskiyi içtim. Buzlar tamamıyla erimiş olduğundan içki adeta kaynamış da soğumuşa benziyordu. Tabancamı yokladım. Cebimde, unutulmuş, çaresiz durmaktaydı. Çıkarıp topunu yana düşürdüm. Beş tane mermi tek gözlerinin bakır gözbebekleriyle yüzüme bakıyordu.

“Hazır ol arkadaş” diye yüksek sesle söylendim, “bu sefer bizi şah damarımızdan zımbalayacaklar. Bunu resmen söylediler, açıktan açığa meydan okudular.”

Aynaya bakıp sıırıttım. Nefesimi kesmiş olmalıyım ki boynumda-ki damarlar biraz morarmışlar, parmak parmak dışarı uğramışlardı. Mova’nın sesi kulaklarımda çınladı: “Kuvvetli adamlarda şah damarı koparılınca kan iki metre kadar sıçarmış...”

Sıçrasın bakalım!..

Ağır ağır aşağıya indim. Asansörcü oğlan gözlerini benden kaçır-
an uydurma bir hicapla:

“Sizi kimse aramadı Mister Hammer,” dedi, “arasalardı yok diyecektim.”

“Mersi yavrum!”

“Madam çıktı, gitti. Keşke öteki kız da çıkıp gitseydi.”

“Keşke...”

Kapıda durup iki tarafa baktım. Caddenin iki ucuna kadar her taraf bomboş.

Uzakta New York’un gayet iyi tanıdığım gece homurtusu... Nerede bulunursanız bulunun bu homurtu bütün çığ gürültüleri bastırarak uzayıp gider. Bir devamlı can çekişme hırıltısı... Gene uzaktan duyarsınız. Mesela, bu sakın, sessiz sokaktan çıkıyormuş gibi...

Bir sigara yaktım. Garaja doğru yürüdüm. Yolda evvela, Vel-da’ya, sonra Pat’e telefon etmek aklıma geldi.

Vazgeçtim. Yeni bir şey öğrenmek istemiyordum. Şu anda bir tek arzum vardı: Antonio denilen haydudu ele geçirip bugünkü benzin şakasının öcünü almak...

Garajdan çıkarken otomobilin tablosundaki saate gözüm ilişti: saat tam on bir buçuk.

Buradan “Villa Kotra” yarım saat çeker. Tam on ikide Antonio’nun üstüne çullanmış olacağım.

İçeri nasıl girecek, muhafızlarını nasıl tepeleyeceğim? Bunların hiçbirini umurlamıyorum. Böyle şeyler ekseriya evvelden tasarlanmıyor. Tepesi üstü atılacaksınız, sonrasına Allah kerim... Sonrasını zaten çok defa insiyaklar tayin ediyor.

Şehirden çıkınca, arabanın hızını artıracığıma, aksine yavaşlattım. Mova benden ne istemişti? Beni sadece yatmak için aradığını zannetmek budalalık olur. Kadın bunu bir maksatla yaptı. Maksadı neydi? Elde edebildi mi?

Yanımdan kamyonlar geçiyordu. Gözlerimi kamaştıran ışıklarına bir an dalıyorum. Sonra benim farların donuk parmakları asfaltı gecenin kalbine doğru aydınlatıyor.

Bu macerada, sonuna yaklaştığımı hissettiğim halde, hala karanlıktayım. Karışık maceraların karışıklığı bir noktanın gözden kaçmasından ibaret. Daha ilk adımda bu noktayı insan keşfediverse, macera yumağını bu ilk noktanın sonuna kadar sağacağını kestirse mesele kalmaz. Yani bu dünyada macera denilen şey kalmaz.

“Macerada denilen şey kalmaz” fikri kafamdan geçtiği anda, ancak macera adamlarının refleksleri vasıtasıyla hissedebilecekleri bir gayritabiilikle davrandım. Buna davranmak bile denmez. Orman insanının cemiyet insanı haline geldikten sonra yavaş yavaş kaybettiği, yahut hayat şartları sebebiyle bir başka şekil verdiği hayvanı sezme kabiliyeti, tüylerimi birdenbire dikti. İki virajda da aynı ışıklar dikiz aynasında yanıp sönmüşlerdi. Buraya gelinceye kadar arabayı yavaş sürdüğüm için birçok otomobiller bana yetişip, beni geçtiler. Hepsinin ışıkları da birer kere dikiz aynasını parlattı. Fakat bu ikinci defadır ki parlayan ışık başka. Peki, neden başka? İşte burası izah edilemez.

İlk duyduğum his kaçıp kurtulmak oldu. Bir çeşit müdafaa duygusu ki, bilhassa mahiyeti bilinmeyen tehlikeler karşısında bütün canlılar da müşterektir.

Arkamdaki araba aramızdaki mesafeyi aynen muhafazaya çalışıyordu. Işıklar aynı mesafede görünmüşler, beni büsbütün pirlendirmişlerdi. Eğer takip ediliyorsa altımdaki otomobilin markası takipçiler tarafından biliniyor demektir. Daha süratli bir vasıtayla peşime takıldıkları muhakkaktı. Sonra benden daha hazırlıklı oldukları da muhakkak. Hiç değil bir tane küçük mitralyözleri vardır.

Buna karşılık benim beşli 38’liğim adeta plastikten yapılmış çocuk oyuncağı.

Aklıma hemen Mova geldi. Lüzumsuz yere gevezelik etmiş, Antonio’yu uyandırmıştım. Böyle düşünmek de hata ama, ne de olsa daha ihtiyatlı konuşmak da mümkündü. Kaltak benden çıkınca derhal telefon etti mutlaka, peşime bir sürü haydudu taktı. Sözleri şimdi daha başka manalar alıyordu. Muhakkak öldürüleceğime inanması, falan filan...

Gaza bastım, sürat ibresi yüze, yüz ona, yüz yirmiye, sonra da yüz otuza çıktı. Arkamdaki araba da benimle beraber süratini kaldırmıştı. Artık şüphe edilecek taraf kalmamıştı. Herifler peşimde. Herifler bizi bu yol boyunca temizleyecekler. Antonio bu işin lüzumsuz yere uzadığına iyice inanmış. Bu kabil haydutlar böyle bir kanaate geldiler mi hesap tamamdır.

Sürati düşürdüm. Onlar da düşürdüler.

Villa Kotra’ya sapılacak dönemece yaklaşıyordum. Yoluma devam edip etmemeyi tasarladım. Yoluma devam etmek de, köşeyi bükülmek de aynı şeydi. Kaçıp kurtulamadıktan sonra çarpışmayı kabul etmekten başka çare yok. Olmaya ki herhangi bir hizmete giden, yahut dönen bir radyolu polis arabasına rastlayayım da işi böylece tatlıya bağlayayım.

Mitralyözün kurşun sesleri birbiri arkasından duyulunca: “Hay çok yaşa Velda, sen çok yaşa e mi sevgilim!” diyerek kafamı biraz daha kestim. Kız, birkaç ay evvel, “ne olur ne olmaz” diyerek şoför yerinin arkalığına çelik levhalar geçirtmişti. Beni delik deşik edecek kurşunların boğuk sesler çıkararak zırha çarptığını

duyuyordum. Vurulmuşum da direksiyon hakimiyetini kaybetmişim gibi arabayı sağa sola yalpalattım, nihayet yandaki kum yığınınına bindirip durdum.

Bu arada 38'liğimi cebimden çıkarıp elime almıştım.

Hapı yutmuşum gibi yan yatarak heriflerin üstüme gelmesini bekledim. Eğer silahlarına yüzde yüz güvenip leşime bakmaya lüzum görmezlerse de işime gelirdi. Birisi yaklaşıp kapıyı açarsa vay haline...

Arabanın karanlığında dışarısını rahatça seyrediyordum. Herifler biraz ileride durmuşlardı. İhtiyatla manevra yaparak bana yan verdiler. Projektörlerini üstüme tuttular. Ben hiç kımıldamıyordum. Bir müddet sonra projektörün ışığında iki gölge göründü. Öndekinin kolunun altında ateşe hazır küçük mitralyöz vardı.

Yaklaştılar. İkinci haydut silahını çekmeye bile lüzum görmedi. İsabet ettirdiklerine, hesabımı gördüklerine o kadar emindiler. Öyleyse neden defolup gitmediler de...

Mitralyözlü herif, geniş adımlarla yaklaştı. Kapıyı açtı. İlk kurşunu tam alnına yapıştırdım. Kafatası parçalanıp yere yığılırken ikinciyi karnına gömdüm. Öteki, üçüncü kurşunu kalbinden yedi. Mihveri etrafında dönerken dördüncü kurşunu da onun karnına yerleştirdim.

Bu anda otomobilde üç kişi olabilecekleri ihtimali zihnimde şimşek gibi çaktı. Kendimi derhal kum yığınınına attım.

Gece sakindi. Uzaktan New York'un homurtusu bile duyulmuyordu. Haydut otomobilinin projektör ışığı öylece sabit, kalakalmıştı. Ölü bir ışık. Sanki cehennemden bir pencere açılmış da dünyaya oradan vuruyor. Dirseklerimin üzerinde sürünerek yer değiştirdim. Gene sürünerek arabaya yaklaştım. Başka kimse yoktu.

Sanki canlı bir mahlukmuş da, acı duyabiliyormuş gibi bu kap-kara düşmana bir tekme vurdum.

Yüksek sesle deli deli güldüm. Dönüp haydutların leşlerine yaklaştım. Eğilip baktım. Beni layterde sıkıştıran iki hergeleden sağ

kalanını, Harry'yi tanıdım. Layter hesabı bu suretle ve kısmen de olsa görülmüş oluyordu. Şimdi sıra bu köpekleri üstüme saldırtan derebeyindeydi.

Her maceranın sonuna yaklaşırken hissettiğim sinir gerilmeleri gene başlamıştı. Üzerimde fazla mermi bulunsaydı, bu cansız yatan serserilere keyif için üç beş tane daha sıkacaktım.

Bu düşünceyle silahımda bir tane kurşun kaldığını hatırladım.

Eğilip herifleri yokladım. İkinci haydudun çekmeye lüzum görmediği tabanca kız gibi bir Colt'tu. Hem de ağzına kadar dolu yaman bir Colt.

Sol koltuk altından çekip aldım, arka cebime yerleştirdim.

Direksiyona geçtim, kara arabayı sıyrarak yoluma devam ettim. İki kere: "Davran Antonio! Davran oğlum, hesabın tamam!" dediğimi gayet iyi hatırlıyorum.

*

Villa Kotra'nın bahçe kapısı aralıktı. Bu hal beni büsbütün pirelendirdi. Kapının önünde hiç durmadan geçtim. İlk köşeyi kıvrıldım. Burası villanın bahçe duvarının köşesiydi. Bir münasip yerde duvarı aşip bahçeye öyle girmeyi tasarladım. Antonio gibi herifler bütün müdafaa tertiplerini almadan kapılarını açık bırakmazlardı.

Ya evin etrafında mitralyözlü nöbetçiler kol geziyorlar, yahut eşek büyüklüğünde Danua köpekleri keskin dişlerini göstererek parçalayacak adam gözetliyorlar.

Bahçeye birkaç taş atıp köpek var mı, yok mu anlamayı düşündüm. Köpek ararken nöbetçilerin gözünü açmanın budalalık olacağını hesaplayarak vazgeçtim.

En doğrusu gidebildiğim yere kadar otomobille gitmekti. Bu suretle köpeklerden olsun tehlike gelmeyecekti.

Döndüm, kapıdan kolayca geçtim. Villaya kadar önüme ne köpek çıktı, ne de nöbetçi.

Ahval biraz garipti. Herif evi boşalttı da savuştu mu acaba? Eğer böyle bir iş yaptıysa bu kadar akıllı bir hayduda şimdiye kadar

rastlamadığımı kabul edecektim. Bunlar ekseriya savuşma zamanını kestiremezler. Mahvolmaları da bundandır.

Büyük kapıya dayandım. Pencerelerde ışık yoktu. Silahı hazırlayıp yere atladım. İhtiyatla yüzükoyun yattım. Geceyi nefesimi keserek dinledim. Yaprak bile oynamıyor. Sıcak bir karanlık bütün hareketleri, sesleri, fısıltıları bastırıp silmiş. Gece ölü. Gece ölüden beter.

Kapıya yaklaştım. Bu da açıktı. İçeri girdim. Gene nefesimi kesip binayı dinledim. Gene ses, soluk yok. Alt katı araştırmak için otomobile dönüp elektrik fenerini aldım. Alt kat bomboştu.

İkinci katta ilk girdiğim salonda Antonio'yu gördüm. Yere devrilmiş bir iskemlenin arkasında sırtüstü yatıyordu. Göğsüne iki, karnına üç kurşun yerleştirilmişti.

Sırtında ropdöşambırı olduğuna göre bu herif bu gece evindeymiş. Peki, bunu kim, niçin temizledi?

Yanına gidip diz çöktüm. Elini tuttum. Çoktan soğumuş. Ortalama bir hesapla bu herifin kuyruğu mumlamasından beri üç saat geçmiş olmalı. Bunu en az üç saat evvel haklamışlar.

Öyleyse bizi demincek delik deşik ederek kalbura çevirmek isteyenler neyin nesi?

Antonio'yu Mova temizlemiş, yahut temizletmiş olamazdı. Kızın ağabeyisini öldürmekte hiçbir menfaati yoktu. Kaldı ki, bu rezili sahiden sevdiği de meydanda. Bizim kapıdan çıkarken söylediği sözleri hatırladım. Bunlar numara olamazdı. "Seni muhakkak gebertirim" derken kati konuşmuştu.

Dalgın dalgın etrafa bakındım. Yerdeki silah gözüme ilişti. Bu silahı bir yerde görmüştüm. Tanıdık bir yüz gibi bana yabancı değil.

Yaklaştım, eğilip aldım. Bu benim 45'liğim, bugün benzin layterinde haydutların benden aldıkları emektar silahım. Şarjörü çıkardım. Tam beş kurşun noksan. Yani rahmetli Antonio hazretlerinin vücuduna gömdükleri kurşunların yerinde yeller esiyor. Namluyu kokladım. Misk gibi barut kokuyor. Taze barut ki koklayanın burnu düşer.

Bu numaranın manası meydandaydı. Herifler kötüsü gelirse bizi mahkemelerde süründürecekler. Sen adamın evine gel, ropdö-şambırlı herifi beş kurşunla gaddarca hakla! Hiçbir hırlaşma olmadan... Muhafızsız bir vatandaş! Daha geçen gün mahkemenin delilsizlikten salıverdiği bir Amerikan vatandaşını, Mike denilen kan içici gene temizliyor. Hala “kanun benim” davası! Kanun sensin öyle mi? Sen dur! Bu sefer yakanı kanun toparlasın da...

Bir aralık aklıma şahit sahibi olduğum geldi. Şahidi de sevsinler. Öldürdüğüm herifin kız kardeşi! Hem de nasıl bir kız kardeş? Bu herifin kılına dokunanı haklamaya karar vermiş bir dişi kaplan.

Şahide bayıldım doğrusu. Hiç yeri değilken gülmüşüm. Silahı ihtiyatla cebime attım. Bir kere şunu ortadan kaldıralım da sonrası kolay!

Kulaklarım uğulduyor. Gangsterlerin hakkından gelemeyen kanunlardan korktuğum için değil, işe büsbütün akıl erdiremez olduğum için...

Peki, beni laytere kim çekip götürdü?

Orada bizim ifademizi New York’un meşhur gangsteri, hudutsuz nüfuza malik Mister Antonio namına almadılar mı? Saati soranlar, isteyenler Antonio’nun adamları değil miydi? Değilseler bunlar kimler? Kimin hesabına çalışıyorlar?

“Hay Allah kahretsin!” diye bağırardım. Carlo’yu tamamıyla unutmuştum. Bugün de benim bütün hünerim esas noktaları unutmak... İyi ama Carlo denilen şef garson eskisi bu kadar kudreti nereden bulmuş? Bu kadar iyi işleyen bir teşkilatı eline nasıl geçirmiş? Sakın bu herif saatin hakikisini bulmuş da paralara konmuş olmasın! Hay Allah kahretsin! Tamam! Eğer bütün bu marifetleri Carlo yapıyorsa biz Antonio’nun günahını beyhude aldık. Savcılıkta Alfieri’nin o kadar kolay temizlenmesi de şimdi aydınlanıyor. Eğer onu temizleyen herif Antonio’nun çetesinden olsaydı Alfieri muhakkak tanırdı. Muhakkak tanıyınca da içeri girer girmez bağırırdı.

Şu halde mesele zannettiğimden daha basit. Carlo çeteyi yeniden kurmuş. Zamanı gelince de harekete geçirmiş. Zamanı ne zaman

geldi? İşe en umulmaz dakikada, en umulmaz bir hareketle başsavcı müdahale edince... Başsavcı müdahale eder etmez işin şakası kalmıyordu. Kan gövdeyi götürmeye başladı.

Etrafı araştırmak için elektrik fenerini duvar diplerine çevirmiştim ki, birden salonun ışıkları yandı. Hızla döndüm.

Eşikte Mova duruyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri çakmak çakmak...

“İyi düşünmüşüm,” diye hırıldayan bir sesle konuştu, “nihayet engerek yılanı, dünyada en sevdiğim insana kıydın değil mi?”

“Dinle beni Mova...”

Sözümü bitirmeye vakit bulamadım. Kadın elinde sakladığı bıçağı fırlattığı anda ben de kendimi yüzükoyun yere attım. Bıçak vınlayarak üstümden geçti, duvara saplandı.

Çantasına davranmasına meydan vermeden üstüne atıldım. Bileğine yapıştım:

“Deli misin kız?” diye bağırdım, “Dur da biraz dinle... Ben öldürmedim!”

“Sen öldürdün, bilmez miyim? Aranıza girmek istemiştim. Beni biraz seversin de, bana bağışlarsın diye düşündüm. O seni öldürmemeye söz vermişti. O beni sahiden seviyordu. Sana gelince, namussuz engerek, sen haydutların haydudusun, sen bu dünyadaki katillerin en aşağılığısın... Bak, marifetine bak! Silahsız bir adama kıydın, kahpelerin kahpesi...”

Çantasını aldım. Yüzüne dikkatle baktım:

“Ben öldürmedim Mova,” dedim, “öldürmek için de gelmedim. Git bak, çoktan öldürülmüş. Bak bir kere, bak da sonra... Biz seninle sevişirken öldürülmüş.”

Yüzüme araştıran bakışlarla baktı. Bir an bu ümitsiz bakışlarda bir ümit ışığı geçti. Koşup cesedin üstüne eğildi. Açık duran gözlerini tetkik etti. Elini tuttu.

Alt dudağı titremeye başlamıştı. Müthiş bir keder duyduğunu anlıyordum. Çoktan beri duymadığım tatlı bir hisle bu güzel kadını teselli etmek ihtiyacı duyuyordum.

Neden sonra:

“Sahi Mike,” dedi, “evet sen öldürmedin. Senin öldürmeyeceğine emindim, nasıl oldu da bir an buna ihtimal verdim. Antonio bu kepaze New York şehrinde akan çirkefe kendini kaptırış küçük bir adamcağızdı. Gaddarlığı da küçük olmasından ileri geliyordu. Talihsizlikler yolunu kesmeseydi belki de namuslu bir kasap olacaktı. İnsanların yerine domuzları boğazlayacak bir kasap...”

Hıçkırmaya başlamıştı. Harap olmuştu. Omuzlarından tutup kaldırdım.

Yüzünü göğsüme sakladı.

“Merak etme,” dedim, “ötekilerle beraber Antonio’nun öcünü de alacağım, hiç merak etme!”

“Allah senden razı olsun Mike. Sen öldürmedin, buna eminim. Bunu burada öldürürlerken biz sevişiyorduk.” Birdenbire başka bir şey hatırladı: “Aman yarabbi!” diye boğuk boğuk bağırdı: “Ya isabet etseydi...”

“Ne isabet etseydi?” diye sormuşum.

İkimiz de aynı anda duvara baktık. Fırlattığı bıçak duvarın meşe kaplamasına kabzasına kadar oturmuştu. Mova:

“Hem de şah damarına nişan almıştım.” diye uykuda gibi konuştu. “Çoktan beri, senelerden beri mutlaka isabet ettiriyordum. İkimizi de Allah kurtardı. Seni ölümden, beni ömrümün sonuna kadar vicdan azabı çekmekten.”

Kızı salondan çıkardım. Bitişik odaya götürdüm. Elektriği yak-tım.

Mevzuu biraz değiştirmek için:

“Sen buraya nasıl geldin?” diye sordum, “Otomobil gürültüsü duymadım.”

“Yolda bir arabaya rastladım,” diye anlattı, “ölüler gördüm. Bir şeyler olduğunu kestirdim. Otomobili kapıda bıraktım da buraya kadar yürüdüm.”

“Tek başına öyle mi? Korkmadın mı? Bir belaya çatabilirdin.”

“Antonio’dan başka bir şey düşünmüyordum.” Kederle gülümsedim. “Korkak kadınlardan sayılmam. İnsan hiç hazır olmadığı halde, bazen birdenbire ölümü bile nasıl göze alır bilirsin.”

“Peki, Antonio muhafızsız mı oturuyordu Mova? Bu kocaman bahçede köpek filan yok muydu?”

“Olmaz olur mu? İki tane dev gibi kurt köpeği vardı. Hem de iyi terbiye edilmiş köpekler. Bir bölük polisle başa çıkacak kadar kuvvetli hayvanlar. Durun hele Mike, ağabeyimin hususi muhafızlarından Reno’yu otomobilin yanında gördüm. Reno’yu öldürmüşler. Çok emniyet ettiği Korsikalı üç muhafızından biri oydu. Ötekiler nerede?”

“Şu evi bir dolaşayım. Sen beni burada bekle!”

“Olmaz. Ben de geleceğim.” Hemen ayağa kalktı: “Sakin korkuyorum zannetme, sadece seninle beraber gelmek istiyorum.”

Merdivenden indik. Alt kattaki odalarda, salonlarda hiçbir şüpheli vaziyete rastlamadık. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir yerde boğuşma olmamıştı. Antonio’yu temizleyenlerin buralarını iyi tanıdıkları anlaşılıyordu.

Nihayet ortadan kaybolan iki muhafızın leşlerini kalorifer daire-sinde, eski sandıkların arkasında bulduk, ikisi de birer kurşunla öldürülmüşlerdi. Gayet iyi isabet ettirilmiş birer kurşunla... Belli bir şey, herifler “of” bile diyememişler, ellerini koltuk altlarına atmaya fırsat bulamadan cehennemi boylamışlar.

Üçüncü Korsikalının beni temizlemeye kalkan kara otomobilde ne işi olabileceğini, nasıl bir münasebetle buradaki katliamdan kurtulup işe devam ettiğini kestirmek şimdilik mümkün değildi. Nihayet zehirlenmiş köpeklerin ölülerine de garaja yakın bir yerde, çimenlerin üzerinde rastladık.

Mova elektrik fenerimin ışığında hayvanlara bir müddet baktıktan sonra:

“Köpekler bu işi yapan herifi tanıyordu Mike,” dedi, “eğer katili köpekler iyi tanımasalar elinden bir şey yemezlerdi.”

“Şimdi soracağıma iyi cevap vereceksin Mova,” dedim, “bütün mesele vereceğin cevabın doğruluğuna bağlı.”

“Sor. Bildiklerimi doğru söylememek için artık sebep kalmadı.”

“Carlo adında bir herif tanıyor musun?”

“Carlo mu? Nasıl bir herif, ne iş yapar?”

“Bu hergele Alfieri’nin emniyetli adamıymış. Onun işlettiği bar-da şef garsonluk mu, idare müdürlüğü mü, işte böyle bir iş görürmüş. Ağabeyinle Alfieri’nin arası açılınca bu herif de ortadan kaybolmuş.”

“Carlo? Durun bakalım! Hatırlayacağım. Bara gittikçe bize bizzat hizmet ederdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, esmer bir İtalyan.”

“Tamam! Bu herif hakkında neler biliyorsun? Senin üzerinde, ilk gördüğün günden beri ne tesir bıraktı?”

Mova biraz düşündü:

“Bilmem ki,” dedi, “böyle adamlara ekseriya dikkat edilmez. Ben ona herhangi bir garsondan daha fazla ehemmiyet vermemiştim.”

“Bu herife, herhangi bir gün veya gece Antonio ile konuşurken rastladın mı?”

“Zannetmem. Hayır. Antonio böyle heriflerle bizzat görüşmezdi. Bunlarla münasebetini her zaman Alfieri idare ederdi sanırım.”

“Görüşmezler de, mesela bir işaret eder, bir kağıt verir. Yahut telefonla filan arar. Tesadüfen sen çıkarsın.”

“Hayır. Ağabeyimle Carlo arasında böyle bir şey geçmedi.”

“Emin misin?”

“Eminim. Herifi neden böyle sıkı sıkıya soruyorsun?”

Bu suale doğrudan doğruya cevap vermedim.

Bütün şimdiye kadar olup bitenler nihayet Carlo’ya dayanıyordu. Birtakım cinayetler işlenmişti. Bunlardan bazılarını ancak Carlo becerebilirdi. Mesela Linda’yı o hergeleden başkası asla öldüremez.

Mova'yı kolundan tuttum. Sıçrayarak uykudan uyanır gibi kendisine geldi.

“Burada alacak şeylerin var mı yavrum?” diye yavaşça sordum. “Bir şey alacaksan çabuk ol da gidelim. Belki katil fazladan polise telefon eder. Burada bulunmanı istemiyorum. Zaten harap oldun. Bir de sorguya çekilmek seni büsbütün bitirir.”

“Haklısın Mike, gitmeliyim. Sen kalıyor musun?”

“Hayır, ben de geliyorum.”

“Otomobili garaja koyalım da beni sen götür.”

“Miras işleri halledilinceye kadar otomobilsiz kalırsın.”

“Bana ait otomobili de mi tutarlar?”

“Namına kayıtlıysa mesele yok.”

Evin kapısını çektim. Bahçenin sıcak karanlığında yan yana yürüdük.

Burada her şey gayet usta bir gece hırsızının marifetlerine benziyordu. Köpeklerin zehirlenmesi bile buna delalet. Eğer Carlo'nun geçmişinde böyle bir zanaat varsa katilin kendisi olduğu muhakkaktı.

Mova'ya belli etmeden gizlice gülümsedim. Üzerime bir aptallık çökmüştü. Carlo'nun şahsen gece hırsız olması mutlaka lazım mı? Sabahtan beri üzerime hücum eden haydut sürüsünü nasıl da unuttum. Eğer benimle boğuşan Carlo ise herif tahminimden çok başka türlü bir adam olmalı. Ya kendisi yeni bir çete kurmuş, yahut Antonio ile Alfieri'nin boğuşmasından faydalanan mevcut çeteyi ele geçirmiş. İş bu kadar çabuk yürütebilmesi de, kimsenin kendisinden şüphelenmemesi sayesinde...

Dişlerimi gıcırdattım. Mova hayretle sordu:

“Ne oluyorsunuz Mike?”

“Hiç, kendi kendime konuşuyorum.”

“Haklısınız. Bu şartlar içinde ancak diş gıcırıtlarıyla konuşulabilir.”

Kızın otomobilini garaja götürdüm. Direksiyondan parmak izlerimi güzelce sildim.

Benim otomobilime bindik. Mütemediyen sigara içiyor, hiç konuşmuyorduk. Ben Pat'in bir gün söylediği tuhaf bir sözü zihnimde evirip çeviriyordum. Pat: "Biliyor musun," demişti, "sen işe girişince daha sık, daha fazla kan dökülüyor."

Aramızdaki sükut New York'a girinceye kadar devam etti. 5. Cadde'ye yakın Mova'ya birdenbire sordum:

"Bir saat meselesi var? Bu hususta ne biliyorsun?"

"Saat meselesi mi? Anlayamadım."

"Evet, bir saat meselesi var. Antonio ile Alfieri'nin arasını açan bir saat meselesi."

"Hiç duymadım. Nedir?"

"Duymadınsa bir şey anlayamazsın."

"Antonio'nun ölümüne de bu iş mi sebep oldu?"

"Zannederim. Şimdi beni dinle Mova, bu işi aydınlatmak için bana yardımın dokunabilir."

"Ne gibi?"

"Mesela Antonio'nun avukatıyla görüşebilirsin. Belki de ona bazı gizli vesikalar bırakmıştır. Bankalardaki kasalarının numaralarını biliyor musun?"

"Hayır."

"Senden başka mirasçısı var mı?"

"Hayır."

"İyi. Resmi formaliteler tamamlandıktan sonra bu işi yeniden görüşürüz. Seni şimdi nereye bırakayım?"

Mova etrafına baktı. 5. Cadde'nin ışıkları görünüyordu.

"Ben buradan yalnız giderim," dedi, "yarın sizi telefonla arayım."

"Olur."

Beni kederle öptü. Arkasından bir müddet baktım. Sahici bir ısırtıpkızın omuzlarını adeta çökertmişti. Birdenbire sesini merak

ettim. Sanki demin konuşmamış da, aylardır sesini duymamışım gibi “Yarın telefon ederim” sözünü hasretle hatırladım.

Bu hatırlayışla otomobili bir telefon kulübesinin önünde durdurdum. Velda’yı bulacağımı hiç ümit etmediğim halde büroyu aradım. Zil çalar çalmaz telin ötesinde kızın sesi duyuldu.

“Neredesin?” diye çıkışıyordu. “Aramadığım yer kalmadı. Ne cehennemdesin?”

“Sahici cehennemden geliyorum. Sen bu saatte...”

“Beni bırak. Nereden telefon ediyorsun?”

“5. Cadde’den...”

“Derhal buraya gel!”

“Ne var?”

“Hemen gel diyorum, seni bekliyoruz.”

“Kiminle?”

“Telefonda söyleyemem.”

Kapattı. Saate baktım. İkiye çeyrek vardı.

İkiye çeyrek kala bu kız beni kiminle bekler? Pat desem, adını saklamazdı.

Otomobili süratle sürdüm. Gittikçe merakım artıyordu.

Yazıhanenin önünde arabadan atladım. Asansörde merakıma hakim olmak için bir sigara yaktım.

“Kızın sesi telaşlı değildi” diye düşündüm. “Hayır, bal gibi telaşlıydı. Sakın yeni bir pusu olmasın!”

Asansörden ihtiyatla çıktım. Koridora saparken elimi cebime sokup tabancanın kabzasını kavramıştım. Artık şakası yoktu. Canımı sıkacak herif kim olursa olsun kurşunu karnına yiyecekti.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Koltuklardan birinde Carlo oturuyor. Herif beni görünce:

“Çok şükür Mister Hammer,” dedi, “nihayet gelebildiniz.”

Velda her zaman yaptığı gibi beni tepeden tırnağa süzerek başımdan geçenleri tahmine çalışıyordu.

Dişlerimin arasından: “Hay Allah kahretsin!” diye homurdandım.

Carlo son derece sakin ve rahattı. Kendi evindeymiş gibi rahat ve sakin...

ON İKİNCİ KISIM

Temmuz gecelerinde New York caddelerinden sanki hava yerine alev akar. Dibi asfalt, iki tarafı demir ve betondan ibaret bir olukta, erimiş kurşuna bata çıka yürümenin azabıyla bunalırsınız.

Işıklar, harareti bin kat artırarak gözlerinizi uyku ile baygınlık arası bir kesiklikle kırıştırır.

Saat gecenin onu.

Işıklı mağaza vitrinleri önünden geçerken yan gözle yanımda oturan New York Cinayet Kısmı Şef Muavini Wilson’ın yüzüne fark ettirmeden bakıyorum.

Gözleri dimdik ileriye dikilmiş biraz ablakça suratında yorgun bir gebe kadın ifadesi var. Alt dudağını, birisine öfkelenmiş gibi hafifçe sarkıtmış.

Sigara paketini çıkarıp uzattım.

“Şimdi içmem!” dedi.

Bir saniye baktım. Tütün dumanında bile terden ıslanmış kirli bir çamaşırın iğrençliğini duyuyorum.

Wilson yola çıktığımızdan beri ikinci defa:

“Yanımıza silah almamakla hata etmiyor muyuz Mister Hammer?” diye sordu.

Ben ikinci defa:

“Asıl hata belki de teklifi kabul etmek,” dedim, “fakat bir kere kabul ettikten sonra silahsız gitmek en doğrusu.”

“Carlo gibi namussuzlara hiç güvenilmez. Bunlar ekseriya Al Capone rolüne çıktıkları zaman daha tehlikelidirler. Çünkü kendilerini sahiden tehlikede hissetmeseler böyle bir işi yüklenmezler. Bir kere de ileri atıldılar mı...”

“Başka çare olmadığını sen de pekala biliyorsun Wilson, vazi-yeti iki saatten beri müzakere ettik. Üç şekil var: beraber polis kuvvetleri götürmek. O zaman kurnaz herif yanımıza yaklaşmak şurada dursun, saçının telini göstermez. Geriye iki hareket tarzı kalıyor: hiç gitmemek, yahut silahsız gitmek. Bir kere karşımıza tek başına çıkacağı da belli değil. Binaenaleyh yanımıza silah da alsak kime karşı kullanacağız? Üstümüzü arayacaklar. Bundan evvel silahlarımızı çekersek Carlo savuşacak.”

“Doğru, doğru ama böyle heriflere güvenmek de delilik...”

“Delilik evet...”

Bir müddet sustuk. Direksiyondaki elimi değiştirdim. Avucumun terini pantolonuma hızlı hızlı sildim. Bu kadarcık bir hareket bile vücudumun yeniden tere batmasına yetti. Yavaşça küfür ettim.

Wilson:

“Bir şey mi dediniz?” diye sordu.

“Elli milyon dolar da müthiş para...”

“Müthiş olmaz mı? Banka yatırım numarasını öğrenen gidip çekecek. On dakikalık bir mesele. Bereket versin Carlo denilen namussuz Amerika’dan kolayca çıkamayacağını idrak etti. Bütün limanların tutulduğunu söylemekle çok iyi yaptınız Mister Hammer, yoksa herif pazarlığa razı olmazdı.”

“Nazilerin Avrupa’da yağma ettikleri muazzam servetlerden 50 milyon dolarını olsun kurtarmak fena olmayacak. Bu kadar büyük bir paranın Carlo gibi gaddar bir hergelenin elinde ne akıl almaz fenalıklara alet edileceğini düşünüyorum da...”

“Haklısınız Mister Hammer, bu sözleri Mister Pat Chambers da aynen böyle söyledi. Yoksa icabında herife verilecek 50 bin doları emniyet bütçesinden alamazdık.”

“Pat böyle anlaşmalara kolay razı olmazdı ama, bu sefer nasılsa...”

“Başka çare olmadığını nihayet o da kabul etti. Ben asıl Carlo’nun 50 bin dolar istemesine şaşıyorum.”

“50 bin dolarla beraber canını da kurtaracak. Fazla istese verilmezdi. Ayrıca hazırlanan pasaport onun için milyonlar değerinde. İsim yeri açık bir pasaport ne demek?”

“Doğru. Ben başka bir şeye takılıyorum Mister Hammer, vereceği numara bakalım doğru mu?”

“O ciheti konuştum. Telgrafla İsviçre’deki bankalardan soracağız.”

“Benim İsviçre bankalarına bir türlü aklım ermiyor. Bu kadar büyük servetleri birer numara ile alıp vermek ciddi değil.”

“Eski bir usulmüş. Bazı kralların, siyaset adamlarının memleketlerinden gizlice para çıkarmalarını kolaylaştırıyor. Hatta bir vakitler gazeteler yazdı. Marsilya suikastında öldürülen Yugoslavya Kralı Aleksandr İsviçre bankalarındaki parasının numarasını karısına da oğluna da söylemediği için servetini kimse alamıyormuş. Öylece kalmış gitmiş.”

Lenox Caddesi’ni bırakmış Harlem’in dar sokaklarına sapmıştık. Burada ışıklar gittikçe azalıyor, sokaklar gittikçe pisleşiyordu. New York vatandaşlarından yüzde ellisi buralardan gündüz bile geçmek istemezler.

“Canavarın inine girmeden evvel bir şey içelim mi?” diye sordum.

Wilson dalgınlıktan zorla uyandı:

“Birer viski yuvarlarsak fena olmaz.” dedi.

Kötü bir meyhanenin önünde durdum. İçeride nikotinle karışık keskin bir alkol kokusu vardı. Sigara dumanları tavana bile yükselmeden masaların üzerinde ağır ağır dalgalanıyordu.

Tezgahta birer viski içtik.

Wilson elini ağzına siper ederek yavaşça konuştu:

“Ben takip edildiğimizi fark etmedim. Siz bir şeyden şüphelen-
diniz mi?”

“Hayır. Aslına bakarsan buraya kadar sezmemiş de olabiliriz.
Mamañ bundan sonra daha iyi anlaşılır.”

Wilson’ın suratı gittikçe asılıyordu. Bu resmi polisler silahla gez-
meye iyice alıştıkları için tabancalarını evde bıraktıkları zaman
sokağa çırlıçplak çıkmışlar gibi rahatsızlık duyarlar. Gülümse-
yerek sordum:

“Silahsızlık canını mı sıkıyor aslanım?”

“Çook...”

“Meraklanma, herifin bizi temizlemekte hiçbir menfaati olamaz.
Sağ salim geri dönmezsek bütün pazarlık bozulacak. Hem New
York polisi, hem de federal polis ensesine binecek.”

“Bana vız gelir. Korkuyorum zannetmeyin...”

“Biliyorum canım... Korkuyu da nereden çıkardın?”

Tekrar otomobile bindik.

Carlo’nun talimatına göre Kolonyal Park civarında 30 kilometre
ile dolaştık. Otomobilimi numarasıyla tanıyordu. Orada bize ne
yapacağımız ayrıca söylenecekti.

Uzaktan uzağa St. Nicholas Caddesi’nin asfaltında öten lastik te-
kerlek gürültüleri duyulmaktaydı.

Wilson:

“Köpoğlusunu para,” diye homurdandı, “Carlo gibi çakallar bile
büyük parayı görünce kaplan kesiliyorlar.”

“Herifi tanır mıydın?”

“Ben bütün bu hergeleleri tanırım. Hem de ciğerlerini bilirim.
Emir kulu teres! Alfieri’nin karşısında iki büküm yaşardı, Hele
Antonio’nun adını ağzına alamazdı. Şimdiki hale bakın, New
York polisini haraca bağlıyor.”

“Sade New York polisini değil dostum, Mike Hammer’ı da...”

Wilson gülmekle hıçkırmak arası garip bir ses çıkardı. Yüzüne baktım. Gene alt dudaklarını sarkıtmış. Gene gözleri dalgın.

Ben makina yağına batırılmışım gibi rahatsızlık hissediyorum. Buralardaki sıcak Broadway'in hararetine benzemiyor. Daha pis, daha bunaltıcı.

Wilson:

"Takip yok!" dedi.

"Yok evet. Ben sana bir şey söyleyeyim mi Wilson, böyle işleri Carlo gibiler büyük patronlardan daha iyi beceriyorlar. Ne de olsa insanoğlu hüküm yürüte yürüte bir parça çapaçul, bir parça ihtiyatsız oluyor. Gerek Antonio'nun, gerek Alfieri'nin Carlo gibi dördüncü derecede bir herife günün birinde yenilmeleri hep bundan."

"Doğru Mister Hammer..."

"Savcılıktaki cinayetin iç yüzü hala çözülemedi değil mi?"

"Çözülemedi."

"Pat kim bilir ne kadar kızıyor?"

"Mister Chambers da kızıyor ama asıl deliye dönen Başsavcı! Sabahlara kadar uyuyamıyor. Hele Antonio'nun temizlendiğini haber verdiğimiz zaman suratını görmeliydiniz. Yüksek bir yerden apansız ayağı kayarak düşen bir insanın yüzü de ancak bu hale gelir." Wilson keyifsiz keyifsiz güldü: "Bütün şüpheler Antonio üzerindeyken birdenbire her şey tepetaklak oluyor."

Parkın kenarına çekilmiş külüstür otomobillerin içinde dünyaya metelik vermeden sevişen zenci çiftlere rastlıyorduk.

Bir polis arabası canavar düdüğünü öttürerek hızla geçip köşeyi kıvrıldı.

Sinirlerimiz gittikçe geriliyordu. Bunu soluklarımızdan anlıyordum.

Birer sigara yaktık. Wilson tekrar anlaşılmasız şeyler homurdandı.

Arabayı bir ağacın gölgesine çektim.

Wilson:

“Ne oluyor?” diye öfkeyle sordu.

“Biraz bekleyelim,” diye zorla güldüm, “herif böyle bir yerde beklememizi söylemedi ama bu daha pratik. Eğer son dakikada caymadıysa gelip bizi bulur.”

Beş dakika sonra yanımıza bir küçük zenci çocuk yaklaştı. Boyuna küçük bir kutu asmış, ciklet filan satıyordu.

“Yeni çıktı, Carlo marka cikletlerimiz var efendiler,” dedi, “yeni çıktı, Carlo marka...”

“Biz toptan alıcıyız. Deposu nerede?” diye sordum.

“Şuracıkta... İki sokak aşağıda...”

“Bizi götürür müsün yavrum?”

“Götürürüm.”

“Atla!”

Arka kapıyı açıp tereddütsüz içeri girdi.

Ben alaca karanlıkta Wilson’a göz kırptım. Çocuğun tarifiyle birkaç sokak dolaştık. Dünden beri ikinci defadır ki Harlem Nehri’nin sahiline gidiyorduk. Birincisinde az kalsın postu bırakacaktık. Bakalım ikincide başımıza neler gelecek?

★

Saptığımız sokak gayet aralık fenerleriyle ötesi berisi çökmüş derin bir tünele benziyordu. Görünürde canlı mahluk yoktu.

Oğlana:

“Daha uzak mı sizin depo?” diye sordum.

“Geldik.” dedi.

“Adın ne senin bakalım?”

“Jim.”

“Lakabın yok mu?”

“Var. Bana arkadaşlar ‘Karaboncuk’ derler.”

“Neden?”

“Çünkü ben sahici zenciyim. Su katılmamış. Bizim buralarda benden daha siyah bir başka oğlan bulamazsın.”

“Sahi. Dikiz aynasından hiçbir şey göremiyorum köpoğlusu...”

Oğlan otomobilin loşluğunda bembeyaz dişlerini gururla parlattı.

“İşte geldik,” dedi, “nehre inen sokağa sapacaksınız. Solda bir tek kapı var. Üç kere vurun açılır.”

“Neden üç kere Jim, neden üç kere de iki kere değil?”

“Besbelli içeridekiler kolay duymazlar da, duyurmak için...”

Omuzumdan arkaya bir beş dolarlık uzattım. Oğlan derhal kaptı.

“Kedi gibi görüyorsun Karaboncuk,” dedim, “teşekkür ederiz.”

“Bir şey değil.”

Kapıyı yavaşça açıp atladı. Sonra gene yavaşça örttü. Durduğumuz köşenin elektriği sönüktü. Karaboncuk karanlığa karışiverdi.

Ben otomobili sokağa soktum.

Harlem Nehri yeniden karşımıza çıkmıştı. Burnumu tıkayan pis benzin kokusunu aynen duydum. Sahilin ışıkları ırmağın siyah sularına vurmuştu. Uzaktan bir römorkörün yeşil feneri kayarak geçiyordu.

Fena fena yutkundum.

Soldaki kapıda durduk. Wilson’a:

“Haydi,” dedim, “bol şans! Yolumuz buraya kadar.”

İkimiz iki taraftan aynı zamanda indik. Aynı zamanda geldiğimiz tarafı kolladık. Karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Çoktan terk edilmiş harap antreponun kalın kapısını üç kere yumrukladım.

Arkadaşıma:

“Birimizden birimizin burada rehine kalması ihtimali de var,” diye fısıldadım, “bu herif işini tesadüflere bırakacak cinsten değil.”

“Öyle.”

Üç kere daha vurdum. Kapı gıcırdayarak açıldı. Önümüzde kas-katı bir karanlık.

Kısa bir tereddütten sonra içeri girdim. Wilson da arkamdan geldi.

Eski bir hoparlörden çıktığı hırıltılarından belli bir ses, tavandan duyuldu:

“Kapıyı örtün. Elektrik fenerlerini kullanmadan doğru yürüyün.”

Wilson kapıyı kapattı.

Ben ayak yordamıyla yürüdüm. Yerler betonu. Ayağıma hiçbir şey takılmıyordu. Uzun zamandır boş bırakılmış antrepolardaki rutubetli küf kokusu berbat...

Adımlarımı sayıyorum. On yedinci adımda birdenbire gayet keskin bir ışık gözlerimizi kamaştırdı.

Öylece durduk.

Bu sefer arkamızdan gelen bir ses:

“Eller yukarı!” diye sükunetle emretti.

O anda Carlo’nun bu işte basit bir alet olabileceğini ilk defa düşündüm.

Wilson benim hizama gelmiş ellerini havaya kaldırmıştı. Öfkeyle soluyordu.

Sırtıma bir tabanca namlusunun dayandığını hissettim. Usta bir el her tarafımı süratle sıvazladı ve gayet kısa bir zamanda tamamıyla silahsız olduğumu anladı.

Aynı yoklama Wilson’a da tatbik edildi.

“Tamam efendiler,” dedi, “bu hususta sözünüzde durmuşsunuz. Eğer bundan sonra oyun bozanlık etmeye kalkmazsanız anlaşıcağımıza eminim.”

Carlo’nun hafif İtalyan şivesiyle konuştuğu İngilizceyi gayet iyi tanımıştım.

“Işığa doğru yürüyün,” dedi, “karşınızda bir kapı var, oradan girin. Silahımı almaya çalışmanız beyhudedir. Çünkü her an iki tane mitralyözün ateşi altındasınız.”

Büyük bir odaya girdik. Bu odanın ışıkları bütün köşeleri aydınlatacak kadar kuvvetli değildi. Sağda menteşelerinden kısmen kurtulup sarkmış, camları kırık bir kapı gördüm. Bunun karşısındaki kapı yeri büsbütün boştu. Kapı karanlık bir delik gibi duruyordu.

Yukarıdaki abajurun ışığı yalnız ortadaki masayı aydınlatmaktaydı.

Carlo’nun yüzünü ilk defa gördüm. Kara kaşlarını suratına öfkeli ve gaddar bir hal vermek istiyormuş gibi çatmıştı.

“Para ile pasaport geldi mi?” diye sertçe sordu.

Wilson:

“Evvela numarayı anlayalım,” diye homurdandı, “hem numarayı, hem de numara yapmadığınızı...”

“Sesini kes! Burada neler yapılması lazım geldiğini ben tayin edeceğim. Paraları görelim.”

“Elimi indireyim de...”

“Olmaz. Ben alırım. Masaya dayan, bacaklarını geriye doğru uzat. Kımıldama kurşunları sırtına doldururum. Sen de Mike, duvara doğru dön. Kılını oynatırsan bitersin.”

Dediğini yaptık. Herif Wilson’ın cebinden paralarla pasaportu aldı.

“Ben söylemeden vaziyetinizi hiç bozmayacaksınız.”

Hıştırdan pasaportu tetkik ettiğini anladım.

“Dönebilirsiniz!” dediği zaman pasaportla paraları cebine atmıştı bile, suratına keyifli bir gülümseme yayılmıştı.

“Şimdi saat meselesine gelemim,” dedi, “Mike’ın elindeki saatin uydurma bir şey olduğunun elbette farkına vardınız. Ben Alfieri gibi Linda’ya sahici saati emanet edecek budalalardan değilim. Numaralı saat bende. Ne çare ki 50 milyon doları cebe indiremiyorum.”

Wilson:

“Uzatma,” dedi, “numarayı söyle.”

“Sabırlı ol aslanım! Söyleyeceğiz. Ben namuslu haydutlardanım. Sözümün eriyim. Paralar Rothschild Bankası’nda duruyor. Numarası da 6-5.”

“Ne malum?”

“Bu polis milleti de her şeyden şüphe eder. Hiç de hayırlı olmaz. 6-5, yani 555555.”

Wilson bana döndü:

“Herif bizimle eğleniyor,” dedi, “vallahi atıyor bu serseri!”

Carlo’nun sesi değişiverdi:

“Serseri babandır,” diye çıkıştı, “senden ala serseri mi olur? Numara bu! İster inan ister inanma!”

“Telsizle soracağız. Uydurdunsa elimizden kurtulamazsın.”

Tuhaf şey! İnsan para uğruna canını yüzde yüz tehlikeye atar mı? Hele böyle foyası meydana çıktıktan sonra...

“Bir kere saati teslim edeceksin. Saati görmeden inanmayız.”

“Budalalık ediyorsun Wilson, numarayı söyledikten sonra saatin ne değeri kalır? Değil mi Mike?”

Birdenbire karşı duyulmaz bir sigara içmek arzusu duydum. Tehlikeyi tamamıyla unutarak elimi indirdim. Carlo yanına basılmış bir oyuncak gibi adeta sıçrayarak bana döndü:

“Eller...”

Galiba “yukarı” diyecekti ki Wilson kurşunu benim yiyeceğimi zerre kadar hesaplamadan kaplan gibi atıldı. Bir anda ikisini karmakarışık yerde gördüm. Benim müdahaleme meydan kalmadan Wilson tabanca elinde ayağa kalktı. O zaman, New York’un bir kısmını, bir kısım gangster çetelerinden temizleyen meşhur Merkez Memuru Wilson’ın ne keskin bir dövüşçü olduğunu anladım.

Carlo yerden kalkmaya uğraşıyordu. Wilson tamamıyla değişen bir sesle:

“Hesabın tamam Carlo,” dedi, “hapı yuttun!”

Ben iyice şaşırmıştım. Boynumu kıсарak büyük odanın karanlık köşelerinden açılacak yayılım ateşleri bekledim.

Ortaya düşen sessizliği hiçbir patlama sarsıp dağıtmıyordu, neden sonra:

“Aferin Wilson,” dedim, “herif blöf yapıyormuş. Mitralyöz filan yokmuş.”

“Amma adammışsın Mike,” diye güldü, “burası Carlo için can pazarı. Fazladan arada 50 milyon dolar dönüyor. Böyle yerlere lüzumsuz şahit getirilir mi?”

“Doğru!”

Carlo ellerine abanarak doğrulurken Wilson gene şimşek gibi atılarak böğrüne müthiş bir tekme indirdi. Herif boğazlanan hayvan sesleri çıkararak üç takla attı. Wilson:

“Bağır namussuz!” diye hırıldadı, “Daha dur bakalım... Elimden neler çekeceksin.”

Yüzündeki dargın çocuk ifadesi değişmişti. Sarkan alt dudağı bile artık eski manayı vermiyordu.

İnleyen hayduda yaklaştı. Yakasından tutup kaldırdı. Tabancanın demiriyle suratına yukarıdan aşağıya iki kere vurdu. Kemik sesiyle yırtılan deri sesini aynı zamanda duydum. Carlo’nun yüzünü bir anda kıpkırmızı kan kapladı.

Bir sigara yaktım.

“Bırak Wilson,” dedim, “öldüreceksin!”

Wilson beni tamamıyla unutmuşa benziyordu. Bunu, yüzüme hayretle bakmasından anladım. Söylediğim sözün manasını neden sonra anlamış gibi:

“Elbette öldüreceğim,” diye öfkeyle bağırdı, “onu da öldürecek-
ğim seni de...”

“Beni de mi?”

“Elbette.”

“Beni niçin öldüreceksin?”

“Budalalık etme Mike, sen ölmedikçe saatin sırrını öğrenmek neye yarar?”

“Asıl budalalık eden sensin Wilson, beni öldürmekle eline hiçbir şey geçmez. Galiba Pat Chambers’ı unutuyorsun.”

“Unutmuyorum.”

“Öyleyse saatin sırrını senden istemeyecek mi? Kendi hesabına hareket ettiğini derhal anlar. Sahiden budalalık ediyorsun oğlum!”

Wilson beni nefretle süzdü. Gözlerinde karşısındakini küçümseyen delilerin büyüklük illetine delalet eden kibirli bakışları vardı.

“Pat denilen hayvanın hiçbir şeyden haberi yok,” dedi, “bu işin başından beri aklınızı biraz işletseniz bir şeyler sezinlerdiniz. Başından beri herkes saat meselesini hükümetten şiddetle saklıyordu. Niçin? Zira hükümet duyar duymaz resmi kanallar vasıtasıyla İsviçre hükümetine müracaat edecek, 50 milyonun ödenmesini hiç değilse geri bıraktıracaktı. Asıl tehlike buradaydı.”

“Demek buraya ne yapmaya geldiğimizi Pat bilmiyor?”

“Pat hiçbir şey bilmiyor. Şimdi neden mutlaka ölmen lazım geldiğini anladın mı?”

“Anladım. Savcılıkta Alfieri’yi senin öldürdüğünü, bana benzin layterinde işkence ettirenin de sen olduğunu anladım. Antonio’yu da sen temizledin.”

“Bunlar boş laflar Mike, artık hiçbir işe yaramayacak laflar. Siz burada bu herifle birbirinizi öldürmüş olacaksınız. ‘Ecel Saati’ adını verdiği bu iş, senin ölümünle kapanmış olacak.”

“Benim ölümümle böyle dalavereler kapanmaz. Pat aptal değildir. Senin her bulunduğun yerde insanların esrarengiz bir surette öldürülmesi gözünü açmadı mı sanıyorsun?”

“Orasını ben düzeltirim. Hele 50 milyon doları cebime indireyim.”

“50 milyon dolar değil, 50 senti bile indiremeyeceksin namussuz!”

Bunu kalkmaya davranan Carlo söylemişti.

Wilson göğsüne vurulmuş gibi geri çekildi. Bu sefer alt dudağıyla beraber çenesi de sarkmış, sivri ön dişleri dışarı uzayarak suratına kuduz bir hayvan hali vermişti.

Carlo kırılan iki dişini döşemeye tükürdü. Sağ eline dayanarak yarı doğrulmuştu. Bu anda yaralı gladyatör heykelini hatırlatıyordu:

“Beyhude kan döktün Wilson,” dedi, “halt ettin. Saat filan yok... Saat maat hep uydurma...”

“Uydurma mı? Yalan söylüyorsun namussuz!”

“Neden yalan söyleyecekmişim? Bu saat numarasını Alfieri uydurdu. Çetede bir başka kuvvetin peydahlandığını sezdiği için temizlenmekten korkmuştu. Kendisine o kadar söyledim, ‘Böyle bir yalan işleri büsbütün tehlikeli bir yola sokacak’ dedim. ‘Bu dünyada elli milyon dolar için elli bin kişiyi gözünü kırpmadan öldürecek hergele kıyamet gibi’ dedi. Senin gibi kan içici haydutlar...”

“Yalan... İdam edilen bir heriften Alfieri’ye bir saat geldiğini biliyorum.”

“Zaten Alfieri’nin aklına bu numarayı o saat gönderme hadisesi getirdi. Arkadaşı saati kendisine hatıra olarak yollamıştı. Hepsi bundan ibaret! Savcının Antonio’yu hiç beklenmedik bir zamanda tevkif etmesi her şeyi altüst etti. Alfieri bu fırsattan istifade ederek canını kurtarmaya uğraştı. Bütün hesaplarının yanlış olduğunu hep söyledim. Dinletemedim. Dehşete kapılmış bir adam söz dinlemiyor. Baktın ki Mike’a her şeyi anlatacak, belki de Antonio aleyhinde şahitlik edecek. Alfieri’yi öldürtmekten başka çare bulamadın. Saat meselesini düşünecek sıra değildi. Çünkü Antonio idama mahkum edilseydi, hiç tereddüt etmeden seni ele verecekti. Senin dört senedir çetesinde çalıştığını ispat edecek vesikaları her zaman dikkatle saklıyordu. Saat meselesine ileride çare bulmak için Alfieri’yi savcılıkta polis kılığına girmiş, yahut poliste çalışan bir adamın vasıtasıyla öldürttün. Sonra Mike’ın peşine takıldın. Linda ile görüşmesi gözünü açtı. Saati Mike’a verdiğini öğrenince Linda’yı Antonio namına tehdit ederek geri almaya zorladın. Mike’ın evinden çıkmadığını görünce gidip sorguya çektin. Sonra da öldürdün. Bunu belki de evi arayabilmek için yaptın. Sana kapıyı polis olduğuna inandığı için açmıştı. Sonra Mister Hammer’ı pusuya düşürerek işkence ettirdin. Mike’ın kurtulduğunu anlayınca Antonio’yu öldürmekten başka çare kalmamıştı. Çünkü Mike benzin işkencesinin verdiği öfkeyle Antonio’ya saldıracak, belki de onu söyleterek seni yakalayacaktı. Boğuşma esnasında akıl fikir bırakmayacak kadar çetinleşmişti. Bir yandan en tehlikeli şahıslarla mücadele ederken öte yandan saat meselesini hükümete duyurmamak icap ediyordu. Antonio’nun ölümü bu işin çeteden biri, hem de emniyetli biri tarafından işlendiğini meydana koymuştu. Çok kazanmak, birden kazanmak hırsına kapıldın. Seni mahveden işte budur. Önceleri Alfieri’nin numarasını beğenmemiştim ama şimdi onun ne maksatla böyle yaptığını anladım. Kendisinin arkasından hepimiz birbirimizi yiyelim diyerek ortaya böyle bir yalan attı. Uydurdukları İkinci Cihan Harbi’nde Avrupa’da olup bitenlere göre büsbütün inanılmaz bir şey değil...”

Wilson kendisini ancak şimdi biraz toplayabilmiş olmalı ki Carlo'nun üstüne yürüdü, böğrüne bir tekme daha vurup yere serdi:

“Doğru söyle,” diye hırladı, “bütün bunları şu anda uydurdun değil mi? Üç kadar sayıyorum. Üç kadar cevap vermezsen sen de ötekiler gibi, Antonio gibi gebereceksin...”

Herif beni gene unutmuştu. Tam atılacağım sırada gayet iyi hatırladığım keskin bir yılan ısılığı odanın loş havasını yarıdı.

Wilson elini boynuna götürerek hızla döndü. Kısa ve kalın boynundaki parmaklarının arasından üç tane ince kan fışkiyesi tavana doğru fışkırıyordu.

O zaman Mova'nın sözünü hatırladım: “Şah damarı kesilince kan iki metre havaya sıçrar.”

Herifin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Üç adım attı. Sonra dizleri yavaş yavaş büküldü. Yüzünün üstüne düştü. Tabancayı tutan eli yana açılıp ters çevrildi. Öteki eli hala boğazını tutuyordu. Islak hırıltılarla bir müddet debelendi, sonra debele nişler yavaşladı, belli belirsiz bir hale geldi.

Kanatsız kapının karanlığına doğru koştum.

Mova pervaza dayanmıştı. Bakışlarında bitmez tükenmez bir kin parıltısı vardı.

Neden sonra gözlerini yerdeki manzaradan yüzüme çevirdi. Bana yorgun yorgun gülümsedi.

“Bitti bu iş Mike,” dedi, “gördün mü yalan söylememişim. Mutlaka isabet ettiririm demedim miydi? Hem de şah damarına...”

Kucakladım, göğsüme sımsıkı bastırdım. Dudaklarını uzun uzun öptüm. İki öpüş arasında:

“Bu iş bitti hamdolsun,” diye tekrarladı, “artık bol bol sevişebiliriz.”

“Ama tehlikeli bir oyun oldu meleğim. Herif Carlo'yu öldürebilirdi.”

“Budala mısın? Tabanca dolu değildi ki!”

“Vay canına! Akşamdan beri bunu tembih etmediğim için ne kadar kıvrandığımı ben bilirim.”

“Carlo o kadar budala değildir. Hele kız kardeşinin öcünü almadan kendisini öldürtecek avanaklardan hiç değil.”

“Linda kız kardeşi miydi?”

“Kız kardeşiydi. Benim küçük bıçak iki kardeşin intikamını birden aldı.”

Carlo’yu alıp otomobilin yanına geldiğimiz zaman küçük zenci satıcıyı, Karaboncuk Jim’i kaputa dayanmış ciklet çiğnerken bulduk.

Beyaz dişlerini ışıldatarak:

“Tamam mı Miss Mova?” diye sordu.

Mova oğlanın saçlarını okşayarak:

“Tamam Karaboncuk,” dedi, “annene selam söyle, ‘Babamın başına felaketler getiren haydut tepelendi’ diye müjde ver.”

Jim daha fazla beklemedi. Bir keçi yavrusu gibi koştu, gözden kayboldu.

Mova:

“Zavallı Jim,” diye içini çekti, “Wilson denilen kudurmuş köpeğin mahvettiği yüzlerce aileden birisi de bunlar...” Sonra koluma girdi, Carlo’ya işittirmeden: “Esasında,” dedi, “ben Antonio’nun öcünü almadım. Ağabeyim cezasını çekti. Ben asıl... Anladın mı Mike?..”

“Anladım... Sen çok yaşa!”

Halbuki hiçbir şey anlamamıştım. Ne demek istediğini öğrenmeyi sonraya bıraktım.

Kızın kokusu, Harlem’in bu karanlık ve pis sokağını sanki temizliyor, dünyayı yaşanmaya değer hale getiriyordu.

*

Ertesi gün büroya öğleden sonra geldim. Velda beni merakla karşıladı:

“Neyin nesi kuzum?” dedi, “Pat sabahtan beri seni arıyor.”

“Ne yapacakmış?”

“Anlayamadım. Savcı da, kendisi de sana teşekkür edeceklermiş.”

“Ha şu mesele...”

“Hangi mesele? Bu teşekkür de nereden çıktı?”

Masada duran gazetenin kocaman manşetli havadislerinden birisini parmağımla gösterdim. Manşet, New York polisinin en kahraman merkez memurlarından Jack L. Wilson’ın vazife başında meçhul haydutlar tarafından vurulup öldürüldüğünü haber veriyordu.

Velda:

“Bundan sana ne?” diye sordu.

“Herifi ben öldürdüm de...”

“Sen öldürdün diye mi teşekkür ediyorlar?”

“Evet.”

“Atıyorsun Mike, benimle eğleniyorsun. Böyle saçma şey olmaz. Pat kendi muavinini öldürdüğün için...”

“Dünya bu! Daha şaşılacak işler de olur şekerim!” Posta kutusundan biraz evvel aldığım saati cebimden çıkarıp uzattım: “Bunu bir yere yerleştir. İleride açacağımız müzeye koyacağız.”

“Neymiş?”

“Ne olacak, Ecel Saati!”

Velda saati bir müddet almadı. Bir elime, bir suratıma, bir de gazete havadisine bakıyordu.

Uğruna bu kadar kan dökülen külüstür saati de gazetenin yanına koydum. Kızı kucakladım.

Uzun bir öpüşten sonra yavaşça sordu:

“Doğru söyleyin Mike, sarhoş değilsiniz ya?”

Bu sefer, sarhoş zamanlarımda yaptığım gibi güzel saçlarını kavradım, başını iyice arkaya çekerek yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Önce dudaklarından sonra boynundan öptüm.

Telefonun zili çaldı. Gözümün önüne bir saat evvel yatakta bıraktığım Mova'nın yorgun yüzü geldi. Dinleyiciyi yavaşça alıp saatin ve gazetenin yanına bırakarak işime devam ettim.

Uçsuz bucaksız bir rahatlık duyuyordum.

Bu macera, sonunda bir güzel kadını öldürmek zorunda kalmadığım ilk boğuşmaydı.

Her maceranın sonunda kalbimi de beraber öldürmek talihsizliğini belki artık tamamıyla atlatmıştım.

Duyduğum sahici saadet bundan ileri gelse gerek...

“Değil mi Velda? Değil mi ruhum?”

SON

F. M. İKİNCİ

**MİVE
TİNE
HOMMED
NHIVIER**

**KARA
NARA**

BİRİNCİ KISIM

I

“Alo! Alo! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı, 53, 55, 57 numaralı arabalarla 82, 84, 86 numaralı arabalar! Alo! Alo! Hudson Köprüsü’yle Bronx Köprüsü civarındaki 53, 55, 57 numaralı arabalarla 82, 84, 86, numaralı arabalar! Mıntakalarınızdaki bütün motosikletli kuvvetleri köprü başlarına ve köprülere civar sokak ağızlarına toplayın. New York’a girecek bütün kamyonlarla otomobiller kontrol edilecek. Aranan adam çok tehlikeli. Adı Walter Blake. Lakabı Kara Nara! Kuzguni siyah bir zenci. Boy: 1.80, omuzlar gayet geniş. Sırtına ne giydiği tespit edilemedi. Bir aralık N.K.G.U. 5671 numaralı kamyonunda görülmüştür. Silahlı olduğu muhakkak. Silahı orta çaplı mavzer tabancası, gayet iyi, gayet süratli kurşun atar. Son derece tehlikeli bir haydut! Dikkat! Dikkat! Tekrar ediyoruz... Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 53, 55, 57 numaralı arabalar...”

Radyo sabahtan beri bu ilanı her on dakikada bir yayınlıyordu.

Dorothy Blake, -mahpushaneden kaçmak suretiyle New York polisini ayağa kaldıran eski gangsterlerden meşhur Kara Nara Blake’in genç karısı- el yordamıyla paketten bir sigara çekip yaktı, gene el yordamıyla buzları çoktan erimiş viski bardağından bir yudum içti. Ahbaplarının kısaca “Dor” dedikleri Madam Blake 38 yıl önce Harlem’in en güzel bebeğiydi. 20 yıl evvel buraların en güzel kızı sayılırdı. Şimdi 38 yaşını birkaç ay geçtiği halde 400 bin nüfuslu Harlem’in en şahane kadınıydı.

Açık kahverengi derisi hala gergin; gözlerinde hala pervasızlık, şefkat ve ihtirasla dolu kudretli bakışlar... Vücudunun her milimetresi sanki bir namlı heykeltıraşa ölçüyle ısmarlanıp yaptırılmış. Gri tayyörünün iyice belirttiği diri göğüsleri, ince beli ve yuvarlak kalçalarıyla vücudu uzun ve gayet muntazam bacakları üzerinde tıkız ve canlı.

Kocası hapse girdi gireli -3 yıldır- Harlem'in en meşhur gece kulüplerinden Kongo Barı değme kabadayı erkeklerden daha iyi idare ediyor. Müşterileri New York'un en kibar takımı. Bunların ekserisi buraya şahane Dor'un dükkanını, usta bir kaptan gibi nasıl idare ettiğini seyre geldiklerini saklamazlar.

Kongo Bar'ın ve güzel sahibesinin namını sadece New Yorklular değil, bütün Amerika, hatta Amerika'ya sık sık gelip giden bütün Avrupa ve Asya zenginleri bilirler.

Radyo gene bir senfoni tutturdu. Bir berbat gürültü ki insanın sinirlerini insafsızca törpülüyor.

Madam Dorothy Blake kendi kendine:

"Delirdi mi bu adam?" diye söylendi, "Savuşacak sıra mı? Temizleyecekler bu sefer! Hay Allah, hay Allah!"

Kim bilir kaçınıcı defa saate baktı. Tam üçü on geçiyor. Herkes delirmiş bugün! Walter delirmiş, kendisi bir türlü aklını başına toplayamıyor. Sabahtan beri kafasını patlatarak düşünüyor da herifle nerede buluşacağını kestiremiyor. Sabahtan beri burası kontrol altındadır. Bu muhakkak. Telefon da kontrol altındadır. Bu herif burnunu gösterse enselenecek, "Alo" der demez tepesine binerler. "Cebinde parası var mı acaba? Acaba üstü başı nasıl? Sahiden silahlı mı? Bari silahlı olsa... Eğer eline hakikaten işe yarar bir mavzer tabancasıyla bir avuç mermi geçirdiyse fena değil! Blake bu kadarcık şeyle New York polisini önüne katar tekmil!"

Dor radyoya bakarak gülümsedi. Bu gülümsemesinde hem keder, hem biraz endişe, hem de bol bol gurur vardı. Erkeğine güveniyordu. Havadisi ilk duyduğunda çok kızmıştı, bir müddet sövmüş, bir müddet beddua etmişti ama şimdi yavaş yavaş sakinleşiyordu. Kaçmasın da ne halt etsin kuzum? Suç işlemiş olsa canları yanmaz. Eh ettiğimi çekiyorum der, yatar. Düpedüz iftira bu iş? Senelerdir işten elini eteğini çek, sonunda iki hergelenin yalancı şahitliğiyle 20 sene hapsi boyla! Haklı vesselam!

Radyo yeniden başladı:

“Alo! Alo! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 53, 55, 57 numaralı arabalarla...”

Dor uzandı, hışımla düğmeyi çevirip bu düşman sesi susturdu.

Viskiyi başına dikti. Senelerdir meyve suyundan başka bir şey içmediği halde, bugün on ikiden beri beşinci dubleyi bitiriyordu. Gene öyleyken viski bana mısın demiyor. Sanki kafasına diktiği şey, sarımtırak bir su...

Saat üç on beş. Allah Allah! Bugün buna sahiden bir şey oldu. Bir bakıyorsunuz tepkili uçak gibi vın diye geçiyor. Bakıyorsunuz mihlanıp kalmış. Gece bastırsa hayırlısıyla... Durun yahu! Gece-nin daha faydalı olacağı ne malum?

Bu sefer kol saatine baktı. Bir sigara yakıp ayağa kalktı. Sağ elini tayyörünün cebine soktu. 7,65’lik Browning’inin temasıyla biraz kendine geldi. Bunu kendisine kocası hediye etmişti. Evlendikleri sene... Yani 18 yaşındayken... Kendisi verdi, nasıl atılacağını, daha doğrusu her atışta mutlaka nasıl isabet ettireceğini de öğretti. Bıkıp usanmadan... Üst üste anlatarak... Ne hoş adamdır şu Walter... Ne sevimli, ne mert...

Kocasını ne zaman böyle düşünse aç kadın ihtirasıyla sırtı ürperirdi. Aynı ürpermeyi tekrar duydu. Yutkundu ve içini çekti. Öfkelenmişti. Zile basıp yeniden viski isteyeceği sırada kapı açıldı, içeriye iki kişi girdi.

Dor önden gireni görünce büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Herife yol vermiş olan direktörün yüzüne hayretle baktı. Kongo Bar’ın kabadayı idare müdürü, eski kopuklardan Timmy başını çevirerek gözlerini sakladı.

Dor derhal dahili telefona gitti. Kutunun yanındaki düğmelerden birisini çevirerek barın kapısını buldu:

“Mister Sam Turner’ı tanıyorsunuz değil mi?” diye sordu.

“Tanıyorum Madam, evet.”

“Size yazıhaneme çıkarılmasına müsaade edilmesi için emir verdim mi?”

“Hayır Madam... Lakin Mister Timmy beraberdiler de... Ben kendilerine söyledim. Yani Mister Timmy’ye söyledim. Madam kimseyi kabul etmiyorlar dedim.”

“Bu iş size aitti. Kimseyi bırakmayacaktınız. Eğer çoluk çocuk sahibi olmasaydınız size yol verirdim Jack! Bir dahaki sefere karışmam...”

“Özür dilerim Madam... Ben...”

Bir düğmeyi çevirip sesi kesti. Heriflere döndü:

“Nasıl şey Tim,” dedi, “her zaman kapıyı vurmaz mıydın? Terbiyeli olmaktan insan zarar etmez. Kapıcı sana kimseyi kabul etmek istemediğimi söylemiş. Sen gene de Mister Sam Turner’ı alıp gelmişsin. Eski dostlarımızdandırılar. Diledikleri zaman bizi görebilirler ama, olsun...” Sam’e ilk defa dik dik baktı: “Affeder-siniz Mister Sam,” dedi, “buraya hiç misafir kabul etmiyorum. Burası hususi işlerime mahsus. Müşterek bir işimiz olmadığına göre lütfen üst salona buyurun. Ben hemen geliyorum. Hem bir şey içeriz, hem de konuşuruz.”

Sam bir şey söylemek istiyor gibi bir an tereddüt etti. Uzun boylu, biraz kamburca, son derece soluk benizli bir adamdı. Yeşil gözlerinde tunç küfü donukluğu vardı. Domuzuna gad-dar bir herif olduğu, belki şimdiye kadar kendi eliyle 15 kişi öldürdüğü meşhurdu. Son günlerde Mark Svetson hesabına çalıştığı söyleniyordu. Polis kayıtlarına göre Bowery’de bir bar işletmekteydi.

Sam söyleyeceğini yutarak:

“Mersi Dor,” dedi, “salonda bekliyorum.”

Yalnız kalınca Timmy patronunun iyiliğini isteyen sadık bir me-mur gibi dargın dargın konuştu:

“Yanlışı Dor! Bu herife böyle muamele edilmez.”

“Öyle mi oğlum? Dur savuşma! Sana da iki sözüm var: Benimle beraber çalışmak istiyor musun?”

“Ne demek?”

“Şu demek: Seni burada idare müdürü olarak alıkoyacağım. Ayda dört yüz dolar. Safi kardan da yüzde iki. İşine gelirse yeni kontratı imzalarız.”

“Şaka ediyorsunuz Dor! Aylığımın 600 dolar olduğunu, yüzde beş aldığımı bilmez gibi...”

“Biliyorum ama bu dakikadan itibaren vaziyet değişti tosunum!”

“Neden?”

“Değerinden fazla kazanıyorsun. Bazı adamlara değerinden fazla kazanmak iyi gelmez. Ahlakları bozulur. Şımarırlar. Söyle bakalım. Kabul mü? Evetse yeni kontratı birazdan imzalarız. Hayırsa güle güle...”

“Biraz müsaade edin de düşüneyim!”

“Haklısın Timmy! Şu izmariti bitirinceye kadar düşün. Tablaya bastırdığım zaman yeni şartı kabul ettiğini söylemezsen kendime bir başka idare müdürü arayacağım.”

“Mademki böyle... Yani mademki... Pardon! Kalıyorum tabii Dor! Hiçbir şey anlayamadığımı...”

“Mükemmel! Bundan böyle müessesede yatmak da yok.”

“Yok mu?”

“Eşyalarını derhal bir otele gönder. Sonra çağırılmadan yanıma gelmeyeceksin. Eğer bu sabah olduğu gibi gelip seni burada bulamazsam istifanı verdiğine hükmedeceğim. Haydi bakalım! Şu herif ne istiyor bir de ona bakalım. Bize bir şişe şampanya gönder. Bir şişe şampanya dedim, şampanya!”

II

Kongo Bar'ın üst salonu balkonumsu bir yerdi. Alt salona bakan tarafı parmaklıkla çevrilmişti.

İkinci üzeri müşteri bulunmadığı için elektrikler yanmıyordu. Loştu.

Dor, seyrine doymulmaz yürüyüşüyle Sam Turner'ın oturduğu masaya yaklaştı. Kendisine çok yaraşan kabadayı bir hareketle iskemleyi çekti. Yerleşti. Sigara paketini uzattı:

“Yakın bakalım,” dedi, “benimle ne konuşacağınızı merak ettim Sam.”

Bu esnada aşağıda, tezgahın arkasındaki radyoda müzik apansız kesildi. Yeniden pis ve uyuşuk bir ses duyuldu:

“Alo, alo! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 53, 55, 57 numaralı arabalarla 82, 84, 86 numaralı arabalar...”

Sam'in yeşile kaçan sarı suratından belli belirsiz bir gülümseme geçti:

“İşlerin biraz sıkışacağını düşündük Dor,” dedi, “yani başınız derde girer belki diye düşündük...”

“Düşündük, ne demek? Kiminle beraber...”

“Orasını da söyleyeceğim. Düşündük.”

“Başım niçin derde girecekmiş?”

“Bilir miyim? Kızı bir yere yollamışsınız da... Bugün öğleden sonra... Yani yarım saat önce...”

“Kim söyledi?”

Dor bunu bir tuhaf sormuştu. Sesinin tuhaflığını kendisi de beğenmedi. Sesi hem korkulu, hem tehditkar... Halbuki sakın olması lazım. Taş gibi sakın olmalı... Yere gömülüp paslanmış bir demir parçası gibi sakın...

“Gönderdiniz Dor! Bizim haberimiz var. Timmy söyledi. İşte açıkçası bu! Yani numaraya gelmeyeceğimizi bilin diyerek...”

“İyi ama aslanım, Tim'in maaşını ben veriyorum.”

“Yani size sadıkane hizmet mi etmeli?”

“Para fena değildir. Bazı insanlara sadakati öğretir, bir müddet de muhafaza ettirir.”

“Kuvveti ne yapalım Dor?”

“Kuvvet de var tabii... Fakat cesur insanlara vız gelir. Ancak ödleklerle, hergelelere, alçaklara karşı söken bir şey... Kaldı ki kuvvetin alası bu devirde gene para...”

“O kanaatte değilim.”

“Yanılmayasınız!”

“Zannetmem. Mesela ben para sarf etmesini hiç sevmediğim halde herkese her istediğimi yaptırıyorum.”

“Ciddi mi? Demek sizin sözünüzü dinleyenler de var bu dünyada?”

“İspatı kolay! İşte bakın!”

Sam, elinde tepsi ile merdivenleri çıkmış olan Tim’e döndü:

“Telefon ettin mi?” diye sordu.

Tim gözlerini Madam Dor’dan gene kaçırarak:

“Evet Sam,” dedi, “geliyorlar.”

Madam Dor yerinden fırlayarak Tim’in üstüne yürüdü:

“Kim bu gelenler?” diye bağırdı. “Söylesene rezil? Kime telefon ettin, ne diye?”

Tim cevap vermedi. Şişeyle bardakları masaya bıraktı.

Madam Dor, elinin tersiyle herifin ağzına müthiş bir tokat yaptırdı:

“Sağır mısın namussuz sana soruyorum: Sam’in sözüyle benim dükkanıma kimleri çağırdın?”

Sam sakın bir sesle:

“Gidebilirsin Tim,” dedi, “Madam’a ben anlatırım.”

Madam Dor gözlerini kısarak döndü:

“Nedir bu numara?” diye öfkeyle sordu, “Ben dükkanımda böyle maskaralıklar istemem!”

“Dükkanınız mı? Burası mı sizin dükkanınız? Yanılıyorsunuz Dor...”

“Yanılıyor muyum?”

“Evet, bu dükkan artık tamamıyla sizin sayılmaz.”

“Emin misiniz?”

“Çok. Bakın nasıl düşündük Dor!”

Susup radyoda tekrarlanan polis emrini dinledi. Son derece ke-
derlenmiş gibi derin derin içini çekerek:

“Düşündük ki,” diye devam etti, “radyodaki bu haberden son-
ra polisle aranız açılacak. Yani polisten yardım görmeniz artık
mümkün olmayacak.”

“Neden? Walter’ı ben kaçırmadım ki...”

“Siz kaçırmadınız ama, eğer yakalanmazsa sakladığınızdan şüp-
helenecekler. Hasılı bir sürü münasebetsizlik. Düşündük: ‘Ma-
dam Dor esaslı kadın,’ dedik, ‘Walter da eski ahbab! Yeri geldi,
yardımına koşalım!’ Nasıl bu fikir?”

“Yardımanın şeklini bir kere anlayalım da...”

“Gayet basit! Beraber avukatıma gideceğiz. Dükkanın yarısını
bana devredeceksiniz.”

“Benim dükkan bu haliyle yüz bin dolardan fazla eder. 50 bin
doları peşin mi veriyorsunuz?”

“Şakacısınız Dor! Bu sabahtan beri bu dükkan yüz sent etmez.”

Dor maden kömürü karası gözleriyle Sam’in suratına tatlı tatlı
bakıp gülümsedi. Şampanyayı patlatmadan açtı. Köpürterek ka-
dehleri doldurdu:

“Hele içelim de aklımız başımıza gelsin,” dedi, “şerefinize Sam!”

“Mersi! Akıllı kadın olduğunuzu eskiden beri söylerim. Buraya
gelirken kolayca anlaşıcağımıza emindim. Yanılmadığını gör-
mek insanı sevindiriyor. Sende de böyle olmaz mı?”

“Tıpatıp ruhum! Yalnız bir küçük سوالim var: Beni bu bir sürü
münasebetsizliğe karşı koruyabileceğinize hakikaten inanıyor
musunuz?”

“Tabii. O tarafı hiç merak etmeyin, göreceksiniz.”

“İyi ama, bu münasebetsizliklerden birisi de bizim Walter... Hani şu Kara Nara dedikleri densiz adam! Birini ortak aldığımı duyar-
sa kıyameti koparır. Kendiniz bilmez değilsiniz ya, Walter tuhaf-
tır. Anlayışsız bir kere... Dünyada izah edemeyiz.”

“Buraya gelebileceğini sanmam. Büsbütün budala değilse Har-
lem’e hiç uğramaz. Harlem Walter’ı yediden yetmişe kadar ta-
nır.”

Dor gülümsemesini hiç bozmadan elini tayyörünün tabanca bu-
lunan cebine götürdü.

Sam elini, Luger’i ile beraber masanın üstüne koydu:

“Lütfen uslu durun sevgilim,” diyerek pis pis sırttı, “bir kadının
vücudu bu kadar biçimli olursa tayyörünün sağ cebine tabanca
koymamalı.”

“Pardon Sam, haklısınız, şu Tim denilen namussuzu unutmuş-
tum.” Elini cebinden boş olarak çıkardı. “Bir sigara versenize...”

“Özür dilerim.”

Tim de tabancasını ceketinin dış cebine yerleştirip sigara paketi-
ni uzattı, çakmağıyla ateş tuttu:

“Avukatıma gideriz,” diye anlattı, “kağıtlar hazır. İmzalarsınız.”

“Kabul etmezsem...”

“Evvela burasını dağıttıracağım.”

“Sonra?..”

“Sonra sizi hüngür hüngür ağlarken bir müddet seyredip teklifi-
mi yenileyeceğim. Razi geleceğinize bire yüz bahse girerim.”

Radyodaki hımhım ses tekrar duyuldu:

“Alo, alo! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 119, 121, 123
numaralı arabalar! Mıntakanızdaki motosikletli kuvvetleri toplayarak
Harlem’e giden yolları kesiniz... Aranılan adam son derece
tehlikelidir...”

Dor kederle gülümseyerek bir müddet şampanya kadehine baktı. Sonra bardakları yeniden doldurmaya başladı. Sonra iki hareketi aynı saniyede yaparak davrandı. Bu iki hareketinden birincisi, dolu şampanya bardağını Sam'in gözlerine çarpmak. İkincisi şişeyi kafasına yerleştirmek. Herif sersemledi. Kendisini toplamaya çalışırken Dor, kırılan şişenin elinde kalan sap tarafını haydudun tam suratına var kuvvetiyle indirdi. Dört tane derin ve kanlı çizgi bu donuk yeşil suratta yanakları kıpkırmızı açarak ağzı parçaladıktan sonra çeneye kadar indi.

Herif inleyerek yere düştü, kendinden geçti.

Tam bu esnada ezilmiş burnu ve kırılmış kulaklarıyla panayır-larda pankras güreşi tuttuğu hemen anlaşılan bir herif merdiven başında, elindeki küçük mitralyözyle göründü:

“Davranma kara kahpe!” diye homurdandı, “Kımıldarsan bitiririm.”

“Vay sen de mi bu işin içindesin uyuz it?”

“Gevezelik istemez. Dükkanı dağıtacağım. Sen de elini oynatmadan seyredeceksin.”

“Sahi mi?”

“Evet, hık dersen kızı bir daha sağ göremezsin.”

Dor göğsüne bıçak atmışlar gibi sendeledi. Deminden beri ilk defa sarsıldı. Gözlerini dehşetle kırıştırtarak:

“Hangi kız?” diye sordu.

“Hangi kız olacak? Siz karı milleti hep mi avanak olursunuz? Senin kız! Sophie...”

“Yalan!”

“Vay iki gözüm! Yalanmış... Şimdi telefon geldi. Arkadaşlar kızı kaldırdılar. Çelik döktürmeye kalkışırsan yavru hapı yutar! Önce buradaki müşterilere çıkarılacak, sonra da Uruguay'ı, Peru'yu boylayacak. Artık buluşmanız kıyamete kaldı demektir.”

Dor yarım saatten beri olup bitenleri birbirine bağlayarak bu söze derhal inandı. Düşmemek için masaya dayanarak ileri geri

sallandı. Bayılmamaya gayret ediyor, beynini acıtacak gibi düşünerek Sophie'yi kurtarma çareleri araştırıyordu.

Şişenin boğazı elinden yere düştü.

Sam sanki bu sesle, derin bir uykudan uyanmıştı. Gözlerini açtı. Başına gelenleri hatırlamaya çalıştı. Elini yüzüne götürünce acıyla inledi. Ellerine abanarak kalktı. Dor'u tepeden tırnağa süzdü. Kadın, duyduğu ıstıraba rağmen bu bakışın gaddar manasını anlamış, ölümün kıl kadar yakınında bulunduğunu sezmişti.

Fakat Sam nedense tabancasını çekip bütün kurşunlarını karnına doldurmadı. Gözlerini Dor'dan ayırmaksızın emretti:

“Haydi Riley!”

Riley ablak suratını kat kat buruşturarak keyifli bir gülüşle sırttı.

“Peki patron!”

Dor, küçük mitralyözün namlusuna takılmış susturucuyu nasılsa fark etti.

Herif, iki kapılı muazzam bir dolap gibi salonun döşemelerini sarsarak parmaklığa yaklaştı. Aşağıda görünmeyen birine seslendi:

“Hey bücür Derbi, başlıyoruz!”

Alt katta boğuk bir takırtı başladı Bu takırtıyı şişe ve cam kırılmasından seslerle vınlayarak savrulan tahta parçası gürültüleri takip etti.

Dor gözlerini kocaman kocaman açmış, ailenin biricik ümidi olan sevgili dükkanının dağılmasını seyrediyordu.

Riley hayatından memnundu. Suratında hep o hayvanca sırıtma olduğu halde, parmaklığa dayadığı mitralyözünüyle alt salonu tarıyordu. Silahın hareketine uyarak hafif hafif titreyen sağ omuzuyla herif sanki keyfinden fıkırdıyor...

Buna karşılık dolapların camlı kapakları, içlerindeki cam raflara yerleştirilmiş dolu içki şişeleri dinamitlenmişler gibi patlamaktaydılar.

Riley ile aşığıda durup salonun altında kaldığı için görünmeyen köşelere, bilhassa tezgahın arkasındaki raflara ateş ettiği anlaşılan Derbi'nin şarjörleri aynı zamanda tükendi. Dükkanı bir anda hırıltılı gürültünün yerine derin bir ölüm sükutu kapladı. Sonra boğuk takırtılarla mitralyözler yeniden işledi. Koltuklar parçalanıyor, ortadaki pist, kenardaki masalar, döşemenin meşe parke-leri delik deşik oluyordu.

Bu imansız baskın Dor'a asırlar kadar uzun geldiği halde esasında bir dakika bile sürmemişti.

İkinci şarjörler de boşaldığı zaman dükkanda sağlam bir şey kalmadı.

Gene o pis, o yapışkan sükut bir an her şeye hakim oldu.

Sonra Sam Turner her ihtimale karşı elinde tuttuğu Luger'i dalmış gitmiş olan Dor'un kafasına var kuvvetiyle yerleştirdi.

Dor yarılan kafasını masaya çarparak yere yıkılırken radyoda mahut ilan tekrar duyuldu:

"Alo, alo! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 53, 55, 57 numaralı arabalarla..."

İKİNCİ KISIM

I

"82, 84, 86 numaralı arabalar!.. Alo, alo! Harry Hudson köprü-süyle Bronx Köprüsü civarındaki 53, 55, 57 numaralı arabalarla 82, 84, 86 numaralı arabalar. Mıntıklarınızdaki bütün motosikletli kuvvetleri köprü başlarına ve köprülere civar sokak ağızlarına toplayın. New York'a girecek bütün kamyonlarla otomobiller kontrol edilecek. Aranan adam çok tehlikeli. Adı Walter Blake..."

Pencereden dışarısını, Hackard Building'in kaldırımında gidip gelenleri seyre daldığım için radyonun sözlerine kulak asmamıştım. Walter Blake adını duyar duymaz kendime geldim.

Radyodaki polis spikerinin sesi devam ediyordu:

“Lakabı: Kara Nara! Kuzguni siyah bir zenci. Boy: 1.80, omuzlar gayet geniş. Sırtına ne giydiği tespit edilemedi. Bir aralık, N.K.G.U. 5671 numaralı kamyonunda görülmüştür. Silahlı olduğu muhakkak. Silahı orta çaplı mavzer tabancası. Gayet iyi, gayet süratli kurşun atar. Son derece tehlikeli bir haydut! Dikkat, dikkat! Tekrar ediyoruz! Burası New York Polisi Cinayet Kısmı! 53, 55, 57 numaralı arabalarla...”

Kendi kendime: “Delirdi mi bu adam?” diye söylendim, “Savuşacak sıra mı? Temizleyecekler bu sefer! Hay Allah kahretsin!”

Harlem’de ve Amerika’nın bütün gangsterleri arasında Kara Nara diye meşhur Walter gözümün önüne geldi. Kendisini son defa mahkemede görmüştüm. Bu sefer iftiraya uğradığı muhakkaktı. Pat de buna emin. Lakin oğlanın elinden bir şey gelmedi. İftira çok iyi tertiplenmiş. Birkaç senedir işten çekilmiş koca arabı rakipleri başka türlü haklayamadıklarından... “Hay Allah! Hay Allah! Eğer sahiden bir mavzer tabancası uydurmuş, cebine de bir avuç kurşun yerleştirmişse güç yetmez domuza! Blake bu kadar cık şeyle bütün New York polisini, Pat müstesna önüne katar.”

Sırıttım. Bu sırıtma Kara Nara’nın güzel karısı Dor’u hatırlayınca kadar devam etti. Dor yamandır. Yürekten yana yüz erkeğe bedel! Güzellikten yana da Josephine Baker filan halt etmiş. Her çeşit sarışın bombaların elli tanesini cebinden çıkarır. Biraz yaşlandı ama olsun! Dor için, “Kilise yıkıldıysa mihrap yerinde” denmez. Notre Dame de Paris yerli yerinde durduktan başka içine de bir düzine mihrap yerleştirin, işte size Dorothy Blake!

Bir sigara yaktım.

Karı bu havadisi radyoda duyar duymaz paçaları sıvamıştır. Paçaları çoktan sıvamıştır da Harlem’in ileri gelen kopuklarından birkaçını peşine takıp herifi karşılamaya çıkmıştır. Belki de bu firarı Dor hazırladı. Yoksa arap, silahı dışarıya adım atar atmaz nereden ele geçirecek? Eğer Walter’ın tüymesinden evvelce haberi varsa Dor tedbirleri almıştır. Hayır, yakalanmaz. Arap bütün polis kordonlarını atlar, yakayı sıyrır.

Walter eski ahbablarımdandı. Diğer kopuklara da hiç benzemediğinden sahiden sevişirdik. Cezaevinde ilk üç yılı iyi halli geçirdiğinden çalışma yerine gönderildiğini duymuştum. Cezası otuz seneydi ama bir iki sene sonra tecille salıverilmesi ihtimali olduğunu Dor anlattı. Öyleyse durup dururken bu savuşma neyin nesi? Koca arap neye öfkелendi acaba? Hangi sebepten kanı başına sıçradı?

Bir sigara yaktım. Gene caddeyi seyre daldım. Seyre daldım ama arap aklımdan çıkmıyor vesselam! Bu imansız New York'ta tabanca ile nişan almak, bilhassa bu işi şimşek süratiyle becermek üzerinde yarışma tertiplense beni alt edecek iki kişi varsa birisi bu bizim arap! Nasıl çeker, nasıl sıkar, şaşarsınız. O kadar eli çabuktur ki "Önce atıp sonra nişan almak" lafına ben bizim arabı gördükten sonra akıl erdirdim. "Vay canına! Demek bunun böylesi de olurmuş ha?" diye parmak ısırdım.

Şimdi bu arap azmış besbelli, say ki kudurmuş da New York'un üstüne yürümüş. Her kim kızdırdıysa hapyı yuttu! Benim paramla ciğeri artık iki peni etmez! Olmaya ki herife yetişmeden polis bir biçimine getirip haklasın! Hoş, Walter silahlıyken polise de metelik vermez ya... Hele bakalım!

Buradan sonra anlatacaklarımı sakın uydurma zannetmeyin, bilhassa kendimi övüyorum sanmayın! Ben Mike Hammer'ı bilen bilir, bilmeyen de bilenlerden elbette dinleyip öğrenmiştir. Palavrayı sevmem. Palavrayı sevmeyen adam yok mudur diyorsunuz. Haklısınız! İbareyi haydi düzeltelim: Ben palavranın lafını sevmem. Palavrayı yaparım. İkiş aynı şey değil!

Radyoda apansız duyduğum ilan üzerine Walter Blake denilen araba daldım, dışarısını seyrediyordum ya... Esasında gelip geçenleri, durup konuşanları, otomobilleri, kamyonları pek ayırt edemiyordum. Sokakta bir hüviyetsiz kalabalık vardı! Daha doğrusu bir karınca kaynaşmasıdır sürüp gidiyordu.

Fakat bir aralık kafamın içinde "tınnn!" diye bir şey koptu, yani bir tel koptu. Yahut da bir gergin çelik tele bir çelik parçasıyla sertçe vuruldu.

Hüviyetsiz kalabalık, karınca kaynaşması birdenbire uzaklaşarak siyah, kurşuni, beyaz zeminin tam ortasında gayet ışıklı, fevkalade net bir resim belirdi. Bir otomobil tam bizim kapının hizasında durdu. İçinden beyaz üzerine küçük kırmızı çiçekli emprimesiyle bir genç kadın indi. Şoförün parasını ödedi. Bu esnada bir başka otomobil, bu sefer bir gri hususi, aynı kaldırıma yanaştı. Bundan da iki herif çıktı. Sonra kızın indiği taksi basıp gitti. Kız bizim binaya doğru görüş zaviyemden, daha doğrusu dalgın dalgın seyrettiğim karışıklığın ortasındaki net daireden çıktı, kayboldu.

Ben bu sırada bunun farkında bile değilim. Zihnim hep firari koca arapla, yani Kara Nara denilen zebella ile meşgul. Aradan iki dakika geçti geçmedi. Kız geri döndü. Fakat bu sefer, gri arabadan inen heriflerden biri koluna girmiş, öteki herif de iki adım arkalarında. Bunlar böylece gri arabaya girdiler. İşte tam bu esnada zihnimdeki gergin çelik tele çelik tokmak “tınnn!” diye indi.

“Aman kızı kaldırıyorlar güpegündüz! Aman Mike davran! Kızı gözünün önünde aşırıyorlar!” diye fırladım.

Buna bu kadar katiyetle nasıl inandığımı size buracıkta yüzde yüz ikna edici bir surette izah edemeyeceğim.

Bu hal ancak birçok zanaatlarda mevcut “altıncı his” ile izah olunabilir. Şoförlerin yanlarından geçen arabaların hususiyetlerini görmeden tespit etmeleri, kunduracıların kalabalıklarda birçok kunduraların şekillerini dalgın sıralarında bile diğerlerinden ayırmaları zanaatın “altıncı hissi” sayesinde mümkün olmaktadır.

Biz de eh, iyi kötü hususi hafiye geçiniyoruz. Bu zanaata bunca yıl emek verdik. Gri arabadan inen heriflerin afili adımlarından, birer omuzlarının biraz kaykılmasından, uzun boylu hergelenin kızın koluna giriş şeklinden, arkadaki itin sağı solu kollamasından... Ne bileyim, bir şeyden pirelendik. Pardon! Pirelenmedik. Kızı salla sırt ettiklerini o saat anladık. Hem de bunu o dalgınlığımız arasında, hiçbir şeye dikkat etmiyor gibi seyrederken çaktık. (İnanan başından geçtiği için inanmıştır. İnanmayanlar, lüzumsuz yere bizden şüphe ettikleri, “gidi palavracı” diye günahımıza girdikleri için, ileride başlarından aynı hal geçince mahcup olacaklardır.)

Uzatmayalım, dirseğimle sol koltuk altımdaki silahı, emektar 45’liğimi yoklayarak fırladım. Kapıdan deli gibi koridora uğradım. Asansör masansör bekleyecek sıra mı? Merdivenleri fırt diye inip kapıya yetiştim. Dışarı çıktım. Gri araba caddeyi yarılammış. Neredeyse köşeye yetişecek. Aman bir taksi! Bre aman bir araba!

Bereket versin bir taksi mukabil köşeyi kıvrılmaz mı? Kollarımı açıp önüne atıldım. Şoför -gene altıncı hisle dikkat ediyoruz- tıknaz, kırmızı suratlı babacan bir adamcağız, derakap frene bastı. Arkaya atladım.

“Sür!” diye bağırdım, “Gri otomobili yakalarsan 25 dolar bahşiş...”

“25 dolar mı? Hangi gri araba?”

“Nah gidiyor. Sola saptı... Bassana gaza be herif! Şunu dehle de bir...”

Araba köhneliğinden umulmaz bir gayretle öne atıldı. Vitesler değişti, süratten doğan rüzgar içerisini birden doldurdu.

Köşeye yetiştik. Gri araba, yollar kalabalıkla tıkanık olduğu için arayı pek açamamış. İkimiz de -yani ben de, babacan şoför de- yetişeceğimize emin olarak birer rahat nefes aldık. Yüzümüz güldü.

Şoför 25 dolar bahşişi daha şimdiden cebine inmiş saydığından ihtiyatla sordu:

“Neyin nesi ahbap?”

“Hangisi?”

“Arabadaki hatunu diyorum, zevceniz filan mı?”

“Değil!”

“Ya nedir? Siz sakın polis molis olmayasınız.”

“Tamam!”

“Polis öyle mi?”

“Hususi hafiye!”

Şoför keyifli bir ıslık koyuverdi:

“Kıyak iş!” dedi, “Aynalı doğrusu... Karı ne halt etti kardeş, kocasını mı boynuzladı resmen?..”

“Hııı!” diye karışık manalı bir homurtuyla karşılık verdim.

“Öyle de zira!” diye büsbütün keyiflendi. “Hani gazetelerde, romanlarda okuyoruz. Ben iki kere de mahkemede rastladım. Herif karının ardına takıyor hususi hafiyeyi, eliyle koymuş gibi zamparanın koynunda enseliyor. Karı nasıl? Aynalı mı bari?”

Bir sigara yaktım.

Karının henüz evli olmadığını anlatmaya ne lüzum var! Karı henüz 17 yaşında bir çocuk. Dünyanın en güzel mahluklarından biri. Çikolata renkli bir kızcağız ki bakmaya doyamazsınız. Adını da söyleyeyim mi? Sophie Blake...

Hani demin radyonun mahpustan tüydüğünü ilan ettiği koca arap Kara Nara’nın sevgili kızı...

Mutlaka annesi beni görmeye yollamıştı. Herifler burnumun dibinde sırtlayıp yürüdüler.

Nereden mi biliyorum?

Dedik ya, altıncı his!

Daha doğrusu dalgın dalgın başka şeyler seyrettiğini zanneden bir hususi polis hafiyesinin, Mike Hammer’ın görmeden görmeye alışmış gözleri...

“Aman arkadaş dikkat! Gri araba elimizden kurtuldu mu rezalettir.”

“Kurtulamaz, ne haddine! Ancak kanatlanıp göğe çekilmeli ki... Meraklanma!”

II

Herkesin içinde bir hususi polis hafiyeliği istidadı bulunur. Bu istidat fırsat elvermezse ölünceye kadar kendini belli etmeden saklanmasını beceriyor. Ama bir de fırsat buldu mu derhal zincirlerini koparıp boşanıyor.

Bizim babacan şoförde de bu böyle oldu. Adamcağız kendisini işe süratle kaptırdı. Rol kesen bir aktör şatafatıyla direksiyona yumuldu. Baş, omuz, kol hareketleri birden değişti. Bunlara topyekun bir keskinlik, bir acelecilik geldi. Vites kolunu ileriye doğru bir atışı var, direksiyonu bir toparlayışı var, dişlerinin arasından küfür ederek bir fren yapışı var ki seyrine doyulmaz. Ayrıca ustalaştığını, ömründe hiç aklına gelmeyen cambazlıklara kendisi de farkında olmadan başladığını iddia ederim.

Fazladan bana nasihatler de veriyor:

“Aman ahbap,” diyor, “silahlısın ya... Silahlı olmak iyidir iyi. Hafiye kısmı tepeden tırnağa silaha gömülmeli. Her çeşit silahı taşımak size serbest tabii... Bakıver de bir yanlışlığa kurban gitmeyelim. Silah tıka basa dolu mu?”

“Dolu!”

“Dolu olsun. Herifleri pek gözüm tutmadı. Herifler bitirim. Herifler karı sebebiyle bize bir oyun oynarlarsa kıyamete kadar yarınam.”

“Ferah ol, Allah sayesinde hiçbir halt edemezler.”

“Belli mi olur? Gaflet tarafımıza getirirler, başımıza iş açarlar. Şu silahı bir yokla aslan, yokla da yüreğim rahatlasın.”

Herifler sürati artırmadan yol alıyorlardı. 181. Sokak’tan sağa bükülüp Washington Köprüsü’nü tuttular. Köprünün iki başında motorize polis devriyeleri vardı. Fakat bunlar Manhattan’dan çıkanları değil, buraya girenleri kontrole memur olduklarından bize aldırmadılar bile...

Şoför:

“Bunlar Bronx yolcuları ahbap,” dedi, “Allah vere de Westchester’a uzanıp cehennemin dibine doğru gitmeseler. Benzinimiz var hamdolsun, ben her zaman depoyu ağzına beraber doldururum. Lakin anlayamadığım nokta, bu kaltağı böylece nereye götürüyorlar? Sakın bizden şüphe etmesinler.”

“Boş ver!”

“Veremiyorum. Farkına vardılarsa işler çapraşık. Bunlarda silah milah olur. Vay hergeleler vay!”

Üniversite Caddesi’nden Jerome Caddesi’ne geçtik. Sahiden Westchester’a doğru gidiyoruz.

İleride oldukça geniş bir yarım daire çizerek sola saptılar. Bu gidişle Üniversite Köprüsü’nden Harlem Nehri’ni geçip yeniden Manhattan’a atlayacağız.

Köprü polis tarafından tutulmuş olduğundan heriflerin niyetini pek kestiremiyordum. Bu namussuzlar sabahtan beri kıyametleri koparan ilanı hiç mi duymadılar? Kara Nara’nın güzel kızı babasıyla anasına biraz çekmişse polis barajından kuzu gibi geçmez. Olmaya ki sesini çıkaramayacak hale getirilsin.

Köprüye varmadan Sedgwick Caddesi’ne saptık. Oradan 182. Sokak’ı bükülüp Cedar Caddesi’ne çıktık. Bunlar bizimle resmen eğleniyorlar, resmen...

New York Üniversitesi karşısındaki küçük parkı henüz hizalamıştık ki bütün dikkatini önündeki arabaya toplamış olan babacan şoför bir an dehşetle inledi, direksiyona yumulmuş vücudu müthiş bir tehlikeye maruzmuş gibi yaylandı. Ben ne oluyor ki demeye vakit bulamadan çatırtıyı sağ omuzumda hissettim. Can havliyle dönüp mindere kapandım.

*

Kendime geldiğim zaman birisi ayaklarımdan çekiyordu. Karşı durmadan sürüklendim. Asfaltı göğsümde ve çenemde hissettim. Sonra birkaç kişi tarafından yerden kaldırılıp beş on adım ileriye taşındım.

Vücudumda duymaya başladığım ufak tefek sızılar aklımın başına gelmesine yardım etti. Gözlerimi araladım. Taksiyi görünce boğuk bir inilti koyuvermişim. Eğer beni olur olmaz hadiseler karşısında ayakta tutan kuvvetli sinirlerim biraz gafil avlansalardı yeniden bayılacaktım. Hem de bu sefer korku ve dehşetten...

Taksinin daha birkaç dakika evvel New York yollarında kendi imkanlarıyla koşup duran bir motorlu vasıta olduğunu yüz kişi

yeminle söylese kimseler inanmaz. Ortada taksi filan kalmamış ki... Bir saç, demir, lastik yığını... Daha doğrusu bir muazzam kıyma makinesinden geçirilmiş demir döküntüsü...

Bizim zavallı şoförün ayağını gördüm. Vücut nereye gitmişse gitmiş, dizkapağından kopmuş bacak asfaltta yan yatmış duruyor.

Gözlerimi bu tek bacadan, başucumda duran çift bacağa çevirip yukarı kaldırdım. Şapkasını ensesine itmiş bir polis elleri belinde beni seyrediyor.

“Şoför?” dedim.

“Tamam! Kendine geldin demek. Delirdiniz mi namussuzlar, kelle mi götürüyordunuz?”

“Gri araba?”

“Kelle mi götürüyordunuz diyorum?”

“Ne oldu? Şoför nasıl?”

Bir başka ses:

“Şunun üstünü bir ara!” dedi, “Belki adres adres buluruz. Akli başında değil.”

Kelle götürüp götürmediğimizi pek merak eden polis eğildi, ilk iş olarak elini sol koltuk altına götürdü. 45’liğimi çıkarır çıkarmaz. Suratı karıştı. Gözlerine derhal düşmanlık doldu.

“Bu da ne?” diye şaşıtı, “Herif Alman ordusu gibi silahlı!”

“Arayalım! Kağıt yok mu kağıt...”

“Ben kocaman 45’lik gösteriyorum sen bana kağıt soruyorsun!..”

Davranıp kaldırıma oturdum. Kalkıp kaçabilirmişim gibi telaşlandılar:

“Kimsin?” diye bir ağızdan sordular.

“Kamyon ne oldu?” diye cevap verdim.

“Kamyonu filan bırak! Bu neyin nesi?”

“Benim tabancam.”

“Ruhsatnamesi?”

“Cebimde olmalı.”

“Olmalıymış... Hele ruhsatname çıkmasın da, ben sana karakolda gösteririm.”

“Kamyon? Bize çarpan kamyon!”

“Kamyon filan yok, atma! Deli gibi giderken ağaca sarıldınız.”

“Bize bir kamyon bindirdi. Sürat elliden fazla değildi.”

Bu esnada polis veya cankurtaran arabalarına mahsus canavar düdüğü duyuldu.

Parktan çıkan bir kocakarı kollarını yel değirmeni kanatları gibi çevirerek bize doğru koştu:

“Kamyonu yakalayın! Kamyon bunlara mahsus bindirdi, ben gördüm!” diye bağıırıyordu.

Polis tabancamın namlusuyla alnını kaşıdı. Sonra bu hareketi resmiyete yaraştırmamış gibi deliği derin derin kokladı. Arkadaşına:

“Kullanmamış,” dedi, “herhalde vakit bulamamıştır. Meseleyi çaktım. Bunlar bizim yiğitlerden... Aralarında bir vazgeçti vardı demek, hesaplaştılar. Müdüriyet’e yollamalı. Parmak izlerine bakılınca iş anlaşılır. Hem bu herifi benim gözüm ısıırıyor. Mahkemede filan gördüm galiba! Belli bir şey herif gangsterin tam kendisi...”

Biçare babacan şoförde cankurtaranlık iş kalmamıştı. İlk yardım hastanesi hademeleri bunu derhal anlayıp benim üstüme geldiler:

“Yaralı mı?” diyerek kollarıma girdiler.

Etrafımıza yavaş yavaş meraklılar toplanıyordu. Ben hademelere dayanarak ayağa kalktım. Kollarımı, bacaklarımı yokladım. Şuramda buramda hafif sıyrıklardan başka bir şey yoktu. Kamyon iyi nişanlayamamış, taksinin arka tarafını parçalayacak yerde ağaca sıkıştırarak şoför yeriyle motoru ezmişti.

Amatör polis hafiyeliğine gayet meraklı şoförün sevimli suratı gözümün önüne geldi.

“Ulan namussuzlar, ulan alacağınız olsun!” diye homurdandım.

Kocakarından vakayı öğrenip yanımıza gelen polis bana karşı muamelesini pek değiştirmedir. Hademeye gözlerini nefretle kıсарak sordu:

“Hastanelik bir işi var mı bunun?”

“Hayır! Lakin bir kere doktor da görmeli. Belki bir iç kanama...”

“Uydurma herif turp gibi... Biz bunu önce karakola götürelim de...”

Karakolda işimiz o kadar uzun sürmedi. Allah’a şükür hususi hafife kartımla silah taşıma müsaadesini okuyabilecek bir komisere rastlamıştık. Fazladan beni de gıyaben tanıyormuş. İfademi aldılar. Silahı uzatıp özür dilediler.

Tabancamı yerine soktum.

İlk rastladığım dükkanda bir duble bira içtim. İlk rastladığım taksi istasyonunda bir arabaya atlayarak şoföre emrettim:

“Çek bakalım Harlem’e doğru!”

ÜÇÜNCÜ KISIM

I

Bu seferki şoför beni istediğim yere götürmekten pek de memnun görünmedi. Balta ağzına benzeyen sivri ve keskin suratını astı. Dikiz aynasından beni tetkik ettiğinin farkına vardım. Beni kibirli bakışlarla süzüyor, belli ki hakir görüyor. Akşama yakın koca New York’ta Harlem’den başka gidecek yer bulamayan bir “beyaz” herhangi bir taksi şoförü için sahiden hakir görülecek bir adam.

Benim hemşerisi bulunduğum mübarek New York şehri hakkında neler düşündüğüm malum! Her adımda kamyon kazalarıyla yakasını ölümden zor kurtararak, senede birkaç kere haydutlar

tarafından bir otomobile tıkılıp son ölüm seyranına çıkarılan, ilk fırsatta kadın-erkek farkını gözetmeksizin hergele ve fahişe temizleyen bir insan doğup büyüdüğü şehri sevmiyorsa pek de haksız sayılmaz.

Dikiz aynasındaki tedirgin bakışlı ölü benizli şoföre dilimi çıkar-mamak, yahut galvanizlenmiş oluklu saç parçasına benzeyen en-sesine yumruğumu yapıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Harlem'e yaklaştıkça herif sürati düşürüyor, suratını da astıkça asıyor.

Ben bu saatlerden sonra beyaz şoförlerin Harlem'e girmek iste-mediklerini bilmez değilim.

Lenox Caddesi'nde 138. Sokak'ın köşesinde arabayı durdurup indim. Ne ben bahşış verdim, ne de şoför böyle bir şey ümit etti.

Artık buradan ilerisi New York'un kara şehri. Daha doğrusu dünyanın en kalabalık nüfuslu zenci şehri. Liberya'da bile bu ka-dar kalabalık olanı yok. Aşağı yukarı 400.000 kişi. Üst üste alt alta sefaletle gömülmüş olarak yaşıyorlar. Hakikatte buna yaşamak bile denmez. Sürünüyorlar. Bu herifler şehrin başka semtlerine kabul edilmedikleri için kiralar burada alabildiğine artmış, en pahalı otellerin oda ücretlerine yaklaştı. Küçük bir odada sekiz on kişi barınıyor. Yataklara gündüz ve gece nöbetle yatıyorlar.

125. Sokak'tan sağa saptım. Burası Harlem'in kitap pazarı. 10 sente klasikler, 25 sente polis romanları, 35 sente din kitapları...

Parkı geçip Aşağı Harkin'e girdim. Buradan itibaren 110. Cadde'ye kadar kara şehir. Bir sınırı Harlem Nehri'ne, ötekisi Hudson Nehri'ne dayanmış. Manhattan'ın dörtte biri zencilere mahsus.

Şehre çöken akşam karanlığını, burada kara insan suratları bir-denbire artırdı. Sokakların pisliği, evlerin cephelerindeki karışık-lık ve eskilik insanın yüreğini büsbütün karartıyor.

Burası insanların oturduğu bir şehir parçasından ziyade, koca-man karıncalarla dolu toprak yığınlarına ve içi oyulmuş granit kümelerine benziyor. İki adımda bir dilenciye rastlıyorsunuz.

Suratımın beyazlığına hayret edenler, garip bir öfkeyle beni süzenler var. Kılıksız, fena gıda almaktan çarpık çurpuk raşitik çocuklar karga sürüleri gibi toplanıp dağılıyorlar.

Yaya kaldırımları türlü esnaf tarafından tutulmuş. Seyyar satıcıların sıska beygirleri yarı yarıya boşalmış sebze arabalarını zorlukla sürüklüyorlar.

Gözlüklü bir zenci sırtını bir duvara dayayıp dalmış. Gömleğinin göğsü midesine kadar açık. Pantolonunun sağ paçası baldırına kadar yırtılmış. Ayağındaki altı lastik keten ayakkabılar parça parça... Buna mukabil üç tane şık zenci kadını, Broadway'in en lüks moda evlerinden yeni çıkmışlar gibi süslü. Uzun boyluları, gözümün içine baygın baygın baktı. Bunlar da sokak kadınları ama, herhalde siyahlara mahsus evlerde 25 sente iş yapanlardan değil. Bunlar lüks takımı.

Yaya kaldırımlarında küçük portatif masalar üzerinde "bul karayı al parayı" oyunları iyice kızışmış. Başkaları başka masalar koymuşlar. Bunların üstüne de elindeki ince uzun zincirleri yuvarlayıp bırakıyorlar. Parmağınızla dairelerden birisine basıyorsunuz. Zincir sıyrılır çıkarsa kaybettiniz, parmağınıza takılırsa koyduğunuz kadar para kazanıyorsunuz. Esasta parmağınıza takılması ihtimali hiç yok, zira iki halkanın ikisi de boş. Yahut ki kumar sahibinin tavgısı olacaksınız.

Bunlardan başka burada her ev bloğuna bir kumar dükkanı açılmıştır. Bunlardan her yüz tanesine yumruğuna kuvvetli, silahına atik bir kontrol memuru nezaret eder. Bütün Harlem talih oyunlarına, piyangolara, müşterek bahis iptilasına yakalanmışlardır. Harlem milletinin tam yarısı her gün mutlaka bu kumarlardan birisine para basar ve adam başına beş sentten 25 sente kadar para kaybeder. Bunu New York polisi bilir, Pat New York polisinin içinde en iyisini bilenlerden biridir. Ne çare ki asıl büyük patronlara güç kuvvet yetmez. Bunlar şimdilik on bir kodaman hergele. New York denilen batakhaneyi bunlar on bir mıntıkaya bölüp paylaşmışlar.

Harlem eroin, bilhassa Marihuana satışının en karlı piyasasıdır. Hali vakti yerinde olanlar kokain bile kullanırlar.

Sefaletle dayanamayıp kendilerini öldürenler de kıyamet gibidir.

New York'un bu kapkara batakhanesinde bazen meşhur bir çalgıcının, bazen meşhur bir şarkıcının adı bir müddet parlar. Fakat asıl bilinen isimler öldürülmüş ve öldürülecek gangsterlerin adlarıdır. Burası New York'un cinayet endüstrisine durup dinlenmeden cana kıyıcı kasap ve sessiz kurban verir.

Bunları düşünerek Kongo Bar'ın sokağına saptım. Kapıyı kesmiş olan iki polis arabasını görünce irkildim.

Acaba Walter Blake, yani bizim Kara Nara doğruca buraya geldi de enselendi mi? "Enselendi mi?" aptalca bir laf! "Polis mitralyözleriyle delik deşik oldu mu?" diye sormalı.

Kapının hizasına gelince şüphelerim büsbütün arttı. Burada epeyce silah oyunu olmuş, epeyce mitralyöz şarjörü boşaltılmıştı.

Kapıda bekleyen polise yaklaştım:

"Nedir?" diye sordum, "İçeride vuruştular mı?"

"Sana ne?" diye sertlendi.

"Bana mı ne?"

"İşine git, yallah!"

"Oğlum buranın sahibi de işine gittikten sonra sen neden durup duruyorsun?"

Oğlan beni tepeden tırnağa süzdü:

"Sahibi sen misin?" diye sordu.

"Sahibi olmasam üstüme ne vazife. Basar giderim."

Harlem'in binalarından yüzde sekseni beyazlara ait bulunduğu için inandı.

İçeri girdim. Tahkikata gelmiş polis çavuşu bereket versin beni tanıyordu. "Ecel Saati" adını taktığım macerada meşhur komiser Wilson'a oynadığım oyundan da haberi vardı.

"Merhaba Mister Hammer," diye elini uzattı, "birine mi baktınız?"

“Geçiyordum da merak ettim.”

“Meraklanacak bir şey yok. Malum hesaplaşmalardan biri.”

Dükkanı gözden geçirdim. Tesadüf eseri olarak dahi sağlam bir şey kalmamıştı. Ben böyle bir manzaranın diğer bir eşini de Okinawa’da bir uçak alanı kantininde bir küçük bombanın tesadüfen patlamasından sonra görmüştüm.

“Ölen filan?” diye sordum.

“Ölen yok!”

“Hayret! Dor burada bulunmuyor muymuş?”

Genç çavuş gözlerini kırıştırtarak yüzüme baktı. Dor’un adını işitince şüphelendi:

“Dor’u tanıyor musunuz?”

“Tanınmaz mı? Bu suali Paris’te sorsanız yüz kişiden on kişi aynı cevabı verir.”

“Buradaymış.”

“Öyleyse?”

“Ben de ona şaştım. Silahı da üzerindeydi. Çekip sıkmamış. Kafasından yaralı.”

“Kimin marifeti bu iş?”

“Vallahi orası malum değil!” Çavuş “anlarsınız ya” manasına göz kırptı: “Gören olmamış.”

“Timmy de yaralı mı?”

“Tim’i henüz ele geçiremedim.”

“Dor şimdi nerede?”

“Hastaneye kaldırıldı.”

“Pek mi tehlikeli?”

“Değil. Kafasına demirle vurmuşlar. Daha doğrusu ağır bir tabancanın namlusuyla... Aklını başına getiremedi.”

Biraz yaklaştım, eğildim:

“Sakın Kara Nara’nın kaçmasıyla ilişkisi olmasın yavrum,” dedim, “hani memur arkadaşlar bir şey sormaya gelirler de...”

“Yok canım! Bilakis. Bir polis arabası köşede nöbetteydi.”

“Ee?”

“Esi, bir şey görmemişler. Yani girenleri görmemişler. Birisi işemeye gitmiş, öteki burnunu mu siliyormuş ne halt ediyormuş. Dükkanı karıştırdıktan sonra da herifler arka avludan öteki so-kağa çıkıp savuşmuşlar.”

“Silah sesleri?”

“Susturucu diye bir şey icat edildi edileli böyle bir şey sorulamıyor Mister Hammer! Bazı vaziyetler susturucuyu sahiden susturuyor, ben kaç kere denedim, benimkiler kıyametleri kopardılar.”

Gülüştük.

Tam dışarı çıkarken eşikte durup sordum:

“Dor da bir şey söylemedi mi?”

“Hayır. Bir ara kendisine geldi. Sordum. ‘Oğlum’ dedi, ‘kör müsün arkadan taarruza uğradık. Benim arkada gözüm mü var?’”

“Kızı burada mıymış, Sophie?”

“Hayır. Barmene göre yarım saat kadar önce çıkmış.”

“Daha da gelmedi değil mi?”

“Gelmedi.”

“Mersi tosunum!”

“Bonjur Mister Hammer.”

II

Harlem Hastanesi hastaneden başka her şeye, bilhassa bir muazzam süprüntülüğe benziyordu. Kocaman binanın her tarafına çürümüş süprüntü kokusu sinmişti.

Kapıda bekleyen herif gibi azametlisi Amerika Birleşik Devletleri tarihinde Beyaz Saray’a hiç girmemişti. Böylesine belki de cennetin kapısında rastlanamazdı.

Kalın kollarını dirseklerinden yukarı kadar sıvamış, kafasına bir yerde görüp imrendiği için olmalı lacivert mikadan bir siperlik takmıştı.

Kocaman kafasını iki yana sallayıp gözlerini kibirle kısarak ne istediğimi sordu.

“Madam Dorothy Blake’i göreceğim.” dedim.

“Madam mı? Madam da ne demek? Dor denilen karı desene...”

“Madam Dor’u göreceğim.”

“Aftosu musun?”

Gülümseyerek masasına yaklaştım. Nedense şüphelendi. Azametle beraber kendisine karşı duyduğu güven bir anda kayboldu.

“Amerikalı mısın?” diye mütecaviz bir sesle sordu.

“Hayır, Porto Rikoluyum!”

Yüzü birden gerildi. Beni tepeden tırnağa süzdü:

“Öyle de zira,” diye çıkıştı, “bir halis Amerikalının bir zenci karısıyla ilişkisi olmamak lazım. Bas öyleyse... Çek arabanı...”

“Madam Dor’u göreceğim.”

“Sana bir Madam Dor gösteririm ki alamadan gidersin, defol diyorum.”

“Burada doktor filan yok mu aslanım?”

Yerinden kalktı. Sualimi duymamışa benziyor, birisiyle şakalaşmaya hazırlanır gibi muzip muzip göz süzüyordu. Yanıma yaklaştı. Sol bileğimi kavradı. Parmakları fena değil. Bu iti buraya sadece gelene gidene hırlasın diye bağlamamışlar, icabında adamın paçasına da saldıracak.

“Siz artık edepsizliği ele aldınız pis herifler,” diye bağırdı, “artık bu memlekette rengi bozuklar hadlerini bilmez oldular. Ne fayda sen benim elime asıl cenupta geçmeliydin ki ben sana şapka çıkarmamayı göstermeliydim.”

“Niçin kızılıyorsunuz efendim? Kolumu lütfen bırakın, kemiklerimi kıracaksınız.”

“Elbette kıracağım. Sade kolunu değil, savuşup gitmezsen belini de kırarım.”

“Neden ama? Ben size ne yaptım?”

“Ulan sen bana ne yapabilirmişsin kanı bozuk kerata? Ne fayda Atlanta’da biz Ku-Klux-Klan’lık ederken önüme çıkmalıydın.”

“Sizin kanınız ne biçim şey? Bizimkinden başka türlü mü?”

“Ne? Ne dedin? Şimdi seni ayağımın altına...”

Bileğimi kolayca kurtardım. Aynı elimin içiyle burnunun tam ortasına vurdum. Boş bulunduğundan kendisini koruyamadı. Burnundan kan boşanıverdi.

Bir daha vurdum. Bu sefer avucumu elektriğe doğru kaldırıp baktım.

“Yalancı kerata,” diye güldüm, “işte senin kanın da kırmızı. Tıpkı benimki gibi...”

Müthiş bir nara savurarak üstüme çullanmak istedi. Potininin burnuyla dizkapağını okşadım. İki kat oldu. Bu sefer İngiltere’nin Arsenal futbol takımının meşhur haf beki gibi biçimleyerek tekmeyle göğsüne yerleştirdim. Arka üstü düştü. Üç kere yuvarlandı. Böğürüyor, hırlıyor, kalkmaya davrandıkça fırl fırl dönüyordu.

Bu esnada gözlüklü bir doktor kapıdan içeriye girdi:

“Ne var, ne oluyor?” diye şaşarak durdu.

“Kapıcı başı yere bozuk para düşürmüş de onu arıyor!” dedim.

Doktor büsbütün hayret etti.

Kapıcı yerden zorla kalktı. Titreyen parmağıyla beni göstererek:

“Hakaret etti doktor, apansız bana vurdu. Bu namussuz Porto Rikolu...”

Doktora hususi hafiye işaretimi gösterdim:

“Şaşırmış bu,” dedim, “Porto Riko’yu da nereden çıkarıyor? Ben yedi göbek Amerikalıyım. Bu Manhattan’da bir tek kulübe yokken gelenlerin torunlarından...”

“Yalan! Herif Porto Rikolu... Vallahi billahi Porto Rikolu... Polis çağırırım ki...”

Doktor nihayet işe hayretle karıştı:

“Saçmalıyorsunuz Clark,” dedi, “Mösyö zaten polis!”

“Polis mi? Yalan!”

“Saçmalıyorsunuz.” Doktor bana döndü: “Ne istiyorsunuz Mister...”

“Adım Mike Hammer,” dedim, “hastalarınızdan birisiyle derhal görüşmem lazım. Gayet mühim! Bir insanın hayatı tehlikede...”

“Kim bu?”

Kapıcı, büyük bir ümitsizlik içinde burnunun kanını elinin sırtıyla alıp bunu pantolonuna silerek benim yerime cevap verdi:

“Şu fahişeyi arıyor, Dor denilen bar sahibi kaltağı.”

“Hangi koğuştta?” Gene bana döndü: “İzinliydim de...”

“Bir saat evvel getirmişler zannederim. Kafasına demirle vurulmuş. Baygınmış... Herhalde hariciye koğuşuna yatırılmış olmalı. Belki de asabiyededir.”

Genç doktor başını salladı. Bu baş sallamasına hiçbir mana veremedim. Yan yana yürüdük.

Ortalık tamamıyla karardığı halde, birçok hastalar henüz bahçeden içeri girmemişlerdi. Çocuk hastalar doktora aldırmadan etrafımı çevirdiler:

“Açız Mister! Açız efendimiz! Bize lütfen...” diye çığırarak ellerini uzattılar.

Doktor bu hale alışık olmalı ki hiç aldırmadı.

Ancak alt kat koridoruna girdiğimiz zaman herifin neden biraz evvel kafa salladığını anladım. Koridor, inleyen, ovunan türlü kıyafette hastalarla doluydu. Bunların arasında kafasındaki yaralara pis mendiller sarmış olanlar, ağrısı tutmuş gebe kadınlar bile vardı.

Çürümüş süprüntü kokusu her adımda artıyordu.

Nihayet doktor bir odaya girdi. Ben de arkasından gittim. Bir defter açtılar. Epeyi aradıktan sonra Dor'un yatırıldığı koğuşı bulabildiler.

Kadın paralı hastalardan olduğu için koridordaki kalabalığın içinde sürünmekten kurtulabilmişti.

Her adımda inleyen bir zavallıya rastlayarak üst kattaki koğuşa kadar gidebildim.

Dor yatağa tayyörüyle yatırılmıştı. Kafasına nasılsa bir pansuman bulabilmişler.

Beni görünce bir an yerinden kalkacakmış gibi davrandı:

“Geldiniz mi Mike!” diye inledi. “Nihayet gelebildiniz! Sophie nerede?”

“Bırakın şimdi Sophie’yi... Sophie iyi... Size ne oldu Dor, bu ne iş?”

“Sophie iyi ne demek? İyiyse neden buraya gelmedi Mike?”

“Ben getirmedim. Siz olup bitenleri bir kere anlatın da Sophie’yi sonra konuşuruz!”

Ellerini yüzüne kapattı. Kara Nara ile beraber senelerce muayyen bir haydut muhitine dehşet salmış olan bu kadını hiçbir vaziyette bu kadar ümitsiz, bu kadar zayıf görmemiştim.

“Kaldırdılar kızı değil mi?” diye ağlamaya başladı, “Kızı kaldırdılar. Bütün kabahat benim! Göndermemek lazımdı. Yanımdan ayırmamak.”

“Saçmalıyorsunuz Dor! Baksanıza sizi de bayıltmışlar, insan bir kere bayıldı mı kendisini de koruyamaz, başkasını da...”

“Sophie yavrum! Zavallı kızım!”

“Her şey düzelecek. Size söz veriyorum. Deli misiniz?” Sesi mi biraz alçalttım: “Şu dakikaya kadar Blake’i ele geçiremediler. Ne yapıp yapmış Manhattan’a geçmiştir. Umarım ki bana uğrar, yahut telefon eder. Siz olup bitenleri çabuk anlatın da

yazıhaneme koşup ondan gelecek telefonu bekleyeyim. Belki de beni çoktan aramıştır. Velda kaydetmiştir. Size ne oldu, şimdi onu anlayalım!”

Dor işten anlayan akıllı kadınlardandı. Göğsünü yumruklamakla eline hiçbir şey geçmeyeceğini çabuk kestirdi. Gülümsemeye çalışarak:

“Haklısınız Mike.” dedi. “Bütün aptallık bende... Kabahat hep benim! Kızı size daha önce yollamalıydım, yahut ben bizzat gelmeliydim. Heriflerin bu kadar çabuk davranacağını kestiremedim. Bu da hayvanlık. Sonra bizimkinin kaçtığını duyar duymaz büsbütün şaşırmışım.”

“Mesele nedir?”

“Mesele iki çeşit: birisi Walter’a düşmanlık etmek, onu ıstıraptan gebertmek istiyorlar.”

“Kimler?”

“Vallahi bunu henüz ben de kestiremedim.”

“İkinci mesele?”

“İkinci mesele, kıza göz koydular.”

“Kimler? Ne maksatla?”

“Haberiniz yok mu? Üç dört aydan beri güzel kızlara dadanan bir çete türedi. Yahut bu çete evvelden beri çalışıyor da şimdi yeni sahalara geçti. Bizim Harlem’de son dört aydır yedi tane güzel kız kayıp. Bütün New York’ta dört aydan beri kaybolan kızların adedi galiba yirmi beşe yaklaşıyor.”

“Evet, gazeteler yazıyordu, ben ciddiye almadım.”

“Evvela hiç kimse ciddiye almadı. Bütün Amerika’da her cinsten, her renkten binlerce kız, başını alır Hollywood’a gider. Bir müddet sonra ya yol parası isteyip dönerler, yahut orada sürünür kalırlar.”

“Peki!”

“Bizim kızı da birkaç zamandır şarkı söylemek üzere angaje etmeye kalktılar. Önce bana başvurdular, defettim, sonra el altın-

dan Sophie'ye birçok şeyler vadetmişler. Bizim kızı bilirsiniz. Böyle numaralara gelmez.”

“Bilmez miyim!”

“Nihayet bir şeyler sezinledim. Size de olmuştur. Ortada pek bir şey yoktur ama siz gene de tedirgin olursunuz. İşte öyle...”

“Evet.”

“Geçenlerde Walter'ı görmeye gitmiştim. Beni biraz dalgın görünce ısrar etti. Rahatsız olmasın diye bir şey söylemedim. Böyle meselelerde ne kadar pireli olduğunu bilirsiniz, tam ayrılacağımız sırada, “Bana bak Dor,” dedi, “canın bir şeye sıkılırsa Mister Mike Hammer'a hemen başvur!” Geçen hafta büsbütün şüphelendim. Sonra bu sabah adamın kaçtığını duyar duymaz vakit kaybettığımı anladım. Sabahleyin sana telefon ettim. Cevap verilmedi. Öğleden sonra kızı yolladım. Kıtı kıtına davranmışım. Hatta buna davranmak bile denmez. Kız çıktı, herifler geldiler.”

“Kimler yahu? Bir herifler tutturmuşsun!”

“Sam Turner...”

“Ha şu kerata mı? Ne istiyor?”

“Sam henüz kendisi için bir şey isteyecek kadar olmadı.”

“Dur bakayım, bu herif kimin hesabına çalışıyordu?”

“Mark Svetson'ın.”

“Tamam! Mark'ın hesabına... Peki!”

“Önce dükkandan laf açtı... Bizimki mahpushaneden kaçınca polis benim sırtıma binecekmiş. Bu sebeple himayeye muhtaç olacaktım. En iyisi dükkana kendisini ortak etmeliymişim.”

“İyi ama herifin mahpushaneden kaçması bu işi nasıl kolaylaştırıyor, Walter böyle numaralara gelir mi? Böyle bir işe göz yumması için leşinin yere serilmesi lazım.”

“Ben de öyle düşündüm. Bunlar Walter'ı büsbütün kudurtup başını derde sokmaya çalışıyorlar galiba!”

“Aralarında eski bir düşmanlık mı var?”

“İlahi Mike bilmez misin, Sam denilen herif ayak takımlarından biri. Onun Walter’la düşman olmak haddi mi? Şimdi yeni bir efendiye kapılanmış, herhalde namussuzu üstümüze o saldırıyor.”

“Yeni efendi? Yani Mark Svetson mı? Zannetmem.”

“Ben de zannetmem ama, bizimki işten çekildi çekileli dünya çok değişti. Ortada hemen hemen hiç kimse kalmadı. Bazı namussuzlar ne kadar çabuk kuvvetleniyorlar farkındasın. Bir yere sırtını dayadı mı, bakıyorsun merdivenin üst başına kadar sıçramış.”

“Hasılı ben şimdi Sophie’yi Mark’tan mı soracağım?”

Dor yüzüme bakakaldı. Gözleri yavaş yavaş manalarını kaybetmişler, donuk camlara dönmüşlerdi. Alt dudağı titremeye başladı. Birdenbire hafif bir çığlık koparak döndü, yüzünü avuçlarının içine saklayarak kirden simsiyah yastığa kapandı.

Bir sigara yakarak krizin geçmesini sabırla bekledim.

Sonra yavaş yavaş başımdan geçenleri anlattım. Bütün tehlikeli boğuşma hikayeleri gibi benim hikayem de kadının ıstırabını bir miktar hafifletti. Onun anlattıklarıyla benim başıma gelenleri bir araya getirip beraber hesapladık. Daha şimdiden Kongo Bar’ın eski idare müdürü Tim’i de saymak şartıyla karşımıza en azdan dokuz, on kişi çıkıyordu:

Sam Turner, Tim, Riley, Derby, sonra kızı benim gözümün önünde götüren iki haydutla direksiyondaki şoför, daha sonra taksiyi ezen kamyonunda bulunması lazım gelen en azdan iki kişi... Bunların gerisinde de meydana boş bulup nasılsa palazlandığı anlaşılan Mark Svetson...

Dor öfkeyle titreyen bir sesle:

“Asıl engerek yılanını, kancık kahpeyi unutuyorduk,” diye konuştu, “asıl, Bella denilen rezili unutuyorduk.”

“Kimi?”

“Bir Bella var. Chicago’dan yeni gelmiş. Greenwich Village’da bir bar işletiyor. Barın adı: Batakhane! Hiç gitmedin mi? Kadınlar anadan doğma soyunuyorlarmış. Ama tastamam anadan doğma!”

“Duydum da yolum düşmedi. Bu karı kimin nesi?”

“Henüz bilinmiyor. Bir kısmı Mark’ın metresi diyor, bazıları, ‘Hayır, Mark’la münasebeti yok’ diyor.”

“Barın direktörü, fedaisi filan...”

“Hepsi Chicago’dan getirtilme Korsikalıarmış.”

“Senin meselenle bu karının ilişkisi?”

“Bu karı bir gece bizim dükkana gelmiş. Sophie’nin şarkısını dinlemiş. Sonra kızı galiba kollamışlar, Madison Square Garden’da bir konsere gitmişti. Orada görüşmüşler. Kıza diller dökmüş. Harlem’de mahvolacağını, eğer razı gelirse kendisini Hollywood’a yollayacağını söylemiş. Malum ağızlar...”

“Sonra?”

“Ben bunu duyunca deliye döndüm. Tim’i yolladım. Bizi rahat bırakmazsa canını yakacağımı bildirdim.”

“Ne cevap vermiş?”

“Verdiği cevabın artık ehemmiyeti yok. Tim onlarla birlik olduğuna göre getirdiği cevap belki de uydurmadır.”

“Olsun, ne demiş?”

“Fenalık olsun diye söylemedim, ‘Canları isterse’ demiş.”

“Nasıl karı? Yaşlı mı?”

“Karı yaman! Karı yaman olduğundan, ben haberi şöyle yollamıştım: ‘Bir kere aynaya baksın! Kendisi Sophie’den yüz kere daha pahalıya geçer. Burada beyhude uğraşılıyor. Hollywood’a gitmek işi hallediyorsa hiç durmasın’ dedim. Gülmüş. ‘Bu Dor akıllı bir kadın!’ diye başını sallamış.”

“Şu halde, ben iki kişi ile görüşeceğim: birisi bu Chicagolu pezevenk karı, ötekisi de Mark denilen boyalı züppe...”

“Tamam! Yalnız Mike, ayaklarını öpeyim bu işi ihmal etme! Kaçırılan kızların akıbetini...”

Tekrar ağlamaya başladı.

Gözümün önüne türlü uyuşturucu maddeler, bilhassa Marihuana ile yarı baygın düşürülüp müşterilerin koyunlarına sokulan biçare körpe kızlar geldi.

“Hiç merak etme Dor,” dedim, “bu geceden tezi yok yumruğum çenelerindedir. Babacan şoförün intikamını da alacağım.”

“Ömrüne bereket Mike, Allah senden razı olsun!”

Zavallı kadının omuzunu cesaret vermek için okşadım. Kapıdan çıkarken arkamdan kısık bir sesle:

“Walter’ı görürsen, yahut telefonla konuşursan,” dedi, “rica ederim söyle, kendisini korusun! Sen de kendine dikkat et Mike, bu seferki iş amatör işi değil! Bu seferki boğuşma müthiş olacak! Düşün ki Kara Nara ile Mike’a birden meydan okuyorlar. Bu işin içinde iş var.”

Başımı sallayarak tasdik ettim.

Dor haklıydı. Yalnız bir ciheti unutmuş görünerek alçak yüreklilik ediyordu.

Herifler sadece benimle Kara Nara’yı göze kestirmiş değiller, meşhur Dor’u da adam yerine koymamışlar. Yoksa bu korkunç derecede cesur ve atik kadının biricik kızına dokunabilirler miydi?

Harlem’in hastanesinin çürümüş süprüntü kokuları arasından geçerek kara şehrin pis sokaklarına daldım.

New York’un ışıklarla dolu ana caddelerine yaklaştıkça süprüntü kokusu leş kokusuna dönüşüyordu. Ben ne zaman bir işe sıvansam bu şehir boyuna kokar...

DÖRDÜNCÜ KISIM

I

Saat sekizi geçti.

Harlem’in külüstür taksilerinden birine atladım. Zenci şoföre beni Broadway’in 14. Cadde’yle birleştiği dört yol ağzına bırakmasını söyledim.

Bir sigara yaktım. Canım sıkılıyor. Bu iş karmakarışık. Bu işi karıştıran unsurlar gayet tehlikeli şeyler. Eski kinler, evlat muhabbeti, falan filan! Bunlar öyle meseleler ki kimse doğrusunu söylemez, herkes bir şeyler saklar. Sonra en yakın ilgililer bile her adımda fikir değiştirirler. Bizzat kendi kendilerini ürkütüp yıldırırlar. Tam dayanıp durulacak yerde sendeleyip düşerler. Alalım mesela Walter'ın yani Kara Nara'nın yiğit karısı Dorothy'yi. Bu kadın bunca yıllık dükkanını göz göre göre dağıttıracak mahluklardan değildir. Gafil avlanacak budala kadınlardan da değil. Zaten bu devirde gece kulübü işlettiği halde her çeşit rakibe karşı tetik üzerinde durmamak diye bir şey olmaz. Kaldı ki bunların ayrıca düşmanları da var.

Peki, kadını sarsak hale getiren ne? Kızına karşı duyduğu sevgi! Zavallının elini, ayağını bağlayan kuvvet kızının maruz kaldığı tehlike. Bu bizim uçsuz bucaksız Amerika'mızda şu anda kim bilir kaç bin vatandaş aynı duyguların tesiri altında nefesi kesilecek kadar bunalmıştır. Banka basanlar, beyaz zehir kaçakçılığı yapanlar, randevu evlerine körpe sermayeler temin edip bunları çalıştıranlar, daha buna benzer bir sürü işten para kazanan çeşitli hergeleler sade tabancaları, mitralyözleri ve bunları işleten kanlı katil uşaklarıyla mı muvaffak oluyorlar? Vallahi değil! Kurbanlarını başka taraflarından da yakalıyorlar. Daha doğrusu insanların birçoğunun kendi evhamlarından, kendi korkularından ve çok defa bir hadiseyi inatla ters düşünmelerinden istifade ediyorlar.

Bu dünyada namuslu insanlar en az namussuzlar kadar cesur ve sırasında cüretkar olabilseler fenalıkların yüzde altmışı ortadan kolayca kalkmaz mıydı?

Zenci şoförün ensesine daldım. Bu kara herifler Amerika nüfusunun yüzde yedisini teşkil ediyorlar. Bir hesapça en kalabalık nüfus! Gene öyleyken kafalarına birer kukuleta geçiren bir avuç sadik serseri bunları dehşetten dehşete düşürüyor.

Bir gün Pat bu mevzuda neler anlatmıştı? Anlattıkları ne doğruymuş. Evet, bizde zenciler üç kısım: bir kısmı *Tom Amca'nın Kulübesi* kitabındaki iyi yürekli kocaman çocuk. Bir kısmı,

cenupta hala linç edilen, yahut her an linç edilmek tehlikesine maruz bulunan asiler, üçüncüleri de kundura boyacılığı, garsonluk, asansörcülük eden “Evet Mister! Başüstüne Mister!” ciler.

Peki, Kara Nara ile karısı hangi cinsten bakalım?

Hangi cinsten olurlarsa olsunlar, bir yerde galiba bunlar da korkuya kapılıyorlar, şaşırıp yılıyorlar.

“Burada mı Mister?”

Şoförün sualiyle kendime geldim. Yere atladım. Parayı verdim. Üstünü beklemeden yürüdüm.

Greenwich Village denilen semt, hiçbir zaman hoşuma gitmemiştir. Burası da sanki bir başka Harlem. Beyaz Harlem. Bir sürü hakiki serseri ile bir sürü sahte serseri. Bunlardan daha baskını: bu serserileri, malmışlar gibi seyre gelen mirasyedi takımı!

Eskiden buraları büsbütün berbattı. Bereket versin iyi para kazanan sahte serserilerden bir takımı Central Park civarında kibar mahallelerine taşındılar da, köy biraz ferahladı. Daha doğrusu hakiki serserileriyle başbaşa kaldı. Hakiki serseriler: yani tam serserilerle bunları seyre gelen aristokrat güruhu!

5. Cadde’den aşağıya indim. Washington Parkı tarafına saptım, karmakarışık sokaklardan ve eski binalardan ibaret Greenwich Village’a, 6. Cadde’yi karşıya geçip 172. Sokak’tan girdim. Yürüdükçe Bella denilen karının işlettiği Batakhane Barı’nı hatırlamıştım. Galiba bir gece elektrikten harflerle bu adı okudum da şaşıtm. Öyle ya, batakhaneye batakhane levhası asmak da yeni bir icat...

New York’un göbeğinde, güpegündüz kız kaldırıp umumhanelere yerleştirmek, sonra da bunları Cenubi Amerika limanlarına ihraç etmek işi ile meşgul bir karı kapısına “Batakhane” levhası astığı bir it ahırını acaba kimlere bekletir?

Chicago’dan geldiğine göre bu işlerin acemisi değil demek!

Sol dirseğimle sol koltuk altımda duran 45’liğimi bir iki kere yokladım. Anlaşılan bizim emektara bu gece iş düşecek. Düşsün varsın! Şoförün kıyma makinesinden geçirilmiş benzeyen leşi

bu anda morgun buz gibi mahzeninde, bir mermer masaya yığılmış duruyor. Ne de babacan adamdı. Nasıl da hiçbir suç olmadığı halde gaddarca temizlediler.

Durup bir sigara yaktım.

Karnımın açlığını, iki duble bira içmek ihtiyacını şiddetle ve birdenbire duydum. Midem sanki ülser ağrılarıyla kıvranıyordu. Bu ağrıların burkuntusu arasında gözümün önüne Kara Nara'nın 17 yaşındaki güzel kızı geldi. Şu anda kim bilir nerede? Ne halde? Baldırına bir şey sıringa edip kuvvet hapi yutmuş yarı deli bir herifin koynuna mı verdiler. Yoksa hala Marihuanalı sigaralardan üst üste beş tane içmesi için işkence mi ediyorlar?

Bu öfkeyle batakhaneyi doğrulamak münasip olmayacaktı. Daha önce bazı soruşturmalar yapmak da lazımdı.

Jimmy Kelly'e girdim. Tezgaha yürüyüp jambonlu sandviçle bira istedim. Tezgahtar eski ahbaplardandı.

"Hoş geldiniz Mister Hammer," dedi, "hayrola!"

"Yolum düştü de şöyle bir uğradım. Ne var ne yok?"

"Bildiginiz gibi!"

"İşler?"

"Yolunda. Herifler karılara 30 bin dolarlık kürkleri giydirip buraya getiriyorlar. Hallerini görseniz gülmekten katılırsınız. Sanki New York'un merkezinde değiliz de geçen asırda Texas ovalarının ortasındayız. Neredeyse içeriye iki ellerinde birer battaniyeyle bir sürü kovboy girecek, rastgele kurşun sıkmaya başlayacak..."

Etrafa baktım. Müşteriler pek de haksız değil. Eski Texas'ın meşhur meyhaneleri de olursa bu kadar olur. Ötesi yok! Bu dekoru en yaman kovboy filminde bile göremezsiniz.

"Bir karı türemiş," dedim, "Bella diyorlar. Resmen batakhane açmış."

"Açtı ya, resmen batakhane açtı sahi! Karı Chicago'dan gelip burada icat çıkardı. Gecenin bir vaktinden sonra, el ayak çekilince karıları tepeden tırnağa soyup sahneye fırlatıveriyormuş."

“Peki?”

“Pekisi kalmış mı Mister Hammer, son günlerde büyük gazeteler neden siyah çerçeveli ölüm ilanlarıyla dolu? Kodamanlar hep oradalar. Çıplak karı seyrine değme yürek dayanır mı? Tansiyon, kalp, anjin ve dupoanjin, enfarktüs filan derken yıkılıp giden gidene... Karı bela geldi vesselam.”

“Bu karı bu işleri sipsivri çeviremez, arkasında, yahut yanında kim var?”

“Orasını bilene henüz rastlamadım. Daha doğrusunu ister misiniz, yanında, arkasında olanlar şurada kalsın, koynunda kim var o da belli olamadı. Sizin haberiniz var mı, biz meraklanıyoruz.”

“Şaşılacak şey!”

“Değil mi ama? Doldurayım mı Mister Hammer...”

“Fena olmaz. Bir duble daha içelim. Sen de iç.”

“Mersi! Alacağım olsun!”

Gün görmüş tezgahkar birayı tazelerken suratıma kurnaz kurnaz bakarak sordu:

“Madam Bella’dan nedir alıp veremediğiniz?”

“Hiç. Duydum da merak ettim. Sorayım, dedim.”

“Vallahi meraklanmayı tavsiye etmem. Karı müthiş karı can yakıcı değil, can alıcı bir karı. Şöyle size bir baksın evin yolunu bulabilerseniz bravo!”

“İşte merakımı büsbütün azdırdın arkadaş! Şunu hayırlısıyla çekeyim de gideyim. Bu saatte orada mıdır?”

“Ekseriya akşamdan çekiyormuş.”

“Dükkanın fedaisi filan?”

“Olmaz mı? Birtakım kopukları, boksör eskilerini toplamış ama adı sanı bilinen kimseyi duymadım. Karıları anadan doğma oynattığına bakılırsa polisle de arası iyi.”

“Şu halde, kodamanlardan birisiyle ya ortaktır, yahut haracını verip himayesine girmiştir. Sakın bu düzenin arkasında bizim eski kopuklardan Mark Svetson bulunmasın!”

“Bir aralık böyle bir laf dolaştı ama ben pek ihtimal vermiyorum. İş biraz daha büyükçe...”

“Biraz daha büyükçe işi kaldıracak babayiğit kim?”

“İşte orasını keşfedemedim. Siyasilerden olabilir, maliyecilerden biri olur. Malum ya, böyle batakhanelerin altından çok zaman ne pislikler çıktı.”

Bir sigara yakarak uydurma kovboy meyhanesinden çıktım.

Batakhaneyi bulmak pek de zor olmadı.

Şapkamı arkaya atarak hazırlandım.

Vakit henüz erken olduğu için kapıda babayiğitlerden kimse yoktu. Ne bizim New Yorklu aslanlardan, ne de Chicago’dan yeni getirttiği söylenen kabadayılardan...

İçeri girdim.

II

Vestiyerdeki ahu gözlü afetin çenesini okşadım:

“Birine bakacağım ruhum,” dedim, “buradaysa şapkamı yollarım.”

Sırıttı. Geçtim.

Salona bakar bakmaz aklım başımdan gidiyordu. Bella denilen hatun her kimse buraya sermaye dökmüştü arkadaşlar, parayı yerlere, duvarlara, her tarafa silme yapıstırıp geçmiş. Hem de Rus çarlarının geçmez banknotlarını değil, halis Amerikan dolarlarını...

Duvarların, döşemenin her karışına 25 dolarlık bir banknot yapıstırmalı ki bu dekor bu biçimi alabilsin.

Halıya ayaklarınız bileklerine kadar gömölüyor. Masa örtüleri, duvarlardaki aplikler, hele tezgah, hele tezgah!

Bu krallara mahsus tezgahın önünde iki kopuk vardı. Omuzları yarımşar metre genişliğinde, enseleri kilise direği gibi kalın oğlanlar ki boğazlayıp kasaplığa verseniz bir bölüğün bir haftalık et ihtiyacını birisi karşılar.

Daha uzun boylusu beni görür görmez tembel dalgınlığından kurtulur gibi oldu. “Bu suratı ben bir yerden tanıyacağım ya, nereden?” manasına gözlerini kırptırdı. Sonra bu işe devamdan üşenerek viski bardağını kavradı.

Karşıda dört mermer basamakla çıkılan bir kapı gördüm. Kırmızı kadife perdelerle örtülü olan bu kapıya doğru yürüdüm. Direklerden birinin arkasından önüme bir kız çıktı. Kız ama öyle her adımda rastlanan kızlardan zannedilmesin! Bir kere bakınca peşine düşersiniz de bir daha kendinizi geriye çekemez, kaybolur gidersiniz. Gülümsemenin dayanılmazı, kalça sallamanın can alıcısı bu kızda... Bereket önüne bir kutu asmış. Belli ki buralarda sigara filan gezdiriyor.

Beni şapkalı filan görünce biraz şaşmış olacak ki durakladı.

Fırsatı kaçırmıyım? Hemen yanağına el attım:

“Elmas kızım,” diye sııttım, “Madam Bella’yı nerede bulurum şu anda?”

“Yukarı katta.”

“Hani merdiven? Şu perdeli kapı mı?”

“Perdeli, evet.”

“Yukarıda mı kendileri meleşim...”

“Gidin de bakın...”

Elini tutup okşadım. Bir adım geri çekilir gibi yaparak göğüslerini inadına gerip şişirdi.

“Mark da orada mı yavrum,” diye sordum, “şu bizim köpoğlusu Mark Svetson?”

“Bilmem. Madam’ı da görmedim Mister Svetson’ı da...”

“Görmediğin isabet! Ne itoğluittir bizim Mark, senin gibi kuzuları, mazallah, çiğ çiğ yer.”

“Rica ederim Mister!”

“Asıl ben sana rica ederim. Kendini eski kurtlardan korumalısın canımın içi, aman boş bulunma!”

Yürüyecek gibi yaptım. Apansız sordum:

“Sam Turner demin girdi. Önüm sıra! Onu da görmedin mi?”

“Görmedim.”

“A yavrum, sen de bugün benden başka kimseyi görmemişsin...”

Yürüdüm.

Dört mermer basamağı çıktım. Kadife perdeden geçtim. Bir başka merdiven zuhur etti. Tırmandım. Koridor sola dönüyor. Döndüm. Üzerinde “Müdüriyet” yazılı kapıyı vurmadaı açıp içeri girdim.

Halbuki adabımuaşeret kitaplarında herifler paralanırlar, “Kapılardan içeriye mutlaka vurup girmeli” diyerek...

★

Girdiğim oda tahmin ettiğimden çok küçüktü. Tam karşıya bir yazı masası konulmuş, iki üç de iskemle var. Bütün eşya bundan ibaret. Sağda bir kapı. Aralık.

Ben girdiğim kapıyı kapatmadan anahtarı içeri aldım. Kapandıktan sonra da kilidi bir kere döndürdüm.

Aralık kapıdan bir kadın sesi:

“Sen misin Mark?” diye sordu.

Cevap vermeden sese doğru gittim. Eşiği atlayıp pervaza sırtımı dayadım.

Burası geçtiğim aralığa hiç benzemiyordu. Köşede şahane bir divan vardı. Üstüne dört kişi rahatça yatar da, daha iki kişiye yer kalır.

Yan tarafta bir büfe, üzerinde bir radyo! Radyoda hafif bir parça ki damarlarınızı kadın ihtirasıyla doldurup coşturur. Yerdeki halının tüyleri gene bir karış...

Herhalde Madam Bella olacak, arkası kapıya dönük bir koltuğa oturmuş. Bacaklarını bir iskemleye kaldırmış. Etekleri dizkapaklarından çok yukarılara sıyrıldığı için bakar bakmaz gözlerim kamaştı.

“Nasılmış Sam’in suratındaki yaralar?” diye tekrar sordu.

“Şöyle suratını çevir de meleşim,” dedim, “ne afet olduğunu dünya gözüyle bir görelim!”

Öyle bir sıçradı ki, az kalsın etekleri yüzünü örtüp, belinden aşağısını büsbütün ortaya çıkaracaktı. Kitabı fırlattı. Hızla döndü.

Sarı saçlarını tarif edemem. Hiç kimsenin de haddi değildir, tarif edemez. Gözlerini anlatamam. Bu gözlerin harikulade güzelliğini meşhur ressamlardan Mister Rafael filan çizemez, halt etmiş.

Omuzlarını, göğüslerini, ince belini, yuvarlak kalçalarını, hele sonuna kadar gördüğüm uzun ve biçimli bacaklarını hiçbir babayiğit erkek vasfedemez. Çünkü görür görmez aklı tarumar olur. Yutkunmaya başlar o kadar...

Peki, ya bu emsalsiz güzellik koleksiyonu harekete geçince karşısında nasıl dayanırsınız?

“Kimsin, burada ne arıyorsun?” diye çıkıştı.

Buyurun bakalım? Hem aklınızı başınızdan alıyor, hem de sorgusuna cevap istiyor.

Sırıttım. Peşinen ağzım kulaklarıma vardı. Bu sırıtmanın sebebi iki: birisi karı güzel! Ötekisi hem Mark’ı tanıyor, hem de Sam’in suratındaki yaraları biliyor. Tamam efendim! Yanlış kapı çalmadığımız meydanda.

“Kimsin diyorum, sağır mısın?”

“Bende sağır zampara suratı var mı canımın içi! Hamdolsun iyi duyarım. Çıt olsa...”

“Buraya nasıl girdin? Ne istiyorsun? Kimsin? Adın ne?”

“Adım Mike... Buraya merdivenlerden çıkarak kapıdan girdim. Kim olduğum mühim değil. Aramızdaki büyük benzerliğe aldanıp Beni Clark Gable’a benzetirseniz şap gibi yanarsınız. Değilim. İstediğime gelince: tabii bir öpücük efendim. Şöyle ağız tadıyla...”

“Defolur musunuz?” diye bağırdı. “Defolur musunuz, yoksa sizi dışarı attırayım mı?”

“Ne ben defolurum, ne de siz beni dışarı attırırsınız. Bahse girelim mi? Ben kazanırsam helalinden iki öpücüğünüzü alırım, siz kazanırsanız helalinden iki öpücüğümü...”

Yan gözle etrafına bakıp bir şeyler araştırdı. Nihayet bakışları kocaman Çin vazosunda karar kıldı. Sol omuzumun üzerinden arkama bakarak:

“Mark!” diye bağırdı.

“Vazoya sakın dokunmayın,” dedim, “ben böyle numaralara gelecek yavrulardan değilim. Sırtımda kimsecikler olamaz. Çünkü kapı kilitli.”

Avucumda tuttuğum anahtarı ortadaki sigara iskemlesinin üstüne atıverdim. Bir anahtara bir bana bakarak şaşırdı.

Sesimi değiştirerek:

“İsterseniz birazdan serbest güreş tutarız meleğim,” dedim, “şimdi söyleyin bakalım: Kara Nara lakabıyla maruf Walter Blake’in kızı Sophie Blake, şu anda nerede bulunuyor?”

Bir an düşündü. Sonra o da benim kadar ustalıkla sesini değiştirerek:

“Mike mısın, ne karın ağrısısın,” dedi, “başka şartlar altında tanışsaydık, senden hoşlanırdım. Fakat bugün keyfim yok. Derhal buradan defol. Mark neredeyse gelecek. Mark’ın kim olduğunu bilmediğin anlaşılıyor. Eğer derhal çıkıp gidersen ne ala. Yoksa Mark gelince istesen de gidemezsin, çünkü bacaklarını da belini de kırar.”

İki adım yaklaşmıştı. Üzerinde merhametli bir kadın hali vardı. “Sonra bebeğim,” dedi, “insan bir yere girerken kapıya vurur. İşte böyle!”

Sol yanağımda müthiş bir tokat şakladı. Eğer sırtımı duvara dayamamış olsaydım bu tokatla muhakkak yere düşerdim.

Tokatı yerken boş bulundum ama bunun reaksiyonunun ne olması icap ettiğinde bir an bile şaşırmadım. Harikulade güzel Madam Bella bana yapıştırdığı tokatın aynı değerde arkadaşını aynen sol yanağına yedi. Sendeledi, elini yüzüne götürdü. Şahane gözlerini kocaman kocaman açarak şaşırdı kaldı.

Vücudunun nefret ve öfkeyle bir keman teli gibi gerilip inlediğini adeta duydum. Bu duyuş beni çok sevindirdi. Sevincimi gözlerimden anlayınca kadın kudurdu ötesi yok, kudurmuş bir pars gibi üstüme atıldı.

Ben eskiden beri kadınlara lüzumundan fazla öfkenin yaramadığına inanmışım. Lüzumsuz dereceyi bulan her öfke kadın milleti için zararlıdır. Sonu hayır getirmez.

İlk elleşmede ipek robunun bir omuzu sıyrıldı. “Robunun bir omuzu sıyrıldı” demek dile kolay. Çıplak omuzun seyri az kalsın suratımda iki tırnak yarasına mal oluyordu. Erbabınca epeyi makbul sayılan yakışıklı erkek unvanımı bu hain hamleden güç bela kurtardım. İnsanın elle dokunmak değil, öpmeye kıyamayacağı altın ışıltılı sarı saçlarını parmaklarıma doladım. Suratını yukarı doğru çekip gerdim. Serbest kalan elimle bu emsalsiz güzelliğe sağlı sollu dört beş şamar çektim.

Gözleri kaydı. Saçlarını bırakınca halının üstüne serildi. Eteği de akıllı bir etek! Her hareketinde kızın hiç değil bir bacağına kamilen açıveriyor! Ben çıplak omuzla çıplak bacağa dalgın dalgın bakarak bir sigara yaktım. Çakmağın sesiyle kendisine geldi. Aşağıdan yukarı beni bir müddet seyretti. Sonra ellerine dayanarak kalktı. Koltuğun kenarına ilişerek bana bu sefer büsbütün başka türlü bakmaya başladı. Gözlerindeki nefret ve öfke kaybolmuş, yerine bir çeşit merak ve alaka gelmişti.

Altta kalmak istemedim. Üstüne yürüdüm. Yeniden tokatlayacağımı zannederek yüzünü sakladı. Bu sefer robunun yakasını tutup hızla çekerek karnına kadar yırttım. O yaşta bir kadının sütyen kullanmaması inanılır şey değildi.

İpek entarisinin altına başka bir şey giymediğini anlayınca hafif bir ıslık öttürmüştüm. Hudutsuz bir takdir ve hayranlık ıslığı...

Belki de bu ıslık Chicagolu Madam Bella'yı gene kendinden geçirdi. Bir kere daha üstüme atılmak için yaptığı hareket talihsiz entarisine son darbeyi indirmiş oldu. İlk adımda yırtılmayan kısmı da ayrılıp düştü. Bella karşımda sadece gergin çoraplarıyla kaldı. Öylece, anadan doğma!

Fakat bu seferki hamlesi öyle birkaç tokatla defedilir cinsten değildi. Kadın-erkek arasında ekseriya vuku bulan bu çeşit pankras müsabakasında başvurulacak esaslı müdafaa tedbirlerinden birisine müracaat etmek zorunda kaldım. Yüzümü tırmalattırmamak, daha doğrusu gözlerimden birisini, iyi boyanmış uzun tırnaklara oydurmamak için bu güzel çıplaklığı kavrayıp sımsıkı göğsüme bastırdım.

Bir müddet nefes almadan öylece durdu. Sonra boynuma doğru uzandı. Hayır, öpmek için değil, şah damarımı dişleriyle açmak için.

Artık son oyunlara geçmek icap ediyordu. Bu hırslı ağzı ağzımla kapatmaktan başka çare kalmamıştı. Bir taraftan da belini şiddetle sıkarak nefesini kesmeye çalışıyordum. Nihayet sımsıkı kapattığı ağzı yavaş yavaş aralandı. Soluk almasına yardım ediyormuşum gibi sağ elimi sırtında gezdirmeye başladım.

Alt dudağının titremesine muvazi olarak belinde bir ürperme dolaştı. Tam göğüs sarmasını gevşetmek üzereydim ki sağ diz kapağıyla kasıklarına doğru hakikaten yere serici bir vuruş yaptı. Bulduğumuz vaziyette böyle bir vuruş doğrusu fauldu. Kunderanın topuğuyla bacak kemiğine ölçülü bir surette dokundum. İnledi o kadar...

Nihayet meseleyi daha fazla uzatmak istemedim. Yumruğu çenesine yapıştırdım. Kollarıma baygın serildi. Götürüp divana attım. Kendinden geçmiş, sırtüstü serilmişti. Dünyada hiçbir cins

kral, babasından kalan mücevherat hazinesini benim gibi yutkunarak seyretmemiştir.

Ortada yanan yedili avizeyi söndürdüm. Divanın yanındaki komodinin üstünde duran gece lambasını yaktım. Abajurun kırmızı ışığı Bella'nın bembeyaz vücudunu pembe bir tülle sardı. Yanına oturdum. Boynundan başlayarak göğsüne, karnına masaj yaparak ayıltmaya çalıştım. Neden sonra gözlerini açtı. Yüzüme bir şey anlayamadan baktı. Olup bitenleri hatırlamaya uğraştığı belliydi. Yeniden dudaklarını öptüm. Önce biraz hırçınlaştı, inledi, başını sağa sola çevirerek kurtulmak istedi. Nihayet mümkün olmadığına kanaat getirmiş gibi kendisini bıraktı. Daha doğrusu kollarını boynuma doladı. Uçsuz bucaksız bir ihtiras ve teslimiyet içinde tırnaklarını enseme batırdı.

Ancak kapı yumruklanmaya başladığı zaman kendimize gelebildik. Benim hesabıma bu tatlı boğuşma yarım saatten fazla sürmüştü.

Bella yüzüme gülümseyerek, mesut bakıyordu. Birisine şaka edecekmişim gibi göz kırptım. Ceketimi düzelttim. 45'liğimi elime alarak kapıya doğru yürüdüm.

BEŞİNCİ KISIM

I

Bella arkamdan:

"Açma. Bırak!" diye fısıldadı, "Kim olursa olsun çalar çalar gider."

Kulak asmadım. Anahtarı yavaşça çevirdim. Kanadı birdenbire açıp tabancamı herifin göbeğine dayadım:

"Gel içeri tosun," dedim, "geç buyur!"

Karşımdaki herif Dorothy Blake'in işlettiği Kongo Bar'ın müdürü Timmy idi. Ellerini derhal havaya kaldırması hoşuma gitti.

Kapıyı tekrar kilitledim.

“Merhaba Tim,” dedim, “bir dakika bekleyelim de Madam giyinsin!”

Yüzüme hem korkuyla, hem de nefretle baktı.

“Arkanı dön de koltuğunun altında ne bulunduğunu anlayalım.”

Döndü. Silahı sol elime geçirdim. Herif polis kolejinde öğretilen fakat pratikte tatbik kabiliyeti pek de bulunmayan malum hamlenden birini yaptı. Usulüyle geri sıçradı, sağ bileğime sarıldı.

Sol elimde tuttuğum tabancanın kabzasıyla şakağına vurup yere düşürdüm.

Bir müddet inleyerek kıvrandı. Kalkarken boş böğrüne bir tekme attım. Bu suretle iki dakikaya varmadan haydut insan kılığından tamamıyla çıktı. Salhanede kanlı bağırsakları burnuyla karıştırmış pis bir domuza döndü. Alt ve üst dudakları patlamış, burundan kan boşanmıştı. Sol gözü tamamıyla kapalı. Üstü başı perişan!

Koltuk altındaki kocaman Smith Wesson’u çekip aldım. Bir iskemleye oturtup sırtını duvara dayadım.

“Söyle bakalım aslan,” dedim, “kız nerede?”

“Hangi kız? Benim kızdan haberim yok!”

“Yumruk geliyor. Sabık patronunun kızı Sophie’yi soruyorum.”

“Haberim yok.”

Bu esnada Bella sırtına bir yeşil ropdöşambır geçirmiş olarak yanımıza geldi. Herifin haline hiç şaşmadı.

“Terbiyesizlik mi etti Mike?” diye sordu.

Bana küçük ismimle böyle senli benli hitap etmesi Tim’i hem şaşırttı, hem de dehşete düşürdü.

“Tanıştıyordunuz demek?” diye homurdandı. “Demek burada bize kurulan tuzağı beraber hazırladınız.”

Kadın yanına yaklaştı. Herifi tepeden tırnağa nefretle süzerek:

“Tuzak mı? Ne tuzağı hayvan?” diye sordu.

“Mike’ı tanıdığınızdan Mark’ın haberi var mı?”

“Allah Allah! Mike’ı tanımak o kadar mühim mi?”

Tim gözlerini zorla açarak kadının yüzünde bir şeyler araştırdı.

“Ne diyorsunuz Miss Bella bu namussuz herif...”

Yumruğu ağzının tam ortasına indirdim. Kafası duvara çarparak boş kutu sesi çıkardı. Halının üstüne bir ağız dolusu kan kustu.

“Bu herif,” diye hırladı, “meşhur hususi hafiye Mike Hammer!”

“Mike Hammer bu mu? Ne diyorsun?”

Bella beni tepeden tırnağa bir süzdü. Her tarafımı ayrı ayrı ölçüp biçiyor, bu sefer bir başka gözle tetkik ediyordu. Nihayet hangi kanaate geldiyse geldi:

“Demek meşhur Mike bu!” diye tane tane konuştu, “Tahmin etmeliydim.”

“Nereden tahmin edeceksiniz sevgilim?”

“Nereden olur mu Mike, meşhur metodunuzdan...”

“Hangi metodum?”

“Kadınları da erkekleri de ağızlarından yakalamak metodunuz. Birisini dilinizle yapıyorsunuz, ötekini yumruğunuzla...”

Bu mevzuda münakaşa beyhudeydi. Yumruğumu kaldırarak Tim’in üstüne yürüdüm:

“Kız nerede? Biliyorsun namussuz!” diye gürledim.

“Kızdan nasıl haberim olabilir miş? Kızı senin evinden kaldırdıkları zaman ben Kongo Bar’da Dor’la beraberdim.”

“Kim kaldırdı?”

“Haberim yok.”

“Yumruk geliyor.”

“İstersen öldür. Dor’un adamı olduğum için bu meseleyi bana açmadılar. Benden gizli yaptılar. Böyle bir işe girildiğini Sam’den işittim. Bana sorsaydılar...”

“Evet?”

“Razı gelmezdim.”

“Niçin?”

“Senin önünden kaldırılmasına razı gelmezdim. Uyuyan yılanın kuyruğuna neden basmalı? Sana lüzumsuz yere meydan okumak enayilik.”

“Peki, öyleyse bu kaçırmayı kim hazırladı? Mark Svetson mı?”

“Onu da Madama sorun. Kadınların ağzından laf alma metodu-nuza bayılmış.”

Bu seferki yumruk terbiyesizin iki ön dişini kırdı. Herif bunları tükürmeye fırsat bulamadan bayılıp yere yıkıldı. Artık onunla meşgul olmaya lüzum görmedim. Bella’ya döndüm:

“İşittin ya sevgilim,” dedim, “söyle bakalım kız nerede?”

Bir bana, bir de yerde yatan Tim’e bakıyordu. Sualimi işitmemiş gibiydi.

Sarsıp dalgınlıktan kurtarmak için beline sarıldım, kemiklerini çatırdatarak kendime çektim, ağzını usulüyle bir güzel öptüm:

“Kızın adresini veriver de ben kaçayım!” diye sııttım.

“Madam Dor’un kızı Sophie’den bahsediyorsunuz değil mi?”

“Evet! Benim her şeyden haberim var. Kızın peşine seni takmış-lar. Türküler çağırarak üzere angaje etmeye uğraşmışsın.”

“Sahi, böyle bir şey oldu. Oldu ama benim kıza iş bulmayı iste-memle kızın kaçırılması arasındaki münasebeti kestiremedim.”

“Halbuki bunu kestirebilecek kadar zekavetin var meleğim! Hele biraz düşün, zihnini yor!”

“Yanılıyorsun Mike, ben kızın sesini de, vücudunu da sahiden beğendim. Bu sıralar Hollywood da böyle nadir parçaları dene-mek istiyordu. Kumpanyalara yeni yıldız namzetleri yollamakla uğraşan bir müessese tanırım. Açıkçası bu müesseseyi erkek kar-deşim işletir.”

“Dur hele, sırasıyla gidelim! Yani kardeşin numaraya getirip Ce-nup Amerikası umumhanelerine sermaye mi ihraç eder?”

“Deli misin? Ben şahsen bu tehlikeyi üç kere atlatmışım. Böyle işlerden nefret ederim...”

“Atıyorsun Bella ben böyle numaraları yutmam! En iyisi kızın kapatıldığı yeri söylemek. Öfkelenirsem hiç dinlemem, suratını Harlem’in bitpazarına çeviririm.”

“Hayvan seni! Kıyarsın demek!”

“Babamı bile dinlemem. Burnumun ucunda kızların kaldırılması hoşuma gitmez.”

Yüzüme bir müddet gülümseyerek baktı. Sonra kalçalarını sallayarak yürüdü. Karı yaman! Karı harekete başladı mı insanın parmağında tetiğe basacak takat kalmıyor. Karı bitirim! Karı bal gibi karı...

Yazıhanesinin arkasına dolaştı. Bir çekmece çekti. Elini içeri daldırmasına meydan vermeden:

“Bırak!” diye gürledim. “Çek! Kurşun geliyor.”

“Kurşun mu geliyor? Bu kadar ürkek görünmüyorsun ama... Yüreksizmişsin Mike! Ben zaten erkek cesaretinin uydurma bir şey olduğunu bilirim. Müstesnalardan değilmişsin şekerim. Gel de kendin al.”

Yanına yaklaştım. İhtiyatla hareket ediyordum. Bu Chicagolu maskaralarda oyun mu ararsınız? Hiç ummadığınız bir taraftan saldırır, sizi dağıtır. Yere serer.

Açtığı çekmecedeki mektuplar duruyordu. Gözüyle gösterdi:

“Al şunları! Korkma, atom bombası filan değiller. Adeta mektup bunlar!”

Hepsini çıkarıp masaya koydum. Birkaçını ayırdı. Zarflarından çıkardı. Zarflar da, kağıtlar da antetli.

Üstlerinde adres adres her şey tamam!

Bir tanesini okudu. Oğlan oradan cevap vermiş. Kızın adını, sanını hep yazmış. Ablasının tarifi kendi aradıklarına tıpatıp uyuyormuş. Ne yaparsa yapmalıymış da, gönlünü edip mukaveleyi imzalatmalıymış. Hatta mukavele sureti de ilişik.

“Kızın kaçırılmasından zerre kadar haberim olsa hala bunları burada tutar mıydım? Kızla görüştüğüm meydanda. Onlar böyle bir işe teşebbüs ettiğimi kolayca ispat ederler ama ben kaçırma meselesine karışmadığımı ispat edemem.”

“Öyleyse bu marifeti Mark mı becerdi?”

“Vallahi bilmem. Ben bu sabahtan beri Mark’ı görmedim.”

“Buraya gelmez mi?”

“Zannetmem.”

“Kara Nara hapisten kaçmış.”

“Bunların Kara Nara ile aralarında eski bir hesap olmalı. Sabah-leyin erkenden telefon etti. Sesini duysan yüreğin parçalanırdı. Korkudan bitmiş. ‘Ben bir müddet oralara uğrayamam,’ dedi, ‘Adresimi de değiştiriyorum.’”

“Eski adresi nerede?”

“Eski adresi. Long Island’da bir güzel villası var. Adı: ‘Güvercinlik’. Kime sorsan gösterir.”

Biraz düşündüm. Karı yalan söylüyora benzemiyordu:

“Eğer beni atlatmaya çalışıyorsan zarar edersin ruhum,” dedim, “bu sefer hakikati senin ağzından almak için ikinci metoda başvuracağımdan hiç şüphen olmasın. Otuz iki dişini sökerim, güzel bacaklarından birini de kırarım. Bu işin şakası yok. Dört ay içinde Sophie kaçırılan yirmi beşinci kız. Fazladan şoförümü öldürdüler. Beni de az kalsın gebertiyorlardı.”

“Şoförünü mü? Kim öldürdü?”

“Sen işin içinde değilsen boş ver.”

“Kaçırılan kızların dört ayda yirmi beşi bulduğu doğru mu?”

“Zannederim.”

Elini, elimin üstüne koydu:

“Haklarından gel bunların Mike,” dedi, “ben kadın ticaretinin ne müthiş şey olduğunu bilirim. Tepele namussuzları, aman verme!”

Samimi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Eğer yürekten konuşmuyorsa bu karı tahmin ettiğimden yüz misli yaman! Böyle oyuncuyu Hollywood şimdiye kadar görmediği gibi uzun seneler de ele geçiremez. Bu ses, bu yüz ifadesi... Bütün bunlar... Ve hele gözlerindeki samimi mana!

Tabancamı kılıfına soktum. Kadını kucaklayıp göğsüme bastırdım:

“Kendini kolla sevgilim,” diye yalvardı, “beni unutma! Bu gece gelir misin?”

“Bu gece zannetmiyorum. İlk fırsatta buraya koşacağıma emin ol!”

Tim inleyerek kendine geliyordu. Dış cebime soktuğum kocaman silahı aklıma geldi. Cenabet bir yerlere sığar cinsinden değil ki... Kabzası bir karış dışarıda.

Kurşunları çıkarıp bırakmayı düşündüm. Sonra vazgeçerek pantolonumun arka cebine soktum.

Bella kapıda beni durdurdu. Kollarını boynuma doladı. Öyle bir öptü ki, az kalsın nefesim kesilecekti. Ağzımı zorla kurtardım. Eğer yerde yatan it orada olmasaydı, bu kapıdan çıkıp gitmek belki de imkansız olacaktı.

Bir Tim’e, bir kadına, bir de açık kapıdan bir kısmı görünen yumuşak ve geniş divana baktım, içimi çektim. Ağzımı yumruğumla sıvazlayıp yutkunarak dışarı çıktım. Arkamdan:

“Kendini koru!” diye tekrar seslendi.

II

Vaziyeti bir kere daha etraflıca düşünmek için nispeten تنها sokaklara saparak bir müddet yürüdüm. Greenwich’te bu saatlerde تنها sokak bulmak da meseleydi.

Bella’nın tesirine kendimi kaptırdığımı anlıyordum. Bu hal hep mi benim başıma gelir? Karşıma neden hep dayanılmaz derecede güzel ve enteresan kadınlar çıkıyor?

Bu suali son zamanlarda kendi kendime daha sık sormaya başlamıştım. Nihayet pek de kati olmamakla beraber şu kanaate geldim: Ancak güzel kadınların karıştığı maceralar anlatılmaya değer oluyorlar. Ben de bilhassa bunları anlatıyorum. Diğerleri kaynayıp gidiyor, unutuluyor. Yoksa hususi hafiyelik zanaatında, bu ömür törpüsü namussuz işte karşılaşılacak kadınların hepsi sıradan harikulade güzel olabilir mi? Nice külüstürlerin, pislerin arkasına da düşüyoruz. Nice acayip karılar karşımıza çıkıyor. Kimi hasım, kimisi müşteri! İşlerini bitirip salıveriyoruz da tekrar hatırlamaya lüzum bile görmüyoruz. Ortada kala kala maceraları dillere destan güzeller kalıyor. Mesele işte budur efendim, işte bundan ibarettir.

Bir telefon kulübesine girerek büroyu aradım. Vefakar arkadaşım ve dünyanın en güzel kadınlarına kestiği tırnağını değiştirmeyeceğim biricik sevgilim Velda'nın dargın ve telaşlı sesini duydum:

"Gene başına senin neler gelmiş Mike?" diye yüreği titreyerek sordu.

"Ne gelmiş? Yalana bak!"

"Neresi yalan. Demincek Pat aradı. Raporlar gelmiş. Az kalsın seni ağaçlara sıkıştırıp çekirge gibi eziyorlarmış."

"Kamyonun numarası tespit edilebilmiş mi?"

"Kamyonun kendisi bulunmuş. Çalınmış arabalardan biri. Numarasını değiştirerek kullanmışlar. Direksiyonda, kapılarda parmak izleri filan yok. Senden kimler ne istiyorlar kuzum? Biz hangi yeni belaya hangi sebeple saplandık?"

"Sonra anlatırım birtanem! Şimdi sen beni dinle. Başka arayan olmadı ya, beni bir başka arayan!"

"Hayır. İki üç saattir buradayım? Kim arayacaktı? Telefonla mı?"

"İyi bildin, telefonla arayacaklardı."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Erkek de olabilir, kadın da... Fark etmez!"

"Maşallah nasıl fark etmezmiş?"

“Etmez de ondan. Sen artık yoruldun Velda, saat kaç düşünsene... Eve git yat, mışıl mışıl uyu. Rüyada da beni gör.”

“Münasebetsiz!”

“Sen bilirsin. Tavsiye ederim. Seni rüyada görmenin ne kadar tatlı olduğunu kaç kere denedim de...”

“Gevezelenme! Başka?”

“Başka, gözümün bebeği, kapıdaki gece nöbetçisini gör. Telefonu onun telefonuna bağla. Kim ararsa bir yere kaydetsin. Adı pek lazım değil. İsmi vermek istemeyen olursa inat etmesin. Ben sabaha kadar saat başı telefonla soracağım.”

“Nedir kuzum? Ne var?”

“Sonra öğrenirsin. Pat başka neler söyledi? Şimdi arasam nerede bulabilirmişim?”

“Bir iki saat daha meşgulumuş. İstersen dairede arayacaksın.”

“Mersi canım! İyi geceler... Seni öperim...”

“Dur, hemen kapatma! Radyodaki gürültü neyin nesi?”

“Hangi gürültü? Haberim yok.”

“Nasıl olmazmış. Walter adında biri kaçmış. New York polisi hep seferber! Bu Walter senin eski ahbablarından Blake değil mi? Yani Kara Nara dedikleri zenci?”

“Yaşa ruhum! Neler karıştırıyorsun gece vakti! Git yat! Kapatıyorum.”

“Kapatamazsın, Pat de sordu.”

“Pat mi sordu? Neyi?”

“Bu Kara Nara ile senin ahbablığını hatırlamış. ‘İş bildiği gibi değil, bu meseleye sakın karışmasın.’ dedi.”

“Vay canına! Bu herifi ben işi başından aşkın, bu sebeple anasının adını hatırlamaktan aciz sanırdım. Demek bize numara mı yapıyormuş teres!”

“Kimden bahsediyorsun? Pat’ten mi?”

“Patlasın! Sıktın ama! Yat zıbar!”

“Kızma patron, ne olmuş ki?”

Telefonu kapattı.

Telefon kapandı ama beni de bir düşüncedir aldı. İşler parlak değil. Pat bizim Walter’la dostluğumuzu hatırlamışsa işler fena! Bizim evi, büroyu çoktan kordon altına almıştır. Olmadı bu! Telefonlar da kontroldedir.

Yeniden bozuk para çıkardım, deliğe uydurup çevirdim. Büroyu buldum. Velda cevap verdi:

“Halt ettin yavrum,” diye sııttım, “bir yanlışlık oldu. Bak ne diyeceksin?”

“Kime?”

“Bizim gece nöbetçisi herife...”

“Ne diyeceğim?..”

Birden aklım başıma geldi. Eğer telefonlarda kontrol başladıysa biz kendi kendimizi ele veriyoruz.

“Sen beni orada bekle birtanem,” diye söze başladım, sonra yeniden fikir değiştirdim, “en iyisi sen evine git. Gerisini bana bırak.”

“Sarhoşsun galiba!”

“Değilim, hayır! Hiçbir şey içmedim.”

“Hiçbir şey yemediğine de yemin edebilirim. Pardon Mike, bu Kara Nara denilen herifin karısı...”

“Evet?”

“Dorothy adındaki arap değil miydi? Hani senin arsız arsız ‘Dor’ dediğin pis karı?”

“Dor dediğim doğru ama ‘pis’ lafını kabul edemem. Dor yiğit kadınlardandır, ordulara bedel aslan yürekli bir kadın. Oruvar cicim. Yarın sabah görüşürüz.”

“Eğer karnına bir mitralyöz şarjörü miktarı kurşun doldurmazlarsa...”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Bilir miyim? Pat böyle söyledi.”

“Pat! Şunda akıl ne arasın bre kızım, Pat denilen bunak... Tövbe yarabbi!”

Telefonu ikinci defa kapattık.

Derhal bir taksiye atlayıp büroya yetiştim. Pencereerde ışık yoktu. Şu halde kız basıp gitmiş. Ala! Kapıcıyı buldum.

“Beni dinle ahbap,” dedim, “kim ararsa arasın ‘yok’ der geçersin. Telefonu fazla açık tutma! Adres madres vermeye kalkan olursa derhal kapat. Tekrar açarlarsa tekrar kapat! Üçüncüde anlarlar da seni rahatsız etmezler.”

“Başüstüne Mister Hammer!”

“Sonra büronun pencerelerinde ışık görürsen ‘Unutmuşlar da gitmişler’ diye söndürmeye lüzum yok. Varsın yansın!”

“Olur. Hay hay! Ne üstüne elzem!..”

“İşte bir beş dolar. Bu hafta at yarışlarında bu parayla oynamanı tavsiye ederim. Hem de safkan İngilizlerden Kleopatra üzerine oynayacaksın.”

“Mersi Mister Hammer, çok teşekkür ederim...”

Yukarı çıktım. Perde aralığından gözetledim. Etrafta şüpheli bir araba, şüpheli bir şahıs görünmüyordu.

Pat, Kara Nara’yı yakalamak için pek gönüllü değil mi ne? Buraları abluka altına almadı mı?

Şu halde bizim oğlana boş mu veriyor? Verir mi verir. Çünkü meselenin iç yüzüne vakıf! Yani herifin düpedüz iftiraya kurban gittiğini o da biliyor. Eğer iyi tahmin etmişsem iyi adam şu Pat! Basbayağı erkek... İnşallah bizim arabanın tekerleklerine odun sokmaya kalkmaz. Bir de onunla uğraşmak zorunda kalmam!

Elektriği yaktım. Pencereerden birinin perdesini açık bıraktım. Kara Nara, iki pencereden birinin perdesi örtük, diğerinin açık bırakılmasındaki manayı anlamayacak heriflerden sayılmaz.

Telefonla Pat'i buldum. Çıkmak üzereymiş.

"Mutlaka görüşelim," dedi, "karşı karşıya birer bira içeriz."

"Olur. Her zamanki küçük meyhanede..."

"Geliyorum."

Meyhane benim büroya yakındı. İçeri girdiğim zaman ortalıkta in cin top oynuyordu. Bazı bazı yaptığım gibi on sentlik bir bozuk parayı otomatik çalgı kutusuna attım. Kolu çevirdim. Sevdiğim şarkıcılardan Sarah Vaughan'ın tatlı sesi: "Nature Boy" şarkısına başladı:

Öğrenmeye değer tek şey.

Sevmek

Ve sevmektir.

Sarah kızım! Ömrüne bereket! Sen çok yaşa e mi?

*

Pat oturduğum masaya gelmiş de farkında değilim. Şarkıya o derece dalmışım. Herif:

"Neye sırtıp duruyorsun kendi kendine musibet!" diye çıkıştı.

Başımı kaldırdım. Yüzü hep yorgun. Gözlerinin kenarındaki çizgiler büsbütün artmış gibi...

"Buyur!" dedim, "Hey garson! Bakıver bakalım Mister Chambers ne içer!"

"Neye gülüyordun?"

"Neye gülerim. Şarkıya?"

"Şarkıya mı? Hangi şarkı?"

Otomatik çalgı kutusunu gösterdim.

"Çocuksun vallahi," dedi, "değişmedin gitti."

"Neden değişecekmışım?"

"Hiç değil ölüme karşı hürmetkar ol."

"Ne demek? Hangi ölüme?"

“Bizzat kendi ölümüne... Merdiven basamağı atlar gibi ölüm tuzakları geçiyorsun. Bu iş gittikçe daha sıklaşmaya başladı. İyi alamet sayılmaz Mike... Hele bu seferkini hiç beğenmedim.”

“Bu sefer bir fevkaladelik mi var?”

“Evet! Bu sefer galiba herhangi bir işe girişmeden evvel tehlikeye düştün. Vaziyet kızı çok üzüyor. Büsbütün gafil avlanacaksın.”

“Peki, ne yapalım?”

“Bir müddet New York’u bıraksan.”

“Bu güzel şehri öyle mi? Bu taşına toprağına... Pardon, toprağı laf gelişi! Namussuzda toprak filan kalmamış ya... Taşına betonuna, demirine gürültüsüne kurban olduğum it ahırını mı? Dünyada olmaz. Biz sahici New Yorklular pislige alışmışız oğlum, bir adım uzaklaşsak, hani leş kokusu diye tedirgin oluruz.”

“Zannetmem. Hava tebdili sana iyi gelir Mike, görüyorsun...”

“Anlaşıldı. Siz kızla bir oldunuz beni Miami’ye sürgün edecek-siniz.”

“Miami değil. Orası da haydut yatağına dönmüş. Daha uzaklara gidiyorsun. Mesela Orta Doğu’ya...”

“Orta Doğu neresi? Atıyorsun.”

“Bir yerlerde böyle bir mıntika var. Yunanistan, Türkiye, Arabistan falan filan...”

“Sahi! Böyle yerlerden laf açıldığını duymuştum. Bir pilot arkadaşım anlatıyordu. Bunlar Malta’dan mı, Kıbrıs’tan mı bir yerden kalkmışlar. Bir yere mecburi iniş yapmışlar. Sonunda uçan-kaleyi alıp savuşmuşlar.”

“İşte gördün mü aslanım. Böyle memleketler mevcut olmasa arkadaşının uçankalesi mecburi iniş yapabilir miydi? Dönüşte Capri’ye filan uğrarsın... Eski dostlardan birisi şimdi İtalya’ya yerleşmiş, karıştırmadık halt bırakmıyormuş. Canın çekerse ona da bir görünürsün. Hem bütün masraf da bana ait.”

“Mirasa mı kondun? Yoksa maaşına iki dolar zam mı yaptılar?”

“Alay et bakalım. Sana iş çıkaracağım. Masraftan başka para bile kazanacaksın.”

Birdenbire senelerdir esaslı surette dinlenmediğimi kemiklerimde hissettim. Bu apansız bastıran yorgunluk maddi olmaktan ziyade manevi idi. Pat haklı. Etrafımdaki ölüm çemberi gittikçe daralıyor. Bu seferki otomobil kazası (!) büsbütün fena alamet! İşler benim harcımda, haberim olmadan hazırlanıp üstüme yürümeye başladı. Uzak uzak diyarlara gitmek fena olmayacak. Hay çok yaşa Pat, e mi? Hayali bıraktım:

“Şu kaçırılan kızlar meselesi ne sularda bakalım?” diye birdenbire sadede girdim.

“Kaçırılan kızlar meselesi mi? Ne münasebet?”

“Dört aydan beri sevgili New York’umuzda tam yirmi beşe yakın kız kaçırılmış. Daha doğrusu polise akseden miktar bu! Kim bilir daha kaç düzinesi için kaç eve mektup, haber, telgraf bekleniyordur. Namusu ezip polise başvuramayan, tereddüt eden aileler de cabası...”

“Sen sakın bu işin bir ucundan mı tuttun?”

“Hiçbir şeyin ucundan maalesef tutamadım.”

Pat anlattıklarımı dikkatle dinledi. Sophie’nin bana gelirken koridorda nasıl kaldırıldığından başladım. Kongo Bar’ın dağıtılmasını hikaye ettim. Bu arada yalnız Bella’yı karıştırmadım.

Biraz düşündü:

“Günahını beyhude yere almışım Mike,” dedi, “vallahı şimdi mahcup oldum.”

“Sen ne zannettindi?”

“Kara Nara ile ilgili bir iş sanmıştım.”

“Görüyorsun ki yanılmamışsın.”

“Hayır. Ben tamamıyla başka şeyler düşündüm. Kara Nara ile birlik oluyorsunuz da, bir çeteyi dağıtıyorsunuz. İşte böyle bir şey...”

“Koca arabı severim Pat. Herifi pisi pisine mahvettiklerini biliyorum.”

“Sen güzel kadın sahibi herkesin masum olduğuna peşinen inanırsın.”

“Peki sen? Sen de mi benim gibi pis zamparasın? Kaldı ki Dor’la aramızda hiçbir şey yok. Dor kocasını çok sever.”

“Haydi oradan! Böyle vaziyetlerde bir kadının kocasını çok sevmesi başkasıyla yatmasına mani midir?”

“Kadına göre bu bir! Bir de yanlış söyledim. Dor kocasını sadece sevmez, onu sayar da...”

“Şaka ediyorum canım. Dor’u bilirim.”

“Kızlar ne oluyor? Şu kaçırılan kızlar?”

“Ne olacak. Her zamanki bela! Bir çete türüyor, yahut mevcut çetelerden biri elinde toplanan büyük sermayeye yeni iş sahaları arıyor. Bir de bakıyoruz beyaz kadın ticareti almış yürümüş. Artık buna ‘beyaz kadın ticareti’ de denemez. Şimdi zamparaların yüzde ellisi resmen sapık. Resmen tımarhanelik... Bunlar asıl Habeş kızları, yahut koyu kuzguni zencileri arıyorlarmış. Sonu malum! Buralardaki gizli randevu evlerinde bir müddet çalıştırıldıktan sonra hududu pasaportsuz geçirip biçareler Cenubi Amerika memleketlerine, hatta Uzak Şark adalarına aktarılıyor. Meselede yeni olan unsur nedir bilir misin? Bir kız, bir randevu evinde üç ay gece gündüz çalıştığı halde, bu üç ay zarfında erbabına beş on defa kızığlankız olarak çıkarılıyormuş.”

“Ne gibi?”

“Efendim. Muhterem tıp ilmi de bazı namussuz mensupları sayesinde gizli birleşme evleri sahipleriyle iş birliği yapıyormuş. Kızları tamir edip tekrar yutturuyorlar.”

“Herif hem randevu evine gidiyor, hem de yüzde yüz bakire mi istiyor?”

“Elbette. Sapık, deli kıtlığına kıran girmediyse ya! Başka bir nokta daha var. Bir yeni numara daha! Şimdiye kadar bu işlerde kızları

‘kıvama’ getirmek zordu. Yani bir pürüz çıkınca 21 yaşını geçmiş bir kız babasına, anasına kafa tutmalı, ‘Ben bu işi kendi rızamla yapıyorum’ demeli. Halbuki cebren kaldırılıp bir yere hapsedilmiş kocaman kızlara bunu söyletmek her zaman kolay olmuyor. Yeni çete bunun da yolunu nasılsa bulmuş.”

“Nasıl buluyor?”

“Kızlar kaçırılmadan evvel beyaz zehre alıştırılıyorlar. Yahut bir başka usulle şantaj tehdidi altına düşürülüyor. Diğer taraftan bazı ailelerin ebediyen lekelenmek, aile reislerinin mesleklerini mahvetmek korkusu da heriflerin işini kolaylaştırıyor. Soruşturmayı doğrudan doğruya ben idare ediyorum. Önce bize şikayete gelenlerden yüzde ellisi şikayetlerini geri aldılar. Kızlar da 21 yaşlarını bitirdiklerinden elimiz kolumuz bağlanıyor. İş senin tahmin edebileceğinden daha korkunç Mike! Öyle aileler var ki kızlarını kurtarmak için çeteye muazzam paralar verdikleri halde kızlarını almaya gittikleri zaman kaltaklar, ‘Biz burada rahatız’ diyerek aile yuvasına dönmek istememişler.”

“Vay canına!”

“Evet. Bundan başka bütün kuvvetleri seferber ettiğimiz, bütün endikatörleri bu işe saldıığımız halde dört aydır en küçük bir iz bulamadık.”

“İyi ama bütün bu numaralar Kara Nara’ya söker mi? Kara Nara çeteyi perişan etmez mi? Onun kızını randevu evine bu kadar kolay bağlamak mümkün mü?”

“Kara Nara bu işe ya tesadüfen karıştırıldı. Yahut çetenin ondan alacak eski bir öcü var. Kurduğu düzen sayesinde ‘Bu öcü de alı-verdim’ dedi. Hasılı Kara Nara bu meselede yepyeni bir unsur.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Hangi hususta?”

“Kara Nara’nın yakalanması hususunda...”

Pat bir müddet sigara paketiyle oynadı. Bir tane alıp yumuşattı. Evirip çevirdi. Ağzına koydu, ağır ağır yaktı:

“İzini biz resmen kaybetmiş olduk,” dedi, “izi apansız kayboldu. Yani şimdi New York’a girdi mi, girmedi mi bilmiyoruz.”

“Girdiyse yakalanması için ne gibi tedbirler aldıldın?”

“Vallahi doğrusunu ister misin, kızların kaçırılması işiyle o kadar meşgulüz ki buna ayıracak memurum bile yok.”

“Memurun yok da benim evimi kimlere abluka ettirdin?”

Pat yüzüne bir müddet gülümseyerek baktı:

“Oğlum,” dedi, “aramızdaki dostluk birbirimizin ağzını böyle acemice aramaya müsaade etmeyecek kadar sağlamlaşmadı mı hala? Ayıp ettin Mike, beni budala yerine koymakla sahiden ayıp ettin.”

“Vallahi değil. Gözüme öyle bir şey çarptı da, şüphelendim.”

“Sen gözüne öyle bir şey çarpınca derhal şüphelenecek bebeklerden değilsin. Meraklanma, ne evini kontrol ettiriyorum, ne de telefonunu dinletiyorum.”

“Mersi Pat! İyi adamsın. İyi adam olduğun için yakın da seni kovarlar. O zaman haftada 50 dolar ücretle seni maiyetime muavin alacağım. Söz mü söz!”

“Beni kovacaklar da öyle mi?”

“Kovulacağından hiç şüphen olmasın. İşsiz kalırım, sürünürüm diye korkma! Yerin hazır. Haftada 50 dolar. Bahşiş mahşiş de çıkar.”

“Sen mi verirsin?”

“Cansiperane çalışırsan veririm. Ben iyi patronumdur, senin Dahiliye Vekaleti’nden çok daha cömert...”

Pat uzun uzun güldü:

“Neredeyse inanacağım,” dedi, “inanacağım da yarın sabah istifayı yazacağım.”

“Öyleyse benim memurum sayılırsın. Soracaklarıma cevap ver bakalım!”

“Neymiş?”

“Kaybolan kızlardan son ikisinin adresleri?”

“Bu adreslerden mühim bir şey öğreneceğini sanmıyorum.”

“Niçin?”

“Birincisinde dehşete kapılmış, ne halt edeceğini şaşırılmış ihtiyar bir adamla ağlamaktan başka bir şey beceremeyen hastalıklı bir hizmetçi kadın var. Ötekinde kendisini akıllı zanneden, her şeyi bildiğine inanan kibirli bir cemiyet reisi!”

“Cemiyet reisi mi?”

“Öyleymiş. Bizim Amerika’da kaç milyon insan varsa o kadar da cemiyet bulunuyor. Bilmez değilsin ya, bizdeki cemiyetleri yekuna vursak da bu yekunu vatandaşlar arasında taksim etsek, kundaktaki veletlere değil, henüz yolda bulunanlara birer cemiyet düşer.”

“Peki, bu cemiyet neyle uğraşıyor? Kırmızı balık neslini ıslah işiyle filan mı?”

“Aşağı yukarı. Bu cemiyet düşkün kızları himaye için kurulan binlerce emsalinden biri. Başında, dediğim gibi, gayet kibirli, gayet huysuz bir herif var. Birinci Cihan Harbi malul gazilerinden. Bir kolunu harp meydanlarında bırakmış da yerine tahta ve lastikten takmasını sallandırmış. Ayrıca Amerikan Lejyonu’na da mensupmuş. Burnundan kıl alınmıyor. ‘Biz muharebe görmüş adamız. Biz Birinci Cihan Harbi’nde Fransa’ya gittiğimiz zaman..’ diye lafa başlayanlardan, sonuna kadar da bundan bahsedenlerden biri.”

“Kızını mı kaçırmışlar?”

“Hayır. Daktilosunu...”

“Düşkün kızları himaye cemiyetinin daktilosu mu kaçırılıyor? İşte bu parlak.”

“Herif de bu sebeple küplere biniyor ya... Sanki ömründe gazete okumamış. Dünyayı gangsterliğin kapladığından haberi yok. ‘Ne demek’ diye gürlüyormuş, ‘Biz Fransa’da neden dövüştük? Biz düşmanı neden yendik!’ diye haykırıyormuş.”

“Sen konuşmadın mı?”

“Konuşmadım. Böyle maskaralara tahammül edecek halde değilim. Bizim oğlanlar anlata anlata bitiremiyorlar. Gülmekten de katılıyorlar.”

Adresleri kaydettim.

Birer bira daha içerek ayrıldık.

ALTINCI KISIM

I

Ertesi sabah saat on bire doğru uyandım.

Hemen yataktan kalkmadım. Sırtüstü sigara içerek olup bitenleri her zaviyeden ayrı ayrı tahlile giriştim.

Ortada iki hadise vardı. Bunları birbirine bağlamak bir türlü mümkün olamıyordu. Hadiselerden birisi: kadın ticareti yapan iyi teşkilatlanmış bir çete dört aydan beri işi azıtmış, nihayet düşkün kızları himaye için kurulmuş bir cemiyetin katibesini kaldıracak kadar cüreti artırmıştı. Böyle cemiyetlere dokunmak gangsterlik teamülünde mecburiyet elvermedikçe göze alınır tehlikelerden değil. Öyleyse herifler niçin bu haltı ettiler?

Acaba kızları koruyalım derken kolsuz, butsuz harp malulleri bir noktadan çeteye mi çattı? Yani, gayet mühim bir ipucunu farkına varmadan ele mi geçirdi?

Daktiloyu kaldırır ki cemiyetin bildikleri nedir, yahut şüphelendikleri noktalar hangisi öğrencekler.

Bu ciheti yakında anlayacağım.

İkinci nokta daha karışık: Kara Nara denilen Walter Blake gibi bir adama niçin dokunuyorlar? Walter'ın dükkanını dağıtmak, hele kızına saldırmak hayır getirmez. Bizim arabın iş esasına da-

yanan bir cezaevinde oldukça serbest bulunduğuna göre böyle bir vaka karşısında derhal savuşup heriflerden intikam almaya kalkacağı muhakkak.

Eğer bu marifetleri gösteren çete aynı çete ise bu kadar büyük bir hatayı neden irtikap ediyor? Zaten mevcut tehlikeyi neden büsbütün artırıyor?

Bunun üç manası olabilir: Henüz bilmediğimiz bir sebepten dolayı çete kendisini tehlikede hissetmiş, ihtiyat tedbirleri almaya başlamıştır. Yahut Kara Nara'nın cezasını iyi halle geçirdiği için şarta bağlı olarak serbest bırakılması ihtimalinden şüphelenilmiştir. Arap oğluyla yeke yek dövüşmektense firari bir mahkuma karşı polisle beraber hareket etmeyi daha faydalı bulmuşlardır. Belki de herifin kaçmasını başka vasıtalarla bunlar temin ettiler. Yani adamcağızı tahrik ettiler.

Üçüncü ihtimal de bir rakip çetenin el altından düşmanlığı olabilir. Yani Kara Nara'ya saldırırlar. Bunu öteki çetenin çalıştığı mevzua ait işmiş gibi gösterirler. İt dişi, domuz derisi! Bunlar birbirlerine düşecekler, hatta birbirlerini temizleyecekler. Kara Nara'nın bu hususta şakaya gelmediğini bilmeyen var mı?

Düşüncemin burasında kendi kendime güldüm. İnsan ne kadar başka tabiatla olursa olsun kendisini bazı klasik kaidelere kaptırıyor. Bizim zanaatta pirimiz Sherlock Holmes'tür. Bu zat, biraz tembelceymiş Allah rahmet eylesin, biraz uyuşukça... Zor bir işe çattı mı, bizim gibi meyhaneden meyhaneye, bardan bara dolaşacak yerde keman çalmaya başlarmış. Günahı vebali yazan efendinin boynuna, bizim zanaatın piri Mister Holmes daha da bunaldı mı afyon bile yutarmış. Afyon hapını gövdeye indirip şuraya yan gelir de o biçim düşünür.

“Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır” derler. Yalan değil! Bizim pirimiz de afyonkeş bir pir olduğundan dalga geçiyor.

Sıçrayıp kalktım. Banyoya koştum. Temizlenip ferahladım. Sonra gardrobun karşısında bir müddet tefekküre daldım. Elbiseleri gözden geçirdim. Bir münasibini seçip sırtıma geçirdim. Tabancamı koltuk altına yerleştirdim. Bizim Johnny'nin meyhanesine

girdim. Tezgaha dayanıp iki tane jambonlu sandviç, iki duble bira ile öğle yemeğini atlattım.

Büroya uğradım. Velda mektuplara cevap verme işini yeni bitirmişti.

“Merhaba!” diye içeri girdiğimi görünce gülümsedi.

“Şükür görüştüğümüze Mike,” dedi, “gene süslenmişsin. Madam Dor’u ziyarete mi bu gidiş?”

“Bırak Madam Dor’u. Arayan soran oldu mu?”

“Kim arayacaktı?”

“Adını söylemek istemeyen bir herif. Kalın sesli bir adam. Mektuplarda mühim bir şey var mı?”

“Yok.”

“Sen bugün ne yapacaksın?”

“Yangın işi için...”

“Hangi yangın?”

“Antrepo yangını. Sigorta şirketi direktörüyle randevumuz var.”

“Sahi!”

“Sahiymiş! Hem bedava, hem tehlikeli işler çıktı mı, dünyayı unutuyorsunuz! Bu gidişle ne kirayı ödeyebileceğiz, ne de ekmek parasını çıkarabileceğiz.”

“Allah kerim. Sen Allah’la oynuyor musun? Allah bu! Herkesin rızkını çıkarıp gönderir.”

“Yağma yok!”

Kızı tutup bir güzel öptüm.

“Saçlarımı bozdun, suratın da maskaraya döndü! Oh olsun!” diyerek kendisini kurtardı.

Otomobili garajdan çıkardım. Dün gece Pat’ten aldığım adreslerden Dul Mister Vog Rimerie’nin kapısına dayandım. Kapıcıya bir beş dolar uzattım:

“İki sualım var tosun,” dedim, “şunu cebine indir de cevapları sırala!”

“Neymiş? Neye dair?” diye beni şüpheyle süzdü.

“Mister Rimerie var ya, şu sizin Mister Rimerie...”

“Ne olmuş Mister Rimerie’ye?”

“Hiç! Ne olabilmek ihtimali var. Bizimkisi bir tahkikat. Kendi faydasına bir tahkikat. Ben sigorta kumpanyasının adamıyım!”

“Neyi tahkik ediyorsunuz?”

Hayat sigortasına dair karmakarışık bir şeyler anlattım. Arada intihar, tazminat, istikbale emniyetle bakmak filan lafları birkaç kere geçtiği için adamcağız şaşırdı. Sonunda Mister Rimerie’nin kendi halinde iyi bir insan olduğunu, iyiliğinin de şüphesiz zenginliğinden ileri geldiğini söyledi.

Yukarı çıktım.

Kapıyı bana Pat’in anlattığı yarı budala kocakarı açtı. Mister Rimerie’nin evde olmadığına iyice kanaat getirdiğim için söze giriştim. Gözlerinden musluğu açık bir çeşme gibi yaşlar boşandı. Kızı methe girişti. O kadar nazıkmış, kibarmış, merhametliymiş ki...

“Ben Mister Rimerie’nin bu kadar katı yürekli olduğunu bilmezdim,” diye önlüğü ile gözlerini kuruladı, “istedikleri parayı vermesin. İnanılır şey değil. ‘Parayı verdim’ diye yemin ediyor. Parayı vermiş de hani kızım niçin gelmedi? Lafını etsem deliye dönüyor. Hep yalan! Bizim matmazel buraya gelmek istemiyormuş. Mümkün mü efendim? Bizden ne fenalık gördü. Ama ben işi çoktan anlamıştım. Kızcağız son zamanlarda bir dalgınlık peydahlamıştı. İçtiği sigaralardan... Babasından gizli sigaraya başladı, kokusu bir hoş sigaralar... Bir keresinde ortalığı toplarken paketi başka yere koymuştum da, deliye dönmüştü. Ben bizim Matmazel’i hiç öyle görmedim. Saçları dikildi, suratı karıştı. Gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Beni omuzumdan yakalayıp sarsmaya başladı. İşte o gün zavallı Matmazel’in bir büyük derdi olduğunu anladım.”

Biz bunları konuşurken kapıda bir anahtar döndü. İçeriye ilk bakışta altmış yaşlarında görünen beyaz saçlı ufak tefek bir adam girdi. Beni görünce kaşlarını çatı:

“Kimsiniz, bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Cevap vermeme fırsat bırakmadan:

“Yabancılarla görüşmek istemiyorum,” diye adeta çıkıştı, “hava gazı, elektrik, su saatini okumak için geldinizse işinizi görün de lütfen bizi rahat bırakın. Bir şey satmaya geldinizse ihtiyacımız yok.”

“Kızınız hakkında...”

“Kızım hakkında hiç kimseyle bir şey görüşmem. Bizi rahat bırakın, rahat!”

“Ben hususi polis hafiyesiyim. Adım...”

“İstemiyorum. Defolun. Dünyanın bütün polisleri yere batsın. Bir de utanmadan ‘polisim’ diyorlar. Hiçbir işe yaramadıklarının farkında değiller.” Ayaklarını yere vurarak büsbütün bağırdı: “Defolun, defolun, diyorum...”

Neredeyse kalp krizinden yere düşecekti. İhtiyar hizmetçi kadın efendisini şaşkın şaşkın seyre dalmıştı.

Burada yapılacak bir iş kalmadığı meydandaydı. Bu bedbaht babayı selamlayıp çıktım.

Buradaki vaziyet herhalde şöyleydi: Kızı bir usulle Marihuana-ya alıştırmışlar. Sonunda zehir ıptilasından istifade ederek bir randevu evine yerleştirmişler. Babasından fidye istenip alınmış, sonra da adam kızıyla yüzleştirilmiş. Kız eve dönmeyeceğini söylemiş. 21 yaşını geçtiği için kanunen bir şey yapılamayacağını avukat izah etmiştir. Başka bir yol tutmak da ailenin namusunu payimal edecek. En iyisi yüreğine taş basıp acıyı çekmek. Kimseye dert yanmadan... Tek başına...

Küfür ederek direksiyona oturdum. Bir sigara yaktım.

★

Düşkûnlere Yardım Cemiyeti Colombus civarında arka sokaklardan birinde iki katlı genişçe bir binadaydı.

Göğsünde Birinci Cihan Harbi'ne ait madalya bulunan ihtiyar bir kapıcı ne istediğini sordu.

Cemiyet Reisi Mister Sullivan'ın içeride olup olmadığını sordum. İçerideymiş.

Oldukça pahalı bir yol halısıyla döşeli geniş bir antreye girdim. Duvarlarda içtimai yardım işlerinde nam vermiş birtakım kadın ve erkeklerin büyütölmüş fotoğrafları ve meşhur muharrir ve filozofların insanların yardımlaşmasına ait vecizelerinden meydana getirilmiş levhalar vardı.

Kapısında "Müracaat" yazılı odaya girdim. Burası herhalde kaçırılmış olan kızın kaçırılmadan evvel çalıştığı yer olacaktı. Şimdi daktilonun başında bir başka kız oturuyordu.

Cemiyet idarecileri bu makinenin başına oturtacakları her güzel kızın kaçırılacağını düşünmüş olacaklar ki bu sefer buraya orta yaşını hayli geçmiş oldukça çirkin bir kadıncağız yerleştirmişlerdi. Kadıncağız reisi görmek istediğini anlayınca beni tepeden tırnağa süzdü:

"Lütfen isminiz, mesleğiniz?" diye sormaya başladı.

"Bırakın şimdi bunları," dedim, "reisi göreceğim."

"Mümkün değil efendim. Önce bir fiş dolduracağız, sonra da cevaplarınızın doğruluğunu tahkik edeceğiz."

"Neden?"

"Düşkûn Kızlara Yardım Cemiyeti nizamnamesi cemiyetin mümkün olduğu kadar alenilikten çekinmesini emrediyor. Buraya başvuranlar adlarının bilinmesini istemiyorlar."

"Zührevi hastalıklar hastanesi gibi mi?"

"Aşağı yukarı."

"Anlıyorum. Siz reise söyleyin. Benim için kağıt filan doldurma lüzum yok. Ben buraya kaybolduğu polise ihbar edilen Matmazel Clarice işi için geldim. İsmim Mike Hammer, hususi polis

hafiyesiyim. Böyle vaziyetlerde polis idaresiyle beraber çalışırım. Siz bunları kendilerine lütfen bildirin. Mutlaka ısrar ederlerse istediğiniz cevapları kaydederiz.”

Kadın biraz düşündükten sonra razı oldu. Bir iskemle gösterip dışarı çıktı.

Görünürde dosya dolabı filan yoktu. Bütün bina derin bir sessizlik içindeydi. Burada, dünyayı düzeltmenin böyle küçük yardımlarla mümkün olacağını zanneden hayalperest idealistlerin derbederliği pek görünmüyordu.

Ben düşünüp dururken kadın geri döndü. Kapıdan:

“Buyurun.” dedi.

Koridoru geçtik, sola saptık, arka taraftaki odalardan birinin kapısında durduk.

İçeriden yumuşak bir erkek sesi:

“Giriniz!” dedi.

Cemiyet Reisi Mister Sullivan gayet geniş bir masanın arkasına oturmuştu. Gözünde geniş çerçeveli, kalın camlı gözlükler vardı. Alabros kesilmiş beyaz saçları fırça gibi dik, beyaz bıyıklı yuvarlak yüzü biraz renksizdi. Babayani ceketi omuzlarından sarkıyor, takma sağ kolu masanın parlak camı üzerinde duruyordu.

Odada patronun tam karşısına konulmuş meşin minderli bir tek iskemleden başka oturacak yer yoktu. Sol tarafta gayet büyük bir kasa, sağ tarafta Amerikan bayraklarıyla çevrilmiş bir silah koleksiyonu mevcuttu.

Mister Sullivan:

“Adınız Mike Hammer öyle mi?” diye sordu. “Biz bu ismi sık sık duyarız. Oturun bakalım! İnşallah bizi memnun edecek bir haberle geldiniz.”

Sevimli bir gülümsemeyle katibesine çıkmasını anlattı. Oturdum. Sol eliyle bir puro kutusunu önüme sürdü.

“Tiryakiyseniz tütün içerek konuşmak daha iyi,” dedi, “birer tane yakalım...” Puroları yaktıktan sonra bir kurşun kalemle bir şeyler

çizerek sordu: “Resmi polis bazı bazı hususi hafiyelerle böyle iş birliği yapar mı?”

“Bazı bazı aynı işe beraber angaje oluruz. Yani polis resmi vazifesi icabı bir soruşturmaya başlar, alakalılarından birisi de bizden yardım istemiş bulunur.”

“Anlıyorum. Daha doğrusu birkaç zamandır hiçbir şey anlayamıyorum. Biz medeni bir memlekette değil, haydutların ininde oturuyorduk. Ben gazetelerin yazdıklarını hep uydurma zannederdim. Neden mi uydurma zannederdim: Birinci Cihan Harbi’nde Fransız cephesinde bulunduk. Almanlara kötek attık. Sonra bunları gazetelerde okudum. Hep uydurma şeyler yazdıklarını anladım. O zamandan beri gazetelerin ‘Allah bir’ dediğine kulak asmazdım. Meğer bu herifler bazı bazı doğrusunu da yazarlarmış.”

“Matmazel Clarice kaç zamandır yanınızda çalışıyordu?”

“Kaç zamandır ne demek? Oldum olası...”

“Efendim?”

“Clarice aynı zamanda benim yeğenimdir.”

“Öyle mi?”

“Evet öyle. Huyunu filan bilmesem birisiyle fingirdeşti de savuştu der aldırılmazdım. Dünyanın en terbiyeli, en namuslu kızı olduğuna kalıbımı basarım. İşte bu sebeple deliye dönüyorum ya...”

“Kendi arzusuyla bir tarafa gitmiş olamaz mı?”

“Kendi arzusuyla bir tarafa giden kızın arkasından size telefon etseler, ‘Şu kadar para verirsiniz kızı iade ederiz. Polise başvurursanız haliniz haraptır’ diye telefonlar edilmesi adet midir?”

“Demek böyle mi dediler? Telefon eden kimdi? Kadın mı, erkek mi?”

“Kadın mı? Yok daha neler? Böyle işlere kadınlar da mı karışıyor?”

“Kadınlar bu dünyada her işe karışırlar.”

“Hay Allah kahretsin!”

Patron takma kolunu masanın camına iki kere küt küt vurdu:

“Polis uyuyor,” diye bağırdı, “ben olsam şehri iki saatte tarar kızı bulurdum. Arkadaşlar hükümeti tenkit etmekte ne kadar haklıymışlar.”

“Hangi arkadaşlar?”

“Ben Amerikan Lejyonu azasıyım.”

“Evet.”

“Herkes bu memlekette bir ‘evet’ öğrenmiş. Bizim lejyonun tuttuğu adaylar seçimi kazanmazlarsa kurtuluş yoktur. Ben artık polisten ümidi kestim. Çok utanıyorum, çok kızıyorum ama nihayet mecbur olacağım, heriflere istedikleri parayı verip kızı kurtaracağım.”

“Sakin haa... Buraya gelmeden evvel bir başka yere daha uğradım. İstenilen parayı verdiği halde adamcağız kızına kavuşamamış.”

“Ne diyorsunuz? Haydutlar sözlerinde mi durmamışlar?”

“Hayır, kız geri dönmek istememiş.”

“Benim yeğenim böyle halt etmez.”

“İnşallah... Fakat sizden biraz daha sabırlı olmanızı rica edeceğim. Bir kere de ben şansımı deneyeyim.”

“Herkes sırasıyla şansını deneyecekse ben sevgili Clarice’imi kıyamete kadar göremem.”

“Bir hafta müsaade istiyorum. Bir hafta sonra dilediğinizi yapmakta serbestsiniz.”

“New York polisi benimle bu kadar kati konuşmadı. Siz neyinize güveniyorsunuz?”

“Ben resmi polis olmayışıma güveniyorum Mister Sullivan. Ben tahkikatımı keyfimce yaparım. Canım fazla sıkılırsa işi biraz da zorlarım.”

“Ne gibi yani?”

“Kendime mahsus metotlarım vardır. En birincisi kurşunu evvela sıkarım da, nişan almak sonraya kalır. Siz eski bir askersiniz, ne demek istediğimi anlarsınız.”

Mister Sullivan beni bir müddet merakla seyretti:

“Fena usul değil,” diye homurdandı, “masum genç kızlara saldıran haydutlar ancak bu dilden anlarlar. Yeğenimi bana getirin Mister Hammer size beş bin dolar vereceğim. Bütün masraflarınız da bana aittir.”

“Mersi!”

“Yalnız neye güvendiğinizi, hangi izin üstünde olduğunuzu bilmeliyim. Beklemekten usandım. Eğer aklım yatmazsa kızı kurtarmak için son çareyi kullanacağım.”

Bu eski askerlerin katırdan beter inatçı olduklarını bildiğimden geniş izahat vermekten başka çare bulunmadığını anlıyordum.

“Bir iki mühim iz elimde.” dedim. “Mesela bu işte Bella isminde Chicagolu bir kadınla Mark Svetson adında bir gangster var.”

“Ne malum?”

“Orası da benim sırrım.”

“Peki polis aynı şeyleri bilmez mi?”

“Belki bilir.”

“Bilir de dişili erkekli bu haydutları niçin enselemez?”

“Polis kafi delil bulmaya mecbur.”

“Siz keşfettiğiniz noktaları polise haber verseniz...”

“Benim keşfettiklerim şimdilik polisin işine yaramaz.”

“Polisin işine yaramayan delillerle siz ne yapabilirsiniz?”

“Ben delile filan pek kulak asmam! Erkek olmuş, karı olmuş yakasından tutar yere yıkarım, eşek sudan gelinceye kadar döver söyletirim.”

“Birisi söylemişti de inanmamıştım. Sahi mi Mister Hammer? Hay Allah sizden razı olsun. İşte bizim Amerika’mıza sizin gibi pratik insanlar lazım. Bu haydut takımının hakkından ancak böyle gelinir. Bazıları Ku-Klux-Klanlar için ileri geri konuşurlar, tenkit ederler. Ben o kanaatte değilim. Zenci kısmı da bir çeşit haydut sayılır. Onların hakkından da sizin metotlarla gelmeli.”

Canım sıkıldı:

“Benim metotları lütfen Klan denilen haydutların metotlarına karıştırmayın,” diye çıktım, “ben fenalıkla boğuşuyorum, onlar yarı aç, yarı hasta adamlara ıstırap verdirerek eğleniyorlar.”

“Vallahi işin iç yüzü öyle mi pek bilinmiyor. Ne demişler: ‘Kırlangıcın zararlı olup olmadığını Yemen’deki kahve yetiştiricisine sormalı!’ demişler. Zenciler de cenupta kim bilir ne haltlar ediyorlardır. Mamefih biz bunun münakaşasını yapacak değiliz. Vaziyeti hülasa edelim: Sizi bir hafta bekleyeceğim. Eğer beni tatmin eden neticelerle gelmezseniz yeğenimi kurtarmak için haydutların istedikleri haracı ödeyeceğim.”

“Yeğeninizin bir resmini görebilir miyim?”

“Hay hay!”

Zile bastı. Daktilonun başında gördüğüm kadın içeri girdi. Kadına personel dosyasından Clarice’in fotoğrafını bana göstermesini emretti.”

Sol elini uzattı. Sıkıp çıktım.

Kaybolan yeğen bu vesikalık fotoğrafında bile çok güzeldi. Çok güzel sözü bu güzelliği ifadeye yetmez. Fevkalade, harikulade güzel...

İçimi hınçla çekerek otomobile atladım.

II

Bir telefon kulübesinin önünde durup Harlem Hastanesi’ni buldum. Canından bezmiş bir hastabakıcı evvela sorduğuma cevap vermek istemedi. Eskiden beri başvurduğum bir usulle Pat’in adını kullandım. Telin bu ucunda Cinayet Masası Şefi’nin bulunduğunu anlayınca hastabakıcının yorgunluğu, isteksizliği filan kalmadı. Ağzından dirhem dirhem döktüğü kelimeler sıklaştı, sesi atikleşti.

“Evet Mister Chambers, hatırladım Mister Chambers, Dorothy adındaki kadını gelip aldılar Mister Chambers, şeyler gelip aldı efendim. FBI memurları... Evet FBI’den iki memur. Durunuz, adı burada kayıtlı: Henry Gordon.”

Telefonu kapattım. Bir an düşündüm. Fena halde pirenlenmiş, telaşa kapılmışıttım. Şu anda Pat’i bulmak imkansızdı. FBI merkezini aradım. Müfettiş Henry Gordon’la görüşmek istediğimi söyledim.

Santraldaki memur adımı sorunca tereddüt etmeden New York Cinayet Masası Şefi Pat Chambers olduğumu bildirdim.

Herif:

“Bir yanlışlık olmasın Mister Chambers,” dedi, “bizde Henry Gordon adında bir müfettiş yok.”

“Emin misiniz?”

“Bilmez miyim? Ben on beş senedir burada çalışıyorum.”

“Pardon! Belki de bana bırakılan tezkerede bir hata vardır. Bu müfettiş, yanında sizden bir memur bulunduğu halde Harlem Hastanesi’ne gitmiş, orada yatmakta olan Dorothy Blake adındaki zenci kadını alıp çıkmış.”

“Bir dakika Mister Chambers...”

“Bir dakika” beklemek dile kolaydı. Bir sigara yaktım Hayvanlık etmişim. Hayvanlık ne kelime? Buna resmen budalalık, ahmaklık, avanaklık derler. Elimde beni çeteye kadar götürecek gayet kıymetli bir “yem” varken bundan istifadeyi aklıma bile getirmemişim. Başından beri mesele Walter Blake ailesinin etrafında dönüyordu. Şurada burada serseri serseri dolaşacağıma, daha beteri kendimi zamparalığa kapıp koyuvereceğime hastanenin kapısını gözetleseydim, hem Walter’ı daha kolay ele geçirirdim, hem de Dor’a saldıracak çetenin izini yakalardım.

Telden:

“Alo!” denildi.

“Neymiş?” diye sabırsızlandım.

“Servis defterini tetkik ettik Mister Chambers böyle bir iş hiçbir arkadaşa verilmemiş. Dorothy Blake işi diye bir iş yok. Alakalı kısım şefi rica ediyor, mesele neymiş?”

“Şimdi tafsilat veremem. Gayet acele hareket etmek zorundayım. Ben tekrar ararım. Mersi yavrum!”

Telefonu kapattım, otomobile koştum. Ancak hareket ettikten sonra hastabakıcıya Dor’u sahte müfettişin saat kaçta gelip aldığını sormadığımın farkına vardım. İyiden iyiye bunadığım, sersemlediğim meydandaydı.

“Şimdi işin yoksa hastane kapıcısı olan namussuzla boğuş! Züppe doktorlarla cebelleş... İşin iç yüzünü anlamaya çalış. Sen bu maskaralıklarla uğraşırken biçare Dor kimbilir...”

Düşüncemin burasında kan başıma sıçramış olacak ki işaret lambasına filan aldırmadan dört yol ağzını geçtim. Polis düdüğünü öttürdü, arabanın numarasını kaydetti ama artık umurlar mıyım?

*

Hastane kapısında kimsecikler yoktu. Otomobili kenara çekip dışarı uğradım. Tam kapıcı kulübesine doğrulacağım sırada, karşıdan bir zenci çocuğunun elini sallayarak işaret ettiğini gördüm. Oğlanı gözüm ısıırıyordu. Müphem bir ümitle kapıcıyı bırakıp o tarafa doğru koştum.

Oğlan ciklet satıcısı küçük Jim’di. Ecel Saati vakasında beni Carlo ile buluşturan Karaboncuk..

“Mister Hammer ben de sizi bekliyorum!” diye heyecanla bağırdı.

“Merhaba Karaboncuk. Beni niçin bekliyorsun yavrum?”

“Dor Teyze gitmiş de. Dor Teyze giderken demiş ki...”

“Ne demiş? Kime demiş? Yanındaki herifleri sen gördün mü?”

“Hayır, görmedim. Dor Teyze bak ne demiş Mister Hammer: ‘Jim buralardan ayrılmasın, telefon kulübesinin zili çalınınca cevap versin. Söylenenleri Mister Hammer’a bildirsin’ demiş.”

“Sana bunları kim söyledi?”

“Bir taksi şoförü.”

“Siyah mı, beyaz mı?”

“Beyaz olur mu? Siyah.”

“Peki, telefon çalındı mı?”

“Çalındı.”

“Ne dediler?”

“Dor Teyze’yi Tompkins Square Park civarında Balalayka Bar denilen bir yere götürmüşler.”

“Peki, sen bunu bana nasıl haber verecektin? Ben buraya gelmeseydim?”

“Senin buraya mutlaka geleceğini söylediler. Seni telefonla arayıp bildireceklermiş. Bildirmeseydiler hiç gelir miydin?”

“Doğru!”

Oğlanın avucuna beş dolarlık bir banknot sıkıştırdım. Tompkins Parkı civarı Beyaz Rusların oturduğu semtti. Ne zaman bahsi açılrsa “Burada 80 bin prens barınıyor” diye alay etmek adetine gelmişti. 1917’den 1923’e kadar Amerika’ya kaçan ne kadar Çar taraftarı Rus varsa evvela buraya yerleştiler. Şimdi birçokları memleketin başka taraflarında yaşıyorlar ama gene de buraları Rus doludur. Şimdi bir de başımıza Beyaz Ruslar çıktı, buyurun bakalım!

Küfrederek arabayı tekrardan sürmeye başladım.

Şu halde Madam Dor hafiyelikte bizi geçti, gitti. Karı bizden yüz kere akıllı. Feleğin çemberinden yüz kere atladığına hiç şüpheleniz olmasın. Başına bir felaket gelebileceğini evvelden nasıl da hesaplamış. Bunu hesaplamak mesele değil. Aldığı tedbiri ne yapalım? Bir taksi şoförünü geceli gündüzlü hastane kapısında bekletiyor. “Bre avanak! Hem ‘geceli gündüzlü’ diyorsun, hem de ‘bir şoförü’ diye aptallık ediyorsun.” Bir şoför olur mu, iki ayrı şoförü iki ayrı araba ile bekletmiştir. Bundan başka Jim’i de telefon kulübesinin yanına nöbete dikmiş. Aferin şu kıza! Aman çabuk yetişelim de başına bir felaket gelmeden kurtaralım... Hay Allah, hay Allah! Biçare Walter bu sefer sahiden deliye döner.

Bu kadarcık şeyi düşünemediğim için benim suratıma tükürse haklı!

Balalayka Bar'ı hatırladım. Bir vakitler New York'un kibar takımı buraya taşınırdı. Vestiyeri kontes, sigara satanı barones, konsomatrisleri prenses ve kapıcısından bulaşıkçısına varıncaya kadar bütün müstahdemleri kont, marki, prens olan bu batakhane az servet batırılmadı, bizim teneke kralları az usul erkan öğrenmediler.

Seneler geçti. Karılar yaşlandı, parlak herifler tıknefes oldu. Bunların çocukları bu maskaralığı kendilerine yaraştıramayacak kadar adamlık gösterip birer ciddi iş tutup uzaklaştılar.

Son zamanlarda beyaz zehir alınıp satılan berbat yerlerden biri haline geldiğini duymuştum.

Otomobili bir sokak aşağıda bıraktım. Dükkanlardan birine girerek Pat'i aradım. Evde de bulamadım, bürosunda da... Çaresiz polis çavuşuna not ettirdim. Gelir gelmez beni Balalayka'da aramasını söyledim.

Dirseğimle 45'liğimi yoklayıp yürüdüm.

Barın sokağına girer girmez vaziyette bir garabet olduğu hemen gözüme çarptı. Dükkanın kapısı kapalı. Yaklaştım. Allah Allah! Sade kapalı değil, fazladan mühürlenmiş. Polis baskını neticesinde mühürlenmiş. Geçenlerde gazetede okuduğum bir küçük havadis aklıma geldi. Arama neticesinde eroin ve Marihuana bulunduğundan bar kapatılmıştı.

Polis mührünün arkasında iş çevirmek de yeni icat! Bakalım, yaşadıkça daha neler göreceğiz.

Arka sokağa geçtim. Aynı mimar tarafından yapıldığı hemen fark edilen harap binalar... Beher odasında birer kalabalık aile barındığı iplere asılmış eski iç çamaşırlarından, saksılardan, hat-ta kuş kafeslerinden belli.

Balalayka Bar'ın tam arkasına düşen beş katlı evin bodrumundan girmek istediğim binaya bir geçit bulunduğu muhakkak. Fakat bu geçitten şu anda istifade edilemeyeceği de şüphesiz.

Yandaki kapılardan birisine daldım. Mektup kutularından birinin adını ezberleyerek merdivenleri tırmandım. Terasa çıkınca-ya kadar hiç kimseyle karşılaşmadım. Binaenaleyh birisini arıyormuşum gibi davranmaya lüzum kalmadı.

Barın üstündeki terasa geçmek kolay oldu. Merdiven kapısı aralıktı. Bir taraftan sevindim, bir taraftan pirelendim. Aralık kapıdan bir kere geçtik mi başımıza neler geleceğini hiç kimse bilemez. Derin derin nefes aldım. Dünyaya, dünya gözüyle son defa baktım. Bowery'nin malum karmakarışıklığı, pisliği, sefaleti. Uzakta Empire State Building'in sislere, dumanlara karışmış biçimsiz heyulası... Daha yakında bir kısım köhne binaların sıvaları dökülüp kırmızı tuğlaları meydana çıkmış harap duvarları. Teraslara gelişigüzel sıralanmış bir sürü reklam levhaları... Radyolar, çamaşır makineleri, televizyon cihazları ilanları...

Öyle berbat bir manzara ki insan burada yaşamayı, büyük bir pişmanlık hissetmeden ölümle değişebilir. Hele her akşam kar-nını doyurmak için iki sandviçi nerede bulacağını şaşırırsa...

Merdivenin ilk basamağında tabancamı elime aldım. Üst katın basık tavanlı odaları bomboş. Hem de yeni boşalmış değil. Buralarda senelerdir oturulmamış. Yerde gördüğüm bir gazete parçası İkinci Cihan Harbi'nin ilk yıllarında çıkanlardan. Pearl Harbor baskını yeni yapılmış...

Her basamakta etrafı dinleyerek, her kapıda kendime ihtiyat tedbirleri alarak ikinci kata kadar indim. Burası dayalı döşeli. Büyük salonun orta yerindeki büyük masanın dili olsa da çevrilen hileli bakara partilerini hikaye etse...

Zemin kat merdiveninin başında durdum. Donmuş denize benzeyen kaskatı bir sessizlik. Öyle ki, insanın neredeyse nefesi tıkanacak.

İçime bir şüphe düştü. Acaba kadıncağız yanıldı mı? Yahut herifler bir şey den şüphelenip yeri mi değiştirdiler? Eğer şüphelenip yer değiştirdilerse işimiz iş. New York'ta kaçırılmış bir kadını bulmak peygamber mucizelerinin de harcı değildir.

Alt kattaki büyük salon fena döşenmiş sayılmazdı. Kapılarda kalın kadife perdeler, masalarda kenarları asalet armalarıyla işlenmiş Rusya örtüleri... Nikelleri parıl parıl tezgah, kapı mühürlendi mühürleneli olduğu gibi duruyor. Hatta birisi yarım bardak viskiyi içmeden çıkıp gitmiş.

Tezgaha sırtımı dayayıp etrafı bir kere daha dinledim. Hep aynı pis sessizlik, aynı mezar soğukluğu...

Şimdi sıra mahzenleri dolaşmaya geldi. Bunun beyhude bir iş olduğuna artık eminim. Burada kimsecikler yok. Dor'u aldattılar muhakkak, biçarenin kurduğu düzeni nasılsa sezdiler de kariyi başka yere götürdüler.

Susuzluktan boğazım kurumuştu. Bir şişe bira açmak için tezgahın arkasına geçtim. Şişeyi elime alır almaz beni bir gülmedir tuttu. Bizimkisi zanaat filan değil düpedüz maskaralık. Ekmek parasını kazanmak için her gün canını yeniden tehlikeye atacak-sın. Mahalle aralarında oyun oynayan veletler gibi gece gündüz elde silah dolaşacaksın. Daha beteri, bir müddet sonra asıl maksat, yani ekmek parası kazanmak meselesi, aradan tamamıyla çıkıyor. Sen farkında olmadan av köpeği kesiliyorsun. Av köpeği için nasıl avcının vuracağı avı kovalamak bir karın doyurmak işi olmaktan çıkmışsa, haydutlarla boğuşmak da bir hususi hafiye için artık basit bir ekmek parası kazanmak değil.

Şişeyi açtım. Raftan bir bardak aldım. Bira ile çalkaladım. Bunu yaparken tabancamı tezgahın üstüne bırakmıştım. Bardağı doldurdum. Ağzıma götürürken öylece durdum.

Hiçbir gürültü işitmediğim halde bir şeyden şüphelenmiştim. Fakat boğazım o kadar kuru, köpüklü bira o kadar iştah vericiydi ki tabancayı elime almak istediğim halde bardağı ağzıma götürmeyi tercih ettim.

Kalın bir ses:

“Afiyet olsun!” dedi ve bunun arkasından sinirli bir kahkaha boş salonun loşluğunu sarstı.

Tabancama sarıldım. Aynı ses:

“Bırak!” diye emretti. “Hayvanlık etme, bitiyorsun.”

Karşıdaki aynada iki mitralyözün şakaya gelmez namlularını görerek elimi çektim.

Mitralyözlülerden biri:

“Tim silahını alsana...” dedi.

Kongo Bar’ın sabık idare müdürünü tanıdım. Herif korkuyla gözlerini kırıştırarak tezgaha yaklaştı. 45’liğini çekip aldı.

Biranın kalanını içtim, bardağı yeniden doldurdum. Mitralyözlü haydut:

“Walter nerde?” diye sordu.

“Walter da kim?” diye cevap verdim.

“Numara yapma! Hakkında hayırlı olmaz. Arap neden gelmedi?”

“Araptan, maraptan haberim yok.”

“Hata ediyorsun Mike, lüzumsuz yere hayatını tehlikeye atıyorsun. Biz nasıl olsa Walter’ı ele geçirip hesabını göreceğiz.”

“Umurumda bile değil. Ben Walter adında kimseyi tanımıyorum.”

Zıtlarına basmak için böyle söylüyordum. Kongo Bar’ın eski direktörü heriflerle beraber olduğuna göre benim Walter Blake’le dostluğumu öğrenmiş olmaları muhakkaktı.

Ağır ağır döndüm.

Tim ile beraber üç kişiydiler. Birisi Mark Svetson’un muavinlerinden meşhur vurucu Sam Turner, ötekisi de Pat’in dolaplarında en kalın sabıka dosyalarından birisine sahip sabık Pankrasçı Riley...

“Sam,” dedim, “patron senin rütbeni mi küçülttü, yoksa şu Riley denilen ayı terfi ederek seninle aynı dereceye mi çıktı, bir hizaya gelmişsiniz?”

Sam anama avradıma sövmeye başladı. Buna mukabil Riley’nin bir küçük bira fıçısına benzeyen ablak suratını keyifli bir sırıtma büsbütün genişletti.

Sam:

“Çık ortaya bakalım,” diye homurdandı, “atla!”

Ağır adımlarla tezgahı dolaşıp karşısına geçtim. Tekrar:

“Walter nerede?” diye sordu.

“Kim bu Walter Allah aşkına?..”

“Walter’ı iyi tanıdığın malum! Kariyi hastanede ziyarete gittiğini de biliyoruz.”

“Kadın elinizde değil mi? Kocasını ona sorun.”

“Mademki sen de bunu böyle münasip görüyorsun, pekala! Kadına sorarız. Günah bizden gitti.”

Fena fena sırtıttı. Bu sırtıma o kadar korkunçtu ki sırtım ürperdi. Kadına kocasının nerede bulunabileceğini malum usullerle soracaklardı. Buna ben de bilmeyerek oy vermiş oluyordum.

Sam:

“Haydi bakalım,” dedi, “vakit geçirmeyelim. Walter denilen sözde kahraman nerelerde saklanıyor anlayalım.”

Tim önden yürüdü. Ben onun arkasına geçtim. Benim arkamda da iki mitralyöz...

Mahzene inen merdiven tam yirmi basamaktı. Uzun bir koridordan kalorifer kazanının bulunduğu yere girdik.

Dor buradaydı. Bir iskemleye bağlanmıştı. Beni tanımazdan geldi ama benim yerime Walter’ı da getirmemiş olmalarına sevindiğini de saklayamadı.

Sam:

“Seninki ödlelik etti Dor,” dedi, “kendisi geleceğine bu maskarayı yollamış. Mike denilen bu hergeleyi. Mike da ne dese iyi? ‘Ben Walter’ın nerede olduğunu bilmem, Dor’a sorun.’ demesin mi? Şimdi sana soracağız. Amerika’nın en meşhur hususi hafiyesi bir şey söyledi mi ona inanacaksın. Günah bizden gitti şekerim.”

Dor yüzüme dikkatle bakarak sordu:

“Sizi buraya Walter mı yolladı Mister Hammer?”

“Hayır. Ben kendiliğimden geldim.”

“Mersi!” Sam’a döndü: “Gördün mü bunu Walter göndermemiş. Biraz sabret! Walter neredeyse gelir görüşürsünüz.”

“Ne şakacı kadınsın. Sabretmeliymişim de, beklemeliymişim! Kıyamete kadar beni bekletecek, numarayı bırak yavrum, Walter denilen herif bir tarihte bazı işler yapmış. O zamanlar ortada erkek yokmuş. Sonunda pabucun pahalı olduğunu anlayınca ‘Ben yıldım’ diyerek meyhaneciliğe başladı. Artık beş yaşındaki çocuklara çatamaz. Kim bilir nereye saklandı. İyisi mi sen bize nerede bulabileceğimizi söyle de kurtul!”

“Madem ki korkmuş da saklanmış...”

“Evet?”

“Korkak bir adamdan ne istiyorsunuz. Yılmak demek belasını bulmuş demektir.”

“Orası bizim bileceğimiz iş.”

“Sizin bileceğiniz iş mi? Suratına aynada bir baksana çenelerin birbirine vuruyor. Sen hem emir kulusun, hem de emir kullarının en ödleğisin. Walter’ın nasıl olsa geleceğini biliyorsun. Sinirlerin beklemeye dayanamıyor. Esasında senin gibi köpekler böyle şeyleri de hissedemezler. Esasında patronun olacak namussuzun korkudan ödü kopacak. İşi hızlandırmaya uğraşmanızın sebebi bu! Yoksa Walter’ın sizi fazla bekletmeyeceğini bilirsiniz.”

“Herif nereye saklandı. Kimin yanına saklanır? Beni zor kullanmaya mecbur etmeden söyle!”

“Walter’ın sizi uzun boylu bekletmeyeceğini nasıl biliyorsunuz, benim söylemeyeceğimi de biliyorsunuz. Numarayı bırak da ne halt edeceksen et!”

Sam bana döndü:

“Mike,” dedi, “Nazilerin kadınları söyletmek için kullandıkları metotlardan haberin var mı?”

Yüzüne gözlerimi kırpmadan bir müddet baktım. Cevap vermedim.

Dudaklarını yaladı. Sırıtmaya çalıştı. Kırbaç altında beş bin metre koşmuş gibi soluyordu.

“Bu Naziler işkence etmeyi yüksek bir sanat haline getirdiler Mike, eski Engizisyon mahkemeleri cellatlarını fersah fersah geçtiler. SS tümenlerinden birinde sorgu hakimliği yapmış bir Münihli oğlan var. Ben ondan çok şeyler öğrendim. Kıyak şeyler! Bir tanesini şimdi tatbik edeceğim. Edeyim de görüp bellersin, yoksa yüreğin dayanmaz da... Yani Walter’ın nerede saklanabileceğini bize söyle demek istemiyorum. Beni zor kullanmaya mecbur etmeden kuzu gibi konuş...”

Güldüm. Herif deliye döndü. Ağzımın üstüne apansız bir yumruk yerleştirdi. Ben de aynı saniyede buna bir sol kroşeyle karşılık verdim. Sendeledi. Bu esnada Riley mitralyözünü boynuma vurarak beni yere serdi.

Bu kadcarcık elleşme heriflerin perişan asaplarını bir parça düzeltmiş olacak ki suratları böyle namussuzlarda her zaman görülen hissiz ve gaddar manayı aldı.

Sam yavaş sesle:

“Şu kaltağın belinden yukarısını soyun!” diye emretti.

Ben elimi önce kanayan dudağıma sonra zonklayan boynuma götürdüm. Tim eski patronuna hizmet etmeyi başkasına bırakmak istememiş gibi Riley’den evvel atıldı. Dor’un tayyör ceketini omuzlarından sıyrarak arkasına aldı. İnce beyaz bluzu bir çekişte yırttı. Dor, eskiden beri göğüslerinin harikulade güzelliğiyle meşhurdy. Bu harika göğsün sütyene filan ihtiyacı olmadığını Harlem’de bilmeyen yoktu.

İnce beyaz bluz yırtılınca kadının açık çikolata renkli diri göğüsleri titreyerek ortaya çıkmıştı. Uçlarına doğru koyu kahverengi, sonra tatlı nüanslarla açılan seyrine doyulmaz güzellik...

Kadının ihtiraslı ağzında kederli bir gülümseme görerek ürperdim. Ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir şey söylemeyeceği bu tebesümünden belliydi.

Sam:

“Riley,” dedi, “oyuna dalıp Mike’ı ihmal edersen karışmam. Herif anamızı beller. Mitralyözün burnunu karnından, parmağını da tetikten ayırmayacaksın.”

Kendi mitralyözünü götürüp kalorifer kazanının kapısına astı.

“Şimdi Dor,” dedi, “aramızdaki küçücük hesabı hatırlıyorsun. Bana geçen gün bir şampanya ısmarlamıştın. Tadı damağımda... Suratımdaki dört çizgiye karşılık ben de sana sekiz tane iğne hediye edeceğim Meleğim... Sekiz tane dikiş iğnesi... Hem de en incelerinden, en küçüklerinden... Minimini şeyler ki tatları şampanyadan baskın...”

Yakasından bir tane dikiş iğnesi aldı. Bunu tavandan sarkan ampule tutarak bir müddet parlattı. Bana dönerek:

“Çaktın değil mi?” dedi, “Meseleyi çaktın elbette! Hususi hafiyeler böyle şeyleri şıp diye çıkarlar.”

Kadına yaklaştı. Dikiş iğnesini sol memesine sapladı. Ben gözlerimi ıstırapla yumdum. Dor vücudunun üst kısmını biraz geriye attı o kadar... Uf bile demedi.

Sam:

“Mükemmel!” diye güldü. “Bayılırim cesur karılara! Cesur karılar iki çeşit oluyorlar: ekserisi fahişe, bir küçük kısmı da gayetle yiğit! Bizim Dor bu ikincilerdendir. Cesaretlerini fahişelikte kullananlar böyle şeylere dayanamazlar ki... Hemen bayılırlar. SS tümeninin sorgu hakimi dostum ‘Bir türlü tadını çıkaramadım gitti,’ demişti, ‘karılar hemen bayılırsa bu işin tadı çıkmıyor. Yiğit karı bulacaksın. Sonuna kadar bayılmayacak. Hele bağırmayı da kibrine yediremez de ortalığı velveleye vermezse büsbütün güzel! Malum ya fazla gürültü işin zevkini kaçırır. Kafanı kazana çevirir.’ İşte böyle derdi sarı oğlan!”

Herif yakasından ikinci iğneyi aldı. Bunu da memeye sapladı.

Dördüncü iğnede zavallı kadının yüzünden terler akmaya başlamıştı. Çenelerini sıktağı için dudakları bembeyazdı.

Namussuz herif beşinci iğneyi iki parmağının arasında, havada tutarak Dor'un suratına dikkatle baktı:

"Oyun bozanlık istemem ruhum," dedi, "bayılmak mayılmak yok. Şurada ne kaldı ki?... Dört tanecik dikiş iğnesi daha... Hayırlısıyla onları da yerleştirelim, sualimizi tekrarlayalım. Cevap vermezsen oyunumuzun ikinci perdesine geçeriz. Sen dayanma-na bak!"

İğneyi sapladı. Sonra bir sigara yaktı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuş Tim'e keyifle göz kırptı. Ayağının burnuyla kalçama vurarak:

"Gözünü aç Mike Efendi," diye sırtıttı, "ustalığıma şahitsin. Böyle iğneyi değme doktor vuramaz. Bunların hep yerleri var. Karı gık demiyor ama yerinde başkası olsa çoktan bayılmıştı. Bu iğnelerin her biri bir sinirin üstüne yerleştiriliyor. Neden mi? Sabret tosunum, neden olduğunu yakında göreceksin Allah'ın izniyle..."

Sekizinci iğneden sonra bir adım geri çekildi.

Ellerini ovuşturarak hafif bir ıslık öttürdü.

"Dor, sevgilim!" dedi, "Kocanız olacak yüreksiz hergele şu anda nereye saklanmış olabilir?"

Dor, gözlerini açtı, sadece:

"Alçak!" dedi. Hatta belli belirsiz gülümsediğini bile fark eder gibi oldum. Göğsüne saplanmış iğnelerle bu kadının gülümsemesi ağlayıp yalvarmasından yüz kere daha feciydi. Ben dehşete kapılmış olmalıyım ki bir şeyler yapmayı bile düşünemiyordum.

Sam:

"Bu kelime benim sorduğuma cevap olamaz," dedi, "senin gibi güzel bir kadın benim gibi bir erkeğe alçak diyorsa bunda bir hakikat payı var demektir. Şimdi bunları bir kenara bırakalım. Sen cevap vermek niyetinde değilsin. Ben de mutlaka cevap vermeni istiyorum. Walter denilen herif ister ele geçsin, ister geçmesin. Biz şimdi ikinci perdeyi açıyoruz meleğim. Bunun ikinci perdesi şu: Ben şimdi senin yanına geleceğim. Evvelden beri bakıp bakıp

yutkunduğum güzel memeni avucumun içine alacağım. Yavaştan yavaştan mıncıklamaya başlayacağım. Bunun da usulü var. Bizim Nazi oğlan iyice anlattı. İğneler benim avucuma batmıyacakmış da senin göğsüne gömülüp gidecekmiş... Bakalım doğru mu? Hele bir deneyelim Allah sayesinde...”

Dor gözlerini dehşetle açtı. Ben göğsüme bir bulutdelen yıkılmış gibi tıkanıyordum.

Herif elini uzattı. Tam memeyi sıkacağı sırada, müthiş bir patlama mahzeni ağzına kadar doldurdu. Ömrümde kokladığım en güzel kokuyu, barut kokusunu duydum.

Walter elinde mükemmel bir mavzer tabancasıyla kapıda duruyordu.

Dor bir kere:

“Sevgilim!” diye inledi ve hemen bayıldı.

Tim eski patronunu görünce bir hırıltı koyuverip yere çökmüştü.

Walter onu hiç görmemiş gibi Riley’ye:

“Silahı bırak!” dedi.

Herif bu sözü ikiletmeden mitralyözünü attı. Demir gibi vücudu sanki inceliyor uzanıvermişti. Walter’ın bu haydut alayı içinde ne müthiş bir tesiri olduğunu orada gözlerimle gördüm.

Kara Nara, bana dönüp gülümsedi:

“Biraz geç kaldım Mike,” dedi, “özür dilerim. Ancak beşinci iğnede kapıya yetişebildim. Sonunu merak ettiğimden biraz bekledim. Beş iğneyi yedikten sonra bizim hatun üç tanesine de dayanır dedim.”

Ben ayağa kalktım. Dor’a koştum. Kadın titreyerek kendine geliyordu. Ayılmadan evvel iğneleri çıkarmayı nasıl becerdiğime hala şaşarım.

Son iğneyi alır almaz şimşek gibi Sam’in üstüne atıldım. Ne fayda ki çenesine vurduğum ilk tekme herifin çoktan geberdiğinde hiç şüphe bırakmıyordu. Kurşunu tam ense kökünden yemiş, yer yemez bitmişti.

O hınçla ikinci tekmeyle Riley'nin kasıklarına yerleştirdim. Döndü, iki büklüm olarak yere düştü, yuvarlanmaya başladı. Dördüncü mü, beşinci mi pek farkında değilim tekmelerden birisi şakağına rastladı. Çırpınması derhal durdu. Yavaşça yere uzandı. Gözleri açık olarak beton tavana dikildi.

Yerdeki mitralyözünü kavradım. Henüz canı büsbütün çıkmadan 36 mermilik şarjörü kafasından itibaren karnının altına kadar boşalttım.

Walter:

“Herifi iyi biçtin Mike,” diye güldü, “bilek kuvveti diye işte buna derim. Lütfen Dor’u çöz. Ötekini de bana bırak!”

Tim maymun gibi çömelmişti. Elleri bir betona dayalı öyle bakıyordu.

Walter seyrine hayran olduğum kaplan yürüyüşüyle herife yaklaştı. Silahını kaldırdı, fakat ateşlemedi. Bir müddet seyrettikten sonra yepyeni şapkasını ensesine yıkarak alnını kaşdı:

“Gebermiş galiba,” dedi, “pis kerata korkudan gitmiş...”

YEDİNCİ KISIM

I

Gene teraslardan dolaşarak arka sokağa indik. Otomobilimi bıraktığım yere geldik. Köşeyi dönerken iki tane siyah araba gördüm. Bunlar son süratle yaklaşıp Balalayka Bar’ın kapısında durdular.

Pat telefonla bıraktığım haberi geç almış, ancak yetişebilmişti. Gülümsedim. Üç tane haydut leşiyle karşılaşınca kim bilir ne kadar kızacak?

Bu öfkeyle dönüşte büroya uğraması ihtimali vardı. En iyisi eve gitmek. Bir telefon kulübesinde durup yazıhaneyi buldum. Vel-

da'ya vaziyeti kısaca anlattım. Pat ararsa bir iz peşinden Jersey City'ye geçmek zorunda kaldığımı söylemesini tembihledim.

Apartman kapıcısına da yukarıda bulunmadığımı bildirdim.

Dor'un göğsüne hafif bir pansuman yaptık. Kadına münasip miktarda uyku ilacı verdik. Yatak odasının kapısını kapattık. Önümüze bir viski şişesiyle iki bardak koyarak Walter'la karşılıklı oturduk.

Kaçırılan kız hala tehlikeye maruz bulunduğu için kaybedecek vaktimiz yoktu.

Ben olup bitenleri hülasa ettim.

Walter'ın anlattıklarından işin her safhasının etraflıca düşünülüp hazırlandığı meydana çıkıyordu.

Walter'a bir usulle haber yollanmış, kızının kaçırılacağı bildirilmişti.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedim, “seninle hesaplaşmak için arkana ayrıca bütün polis kuvvetlerini düşürmek istediler. Bu suretle kanundan istifade edemeyecektin, bilakis rastlandığın yerde öldürülmen ihtimali bile vardı. Şimdi söyle bakalım Walter bu işin iç yüzü ne? Olup bitenlerin arkasında kim var?”

Walter yorgun fakat sevimli yüzünü asarak bir müddet düşündü:

“Aklım almıyor Mike,” dedi, “hesaplıyorum, kitaplıyorum. mesela: Mark Svetson denilen herif durup dururken benim karşıma bu kadar keskin yollardan çıkacak bir adam değil. Ancak canına susamış olmalı. Niçin canına susamış? Benden ne istiyor? Hayır, Mark da bu meselede basit aletlerden birisi.”

“Mark da basit aletlerden biriye daha arkada kalıp ipleri çeken kim olabilir?”

“Kaç gündür onu düşünüyorum. Hiçbir kanaate gelemedim. Ben senelerdir işlerden uzaktayım. Eski hesapları hemen hemen tamamıyla gördük. Yeni dolaplardan hisse filan istediğim de yok. Şu halde, bizden sonra yetişenler bana ne diye çatsınlar?”

“Eskilerden kim kaldı?”

“Hemen hemen hiç kimse... Benim nesil tamamıyla temizlendi sayılır. Avrupa’ya, Cenubi Amerika’ya, hatta Uzak Doğu’ya atlayabilen birkaç kurt müstesna hepsi sırasıyla geberdi gitti. Yakayı kurtaranlar da bulundukları yerlerde işlerini kurdular. Paradan yana sıkıntı çekmiyorlar. Çekselers de bana çatmakla ellerine ne geçer?”

“İyi düşün, aranızda büyük bir kin olan bir eski gangster filan?”

“Gece gündüz düşünüyorum, şimdi olup bitenleri başından beri anlatmak uzun sürer. Ben Amerika’da gangsterlik denilen işin kurucularındanım. Ortada gang’in daha lafı bile yoktu. Biz Chicago’da vuruştığımız zaman Al Capone diye birinin adını bizzat Al Capone bile duymamıştı. Sana bunu daha münasip bir sırada bütün tafsilatıyla anlatırım.”

“Öyleyse vakit kaybetmeyelim. Mark Svetson denilen namussuzu bulalım, asıl patronunu ona söyletiriz. Ya asıl patronu haber verir, yahut kızın nerede bulunduğunu...”

“İyi ama Dor’u yalnız bırakmak olur mu?”

“Velda’ya telefon ederim. Gelir bekler. Meraklanma! Bizim kız bir bölük hayduda bedeldir.”

“Birazdan Dor da kendisini toplamış olur. Silah verirsek korku kalmaz.”

Telefon ederek Velda’yı çağırdım. Biz dönünceye kadar Pat müstesna hiç kimseye kapıyı açmamasını tembih ederek yola çıktık.

*

Bella’nın verdiği adrese göre Mark Svetson, Long Island’da Güvercinlik adındaki villada oturuyordu.

Ben Pat’in oyununa gelmemek için garaja gidip kendi arabamı bıraktım, bir başka otomobil kiraladım.

Long Island’da Güvercinlik Villası’nı bulmak güç olmadı. Villa geniş bir bahçenin içindeydi. Ağaçların arasından sarmaşıklarla örtülü kulesinden başka bir tarafı görünmüyordu.

Bahçe kapısı kapalıydı. Zili çalmaktansa bir kere etrafı dolaşıp herifi gafil avlamanın mümkün olup olmadığını araştırdık. Eğer

içeriye gizlice girmenin yolunu bulamazsak, ben hafiye kartımı kullanarak kapıcıyı şaşırtacaktım.

Bahçe duvarları pek yüksekti. Fazladan üstüne cam kırıkları koyulmuştu.

Tekrar kapıya geldik. Klaksonu çaldık.

Kapıcı kulübesinden çıktı. Ne istediğimizi sordu. Ben kartımı uzattım. Almak için demir parmaklığın arasından kolunu sokunca bileğine yapışıp tabancayı burnuna dayadım.

Walter sürmeyi çekti. Sonra otomobili içeri soktu.

Kapıcıyı kulübesine götürdük. Üstünü aradık. Belinde kocaman bir Luger vardı. Walter bunu yan cebine soktu.

“Mark içeride mi?” diye sordum.

“İçeride!”

“Yanında kim var?”

“Hiç kimse yok!”

“Eğer yalan söylüyorsan elimden kurtulamazsın.”

“Neden yalan söyleyecekmişim?”

Walter’a baktım.

Koca herif, balyoz gibi yumruğunu kapıcının suratına apansız yerleştirdi.

Ağzını bir mendille sardık. Çekmecede bulduğumuz bir elektrik teli parçasıyla kollarını, bacaklarını bağladık. Karyolasına uzattık. Ayrıca bir çarşafı herifi somyaya sardık.

Akşam oluyordu. Bahçeyi gittikçe uzayan gölgeler kaplamıştı. Evden görünmemeye gayret ederek yürüdük.

Pencereler kapalıydı. Arkaya dolaştık. Aralık duran bir balkon kapısından geniş bir salona girdik.

Etrafı dinledik. Gürültü duyulmuyordu.

Walter kapıyı gösterdi. Ben perdeyle bölünmüş kısma doğru yürüdüm. Uzanıp baktım. Burası yazı odası gibi döşenmişti. Raflarda kitaplar, şurada burada geniş, rahat koltuklar vardı.

Tam döneceğim sırada, gözüme koltuklardan birinin altında garip bir parıltı çarptı.

Ayaklarımın burnuna basarak yaklaştım. Boynumu uzattım. İlk önce topuklarıma basarak iyice uzanmış iki bacak gördüm.

“Hay Allah kahretsin!” diye bağırmışım.

Walter silahını kaldırarak yanıma koştu.

Mark Svetson çoktan gebermişti. Halının üzerinde gördüğüm parıltı göllenip pıhtılaşan kan.

Herifin karnını açmışlar. Hem de nasıl! Bunu bir tek insan bir tek bıçakla dünyada beceremez. Bu herifin karnını böylece açmak için iki kişinin on dakika müddetle hızar testeresi çekmesi lazım.

Walter eli çenesinde manzarayı bir müddet seyretti.

“Tuhaf şey!” dedi, “Kapıcının haberi olmadığına göre, buraya gelenler yabancı değiller.”

“Yabancı mı değil mi bana vız gelir. Sen haklı çıktın Walter, asıl reis başkası...”

“Nereden bildin?”

“Bir kere bu herif harakiri de yapmak istese karnını bu biçim açamaz. Sonra yakalanacağını kestirdi desek, kaçmayı denerdi. Baksana gebereli bir iki saat olmuş. Hele suratındaki dehşet!”

Etrafı araştırdık. Polis romanlarıyla açık saçık mecmualardan başka yazılı kağıda rastlamadık.

Evde de kimsecikler yoktu. Yukarıda yatak odasına kadar her tarafı gözden geçirdik.

Yatak odasına girdiğimiz zaman Walter duvardaki çıplak kadın tablosunu hemen gördü.

“Bu da ne?” diye durakladı. “Hay Allah kahretsin, baksana şuna Mike!”

“Neye şaştın? Yatak odalarına çıplak karı tabloları asmak adettir.”

“Adettir ama bu tablo gelişi güzel alınıp asılmış cinsten değil.”

“Ya?”

“Ben bu kadını tanıyorum.”

“Tanıyor musun? Herhalde ressamlara modellik eden yavrulardan birisi olmalı. Lakin dehşetli bir mal. Dayanılmaz.”

“Hayır! Bu kadın ressam modeli değil. Buna adıyla sanıyla ‘Kontes’ derler.”

“Başıma bir de Kontes çıkarma Allah aşkına...”

“Çıkmış bile. Nasıl da hatırlamadım. Bu Kontes meşhur randevuculardandır. Mark’ın bunca yıllık metresi. Hem de New York kibar alemini senelerce yakıp kavurmuş bir kadın. Esasında melez. Yani bizden.”

“Zenci mi bu?”

“Zenci! Ama görmelisin. Öyle tatlı bir güzelliği, esmerliği vardır ki aklını kaçırsın.”

“Beraber mi oturuyorlar bunlar?”

“Zannetmem.”

“Kızları kaçırma işine bu kadın da karışmış mıdır?”

“Belki karışmıştır, belki de karışmamıştır. Fakat mutlaka bir şeyler bilir.”

“Adresi?”

“Malum!”

Çekmeceleri yokladık. İşe yarar bir şey bulamadık.

Çete gene bizden evvel davranmış, yolumuzu tıkamıştı. Bunu düşünür düşünmez aklıma Bella geldi.

“Davran Walter,” diye bağırdım, “vakit geçirecek sıra değil, gidiyoruz.”

“Ne oldu? Ne var?”

“Yürü! Eğer vaziyet tahmin ettiğimiz gibi ise biz yarım saate kadar bir başka ceset daha göreceğiz. Kadını kurtaramazsak mahşere kadar yanarım.”

Merdivenleri üçer dörder atlayarak indik.

Otomobile yetiştik. Tam direksiyona geçeceğim sırada kapıcıyı hatırladım.

Odaya girdim herifin ağzını çözdüm:

“Bizden evvel buraya kim geldi? Çabuk söyle!” diyerek sarsmaya başladım. Bağlı kaldığı müddetçe ne düşünmüşse düşünmüş artık konuşmaya karar vermişti. Küfüre başladı.

Suratına sağlı sollu iki tokat çektim.

“Elektrikli iskemleye gidiyorsun namussuz,” diye bağırdım, “yanıyorsun rezil!”

Gözlerini testekerek açtı. Polis hafiyesi işaretini, suratına dayadım:

“Ben polisim,” diye bağırdım, “Mark Svetson’u öldürmüşler. Katil diye tevkif edilmek istemezsen sorduklarıma derhal cevap ver.”

“Ben bir şey görmedim, bir şey bilmiyorum,” diye kekeleydi, “ben kimseyi öldürmedim, Mister Svetson’u öldürmek benim ne hadime?”

“Buraya bugün kim geldi?”

“Buraya mı? Mister Svetson’un dostları geldi.”

“Kadın mı, erkek mi?”

Herif üstüste dudaklarını yaladı. Patronun gelip gidenler hakkında gevezelik edilmemesini sıkı sıkıya tembih ettiği belliydi. Mark’ın öldürüldüğüne henüz inanmadığı da anlaşılıyor.

“Söyleyecek misin namussuz?”

“Efendim, ben görmedim. Usulümüz var. Yani Mister Svetson’a misafir geleceği zaman ben bu kapıyı açar, bahçenin arka tarafına çekilirim. Gelenler gittikten sonra ortaya çıkarım.”

Daha iyi herifleri mutlaka gözetlemişsindir.

“Biri her zaman gelir. Kısa boylu sert adam... Uzunca boylu ihtiyarı ilk defa gördüm.”

Kara Nara Walter lafa karıştı:

“Kısa boylu herif zayıf, sarı benizli mi?”

“Evet.”

“Zaten görür görmez tahmin etmiştim.”

Ben Walter’ın suratına hayretle baktım:

“Neyi?” diye sordum.

“Mark’ın karnını deşen bıçağı bu dünyada yalnız bir kişi atabilir, o da Chicagolu meşhur Karindeşen Derbi...”

“Mark’tan ne istiyor bu Derbi her kimse?..”

“Mark’tan ne istediğini bilmiyorum, yalnız bizim dükkânı dağıtanlardan bir tanesi de buymuş. Dor söyledi. Ayı Riley’yle beraber. Lakin aklım bu işi bir türlü almıyor Mike.”

“Neden?”

“Derbi denilen namussuz, Sam Turner, hatta Mark Svetson gibi ayak takımlarının maiyetine fedai yazılacaklardan değildir. Bir zamanlar Chicago’yu titreten bir herif! Namı Avrupa’ya kadar gitmiş.”

“Kim bilir? Parasız kalmıştır, kötülemiştir. Böyle şeyler oluyor.”

“İmkansız. Bu işin içinde bir başka iş var Mike, akıl almaz bir iş.”

Kapıcı, Karindeşen Derbi olduğunu tahmin ettiğimiz bücür haydudun yanındaki ihtiyarı fark edememişti:

“İlk defa gördüm,” diye yemin etti, “suratını da pek seçemedim.”

Burada yapacak iş kalmamıştı. Herife derhal Müdüriyet’e telefon ederek Mister Pat Chambers’ı bulmasını, başkalarını çağırırsa halinin harap olacağını tembihledim.

Bu suretle Pat’in beklenmez müdahalesinden bir müddet için kurtulmuş oluyorduk.

Arabayı deli gibi sürerek yol üzerindeki Batakhane Bar’a yetiştik. Bella henüz gelmemişti. Sevimli satıcı kızdan apartmanın adresini öğrenmek pek de zor olmadı.

“Arkamdan telefon filan etmeye kalkarsan kulaklarını keserim bilmiş ol!” diye parmağımı sallayarak yeniden otomobile atladım.

Bella, Hudson Nehri’ne yakın sakin sokaklardan birinde üç katlı güzel bir apartmanın ikinci katında oturuyordu. Binada kapıcı olmadığı için kimseye sormadan merdivenleri çıktık.

Zile bastım. İçeriden ses duyulmayınca, yüreğime bir dehşet düştü. Kapıyı ittim. Açıktı. Girdiğimiz salonda perdeler indirilmiş olduğu için ilk adımda bir şey fark edemedik.

Elektrik düğmesini çevirdim:

“Hay Allah belasını versin!” diye bağırmışım.

Karşımızdaki manzara demincek Mark’ın evinde gördüğümüzün tıpatıp aynıydı. Kadını herhalde Batakhane Bar’a gitmek için hazırlandıktan sonra bastırmışlardı. Yeşil ipek tuvaletinin karnına rastlayan yeri aynı darbe ile boydan boya açılmış. Can havliyle elini yarasına götüren biçarenin bağırsakları parmaklarının arasından dışarı uğramış.

Suratındaki dehşet ifadesini benim gibi görmüş geçirmiş bir adam bile zor unuttur.

Walter:

“Tamam!” dedi, “Artık şüphem kalmadı, Karındeşen Derbi’nin izindeyiz. İyi ama bu herif büsbütün kudurdu mu?”

“Neden? Huyu böyleymiş dedin ya?”

“Huyu böyledir o başka! Lakin silahsız insanların karnını deşerek elektrik sandalyesine doğru neden koşar? Bu iki cinayet Derbi’yi hiç şüphesiz elektriğe götürür. Chicago’nun eski kurtları ne zamandan beri idamları için böylece istida imzalıyorlar. Anlaşılır gibi değil.”

Etrafa baktık. Hiçbir şey kurcalanmamış, hiçbir şeye dokunulmamıştı. Kadının boynundaki binlerce dolarlık pırlanta gerdanlık bile yerli yerinde duruyor. Herif uzanıp almaya dahi tenezzül etmemiş.

Buraya can almaya gelmiş, alacağını alıp savuşmuş. Hepsi bu!

SEKİZİNCİ KISIM

I

Bella'nın dairesinden çıkmadan evvel telefonu bir mendille tutarak Pat'i aradım. Santraldeki memur Long Island'dan bir cinayet haberi verildiğini Mister Chambers'ın oraya koştuğunu bildirdi. Apartmanın adresini yazdım.

“Burada da galiba birisini temizlemişler tosunum,” dedim, “oradaki işini bitirince doğru buraya gelsin”

“Kimsiniz? Adınız? Adınızı söyleyin...”

“Budalalık ediyorsun, adım Pat Chambers”

Telefonu açık bırakarak yürüdüm

Kara Nara Walter otomobilde bir sigara yaktı, bir tane de bana verdi:

“Şimdi arabayı mümkün mertebe تنها yollardan geçirerek bir müddet dolaşacağız,” dedi, “düşünmeye ihtiyacım var Mike... Bir şeyler keşfetmeliyim. Bu kadar işaretten sonra bir şeyler keşfedemezsem enayilik olur.”

Arapoğlu koca sıratını asarak sustu. Derin derin sigara içiyor, derin derin düşünüyordu.

Yarım saat kadar dolaştık. Nihayet uykuda sayıklar gibi konuşmaya başladı.

“Karindeşen Derby'yi maiyetinde çalıştıracak üç dört kişiyiz. Çete benim emrimde olsa bu herif gönüllü girerdi. Al Capone sağ olsa gene öyle... Bir Mossi vardı, yani 'Miço'. Asıl adı Enright de, bir haftalık sakalla gezdiğinden Miço derdik. Chicago'daki gangsterliğin piri bu heriftir. Geberdi. Genna Biraderler Cenu-bi Amerika'ya yerleştiler. Bu işte onların üslubu zaten yok. En müthişlerinden biri Luciano İtalya'da, yahut Fransa'nın bir köşesinde bulunuyor. Vampir Nick dersen o da geberdi. Chicago'da

yapılan cenaze törenine hepimiz katıldık. İki bin çelenk vardı. Tabutu gümüşten dökülmüştü. Bütün düşman çeteler o gün için mütareke akdettiler. Cenaze arabasını namlı gangsterlere ait iki yüz zırhlı otomobil takip etti. Derbi en çok Vampir Nick’le anlaşıyordu. İkisi de alabildiğine gaddar, imansız olduklarından...”

“Neden herife Vampir demişler?”

“Bir kere düşmanlarından birini temizledikten sonra kendisini tutamamış, cesedin önüne diz çöküp akan kandan birkaç yudum içmiş.” Kara Nara Walter Blake’in gözleri daldı: “Asıl şöhretimi Nick’e borçluyum,” diye kederle gülümsedi, “çatıştık da silahını elinden alıp yumrukla tepeledimdi.”

“Neden çatıştınız?”

“Karı yüzünden...”

“Hangi karı?”

“Hangi karı olur, bizim karı...”

“Dor mu?”

“Evet.”

“Şunu anlat kuzum!”

“Beraber tanışmıştık. Kız beni beğendi. Kanuna göre muayyen bir mertebeyi bulmuş gangsterler birbirlerinin kadınlarına dokunmazlar. Ayak takımının her şeyi, karısı bile şeflerindir ama şefler kendi aralarında böyle çetin meseleler çıkarmamaya dikkat ederler. Nick’in hergelelik edeceği aklıma bile gelmemişti. Bir gün kıza sataşmış. Dor hemen bana haber verdi. Bir tek tabancayla inine gittim. Çok meşhur yumrukçuydu. Teke tek vuruştuk. Kötüleyeceğini anlayınca silahına davranmak istedi. Kancıklık düpedüz! Bileğini büküp tabancayı aldım, kemiklerini kırasıya dayak attım. Mesele uzun zaman söylendi. Masal gibi...”

Walter eskilere dalmış, üzerinde bulunduğumuz işi unutmuştu. Bunu benimle aynı zamanda fark etti. Dalgınlıktan uyanır gibi ürperdi:

“5. Cadde’ye çıkalım,” dedi, “Harlem’e gidiyoruz.”

“Ne var?”

“Eğer vakit kaybetmedikse bizi asıl hayduda götürecek son canlı insan orada.”

“Kim?”

“Kontes!”

“Hangi Kontes?”

“Mark Svetson’un yatak odasında resmini gördüğümüz zenci melezi...”

“Vay canına, nasıl hatırlamadık?”

“Hep aklımda ama canı söylemek istemezse gebertsen faydasızdır.”

“Söylemez mi? Sen deli misin? Gebertmem ki... Gebermek kolay. Ona bak neler yapacağım. Söyle adresini.”

“En iyisi yumuşak başlamaktır Mike! Kontes’i gayet iyi bilirim. Müthiştir. Beni hiç görmesin. Beni görünce büsbütün inatlaşır, söyleyeceği varsa da söylemez.”

“Sebep?”

“Dor’a düşman. Kontes’i bıraktım da anlarsın ya, bizim karıyı aldım.”

“Ha şöyle. Sen otomobilde beklersin.”

“Rica ederim hemen kızma! Karı yamandır. Yamandan da beter. Dişi kaplan da öyle olamaz. Dikkatli davranacaksın. Şüphelendi mi hiç bakmaz, çeker vurur. Meşhur randevuculardandır. Ayrıca uzak memleketlere sevk edilen kadınların ticareti işine de ortak.”

*

Walter’ın adresini verdiği evin dış görünüşü içinde oturanlar hakkında insana doğru fikir verecek şekilde değildi. Harlem’in sınır boylarında bakmadan geçilen kırmızı tuğlalı eski binalardan biri... Bunun da pencerelerine renk renk çamaşırlar asılmış. Kaldırımı pis. Önünde kızlarla oğlanlardan mürekkep karmakarışık kir içinde bir sürü çocuk.

Kapıdan karanlık bir koridora girdim.

Sallanan bir tahta merdiveni çıktım. İkinci katta 3 numaranın zilini çaldım.

Baygın bir kadın sesi:

“Gel!” diye bağırdı.

Kanadı açtım. Girmeden evvel eşikte bir an durakladım. Daracık bir hol. Duvara dayanmış küçük bir masanın üstünde çiçekler... Aralık bir kapıdan salonun bir kısmı görünüyör.

Kapıyı sıkıca çektim, şapkamı arkaya iterek yürüdüm.

Kontes gözlerini biraz kısmış, içeri girecek adamı bekliyordu. Geniş bir divana uzanmıştı. Üzerinde ince naylondan bir gecelik vardı. Elinde yarısına kadar içilmiş bir sigara... Bu haliyle Mark'ın yatak odasında gördüğüm çıplak kadın tablosuna tıpatıp benziyordu.

Salonun perdeleri inik olduğu için içerisi loştu ve Marihuana denilen müthiş zehirin ağır kokusu ve ağır dumanıyla doluydu.

Kontes uzanıp komodinin üzerindeki abajurlu lambayı yaktı. Vücudunun yarısını birdenbire koyu kırmızı bir ışık aydınlattı.

“Seni tanıyamadım kabadayı,” dedi, “adın ne?”

“Adım Mike Hammer”

“Dur bakalım, bu ismi duydum bir yerde... Ne iş yaparsın?”

“Hususi hafiyeyim.”

“Tamam! Gazetelerde okudum. Bir kere de gördüm galiba! Yakışıklı adamsın haberin var mı?”

“Hayır!”

“Aptalın biriymişsin.”

“Mersi Kontes, sahi öyleyimdir.”

“Demek benim kontesliğimden haberin var da, kendi yakışıklı-ğından yok. Şöyle yaklaş! Çıkar şapkanı yavrum, ben adam yemem.”

“Tabladaki izmaritlere bakıyorum da pek inanmıyorum.”

Keyifli keyifli güldü. Gülüşünde, konuşmasında, elini hareket ettirmesinde erkek arzusuyla kıvranan isterik bir kadının tadına doyulmaz ihtirası vardı. Bu kadın, etiyle kemiğiyle, ruhu ve şuuru, daha doğrusu şuursuzluğu ile cinsi istekten ibaret.

“İzmaritlere kulak verme de otur.” diye biraz çekilerek divanda yer açtı. “Marihuananın tesiriyle ilk rastladığı erkeğin üstüne saldıran acemilerden değilim. Ağzımın tadını iyi bildiğimi sana söylemediler mi? Ben anamdan doğduğum zaman Marihuana sarhoşu gibiymişim. Hele dört yaşımdan beri böyle olduğumu ben de biliyorum. Tuhaf değil mi Mike, ben o yaşta bile erkeklere biterdim. Senin gibi iri kıyım, suratı böyle acayip heriflere... Bir zehirli sigara içer misin şekerim?”

“Hayır, varsa viski içerim.”

“Olmaz mı? Şurada, arkandaki dolapta. Aliver.”

Divanı bir an gözden geçirdim.

Aşağıdan yukarıya baktı. Kıpırmızı diliyle kıpırmızı dudaklarını alaylı alaylı yaladı:

“Korkma kuzucuğum,” dedi, “sırtına bir kurşun yerleştirmeye niyetim yok. Bütün hoşlandığım erkeklere birer kurşun yapıştırırsam ömrüm tabanca atmakla geçerdi. Viskiye getir, haydi!”

Dolaptan şişeyle bir bardak aldım. Sabahtan beri bir şey içmemiştim. Görüp geçirdiklerim, bir iki kadeh yuvarlamak hakkını bana çoktan vermişti. Hele bu kadar canlı, ağzının tadını bu kadar iyi bilen, bu kadar yaman bir kadının yanında, derisinin kokusunu yüreğinde duyarak birkaç viski çekmek mükemmel bir şeydi.

Bardağa dört parmak içki koydum:

“Buz?” dedi.

“İstemez.” dedim.

“İçer misin hep?”

“Hayır.”

“Anlayamadım.”

“Ekseriya bira içerim. Viskiye ömrümde zor unutacağım manzara-
raların karşısına saklarım.”

“Ben miyim ömründe zor unutacağın manzara?..”

Zehirli sigara dumanını burnuma doğru üfledi. Viskiden bir büyük yudum içtim.

“Ver bakalım tadı nasıl?” dedi.

Bardağımı uzattım.

“Hay Allah müstahakını versin,” diye güldü, “ne biçim dangalak hafiyesin. Ağzını ver!”

Sigarasını tablaya bırakmıştı. Ben de bardağımı bıraktım.

Bir elini sağ koltuk altıma soktu. Ötekiyle enseme tutarak başımı kendisine çekti.

Kontes şahane öpüşüyordu. Böylesine Şark’ta “ölüyü diriltir” diyorlar. Sanki sade ağzıyla değil bütün vücuduyla, vücudunun maddi manevi nesi varsa hepsiyle birden öpüşüyor.

Keskin tırnaklarını ensemin derisinde tatlı bir sızı halinde duyuyordum. Çıplak vücudu ağırlığının altında kıvranıyordu.

Neden sonra:

“Herif yalan atmamış,” dedi, “viski fena değilmiş, değil mi?”

“Viski enfes!”

“Çerezi nasıl kabadayı?”

“Çerezi büsbütün şey... Çerezi yaman...”

Sigarasını aldı. Arka üstü yattı. Naylon geceliğinin önü açılmış çıplak göğsü meydana çıkmıştı. Bu manzarada miyop bir insanın gözlüklerini taktıktan sonra gördüğü netlik vardı. Naylon gecelik bir sis gibi sıyrılmış kadının harikulade tatlı esmer tenini meydana çıkarmıştı. Kırmızı abajur bu tıkız vücuda eflatuna yakın parıltılar ilave ediyordu.

Bardağı el yordamıyla arayıp buldum. Karnı deşilmiş erkek ve kadın cesetlerinden sonra bu ihtiraslı canlılık insana ihtirasla yaşamak arzuları veriyordu. Kaçırılan kızları, karındeşen haydutları, aşağıda, arabada sigara içerek beni bekleyen kederli, aynı zamanda müthiş öfkeli Walter'ı unutuvermişim.

Bardağı bir dikişte bitirdim.

“Ha şöyle yavrum,” dedi, “az kalsın ihtiyarladığından şüphelenecektim. Birinci yudumdan sonra öptüğüm erkeklerin hepsi geri kalanı böyle çekmişlerdir. Sen aynı şeyi yapmasaydın vallahi üzülürdüm. Ceketini çıkarmaz mısın?”

“Hayır.”

“Tabancan görünür diye mi?”

“Değil. Varsın görünsün. Ruhsatnamelidir.”

“Sahiden sevimlisin Mike... Senin yerine bu sırada içeriye bakkalın çırağı, yahut hava gazı tahsildarı da gelseydi sarılıp öperdim ama senin geldiğin iyi oldu.” Tavana dalarak gülümsedi: “İnanmazsın bazı bazı kudururum, yetmiş yaşındaki heriflere bile saldırdığım olur. Böyle isteklerine uyarak yaşamak ne tatlı!”

Yüzü şu anda harikulade güzelleşmişti. Bu kadında Afrika güneşlerinin kuzguni karanlığını ruhunda taşıyan bir zenci kadınla İrlanda'nın sisli dağlarının uyuntulu kız tiplerini yüreğinde yaşatan bir delikanlının meydana getirdikleri bir inanılmaz güzellik vardı. Emsalsiz bir kaynaşma, bir şaheser ihtiras...

Her nefesinden Kongo ormanlarının rutubetli baharat kokusu dağılıyor. “Vücudunun şahane tenasübü tunç heykellere benziyor” diyeceğim. Boş laf!

Bu kadın hakiki dişilerden... Erkeği görünce aklı başından giden sahici kadın!

Omuzlarından başlayarak vücudunu karanlıktaymışız gibi yoklamaya başladım. Bu temasa uzun zaman dayanamadı, bir parça iniltiye, bir parça dehşet soluğuna benzeyen garip bir ses çıkarak boynuma sarıldı.

*

Ağzımın içinde tarçınlı bir şerbet tadıyla kendime geldim. Kontes gözlerini kapatmıştı. Son derece masum, son derece günahkar bir hatırayı aynı zamanda hatırladığı ağzının kenarındaki tuhaf kıvrımtıdan belli.

Neden sonra:

“Biraz viski verir misin?” diye mırıldandı.

İlk yudumda gözleri hala kapalıydı. Sonra bunları, beni şaşırtan bir canlılıkla açtı. Sevişmek bu kadının sabahdan beri içine gömüldüğü Marihuana dalgınlığına da nihayet vermişti. Dirseğini yastığa dayayarak ayaklarını topladı:

“Söyle bakalım pis hafiye,” dedi, “öğrenmek istediğin ne?”

“Ondan evvel sana şaşacağın bir şey anlatayım mı?”

“Beni bir şey anlatarak şaşırtmak kolay değil ama talihini bir dene!”

“Seni ilk defa nerede gördüm dersin?”

“İlk defa mı? Dur düşüneyim? Eskidense Chicago’nun randevu evlerinden birinde rastlamışsındır.”

“Değil. Seni ilk defa Mark Svetson’un yatak odasında gördüm.”

“Hele edepsiz! Biz yatarken sen neredeydin?”

“Yatarken değil tabloda.”

“Atıyorsun.”

“Neden?”

“Çünkü Mark’ın odasına değme babayiğit adım atamaz.”

“Kızarmı?”

“Çok.”

“Ne çare! İnsanlar bazen hiç kızamayacak hale geliyorlar şekerim, ömürlerinde artık hiç kızamayacak bir hale...”

“Yani ölüyorlar mı?”

“Tamam!”

“Mark öldü mü demek istiyorsun?”

“Kara haber getirmeyi sevmem ama ne halt edersin, Mark sizlere ömür...”

Kontes gözlerini kırıştırdı. Kendi kendine mırıldandı:

“Cümbüş bu kadar çabuk mu başladı? Tahmin edememiştim.”

“Senin tahminine göre daha mı geç başlayacaktı?”

“Biraz daha geç.”

“Bak bakayım bana... Hiç üzülmedin diyeceğim geliyor.”

“Mark’a mı üzülecektim? Atıyorsun. Mark gibilere üzülseydim hayatım üzülmeyle geçerdi. Kendisine evvelce söyledim. ‘Boyundan büyük işlere giriyorsun’ dedim, dinlemedi. Şimdi sıra Bella denilen avanak karıdadır.”

“Keramet sahibisin vallahi! Bella da sizlere ömür...”

“Sahi mi?”

Kalkıp oturdu:

“Bunun böyle olacağı belliydi zaten,” dedi, “ben bilmez miyim, Kara Nara’ya o taraftan hücum edilmez. Kara Nara yamandır yaman! Şu halde temizlik başladı. Artık sonuna kadar devam edecek. Kızını kaçırma işine uzaktan yakından her kim karıştıysa hapı yuttu. Sen Kara Nara Walter’ı tanır mısın?”

“Şöyle böyle.”

“Şöyle böyle tanımak para etmez. Onu ben bilirim, Walter’ı bana soracaksın.”

“Senin kanaatince bunları Walter mı temizledi?”

“Hiç şüphelen olmasın.”

“Walter bu kadar korkunç bir adammış da Mark durup dururken kızına niçin dokunmuş?”

“Vallahi orasını ben de pek anlayamadım. İşin doğrusu Mark bu meseleyi önce bana açtı. Her ne sebeptense Walter’ın kızını kaldırmaya karar vermişler. Bizim de Kara Nara ile gençlikte

bir münasebetsizliğimiz olmuştu. Cahillik, tecrübesizlik... Hala kin tutuyorum sandılar da, bana teklif ettiler. Doğrusu Kara Nara'dan korktum. Sonra mahpustaki bir adama kızını vasıta ederek yüklenmek hoşuma gitmedi. Rızı olmadım."

"O zaman Bella'yı mı araya soldular?"

"Bella bu işin iç yüzünü pek bilmiyordu. Buna eminim. Kadının Hollywood'ta artist komisyoncusu bir kardeşi mi bir aktör mü varmış, neymiş! İşte ona iş çıkarmak istemiştir. Hatta kızın meşhur olmasını samimi olarak düşünmesi de mümkün. Ama gel de bunu öfkeden kuduz kurda dönmüş Kara Nara'ya anlat! Peki, benden ne soracaksın?"

"Bir adres istiyorum. Kaçırılmış kızları müşteriye nerede çıkarıyorlar?"

"Beni dinle Mike, eğer Mark öldürülmeseydi sana bunu kolayca haber vermezdim. Şimdi artık başka çare kalmadı. Eğer rastlar da konuşursan Walter'a adresi benden aldığını lütfen söyle... Delidir, üstüme boşu boşuna gelmesin."

"Olur, söylerim."

"Yaz. Daha iyisi ezberine al. Hudson Nehri sahilinde büyük bir bahçe içinde bir Katolik manastırı var"

"Katolik manastırı mı? Alay ediyorsun."

"Vallahi alay etmiyorum Kadınlar Manastırı."

"Peki?"

"İşte oraya gideceksin."

"Neden?"

"Kızlar orada."

"Deme!"

"Vallahi orada. Bu fikir yeni icat değil. Hem de Amerikan icadı sayılmaz. Paris'te böyle randevu evleri çok. Bazı herifler Boccaccio'nun hikayelerini okuyup sapıtıyorlar galiba, rahibelerle yatmaktan başka bir zevk alıyorlar."

“Şu halde sahte bir manastır!”

“Yarı uydurma, yarı sahici. Resmi kayıtlara göre sahici manastır. Sör Süperiyör’ü filan hep tamam lakin esasında bal gibi umum-hane!”

“Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Bütün hüner burada: yani kimsenin aklına gelmeyecek. Sonra geniş arazinin koruluğundan baskınlarda kızları aşırmaq kolay. Kaldı ki bir kadınlar manastırını basmayı hangi hakim, hangi savcı göze alır?”

“İçeriye girmek için...”

“Parola var.”

“Neymiş?”

“Kapıcı söre önce adam başına yüzer dolar ödenecek. Sonra ‘Sen Bartelmi’ denecek içerdeki bütün masarif de müşteriye ait.”

“Ne masrafı?”

“İçki, diğer zevkler.”

“Oyunlar da mı yapıyor?”

“Rezaletin her çeşidi.”

“Kara Nara’nın kızı orada mıdır, emin misin?”

“Son zamanlarda kaybolan kızlardan bir kısmı oradaymış. İşe iyice alıştırmak için manastırdan iyi yer mi olur? Walter’ın kızı da oradaymış. Kız bütün tazyiklere, işkencelere dayanmış. Ma-rihuana filan almıyormuş. İnatçılıkta babasına çekmiş demek.”

“Mersi Kontes! Bu iyiliğini Walter’a söyleyeceğim.”

“Söyle.” Gözleri daldı: “Ne hoştur Wal! Kim bilir ne kadar değişmiştir. Senelerdir görmedim...”

Kalkmaya davrandım. Kadın:

“Dur hemen mi?” diye elimi tuttu. “Birer viski daha içelim.”

“Ama sadece viski. Yoksa çerez yemeye başlarsak yarın sabaha kadar buradan çıkamam.”

“Meraklanma, seni baştan çıkaracak değilim.”

Aynı bardaktan birer yudum içtik. Yüzüme bir garip bakıyordu. Nihayet o da benimle beraber davrandı. Bir kere daha öpüştük:

“Git artık,” dedi, “defol!”

Kolumu beline doladım. Yüzüne dikkatle baktım:

“İyi kızsın,” dedim, “biraz terbiyesizsin ama bal gibisin. Kendini kolla olur mu?”

“Walter’dan mı?”

“Zannetmem. Yani bu işte biraz garabet var. Bir düşün bakalım Kontes, Walter çok öfkелendiği zaman nasıl vurur?”

“Yumruğu mu? Müthiş”

“Yumruğu değil.”

“Kurşunu da müthiş atar.”

“Bıçağı?”

“Bıçağı mı?”

Yüzü birdenbire değişti. Gözlerinde ilk defa korkuyu gördüm:

“Wal bıçakla iş görmez,” diye mırıldandı, “hiç adeti değildir, bıçaktan nefret eder.”

“Neyse... Allah’a ısmarladık sevgilim. Dikkatli davran!”

Elini bıraktım. Kolu cansız düştü.

Kapıdan çıkacağım sırada arkamdan yavaşça:

“Mike!” diye seslendi.

Döndüm. Bir saniye evvel ölü gibi düşen kolu havaya kalkmıştı:

“Gitme oraya,” diye yalvardı, “ayaklarını öpeyim gitme!”

“Neden?”

“Neden olduğunu söyleyemem. Bu kadarı bile fazla... Bu kadar-cığı bile...”

“Bu kadarıyla ne olur?”

“Beni ölümden hiçbir şey kurtaramaz artık. Eğer işin hakkından gelemezsen ben bittim demektir.”

Yanına gittim:

“Bu meselenin arkasında kimler var?” diye sordum. “Söyle de bilirim. Ancak o zaman tamamıyla kurtulmuş olursun.”

“Hayır! En iyisi polise telefon etmendir Mike, polisle beraber gitmelisin. O namussuzluk inini polisler çevirsin!”

“Peki, meraklanma!”

Eğilip bir kere daha öptüm. Bu sefer karşılık vermedi. Titriyordu.

II

Walter:

“Amma da geciktin,” dedi, “ne oldu? Neler söyledi kahpe?”

“Fena kız değil,” diye homurdandım, “fena kız değil.”

“Dur bakayım! Suratın berbat... Onun ne dişi engerek olduğunu ben bilirim. Seni yere serdi, eminim. Sırtını yere getirdi.”

Yüzümü çevirerek gözlerimi sakladım.

“Müthiştir,” diye anlattı, “erkekten bıkip usanmaz, yorulmak nedir bilmez. Meşhur Kontes! Bilmez miyim? Ne dedi?”

“Adresi aldık.”

“Neresiymiş?”

Hareket ettikten sonra Kontes’in bana anlattıklarını tekrarladım. Dikkatle dinledi:

“Bunlar yeni numaralar,” diye başını salladı, “papaz cübbesiyle rahibe kaftanının randevuculuğa alet olduğunu duymuştum ama, modasının Avrupa’dan Amerika’ya atladığını duymamıştım. Demek bizim kız dayatıyor muymuş?”

“Dayatıyormuş.”

Kara Nara büyük bir kinle dişlerini gıcırdattı:

“Bir de kahpeye ‘fena kız değil’ diyorsun,” dedi, “Kontes’te bir tek his vardır: erkeklere karşı duyduğu istek... Ondan ötesi kaltağa vız gelir. Nasıl da imansız. Kadın olarak bir küçük kız çocuğuna nasıl da acımamış.”

“Ne yapabilirdi?”

“Tuhafsın. Yerini biliyordu, iblise telefon ederdi?”

“Saçmalıyorsun Wal, böyle gevezeliklerin cezası nedir unuttun mu?”

Walter dimdik ileriye bakarak birisinin karnına kurşun sıkar gibi sigara içiyordu.

Buradan süratle uzaklaşmamız Kontes’in hakkında hayırlı oldu. Yoksa bu fellaha güç yetirmek mümkün mü?

Hudson Nehri’ne çıkınca birkaç kişiye kadınlar manastırını sorduk. Sonuncusu iyice tarif etti.

Burada evler geniş bahçelerin içinde yüksek duvarlarla yüksek ağaçların arkasındaydı.

Nitekim manastırın yeri de gayet iyi seçilmişti Sokak boydan boya ve iki taraflı dört metrelik bahçe duvarlarından ibaret.

Büyük demir kapıya dayandık.

“Manastıra yardım için geldik muhterem valide.” diyerek yüz dolarlık iki banknot uzattım. “Biz Sen Bartelmi taraftarıyız. Aziz Bartelmi’nin ruhu şad olsun!”

Belinden aşağıya sallanan kocaman istavrozu siyah etekliği ile beraber savurarak kapıyı açtı. Muazzam demir kapıyı kolayca açması kollarının bir ağır sıklet boksör kadar kuvvetli olduğunu gösteriyordu.

Walter ihtiyaten elini yüzüne örtmüştü.

Arabayı kumlu yoldan ileri doğru sürdüm.

Bahçe bakımlıydı. Çimenlerin arasından kıvrılarak hafif meyille binaya kadar çıktık.

Merdiven başında gayet güzel, gayet körpe bir rahibe bizi gülümseyerek karşıladı.

“Sör Süperiyör’le mi görüşeceksiniz?” diye sordu.

“Evet!” dedim.

İndik, arkasından yürüdük

Bizi gayet loş bir odaya aldılar. Bu odanın zemini taşı. Duvar diplerine siyah meşin kaplama eski zaman iskemleleri dizilmiş, ortaya oymalı bir masa konulmuştu. Duvarlarda hiçbir resim, hiçbir yazı yoktu.

Bize yolu gösteren rahibe girdiğimiz kapının karşısına rastlayan ikinci kapıdan geçmişti. Neden sonra azametli halinden Sör Süperiyör olduğunu tahmin ettiğim bir kadın göründü.

Kadını görür görmez bir garip hisse kapıldım. Ben bu kaltağa bir yerde mutlaka rastlamıştım. Kendimi zorlayarak nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

“Hoş geldiniz efendiler,” dedi, “Aziz Bartelmi Efendimizin namına teşekkür ederim. Bir başka arzunuz var mı?”

“Muhterem hemşire rahibe hemşirelerimizden ikisiyle halvet olmak istiyoruz. Dünyanın günahlarından, pisliğinden kurtulmak için beraberce dua etmeye muhtacız!”

“Anlıyorum efendiler! Buyurun.”

Çıktığı kapıyı gösterdi. Yan tarafa çekilerek yol verdi. Walter’la yan yana kapıdan geçtik. Sağ tarafa beraber döndük.

Bir erkek sesi:

“Buyur Walter!” dedi.

Buradan sonrası o kadar süratle cereyan etti ki sırayı takip ederek anlatmak imkansız...

Hadiseyi hikayeye geçmeden şunu söylemeliyim: Kara Nara lakabıyla meşhur eski gangster Walter Blake hayatını bir eski alışkanlıkla kapıdan girer girmez sağa çekilip sırtını duvara vermesine borçludur.

Ben hiç ummadığım bir manzarayla karşılaştığım için son derece şaşırmıştım. İçine düştüğüm hale şaşkınlık denilmesi ne kadar doğruysa “birdenbire kendimi toparladım” demek de o kadar doğru olur.

Karşı duvardaki kapının soluna bir büyük masa konulmuştu. Bu masanın önünde kim oturuyordu bilin bakalım?

Daktiloluk eden yeğeni Clarice’in kaçırılması üzerine polise başvuran Düşkün Kızları Koruma Cemiyeti Reisi Mister Sullivan.

Sağ kolunu Birinci Cihan Harbi’nde Avrupa cephesinde kaybettiğini söyleyen ve Amerikan Lejyonu azası olmakla iftihar eden çolak ihtiyar!... İşte takma kolunu masanın üzerine bırakmış.

Ben herifin gözlerini beğenmemiştim. Bu beğenmeyişimin sebebiyle beraber bunun burada ne işi olabileceğini kestirmeye çalışırken masanın üzerine cansız gibi terk edilmiş takma kol belli belirsiz kımıldadı.

Aynı anda Walter:

“Vay namussuz vay!” diye ileri atılmak istedi.

Ben iki hareketi birden yaptım. Hem yarım sol döndüm, hem de Walter’a çelmeyi taktım.

Öfkeyle deli gibi fırlayan Kara Nara çelmeyi yer yemez yüzünün üstüne yere serildi.

İşte tam bu sırada silah patladı.

Kurşun biraz geç kalmış, Walter’ın üstünden aşmıştı.

Ben silahımı kılıfından çıkarmaya lüzum görmeden koltuk altımda doğrultup sıktım. İlk kurşun haydutun sağ pazusunu, ucunda takma kol bulunan, takma kolu bulunduğu halde Walter’a kurşun sıkan sağ kolun pazusunu parçaladı.

Sullivan yüzünü buruşturarak koltuktan biraz doğruldu. Bu sefer sol elini yan cebine götürdü:

“Çek, karnını deşerim!” diye gürledim.

Yan gözle duvara dayanıp kalmış olan Sör Süperiyör’e baktı. Kadın, etekliğinin yan cebinden bir şey çıkarmaya uğraşıyordu.

Ben solunda bulunduğum için ne yaptığını görmüyordum. Birden döndü. Küçük bir Browning'i fark etmeye vakit bulabildim. Walter yattığı yerden kurşunu yetiştirdi.

Kadın bir kere sarsıldı, elini karnına götürdü. Sonra dizlerinin üstüne çöktü, daha sonra yüzü koyun yere yıkıldı.

Sullivan:

“Clarice’i öldürdün kara düşman! Kızıma kıydın!” diye bağırdı.

Clarice kelimesiyle başrahibe kılıklı kızı nerede gördüğümü hatırladım. Herif bunun kaçırıldığını polise bildirmişti. Ben kendisini ziyaretim sırasında resmini görmüştüm. Polis tahkikatının ne vaziyette olduğunu iyice anlamak için bundan daha sağlam bir usul de bulunamazdı.

Walter ağır ağır doğruldu:

“Hayır Nick,” dedi, “Clarice’i ben öldürmedim, sen öldürdün.”

Ben Nick adını Walter’ın ağzından duyunca her şeyi anlayıverdim.

Chicago’nun meşhur Vampir Nick’i düşmanlarından ve kanundan yakasını sıyırmak için asrın en büyük hilesini muvaffakiyetle oynamış, ölmüş gibi davranarak dünyanın en şaşaalı cenaze alayından sonra kendisini sözde gömdürmüştü. Şimdi bütün dünyaya yutturduğu bu hileyle zekasına güvenmenin cezasını çekiyordu.

Yaşlanmış kurnaz kopukların hemen hepsi gibi kendilerinden sonra yetişenleri adamdan saymamanın, açıkçası beni kendi aya-
rında görmemesinin cezasını...

Çünkü her şeyi gayet düzgün hazırlamış olan Vampir Nick, çoktan ölüp çoktan gömülmüş bir adamın dipdiri ortaya çıkması ve takma bir kolun kurşun sıkması gibi iki sürpriz unsuruna bel bağlamış, bu arada yalnız Kara Nara Walter’ı hesaba katarak Mike Hammer’ı umurlamamıştı.

Ben tabancamın burnunu yere indirerek gülmeye başladım.

Walter bunca senelik hasmına yavaş yavaş yaklaştı. Sakin bir sesle:

“Kızım nerede?” diye sordu.

“Kızın mı? Kızın çoktan öldü... Kızını insanoğlunun hayalinden geçmeyen işkencelerle ben öldürdüm.”

Walter’ın sol yumruğu herifin suratında patladı. Bu darbeye kafası taş duvara çarpıp gayet kuru bir tahta sesiyle parçalanıverdi.

Kara Nara çatlayan kemiklerin arasından haydudun gözlerine doğru akan beyinle karışık kanı fark edecek halde değildi. İkinci defa tabancasıyla vurdu. Sonra herifin boynunun üzerinde didiklenmiş bir et parçasından başka bir şey kalmayınca kadar bu işe devam etti.

Nihayet vuruşları ağırlaştı. Yavaş yavaş aklı başına geldi. Etrafına şaşkın şaşkın baktı. Bana zorla gülümsedi. Ve kendisinden hiç beklenmez bir şey yaptı. Duvarın dibine çömelip kan içindeki kocaman elleriyle yüzünü örterek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ben Vampir Nick’in iğrenç leşine yaklaştım. Pazusunu parçaladığım sağ kolunu kaldırdım.

Herif hakiki kolunun üstüne elini de örtecek surette plastikten ince bir kılıf geçirmiş, bunun ucuna gayet büyük mermiler atan küçük bir tabanca yerleştirmişti.

Bu esnada ilk girdiğimiz kapı açıldı. Keyifli bir kadın sesi:

“Clarice, sevgilim!” diye bağırdı

Hemen ara kapıya sıçradım ve sırtındaki rahibe elbisesine rağmen Mister Rimerie’nin bedbaht kızını tanıdım.

Kız beni görünce bir an durakladı. Gözlerinde beyaz zehir müptelalarıyla devamlı surette Marihuana kullananların dalgın bakışları vardı.

“Pardon şekerim,” dedi, “Clarice yok mu?”

“Yok!”

“Sen varsın ya! Gel yanıma bakayım. Gel de sana beraber ibadet edeceğimiz hücreyi göstereyim.”

Boynuma sarıldı. Tabancamı yan cebime koyarak kollarından tuttum, kendimden uzaklaştırdım.

“Mahpus kızlar nerede kapalı?” diye sordum.

Birdenbire korktu. Kollarını kurtarmaya çalıştı. Bu korkulu yüz pek müphem olarak duymaya başladığım ümidi birdenbire artırdı:

“Zenci kızı aşağıda değil mi?” diye sarstım. “Kızın aşağıda olduğunu biliyorum.”

Suratına dehşetli bir tokat çektim. Önüme diz çöktü. Saçlarından tutup kaldırdım. Üçüncü tokatta:

“Vurmayın,” diye yalvardı, “siz ne hayvan şeysiniz. Yere batasınca zenci kızı aşağıda... Daha demin Derbi yemek götürdü.”

“Walter!” diye bağırmışım.

Kara Nara ellerini yüzünden çekerek bana baktı:

“Namussuz herif yalan atmış,” dedim, “kızın sağ!”

Evvela hiçbir şey anlayamadı.

“Vallahi sağ! Aşağıda kapalıymış. Demincek Derbi yemek götürmüş.”

Walter çömelmişken çöküverdi ve yan üstü devrilip sevincinden bayıldı. Hala hıçkıran sarhoş kızı ensesinden tuttum:

“Göster bakalım mahzenin yolunu!” diye tartakladım.

Koridora çıktık. Henüz dört beş adım atmıştık ki kendisine gelmiş olan Kara Nara hışım gibi yetişti. Gözleri yuvalarından yumruk gibi dışarı uğramış, kan çanağına dönmüştü:

“Nerede? Kızım nerede?” diye koluma sarıldı.

“Yavaş ol,” diye fısıldadım, “Derbi aşağıdaymış. Silahlıdır.”

“Vız gelir. Sinek gibi ezerim.”

“Zamanında yetişemezsek kıza bir şey yapar.”

Zavallı fena şaşırmıştı. Bu söz üzerine çaresizlikle durakladı.

Gayet büyük, son derece temiz bir mutfaktan geçtik. Bir küçük koridorun nihayetinde gece gündüz ampul yanan bir merdiven başlıyordu. Burası evin evvelki sahipleri tarafından herhalde şarap mahzeni olarak kullanılmıştı.

Kızı geriye gönderdim.

Merdivenleri gürültü etmeden indik.

Gene elektrikle aydınlanan bir koridorun üstünde iki taraflı hücreler vardı. Bunlardan birinin kapısı açıktı.

Kapı kanadının altında iki kundura topuğu gördüm. Herif dışarıda durmuş kızın yemeği bitirmesini bekliyor olmalıydı.

Yaklaştığımız zaman, Derbi keyifli bir sesle:

“Beyhude inat ediyorsun kara kız,” diyordu, “vallahi geberttiler. Babanı polis çoktan hakladı.”

Walter beni bir dirsek hareketiyle geri itti. Kapı kanadını yavaşça tuttu. Bunu çekip büsbütün açtığı anda müthiş yumruğu da Derbi'nin boynuna inmiş oldu.

Herif hırıltılarla yere serildi. Kız:

“Baba!” diye bağırdı.

Ben fazla durmak istemedim. Merdivenleri, üçer dörder atlayarak yukarı çıktım. Bütün kızları alt kat salonlarından birisine toplamak beş dakika bile sürmedi. Birbirinden güzel yedi tane rahibenin hepsi de sarhoştı.

Kısa bir soruşturma her şeyi meydana çıkardı. Bu zavallıların çoğu buraya Düşkün Kızları Koruma Cemiyeti vasıtasıyla düşürülmüşlerdi. Cemiyet bunlardan bir kısmına yardım ediyor, hastalara bedava ilaç veriyor, gebe kalanlara kürtaj yaptırıyordu. İlaçların hepsi uydurmaydı. Kuvvet iğneleri morfin, vitamin tozları eroin... Kürtaj yaptıranlar da şantaj yoluyla baskı altında tutuyorlar, randevu evlerinde çalışmaya zorlanıyorlardı.

Telefonu açtım. Pat'i buldum. Sesimi tanıyınca:

“Ne oluyor kuzum?” diye çıkıştı, “Bugün her tarafta karnı değilmiş cesetlere rastlıyoruz. Sen neredesin?”

“Hemen yanına birkaç emniyetli memur al. Sullivan adında bir eski harp malulü tarafından idare edilen Düşkün Kızları Koruma Cemiyetine git!”

“Ne var? Orada da mı birisinin karnını deşmişler?”

“Bütün evrakı mühürleyeceksin. Müstahdemlerin hepsini tevkif edebilirsin”

“Delirdin mi?”

“Sonra vakit kaybetmeden Hudson kıyılarında Katolik rahibe-
re ait manastıra geleceksin.”

“Mike rica ederim.”

“Gelirken bir kamyonet getirsen fena olmaz. Rahibeleri tevkif ettiğin fark edilirse...”

“Saçmalama, ne oluyor?”

“Daha sonra aslanım, hani meşhur bir gangster vardı ya: adı Vampir Nick!”

“Ee!”

“Hani canım Chicago’da yirmi sene evvel ölüp gömülen...”

“Ee!”

“İşte onun leşi de burada...”

“Hay Allah belanı versin...”

Ben telefonu gülerek kapattım.

Walter’ın kızı işte tam bu sırada boynuma sarıldı.

SON

F. M. İKİNCİ

**VİTNE
HAMMER
HIVIER**

**KIRAN
KIRANA**

BİRİNCİ KISIM:

MERHABA İTOĞLUİT!

I

Sol kolumu her hareket ettirişte Luger'immin yokluğunu hissederek Velda'ya küfürü basıyorum. Aynalara gözüm iliştikçe suratım asılıyor. Son moda smokin giymek benim neyime? Biz maskara olursak bu kız ne kazanacak bilmem ki... Smokini ben-den habersiz ısmarlamış. Askerlik arkadaşlarımdan genç avukat Dave Spencer, genç avukatlar namına verilen baloya beni ısrarla davet edince fırsatı kaçırmak istemedi. O kadar dayattı ki biz nihayet işte bu kılığa, yani "bir budala penguen" kılığına girdik. "Peki silahsızlığı ne yapalım?" diye can havliyle ümitsiz ümitsiz sordum. "Baloda silaha ne lüzum var? Artık kiliseye de gitsen dövüşeceksin, istemem!" diyerek kaşlarını çatı.

Dave, güzel katibesi Miss Belmon'a deminden beri anlatıyor:

"Sen bu Mike'ı gördün mü?" diyor, "ne köpoğlusudur ben bilirim. Okinawa gürültüsünde biz bir küçük adaya çıkıyoruz. Ben gene viskiyi çekmişim. Lakin nasıl çekmişim, imanına çekmişim. Bizi avuç içi kadar bir kaya parçasına değil de Japonya'ya çıkarsalar iki üç el bombasıyla bütün Japon ordusunun hakkından geleceğim... Derken efendim, otların içinden maymun suratlı beş Japon fırlamasın mı? 'Bre el bombası!' diyorum da mümkünü yok kancayı çekemiyorum. Herifler beni bitirecekler Allah göstermesin, herifler beni bir anda... Derken meleşim, bir gürlleme duymamla kendimi yüzü koyun yere attım. Bu herif... Bu Mike denilen köpoğlusu..."

Dave viskiyi kafasına dikti. Ben biraz geç kalmıştım. Geldiğim zaman zaten sarhoştı. Şimdi fitil! Dili dolaşılıyor. Dili peltekleşmiş de sözlerini anlamak imkansızlaşmış...

Üç kere bir kenara çekip beni buraya neden acele çağırdığını sormak istedim. Üç keresinde de etrafına korkuyla bakıp sustu.

Daha doğrusu susmadı. Meseleyi açıp açmamakta tereddüt etti. Birinci defasında: “Vaziyet berbat,” dedi, “benim hayatım tehlikede oğlum, senin haberin yok!” İkinci defasında asıl meseleye temas etmek üzere olduğunu gözlerinden anladım. Nedense vazgeçti: “Karı hastalandı apansız,” diye içini çekti, “hastalandığından gelemedi. Halbuki seninle tanışmayı pek istiyordu. ‘Nesini tanıyacaksın, köpoğlusunun biri. Sen ömründe hiç köpoğlusu görmedin mi?’ dedim. İyi demiş miyim?” Başını kederli kederli sallayıp yürüdü. Üçüncü defasında büsbütün cıvıtmıştı. “Nedir?” diye sordum, “Benim burada canım sıkıldı. Basıp gideceğim, derdin ne?” etrafa gene korkulu gözlerle baktı da, “Sen hayatında bir kere olsun İncil okudun mu?” diye sordu. Belli ki herif sarhoş. Eskiden beri sarhoşluğunun cıvık olduğunu bilirim. Üçüncü dublede gözleri işte böyle kanlanır, güzel suratına kederli bir aptallık gelir. Kadınlara karşı kabalaşır, erkeklerle kavga çıkarır.

Şimdi Amerikan bara dayanmış, gözlerini kısarak etrafa mütecaviz mütecaviz bakıyor. Bütün Japon ordularına tek başına kafa tutmaya hazırlandığı ruh hali içinde bulunduğu muhakkak.

Öteki genç avukatlar da pek başka türlü değiller. Şu halde baro içkiye dayanamıyor.

Numaralar çoktan birbirine karıştı. Son olarak seyredeceğimiz “Soyunan Kadın” oyunu ileriye alınmış olmalı ki orta yerde güzel bir kız nazlı nazlı soyunuyor.

Dave, manzarayı ilk defa görüyormuş gibi hayrete düşmüştü:

“Ne edepsizlik!” diye çıkıştı, “Yakışır mı ama...”

Katibesi güzel Miss Belmon, patronunu yatıştırmaya çalışıyordu:

“Rica ederim Mister Spencer... Herkes bize bakıyor.”

“Ne demek? Şu kızda zerre kadar akıl var mı allasen Mike? Herkes bize bakıyormuş. Ortada bir kadını anadan doğma soylarlarken herkes bize nasıl bakabilirmiş? Hem siz bana baksanıza kuzum! Bu herkes dediğiniz hergele sürüsünün içinde şu herif de var mı?”

Ben, işe ciddiyetle karışmak zamanı geldiğini anladım. Dave, fena dövüşmezdi ama şimdi ayakta duracak takati yoktu. Gözümün önünde yumruklanmasına meydan veremezdim. Durup dururken genç avukatlardan birisiyle çatışmak da aptallık olacaktı.

Kolunu tuttum:

“İstersen çıkalım,” dedim, “biraz hava alırsın da açılırsın. Malum ya ciddi şeyler konuşacağız. Ben buraya dans etmek için gelmedim.”

“Nereye çıkıyoruz? Çıkılır mı iki gözüm? Lafa bak! İşte bunu hiç beğenmedim Mike... Sana birisini takdim edeceğim. Ama sakın şu hergeleyi tanıştıracam zannetme!”

Elindeki viski bardağıyla gösterdiği adam da tezgaha dayanmıştı. Küçümseyen bakışlarla dimdik Dave’e bakıyor, kılı kıpırdamıyordu.

Dave, bu bakışların altında rahatsızlık duymuş olmalı ki, doğrudan doğruya hakarete geçti:

“Merhaba itoğluit!” dedi.

Adam bardağını kaldırdı, gayet kibar bir gülümsemeyle hafifçe eğildi. Sanki çok sevdiği, çok hürmet ettiği bir dostunu selamlıyordu. Herifin sinir kuvvetine hayran kalmıştım.

Dave bana döndü:

“Sen bu namussuzu tanır mısın?” diye sordu.

“Saçmalıyorsun,” diye çıkıştım, “sesini kes de defolalım!”

“Neden? Namussuza namussuz demek Birleşik Amerika topraklarında yasak mı edildi? Bu herif öyle namussuzdur ki... Ben bilmez miyim? Emsalsiz namussuzlardan... Yani bu dünyada namussuzluk tükense, namussuzluğun kıtlığına kıran girse Mulligan denilen bu kerata yeniden icat eder de dünyanın dört bir tarafına ihracata girer... Bir de ressam bu hergele...”

Miss Belmon ümitsiz bir hareketle parmaklarını birbirine geçirdi.

Ben, zıvanadan çıkmış olan Dave'i bir tarafa bırakarak durup dururken hakarete uğramış adama doğru yürüdüm:

“Özür dilerim,” dedim, “fazla içti. Eğer kendisini evvelden beri tanıyorsanız...”

Adının Mulligan ve zanaatının ressam olduğunu öğrendiğim adam beni tepeden tırnağa süzdü. Güzel erkekti. Soğukkanlılığı hoşuma gitmişti. Üzerinde kadınlar tarafından şımartılmış usta zamparaların güveni vardı. Kalın ve tatlı bir sesle:

“Tanırım,” dedi, “boyundan büyük işlere giren serserinin biri...”

“Ayıkken şeker gibidir.”

“Serserinin şeker gibisi olmaz.”

Etrafımıza birkaç kişi toplanmıştı. “Özür dilerim” diye söze başladığıma pişman olmuştum. Herif aynı mesut ve rahat gülümsemesiyle:

“Serserinin dostu olmak güç mesele,” dedi, “kiminle görüştüğünü söyle, nasıl adam olduğunu söyleyeyim’ derler ki doğrudur.”

Müthiş bir öfkenin yüreğimde patlayıp iki çatal olduğunu, bu çattallardan birinin ensemdaki damarları şişirerek beynime doğru çıktığını, diğer çatalın gene ikiye bölünerek yumruklarıma doğru indiğini hissettim.

Bu pis ağzı dağıtıp dağıtmamayı düşünürken Dave arkamdan bağırdı:

“Nasılmış Mike, haksız mıymışım? İtoğluit sözü doğru değil mi?”

Hışımla döndüm. Tanımadığım bir herifi yumruklamaktansa ortalığı cıvık sarhoşluğuyla karıştıran bu münasebetsizi tartaklamak daha doğru olacaktı.

“Sen susar mısın bakalım?” diye bir adım attım.

Birdenbire beynimin sol tarafında korkunç bir patlama oldu. Sanki tavan başıma yıkıldı. Arkadaşımın ağzı çarpılmış sarhoş suratı birden karardı.

Yüzü koyun yere devrildiğimi hatırlıyorum ama burnumun döşemeye çarptığını hatırlamıyorum. Bayılmışım.

*

Gözlerimi açtığım zaman evvela hiçbir şey göremedim. Yavaş yavaş ışıklar açıldı. Aynı yavaşlıkla başımın altındaki gergin bacağın ve alnımı ovuşturan yumuşak kadın elinin sakinleştirici mevcudiyetini duydum. Uzaktan uzağa bir keman inliyor, arada sırada davul temposu geliyordu.

Kızın yüzünü seçmeye çalıştım. Dalgalı sarı saçlarında elmas parıltıları var. Bunu bir yerde gördüm. Bu kız yabancı sayılmaz. Hele gayret! Hele yavrum biraz gayret! Aklını başına devşir Mike! Nihayet Dave'in güzel katibesi Miss Belmon'ı tanıdım. İlk aklıma gelen şey: "Merhaba, itoğluit!" sözü oldu. Kendimi tutmasam kahkahayı basacağım. Kız:

"Çok şükür aklınız başınıza geldi Mister Hammer!" dedi.

"Nerede bizim tosunlar?"

"Tosunlar mı?"

"Yani Dave'le meşhur ressam efendi?.."

"Ressam savuştu. Dave şurada yatıyor."

"Sızdı mı?"

"Sızdı." Kapıda duran bir garsona seslendi: "Lütfen bir viski..."

Tavan yeniden fır dönmeye başladığı için gözlerimi yumdum. Getirilecek viskiyi uslu uslu bekledim.

Galiba bizi bir küçük salona almışlar. Dave karşıdaki kanepede leş gibi yattığına göre, biz balo halkından uzaklaştırılmışız.

"Savuştu öyle mi?" diye sordum. "Saçma bir şey! Cehenneme gitse elimden kurtulamaz."

"Rica ederim Mister Hammer, yeniden başlamayın."

Yeniden başlamayayım mı? Bu lafın manasını anlayabilmek gayretiyle davranıp oturdum. Gözlerimi kırpıştırarak:

"Neyle vurdu, gördünüz mü?" diye sordum.

"Yumrukla..."

"Olamaz. Ne haddine!"

"Ben iyice gördüm. Elinde başka bir şey yoktu."

“Fark edememişsiniz. Mutlaka muştayla vurmuştur.”

“Değil. Tanıyanlar yumruğunun çok sert olduğunu söylediler.”

“Ressamın yumruğu mu? Tuhaf doğrusu, çok tuhaf!”

“Neden?”

“Tuhaf da ondan... Hem tuhaf hem de iyi...”

“Anlayamadım?”

“İyiliği şurada: suratını dağıttığım zaman ‘ömründe fırçadan başka bir şey kullanmamış herifi tepelemek de marifet mi?’ demezler.”

“Bütün kabahat bizim patronda... Düpedüz kavga çıkardı. Herif de sahiden itoğluitmiş. Kancıkça arkadan hücum etti. Halbuki siz isteseydiniz ağzını kırardınız.”

“İtoğluit”, “kancıkça” kelimelerini bu kalın dudaklı güzel ağızdan dinlemek pek hoştu. Ne halt ettiğimi pek bilmeden kızı apansız kucakladım. Sıkı sıkıya öptüm. Kendisini kurtarmak için biraz çabaladı. Bu suretle göğsüme büsbütün yaslanmış, kendisini koyuvermiş oldu.

Horlamaya başlayan pis sarhoşun iki adım berisinde öcümü almaya hemen girişmiş olduğum için yüreğim sevinçle kabardı.

Garsonun getirdiği viskiyi bir yudumda içtim.

Ressam savuşmakla çok iyi etmişti. Burada bulunsaydı kulaktozuma apansız yapıştırdığı yumruğu faiziyle beraber iade ederdim ama bu hareket intikamımı almaya yetmezdi.

Yarın ola hayır ola! Güzelce giderim. Atölyesine şeref veririm. Tatlı tatlı konuşuruz. Fırçasından hoşlanırsam portremi ısmarlamam ihtimali bile yüz gösterir. İnsan pek farkına varmıyor ama, bu dünyada ihtiyarlamak diye bir kepezelik de mevcut. Yakışıklı devrimizde portremizi boyatalım ki haydut kurşunlarından aman bulup ihtiyarlarsak “Hey gidi günler hey!” diye tasvirimize bakarak iç çekelim.

Kendi kendime gülmeye başlamışım.

Kız buna çok şaşıtı:

“Deli misiniz?” diye çıkıştı.

“Neden meleşim? Seni öptüğüm için mi? Asıl öpmeseydim deli sayılırdım. Bana iyilik ettin, şefkat gösterdin. Kadınlara karşı minnet borcumu öperek ödemek adetimdir. Erkeklerle karşı borçlarımı da huyum kurusun, yumruk veya kurşunla kapatırım.”

Kalktım. Bacaklarımın üzerinde ileri geri sallanarak muvazene mi bulmaya çalıştım. Bu güç işi becerdikten sonra:

“Haydi yavrum,” dedim, “balodan boyumuzun ölçüsünü aldık. Şu leşi evine bırakalım da karşılıklı iki kadeh içelim, aklımız başımıza gelsin...”

“Siz sahiden delirmişsiniz. Bu saatten sonra mı?”

Saate baktım. Tam on iki.

“Ancak ölümler on ikide yatarlar,” diye sıırttım, “siz hele gelin ki...”

Dave’i otomobile kadar garsonlar taşıdılar.

Evinin önüne geldiğimiz zaman kolunu boynuma atarak sırtladım.

70. Cadde’de, bahçe içinde bir küçük köşkte oturuyordu. Başımı belaya sokan herifi parmaklıkların dibine yatırdım. Zili çalıp otomobile döndüm. Miss Belmon:

“Olmaz, böyle meydanda bırakamayız, imkanı yok!” diye itiraz etmek istedi ama kulak asmadım. Gaza bastım.

✱

Tablodaki hafif ışık Miss Belmon’ın güzel yüzüne kızıl gölgeler halinde vuruyordu.

Sürati kestim. Bir sigara yakıp uzattım. Yüzüme baygın baygın baktı.

“Beni eve bıraksanız Mister Hammer,” dedi, “kendimi tehlikede hissediyorum.”

“Kime karşı?”

“Size tabii...”

“Asıl ben kendimi tehlikede hissediyorum. Bir kere yumruk sersemiyim. Sonra da öfkelen dim. Öfkeyle sersemlik bir araya gelince erkek kısmı aşık bile olur.”

“Bir kere gördüğü kıza mı?”

“Elbette... ‘Aşkın gözü kör’ derler. Yalan. Bilakis aşkın gözü sarı ekin tarlasında yürüyen sarı karıncayı gece karanlığında olsa görüyor. Hele böyle tatlı Mayıs geceleri...”

Derin derin nefes aldım. New York’a yaz birdenbire bastırır. Kış bir de bakarsınız sürekli yağmurlarla çamurlaşmış, arkadan dayanılmaz bir güneş her şeyi kurutmuş. Betonlar bir kere tutuşursa sıcaklık gökten yere mi iniyor, yoksa kızgın betonları çatlatarak yerden göğe doğru mu yükseliyor anlaşılmaz.

“Dave’in beni niçin aradığını biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Gönderdiği mektubu siz yazmadınız mı?”

“Hayır. Mektup mu yolladı?”

“Davetiyeyle beraber bir de küçük tezkere yazmış. ‘İki elin kanda olsa bu baloya gel!’ diyordu. Birisiyle tanışacakmışız. Bu birisinin kim olduğunu da bilmiyor musunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Bizi tepeleyen yakışıklı ressam neyin nesi? Dave’in bu herifle alıp veremediği ne?”

Kız bu sefer suali duymamış gibi sustu. Sükut lüzumundan fazla uzayınca:

“Alıp veremediği mi?” diye vakit kazanmak için tekrarladı. “Valahi bilmem... Ressam da askerlik arkadaşımı ş. Önceleri pek sevişiyorlardı. Sık sık buluşup beraber içtiklerini gayet iyi biliyorum.”

“Sonra dostluklarına nazar mı değdi?”

“Öyle bir şey... Sonra nazara geldiler galiba... Ressam bir iki kere telefonla aradı, Mister Spencer büroda olduğu halde yok dedirtti.”

“Dave o zamandan beri mi huysuzlaştı meleğim?”

“Evet.”

Boş atmış, dolu tutmuştum. Kız ağzından kaçan “evet” kelimesi-
ne pişman olmuş gibi sözü değiştirmek gayretiyle:

“Dave sizi çok seviyor Mister Hammer,” dedi, “sahiden seviyor.
Hele sarhoş olunca hep sizden konuşuyor. Harp hatıralarında
hep siz varsınız. O kadar ki ben sizi görmeden evvel de tanıyor-
dum. Hem de etraflica...”

“Sarhoş lakırdısına pek kulak asmayacaksınız. Methetse de mak-
bul değil.”

“Dave iki kere hayatını kurtardığınızı söyledi. Siz müthiş dövü-
şmüşsünüz. Japon cephesindeki kıtalar arasına nam salmışsı-
nız. Ressam da sizi tanıyor.”

“Atmış namussuz! Ben onu hiç tanımıyorum.”

“Bir arada bulunmamışsınız ama maceralarınızı duymuş. Galiba
arkadan hücum etmesi de cesaretinden değil, sizden korktuğun-
dan...”

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Kötü kötü sıırttım:

“Tesellinin hiçbir çeşidini sevmem şekerim,” dedim, “teselli uğ-
radığı hakareti yalayıp yutanlara verilecek müshil ilacıdır. Ben
yediğim yumrukları bugüne kadar suratımda olsun, midemde
olsun uzun zaman taşımadım. Meraklanma!”

“Neden teselli edecekmişim? Doğrusunu söylüyorum. Nasıl dü-
şünüyorsam, nasıl hissediyorsam öyle...”

“Mersi canım! Şaka ettim. Hepimiz sırasında teselliye muhtacız.
Çünkü her insan sırasında aptaldır. Ben de insanların en aptalla-
rından sayılırım.”

“Yakışıklı bir aptalsınız Mike...”

“Sakın üzerimdeki siyah çamura aldanma! Tıraşım bir parmak
olduğu zaman görsen on günlük yola kaçarsın.”

Kız elini uzattı, dudaklarımı toplayıp sıktı, sonra ağzına götürüp
avucunu öptü.

8. Cadde’de olduğumuzu fark edince Greenwich Caddesi’ne saptım, sonra 62. Sokak’ın köşesini kıvrıldım. Bir küçük meyhanenin önünde durdum.

Tahmin ettiğim gibi içeride kimsecikler yoktu. Tezgahta tek gözlü Bill her zamanki gibi bir spor gazetesinde haftaya yapılacak at yarışlarında kazanacak hayvanı tahmine çalışıyordu.

“Bu sefer Kontes’e oyna!” diye seslendim, “Kontes’ten şaşma Bill... Hem körpe, hem istekli...”

“Vay siz misiniz Mister Hammer? Bu saatte hangi rüzgar attı sizi?”

“İşte bu rüzgar!”

Bill tek gözünü İngilizlerin meşhur Amirali Mister Nelson’ın dürbünü gibi ayarlayarak kızı bir an ölçüp biçti. Damağını şaklatarak:

“Atar tabii,” dedi, “isterse yalnız sizi değil bütün New York’u siler süpürür...”

“Şuna afet desene...”

“Evet, sarışın afet... Ne emredersiniz Miss?”

Belmon’ın cevap vermesine meydan bırakmadım:

“Ayıp ettin Bill,” dedim, “bu yavruda soğuk süt içecek avanak hali var mı? Benim kız sabah kahvaltısını bile viski ile yapıyor.”

“Ağzının tadını bilene kurban olayım Mister Hammer... Ayakta mı, oturarak mı?..”

“Bana kalırsa şöyle rabitalıca uzanarak diyorum ama, kızın henüz aklı yatmadı. Şuraya yerleşelim ki... Ben lazım gelen dilleri dökeyim... Sonrasına Allah kerim...”

Miss Belmon:

“Edepsizlik ediyorsunuz,” diye somurttu, “düpedüz hayasızlık bu...”

Bill viski tepsisini getirdi. Beni tepeden tırnağa süzerek:

“Hususi hafiyeler için üniforma icat olunmuş diye duymuştum,” dedi, “mecburi giyecekmişsiniz. Sakın bu sırtınızdaki maskaralık...”

“Değil iki gözüm... Biz balodan geliyoruz!”

“İşte Matmazel, kendiniz görüyorsunuz, kısacık bir lafta iki tane büyük yalan. Bir kere bana ‘iki gözüm’ denmez. Balolar dersiniz bu saatten sonra başlarmış.”

“Bizimki bitti bile... Hem de iyi bitti.”

“İyi bittiği meydanda... Soda yeter mi?”

“Yeter! Sen dediğim gibi Kontes’ten şaşma! Tam kan İngiliz. İngiliz kontesleri biraz soğukça görünseler de süvarilerini bulunca açılırlar. Bir kişnemeleri vardır ki tadına doyumaz.”

Bill başını sallayarak yerine gitti. Gazeteyi yeniden açtı.

Miss Belmon:

“Siz herkesi tanıyor musunuz böyle?” diye sordu.

“Evet, maalesef herkesi tanıyorum da asıl tanınması lazım gelenlerden haberim yok.”

“Mesela?”

“Meselası kalmış mı ruhum, mesela siz...”

*

Bu esnada kapıdan içeriye birisi girdi. Ben maalesef bu birisini de tanıyordum. Kısaca “Jig” derler, pis bir herif... Jig, jigoladan kısaltma bir söz. Başkası olsa sinirlenir. Bu namussuza gelince: zanaata on üç yaşında başladığıyla övündüğünü bilmeyen yok. Şimdi belki kırkına merdiven dayamıştır, hala işi bırakmadı. Her zaman böyle iki dirhem bir çekirdek giyinir. Her zaman böyle baygın baygın bakar. Bu yaşta muhtelif sınıflara mensup dört beş azgın kadını bir arada idare ettiği söyleniyor. Ayrıca her tarakta bezi vardır. Ucuz atlatacağına aklı yattı mı adam öldürmekten bile çekinmez. Yanında para ile damızlık erkek gezdirmekten utanmayan salon karılarından birisiyle beraber bulunmamasına

şaştım. Ayrıca kadını bol olmayan yerlerde bir dakika duramadığını da bilirim. Şöyle kapıdan bir bakar da savuşur. Demek Bill'e bir şey soracak.

Bunları süratle zihnimden geçirirken herif bizi doğrulayıp üstümüze gelmez mi?

Sallantılı yürüyüşünü, adımlarındaki gaddar sessizliği, umumiyetle vücudunun dışı pars çevikliğini görseniz mideniz bulanır. Beni şahsen tanımadığı için büsbütün kendisinden emin, büsbütün küstah...

İki parmağını yeşil şapkasının dar kenarına götürerek beni sözüm ona selamladı. Bu da Jig'e mahsus bir numara... "Ben katiyen kavga adamı değilim, kibarlığı, nezaketi bir vakit terk etmem!" diye övündüğünü bilmeyen yoktur.

Akılınca selamı bize veriyor. Mavi ışıltılarla parlayan ipekli elbisesi iri sineklerin mide bulandıran iğrenç temasını hatırlattığı için irkildim.

"Pardon Mister..." diye yayvan yayvan konuştu, "Rahatsız ettiğim için affınızı dilerim."

"Beni mi? Hayır, neden?"

"Matmazel'le bir dakika görüşmek isterim."

"Matmazel'le mi?"

Karnıma iki kurşun yesem bu kadar şaşmazdım. Demek bizim afetin böyle heriflerle de alışverişi varmış. Biz neredeyiz, Matmazel neredeymiş? Yahu bu cenabet New York'ta pisliğe sürülmemiş körpe yavruya hasret mi gideceğiz biz?

Gözlerimi kısarak Matmazel'e döndüm.

Dur hele Mike oğlum, hele biraz dur ki... İşin içinde bir iş olsa gerek... Kızın beti benzi kül kesilmiş. Korkudan ölecek neredeyse... Peki!..

Jig, reverans yaptı:

"Bir dakika benimle gelir misiniz Matmazel?" dedi, "Görüşmemiz gayet kısa sürecektir. İyi niyet göstermeniz şartıyla tabii... İyi niyet iyidir."

Herif bizi erkekten değil, insandan bile saymıyor. Sanki biz Matmazel'in kucağında oturan bir kedi yavrusuyuz. Altın dişleriyle bir sırtıyor ki, sade böyle sırttığı için ben bu namussuzu eşek sudan gelinceye kadar döverim.

Miss Belmon kolumu sımsıkı tutarak:

“İstemiyorum!” diye adeta inledi, “İstemiyorum...”

Hayretle baktım:

“İstemiyor musunuz?”

“Beni koruyun rica ederim.”

Herife aşığıdan yukarıya bakarak kıza sordum:

“Tanışmıyorsunuz demek?”

Kızın yerine Jig cevap verdi:

“Hayır, şimdiye kadar müşerref olamadık.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi icap etti. Lütfen vakit geçirmeyelim Matmazel... Geliniz. Birkaç dakikadan sonra tekrar dönersiniz.”

“İstemiyorum, hayır istemiyorum.”

“Duydunuz ya Mister,” dedim, “istemiyorlar.”

“Hata ediyorlar Mister, gayet vahim bir hata...”

“Neymiş? Meseleyi bir anlasak..”

Sol dirseğiyle sol koltuk altındaki kabarıklığı kabadayıcı öne aldı:

“Anlamanızı hiç tavsiye etmem Mister,” dedi, “anlamanızı sahidenden tavsiye etmem.”

Sesinde yaramaz çocuğunu paylayan soğukkanlı bir anne edası vardı.

Gene öfkem midemden itibaren bir okyanus hortumu gibi yükseliyor, içimde ne var ne yoksa kavrayıp döne döne tepeme doğru çıkıyordu.

Bereket tam bu esnada mahallenin resmi polisi içeri girdi. Orta yerde durdu. Kasketini ensesine devirip bizim masaya bir müddet baktı. Sonra Bill'e göz kırparak:

“Dükkanda kimsecikler kalmamış Bill,” dedi, “sen bu gidişle sermayeyi kediye yükleteceksin oğlum...”

Bill, kuruduğu anlaşılan gırtlakını yutkunarak zorla temizledikten sonra:

“Öyle olacak Sam,” dedi, “bir viski içer misin?”

“Sorduğun şeye bak... Doldur bakalım.”

Polis tezgaha doğru yürüdü. Jig bu gelişten pek fazlar rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Bizi gene iki parmağıyla selamladı:

“Mersi Matmazel! Mersi oğlum!” dedi.

Salınışlı yürüyüşüyle çıkıp gitti. “Oğlum!” dediği de kim? Sakın bana söylemiş olmasın?

İnsanları sırtından kurşunlamak arzusuna ömrümde çok az kapılmışımdır. Bu hissin en şiddetlisini o anda duydum. Şu namussuzu benden sormamaklar, sevgili Luger'im de şimdi üstümde olmalı, geniş omuzlarının tam ortasına, belkemiğinin dördüncü boğumu üzerine peşpeşe tam dört kurşun yerleştirmeliyim. Yüzü koyun yere devrildikten sonra da...

Kıza hışımla döndüm:

“Sahiden bu herifi tanımıyor musunuz?”

“Vallahi tanımıyorum. Nereden tanıyabilirim?”

“Öyleyse senden ne istiyor?”

“Bilmem. Çok korktum Mike... Ben böyle heriflerden eskiden beri çok korkarım. Herif nasıl? Piş bir şey! Berbat... Bu herif muhakkak hergelenin biridir. Sen tanıyor musun?”

“Uzaktan birkaç kere gördüm.”

“Benden ne istiyor? Deli olacağım...”

“Yazıhanenize filan gelmiş değil ya?..”

“Hayır, hiç görmedim.”

“Tuhaf... Çok tuhaf... Neyse şekerim aldırma! İç şunu! Keyfine bak. En geç yarın akşama kadar ben meseleyi öğrenirim. Sakın

korkayım filan deme, kızarım haa... Çok içerlerim. Böyle itler senin kılına dokunamazlar. Sen öyle mi belledin..."

Kart jigolonun meydan polisinden ürkmesi hoşuma gitmiş olacak ki birdenbire kabaran öfkem aynı hızla dağılmıştı. Bu hal kıza da sirayet etmiş olmalı, sakinleşti. Yüzüme tatlı tatlı bakarak:

"Sağ ol Mike," dedi, "insan sana güveniyor. Rahatladım şimdi-cik... Beni zorla kaldırmak isteseydi çenesini kırardın değil mi?"

"Bırak şimdi bunları, içelim de keyfimize bakalım..."

Viskileri yuvarladık.

Polis de yumruğuyla dudaklarını sıvazlayarak çıkıp gitti.

Bill ikinci viskileri getirince sordu:

"Jig'in alıp veremediği ne?"

"Bilmem."

"Bilmem olmaz. Bir sebebi vardır. Sen benden alasını bilirsin, bu herif sebepsiz yere burnunu çekmez."

"Şimdi kiminle beraber çalışıyor?"

Bill etrafına bakındı. Masaya doğru eğildi. Sesini alçaltarak:

"O'Grandi hesabına galiba," dedi, "yahut da Mister Graff hesabına..."

"Graff'i anladık. O'Grandi neyin nesi?"

"Eskilerden... Çok eskilerden... Chicago'nun bile en eskilerinden..."

"Adını şimdiye kadar hiç duymadığıma göre çok kurnaz bir ser-seri olmalı."

"Al Capone'dan daha yamandır. Adının bir kere bile gazetelere düşmediğiyle övünür."

"Şimdi neyle meşgul?"

"Emekli... Yani işten çekilmiş..."

"Jig'i hala kullandığına bakılırsa işten çekildiğine pek inanılmaz."

"Artık orasını bilmem. Kendini kolla!"

Bill “kendini kolla” sözünü kızı ürkütmemek için okyanusta dövüşen ordunun kullandığı argoyla söylemişti.

Ben keyifle güldüm:

“Öyle olacak,” dedim, “bizi başka birilerine benzetti. Sonra da yanlışlığı anlayıp savuştu.”

“Yanlışlığı anlamasaydı savuşmazdı. Doğru Mister Hammer...”

Matmazel Belmon bu laflara hemen kanmış, hemen keyiflenmişti. Dizimi dizlerinin arasına sıkıştırarak:

“Ne hoş adam bu meyhaneci,” dedi, “bayıldım.”

“Hoştur, pek hoştur.”

“Benim başım dönüyor. Korkudan mı dersin Mike?”

“Korkudan olamaz. Benim yanımda korkarsan vallahi küserim.”

Bardağını kaldırdı. Büyük bir yudum içti. Yanağına düşen bir tutam saçı çapkınca geri itti. Yüzüme baygın baygın baktı. Sonra elimi tutarak masanın altına çekti. Dizinin üstüne koydu. Dudakları dudaklarımdan birkaç santim mesafede, sıcak nefesiyle yüzümü okşayarak mırıldandı:

“Bir hoşsun ki şimdi... Bana böyle istekle bakarken bilsen ne hoş erkeksin...”

Sırtımda ürpermeler dolaştı. Tatlı bir yorgunlukla gerinmek hisleri duydum. Asıl bu kız gayet hoştu. Gayet kolay razı olanlar gibi davrandığı halde aksine çok çetin kadınlardan birisiyle karşı karşıya bulunduğunuzu anlıyordunuz. Sadece keyfi için yatan, bu işi yaparken ufak büyük hiçbir maddi menfaat düşünmeyen kadınlardan biri... Hem çok güzel hem oldukça akıllı. Bu sebeple kendisine güveniyor. Siz de merhamet hissi duymuyorsunuz. Sevişmenin en tatlısı da zaten böyle olur: dolu dizgin... rabıtalı... Ağız tadıyla...

“Birer tek daha atalım da gidip başımızın çaresine bakalım” diye düşünürken bu sefer içeriye iki kişi girdi. Gözlerimi kısarak irkildim.

*

Hayırdır inşallah! New York'un ne kadar sayılı hergelesi varsa bu gece bizim Bill'in dükkanına üşüşüyor yahu! Serçe sürüleri gibi buraya kümeleniyor.

İşte meşhur katillerden imansız lakabıyla maruf Mom, arkasında da Kambur Vick... İki de kapı gibi birer haydut. Birisi ağır sıklette boksör eskisi, öteki panayırlarda pankras tutan ayı...

Koca dükkanı şimdiden doldurdular da taşırdılar... Bakalım dertleri ne? Sakın bunlar da bizim Matmazel'le iki laf etmek istemesinler?

Ben içimden böyle sorarken buna zerre kadar ihtimal vermediğimden aklımca alay ediyordum. Herifler gene üstümüze gelmesinler mi?

Suratları bir karış. Gözleri fena... Gözlerindeki uykulu katil bakışlarını görseniz damarlarınız donar. Kız işi sezerek kolumun altına girmeye çalıştı. Cilvenin sırası olmadığı için buna meydan vermedim. Bir silkinişte kendimi kurtardım.

Mom, goril göğsünü şişirdi. Kollarının halat gibi adaleleri neredeyse ceketini yırtacak. Şapkasını afili bir halle ensesine devirmiş. Boksta yumruk yemekten yamyassı burnundan hımhım konuşarak:

“Sıçra bakalım kız,” diye homurdandı, “düş bakalım önümüze...”

Bu reziller ya üzerimde silah olmadığını katiyetle biliyorlar, yahut beni şahsen tanımıyorlar. Nitekim ikinci ihtimalin doğruluğu meydana çıktı.

Vick, güreşlerde lahana göbeğine dönmüş kocaman kulağını şımarık şımarık çekiştirerek:

“Avukat mısın, ne karın ağrısısın,” dedi, “sakın araya gireyim deme, seni solucan gibi ezerim.”

Bereket versin, Miss Belmon sanki öğretmişim gibi sıçrayıp ayağa kalktı. Ben de ona uydum.

Heriflerin namını duymuştum. Kalıpları, kıyafetleri hantal görünürmüş ama silah çekmekte, birinin karnına kurşunları

gömmekte pire gibiymişler. Haydi birisini gafil avlayıp bir yumrukta devireyim, ötekisi işimi derhal bitirecek... Peki ama bu reziller bizim küçükten ne isterler be birader? Bu kız avukat katibesi mi, gangsterlerin elebaşlarından mı?

“Affedersiniz efendiler,” dedim, “ben avukatım! Kanuna karşı boynum kıldan incedir. Siz galiba sivil polis olacaksınız. Eğer Matmazel’in polislik bir işi varsa alın götürün.”

Kız dehşetle inledi. Mom keyifle sırıttı. Ben ömrümde çok haydut suratı ve bu suratlarda keyifli sırıtışlar gördüm. Bu kadar pisine, bu kadar iğrencine, bu kadar mide bulandıranına hiç rastlamadım. Aptal herif, bu dünyada kendisinden daha aptal birinin bulunduğunu hiç düşünmemiş olmalı ki, apansız rastlayınca pek sevindi, sefasından yılıştı. Bu yılışıklık saniyeden saniyeye artıyordu.

“İyi bildin tosunum,” dedi, “biz sivil polisiz. Ferasetli adamları severim. Nasıl da anladı değil mi Vick?”

Vick sadece homurdandı. Öyle kalın kafalıydı ki doğdu doğalı hiçbir şeyden hiçbir şey anlamadığına yemin etse başı ağrımaz.

“Lütfen beylik silahınızı gösterin de bana büsbütün kanaat gelsin polis efendi,” dedim, “o zaman isterseniz hep beraber gideriz, isterseniz Matmazel’i alır götürürsünüz.”

Mom kabadayı bir hareketle ceketinin önünü açtı. Koltuk altındaki kocaman şişhaneyi gösterdi.

İki işi aynı anda yaptım. Sol yumruğumu ağzının ortasına patlatırken silahı çekip aldım. Koca vücut dinamitlenmiş çam gövdesi gibi yere yıkılırken arkadaşına çarpmış, sendeleterek işimi kolaylaştırmıştı. Elimdeki kiloluk demir külçesini hayvanın şaşkın suratına hınçla vurdum. Boğuk bir inilti koyuverdi. Patlayan surat bir anda kıpkırmızı kana boyandı.

Dösemeye serilen iki namussuzu ne kadar tekmelediğimi pek hatırlamıyorum. Soluk soluğa durduğum zaman ikisi de insanlıktan çıkmışlar, birer domuz leşine dönmüşlerdi. Kanamadık, morarmadık yerleri kalmamıştı.

Manzarayı duvara dayanarak elleri yanaklarında seyreden kıza zorla gülümsedim. Tezgahın arkasında gözlerini keyifle süzen Bill'e döndüm:

“Canını sıkarlarsa hesaplarını görürüm. Bunu böylece söylersin,” dedim, “biz gidiyoruz. Mersi Bill.”

Tezgahın üstüne birkaç banknot bıraktım.

Silahı, Japon cephesinde yaptığım gibi belimin üstüne soktum. Kızın kolunu tutarak:

“Haydi şekerim,” dedim, “biraz daha beklersek seni götürmeye birkaç takım daha gelecek anlaşılan... Vaktiyle gidelim.”

Meyhaneden çıktık. Otomobilimin hemen arkasında siyah bir araba duruyordu. Şoför filan bulunmadığına göre içeride baygın bıraktığım heriflere ait olmalıydı.

Motora birkaç kurşun sıkmak aklımdan geçti. Sakin sokağı velveleye vermekten başka bir işe yaramayacağını düşünerek vazgeçtim. Hala titreyen kızı yanıma oturttum. Freni boşaltıp kontak anahtarını çevirdim.

*

Kız, dişlerimin arasından koyu koyu küfrettiğimi duyuncaya kadar dimdik önüne bakıyordu. Homurtularımdan adeta ürktü, uykudan uyanır gibi titreyerek kendine geldi. Kolunu koluma sımsıkı geçirdi:

“Mersi Mike,” diye fısıldadı, “sen olmasaydın ne yapardım? Bunlar benden ne istiyorlar kuzum?”

“Bunların kimden, hangi zaman, ne istedikleri hiç belli değildir. Senden ne istediklerini yakında anlarız. Fikrimi sorarsan bunlar senden değil, bizim Dave'den bir şey istiyorlar.”

“Dave'den ne isteyebilirler? Aklım almıyor.”

“Yarın hepsini anlayacağız.”

“Müthiştin Mike, korkunç derecede güzeldin. Aslanların avlarına nasıl saldırdıklarını görmedim ama herhalde böyle atıldıklarını zannederim. Müthiştin.”

Memesini omuzuma bastırarak sokuldu, tertemiz kokusunu lezzetle duydum. Kulağımın altını hafifçe öptü:

“Mersi Mike,” dedi, “bunu hiç unutmayacağım...”

“Adresi söyleyen daha iyi edersin. Biraz daha uğraşırsan dükkanlardan birisine gireceğiz”

“9. Cadde Chelsea Park’ın karşısında Hudson Nehri’ne yakın oturuyorum. 29. Sokak’ta...”

Rüzgar değişmiş, şehrin bu kısmını leş kokulu berbat bir sis kaplamaya başlamıştı. Nehre yaklaştıkça rutubet artıyor, insanı ürpertecek hale geliyordu. Bir römorkör boğuk boğuk haykırdı, karşıdan, Jersey sahillerinden bir başka düdük buna sanki cevap verdi. Bunların üstünde, şehrin geceye mahsus tehditkar homurtusunu bastırarak sis düdükleri, insanı can sıkıntısından öldürecek böğürtülerini aralık aralık koyuvermeye başladılar. Bu böylece sabaha kadar sürüp gider. Sabaha kadar canavar iniltileriyle asabı bozularak harap olmamak için tek çare vardır: alabildiğine sevişmek... Bunu ikimiz de anlamıştık. Zerre kadar şüphem yok.

Tenha sokakta beş katlı bir eski evin önünde durduk.

Kız:

“İşte geldik,” dedi, “sana çay yaparım. Yukarı çıkar mısın?”

“Tabii.”

Otomobili kaldırımın kenarına bıraktım.

Kapı açıktı. Fersiz bir ampul antrenin karanlığını ancak bulandırabiliyordu. Zemin katın küf kokusunu acele geçtik. Eski merdiveni tırmandık.

Belmon aklımdan geçenleri bilmiş gibi:

“Ben hiç geç kalmam,” dedi, “ekseriya karanlık bastırmadan eve gelirim. Kış müstesna tabii...”

“Burada kimseniz yok mu?”

“Hayır. Biz aslen Iowalıyız.”

“Neresinden?”

“Glen Falls’tan... Hiç oralarda bulundunuz mu?”

“Geçtim bir kere... Anneniz sağ mı?”

“Sağ tabii...”

“Para yollamaya mecbur musunuz?”

“Şimdilik değilim ama yakında göndereceğim. Ben buraya üniversitede okumak için geldim. Daha doğrusu Güzel Sanatlar Akademisi’nde...”

“Vay, ressamlık da mı var?”

“Hayır, heykel bölümüne gidiyordum. Ailemin işleri bozulunca çalışmak zorunda kaldım.”

Üçüncü katta dar bir koridoru yürüdük. Miss Belmon apartmanının kapısını açtı. Elektrik düğmesini çevirdi. Kapıdan doğruca salona giriliyordu. Burası fakirdi ama zevkle döşenmişti. İçinde yaşayanın vaktini en fazla burada geçirdiği belliydi. Küçük bir büfenin üzerinde küçük bir radyo duruyordu. Bir tek koltuk, geceleri yatak olarak kullanıldığı anlaşılan geniş bir divandan başka mühim eşya yoktu. Bunun yanındaki komodinin üzerinde nikel bir çerçevenin içinde beyaz saçlı bir kadın gülümseyerek bize bakıyordu.

Kız:

“Annem!” diye takdim etti, sonra dizlerini bükerek resmi selamladı: “Merhaba Madam Anna! Nasılsınız efendim, kızınız pek iyi. Bu gece biraz korktu ama sevgili şövalyesi sayesinde...”

Gülerek döndü, boynuma sarıldı. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı. Fazla usta görünmeye çalışmadan beni ağız tadıyla öptü.

İnce beline kolumu doladım. Vücudu yay gibi gerildi:

“Kemiklerimi kıracaksın haydut!” diye inledi.

Sıyrılıp kendisini kurtardı.

“Viski bulsam?” diye sordu.

“İstemez.”

“Kahve mi, çay mı?”

“Hangisi daha kolaysa...”

“Benim için hepsi bir... Müsaade eder misin sırtımdakileri çıkarayım? Tuvaleti bir arkadaştan iğreti aldım, berbat olmasın.”

“Hemen ıkar.”

Iowa taraflarına ait bir eski şarkıyı mırıldanarak ara kapıdan geçti, kayboldu.

şapkamı bir iskemleye fırlattım. Belime soktuğum kocaman şişhaneyi küfrederek çektim, bir saat içinde başımdan geçenler biraz da rüyaya benziyordu. Viskiye ben de biraz fazla kaçırmışım. Eğery şu cenabeti elimde tutmakta olmasam rüya gördüğüme ben bile inanacağım.

Olup bitenleri hatırlatıp kızı yeniden rktmemek için silahın namlusuna srl fişeğiy aldım. şarjre tekrar yerleştirdim. Portmantonun üstüne koyup şapkamla örttüm.

Yeni simokinime hala alışmamıştım.

Aynada gördüğüm budala herife sırtttım:

“İnsan yaşadıkça ne boyalara boyanıyor. Allah beterinden saklasın yavrum Mike, sen bu gidişle bir müddet sonra frak bile gıyersin de haline New York’un bütün kibar köpekleri güler!” diye söylendim.

Kız, yüzünü gözünü temizlemiş, sırtına beli oturmuş gayet ince bir naylon sabahlık geçirmişti. Bu haliyle bin kat daha güzeldi.

Kucaklamak istedim.

“Kahveden sonra!” diye parmağınuy salladı. “Biraz konyak?..”

“Fena olmaz.”

“Bfeden al. Ben de içerim.”

Kahvelerden sonra yorgun bir hareketle divana uzandı. Beni de yanına ağırđı.

“ıkar ceketini,” dedi, “biraz dinlen. Hem de şu meseleyi konuşalım, bu herifler benden ne istiyorlardı kuzum?”

Ceketi çıkarmakla meşgul olduğum için başımı çevirmeden cevap verdim:

“Bırak şimdi bunları... Hiçbir işe yaramayacağını bile bile beyhude yere kafa patlatacağız. Yarın ola hayır ola! Yarın ne istediklerini hem öğreneceğim, hem de istediklerinden alasını kendilerine takdim edeceğim.”

“Silah nerede? Haydudun silahını galiba beline sokmuştun?”

“Bırak dedim ya... Boş ver!”

Yanına oturdum. Elini tutup öptüm. Saçlarımı bir müddet okşadı. Sonra ensemden tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

“Bahar mı bilmem,” diye mırıldandı, “seni birdenbire canım istedi. Beni sever misin Mike? Haydi beni sev...”

“Hay ömrüne bereket...”

Kolumu belinin altından geçirdim. Gözlerini hafifçe yumup dudaklarını biraz araladı. Bu kadar tatlı bir ağza pek az rastladığıma emindim. Kız yamandı. Sudaki balık gibi kıvrak vücuduyla kendisini zevke dolu dizgin kaptırmaya hazır bir usta kadın...

Geçirdikleri beklenilmez heyecanların, bazı kadınlar üzerinde böyle garip tesirleri olduğunu bilmeyenlerden değildim.

Ürpertiler geçiren sahiden biçimli vücudun her tarafını öptüm. Bir aralık:

“Işıkları söndür,” dedi, “söndür de seni daha iyi hissedeyim.”

Kalkıp söndürdüm.

Uzaktan uzağa sis düdükları sinirlerimizi geren bulanık, aptal sesleriyle böğürüyorlardı.

Her köşe başında insanların birbirlerinin gırtlaklarına sarıldıkları New York, sisin ve böğüren canavar düdüklülerinin altında silinip gitmişti. Bu silinip gidişin tadını çıkarmak, fırsatı kaçırmamak lazımdı. Koyu karanlıkta beni soluk soluğa bekleyen güzel kadına yaklaştım.

II

Eve sabaha karşı döndüğüm için ancak ikindiye doğru uyanabildim. İlk hatırladığım şey Belmon’la geçirdiğim tadına doyumaz ihtiras saatları oldu. Şeker emiyormuşum gibi damağımı şaklatarak gerindim. Bir sigara yaktım, tavana bakarak bir müddet daldım.

Telefon sabahleyin ötmüş, beni yarı yarıya uyandırmıştı. Bu sebeple açık bırakmıştım. Eğer Dave kendine gelip aramadıysa mutlaka Velda telefon etmiş olacak...

Büromun numarasını çevirdim. Bir taraftan gömleğimde ruj izleri kalmış mı diye dalgınlıkla çıplak boynumu yoklarken bir taraftan smokin için kıza saldırmaya hazırlanıyordum.

Velda’nın doğrudan doğruya yüreğime dokunan sesi:

“Alo!” dedi.

“Şu halde maskaralığın sonunu öğrenmek istiyorsun,” diye çıkıştım, “sabahtan beri meraktan geberdin demek ki...”

“Maskaralığın sonunu biliyorum,” diye homurdandı, “yalnız bir tek bacağınız mı kırıldı? Yoksa ikisi birden mi hurda oldu, bunu soracaktım.”

“Neden? Durun Velda, bacağım neden kırılıyormuş benim?”

Can havliyle bacaklarımı topladım. Hamdolsun ikisi de yerinde, ikisi de şimdilik sağlam. Mamafih bir mütehassıs doktor pekala aksini iddia edebilir. Malum ya tıp ilmine karşı herkesin boynu kıldan incedir.

“Bilir miyim? Mister Spencer’ı ezen otomobil acaba sizin üstünüzden de geçti mi diye düşünmüşüm.”

“Mister Spencer mı? Mister Spencer’a ne olmuş?”

“Otomobil kazasında öldü.”

“Yalana bak! Ne zaman?”

“Dün gece. Dün gece yarısından biraz sonra...”

“İşte büsbütün yalan... Seni aldatmışlar meleğim, seninle alay etmişler. Eğer telefonla müjdeledilerse bizzat Dave serserisi şaka-laşmıştır. Eşek şakası diye ben işte buna derim. Bul şu rezili! Bul da namusunu yıkıp eline vereyim!”

“Siz neler söylüyorsunuz kuzum? Gazeteler yazıyor. Gazete görmediniz mi?”

“Gazete mi? Ben gazeteyi nasıl görebilirmişim bakalım? Ben demincek uyanmadım mı?”

“Artık orasını bilmem.”

“Dur, dur kız, hemen kapatma! Otomobil meydanda mı? Bizim oğlanı ezen otomobili soruyorum.”

“Otomobil meydanda değil. Şahit filan da yok...”

“Hoppala! Beni dinle sevgilim, biz bu oğlanı kapısının önüne yarı gebermiş bıraktık. Otomobil kaldırıma mı çıkıyor?”

“Siz ne demek? Yanınızda başka kim vardı?”

“Efendim, ‘biz’ sözü laf gelişi bir sözdür. İşte buna canım sıkıldı. Çok üzüldüm. Kaldırıma çıkmış demek...”

“Ne kaldırımı sayıklıyorsunuz Mike, cadde ortasında...”

“Hangi cadde?”

“Bilir miyim? Galiba ara sokaklardan birinde... Durun bakayım!.. Tamam! Broadway’le St. Nicholas Parkı arasında....”

“Peki ama adeta sızmış bir herif oralarda ne arıyormuş gece vakti? Biz kendisini evinin önüne bıraktık.”

“Yanınızdaki küçük hanımın işi bu kadar acele miydi? Sızmış bir adam yol ortasında bırakılır mı?”

“Kız da böyle söyleydi ama öfkeden kulak asmadımdı. İyi ama Velda, ben kapının zilini çaldım. Evet, iyi hatırlıyorum, zili çaldım. Hem de imanına kadar. Bütün mahalle yerinden oynadı. Eğer dün geceki herifler Dave’in hesabını gördülerse alacakları olsun.”

“Hangi herifler?”

“Şayet bu işi ressam olacak namussuz becerdiyse boynunu kırarım; kız sen öyle mi zannettin?”

“Ressam da nereden çıktı? Hala sarhoş musunuz Mike?”

“Geliyorum. Beni büroda bekle. Bir yere ayrılma. Vaziyet bildiğin gibi değil.”

Örtüleri tekmeleyerek kendimi banyoya attım.

Soğuk duşun kırbaçları altında aklım biraz başıma geldi. Yüreğimi şöyle bir yokladım. Dave’e lüzumu kadar acımadığımı hayretle gördüm. Askerlikte kurulan dostlukların böyle garip tecellileri oluyor. Başka bir hüviyet altında, daha doğrusu anonim bir hüviyet altında, bilhassa tehlikeler arasında ahbaplıklar kolayca dostluk şeklini aldığı için insanı kolay şaşırttığı muhakkak. Bir daha asla tekrarlanmayacak olan ve sonu şahsi kara dayanmayan münasebetlerin ömürsüzlüğünü nasıl da fark edemiyoruz.

Mesela bizim zavallı Dave’in Japon cephesindeki sarhoşluğu bile buradakinden başka türlü idi. Bana daha sevimli geliyordu. Dün gecedен evvel iki kere daha buluşmuştuk. On dakika geçmeden ikimiz de söyleyecek söz bulamadıktı. Birbirimize bakakaldık. Ben cehdettim. O cehdetti. Aklımıza ilk gelen vakayı tekrarladık. Yan yana yüzlerce mühim varta atlattığımız halde ikinci bir vakayı hatırlayamamız da ayrıca garip.

Dave de belki aynı şeyleri hissetmişti, belki ben de ona, şaşırtacak derecede garip gelmişimdir.

Tıraşı acele bitirdim. Aklım iyice başıma gelmiş olmalı ki Dave’in yazıhanesine telefon ettim. Cevap veren olmadı. Şu halde kızın henüz kendisini toplayamadığı anlaşılıyor. Geceyi hatırlayarak gü-lümsedim.

İlk işim bir gazete almak oldu. Havadis o kadar mühim sayılmadığından üçüncü sayfeye atılmıştı. Hemen otomobili kazanın olduğu mahalleye sürdüm. Karakola girdim.

Öfkeli, daha doğrusu gayet kibirli bir genç polis rapor suretini önüme sürdü. Bence mühim olan noktalar şunlar: Smokini üzerindeymiş. Doktor fazla sarhoş olduğunu tespit etmiş ve ağır

bir otomobil tarafından ezildiği muhakkak olduğu halde ölümü şüpheli görmüş. Oğlan şimdi morgda otopsi bekliyormuş.

Morga koştum. Adalet doktoru muavinlerinden biriyle beraber bizim Dave'in raporunu hazırlıyordu. İyi tanıştığımız için zorluk çıkarmadı.

"Çok tuhaf Mike," dedi, "şaşılacak şey! Senin arkadaşına otomobil ayaktayken çarpmamış."

"Ne demek?"

"Şu demek! Çok sarhoşmuş. Herhalde yere düşüp sızmış. Otomobili süren de ondan aşağı kalmayacak derecede sarhoş olmalı ki fark etmeden arabayı üzerinden geçirmiş. Fakat aklım bir ciheti almıyor: Araba bunun üstünden bir kere geçmiş olsa boynu ile bacakları kırılırdı. Halbuki beli ile ayak bilekleri de kül ufak. Bence herif, adam çiğnediğini anlayınca şaşırmış, 'arabayı geriye alayım' demiş. Bu sefer tekerleklerin gidiş hizası bozulmuş."

"Araba hakkında bir şey öğrenemediniz mi? Cinsi, cibilliyeti?"

"Kamyon değil. Bu muhakkak ya küçük bir kamyonet, yahut da gayet lüks, gayet ağır bir hususi..."

Morgun buz gibi havasından çıkınca açlığımı hatırladım. İlk rastladığım bir küçük dükkana girip ayaküstü bir sandviç yedim. Dave'in yazıhanesini tekrar aradım. Telefon gene cevap vermedi. Telefon rehberinde oğlanın ev adresini buldum.

En iyisi karısıyla görüşmekti. O güne kadar tanışmak nasip olmamıştı. Gece vakti, sarhoşluk ve yumruk sersemliği arasında uğradığım evi, kimseye sormadan kolayca çıkardım.

Bu sefer kapı açıktı. Beni ihtiyar bir hizmetçi kadın karşıladı. Madam'ın çok kederli olduğunu, kimseyi kabul etmek istemediğini söyledi.

"Dün gece siz kaçta yattınız?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Dün gece Mister Spencer eve hiç gelmedi mi?"

“Gelse de benim nereden haberim olacak. Ben burada kalmıyorum ki...”

“Madam yalnız mı oturuyor?”

“Yalnız ne demek? Mister Spencer yok mu?”

“Pardon! Siz lütfen haber verin, ‘polis geldi’ dersiniz.”

İhtiyar kadın yüzüme merakla bakarak:

“Biraz evvel de polisler geldi,” dedi, “sizin birbirinizden haberi-niz yok anlaşılan!”

“Ben başka polisim Madam! Ben bütün polislerin şahıyım!”

Gündelik kılığımla beni şaha, padişaha benzetememiş olacak ki:

“Ödediğimiz vergiler haram olsun! İki yakamızın neden bir ara-ya gelmediği anlaşıyor!” diye söylenerek gitti.

Dave’in karısını merak ediyordum. Bizim Amerikalı erkekler ister eski evli olsunlar ister nikahları bir hafta evvel kıyılmış olsun uzun zaman görmedikleri ahbablarına mutlaka karılarından bahsederler. Ya çok mesut olduklarını söylerler, yahut çok bedbaht olduklarını... Dave laf arasında beni karısıyla tanıştıracakını vadetmişti ama ayrıca tafsilat vermemişti.

Madam Kora Spencer, salona girince Dave’in bana hayat arkadaşından bahsetmeyişi büsbütün yadırgadım. Karısı öyle kendisinden söz açılmayacak cinsten değildi. Ben ömrümde her milletten güzel kadın görmüşümdür. Lakin şimdi şuracıkta itiraf edeyim ki -Velda kız da dahil- bunun kadar şahanesine, manalı-sına sahiden rastlamadım;

Siyah matem elbisesi içinde dayanılmaz, karşı durulmaz bir şeydi. Tapılacak bir şey. Bakmaya hem doyamazsınız, hem de kıyamazsınız. Suratıma bir tutam karabiber atılmış gibi gözle-rim yandı. Başımı suyun altına zorla bastırmışlar gibi ciğerle-rim sıkıştı.

Madam Kora beni tepeden tırnağa süzerek yorgun bir sesle:

“Bir şey mi soracaksınız efendim?” dedi.

“Önce kendimi tanıtayım,” diye kekeledim, “adım Mike Hammer. Size Dave benden bahsetmedi mi? Askerlik arkadaşınız.”

Kadının gözlerindeki ağır ıstırap biraz dalgalandı. Göğsünü sıkıştıran keder hafif bir solukla sanki boşaldı. Yüzüne ümitli bir ifade geliverdi:

“Evet,” diye elini uzattı, “sizden her zaman bahsederdi.” Sonra birden durakladı:

“Dün gece toplantıya sizi de davet etmişti sanırım. Şimdi hatırladım. Beraber miydiniz?”

“Beraberdik.”

“Ne zaman ayrıldınız? Oraya, kazaya uğradığı yere neden gitti? Pardon Mister Hammer aklım başımda yok. Lütfen oturur musunuz? Bir şey içseniz...”

“Hiçbir şey istemez,” dedim, “siz de ayakta durmayın. Zaten کافی derecede üzgünsünüz. Dün gece Dave’i buraya ben getirdim.”

“Buraya mı getirdiniz?”

“Evet. Beraber geldik. Benim otomobilimle...”

“Bizim araba nerede öyleyse?”

“Vallahi bunu hiç düşünmedim.”

“Eve getirdiğinizi söylediğinize göre gene çok mu içmişti?”

“Biraz fazla kaçırıldı.”

“Durun bakalım, eve geldiyse ben neden görmedim?”

Bu sorunun karşılığını verebilmenin bu kadar zor olacağını dün gece birisi söyleseydi katiyen inanmazdım.

“Bakınız nasıl oldu,” diye tereddütlerle konuştum; “ben biraz geç kalmıştım. Yani ben toplantıya gittiğim zaman Dave zaten sarhoştur.” Birdenbire sustum: “Ressam Mulligan diye birisini tanıyor musunuz?”

“Ressam Mulligan mı? Hayır! Ne olmuş bu ressam, Dave’le beraber miydiler?”

“Hayır! Şöyle tanışıyorlardı da sordum. Ne diyordum, Mister Spencer biraz sarhoştı.”

Madam Kora avucunda tuttuğu kenarları siyah dantelli küçük mendilini ağzına kapatarak ağlamaya çalıştı:

“Başımıza ne geldiyse hep Dave’in sarhoşluğu yüzünden geldi,” diye şikayet etti, “hep sarhoşluğu yüzünden... Gene kavga çıkarmıştır eminim, gene herkese çatmıştır.”

“Evet, biraz öfkeleni. Bu sebeple on ikiye doğru çıkmak zorunda kaldık.”

“Miss Belmon da çok üzölmüştür. Kızı rezil edeceğini zaten biliyordum. O da beraberdi değil mi?”

“Hep beraberdik. Ben de öfkelenmişim. Şimdi ne kadar büyük hata işlediğimi anlıyorum. Öfkeyle biçare Dave’i size teslim etmeden kapıda bıraktım. Zil sesini duymadınız mı?”

“Zil sesi mi? Hayır. Belki de uyku arasında duymuşumdur. Bitişikte iki tane doktor oturuyor. Bazı geceler hastaya götürmek için gelenler kapıyı şaşıırıp bizimkini alıyorlar. Dün gece pek hastaydım, ateşim vardı. Bir haftadan beri zaten iyi değilim. Uyku ilacı almıştım. Bu yüzden duymamış olabilirim. İyi ama cebinde anahtarı yok muydu?”

“Hiç aklıma gelmedi. Biraz da ceza olsun diye böyle hareket ettim.” Yalan söylemekten başka çare kalmamıştı: “Zaten otomobilin rüzgarıyla kendisini biraz toplamıştı. Anahtarı ararken ben basıp gittim. Şu halde içeriye hiç mi girmemiş?”

“Girmemiş.”

“Sarhoşken başını alıp mahalle mahalle dolaştığı olur muydu?”

“Bilmem ki... Sarhoşken çok geç geliyordu. Belki de içtiği yerden çıkınca başıboş dolaşıyormuştur.”

Genç kadın yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırmaya başladı.

Ben ne halt edeceğimi şaşırmıştım. Halbuki asıl haltı dün gece yediğim, oğlanı dışarıda bırakmakla hayvanlık ettiğim meydana çıkıyordu.

İşlerin bu hale gelmesine ölüp giden Dave kadar o züppe ressam da sebep olmuştu. Sanki kulaktozuma yumruğu şimdi yemişim gibi acısı beynimi karıştırarak yeniden yüreğime çöktü.

Karşımda hıçkıran kadına ıstırapla, çaresizlikle baktım. Ölen arkadaşımın beni yumruklayan kancık herif kadar ben de suçluydum. Halbuki bu suçluluğu hiç de hak etmemiştim. Bu da öfkemi yüz misli artırarak beni kudurttu. Üst üste yutkundum.

Arkadaşımın bedbaht karısını teselli etmek için elini tuttum:

“Size söz veriyorum Kora,” dedim, “bu işe bilerek bilmeyerek sebep olanların hepsi cezalarını çekecekler. Size azap verenlerin anasını ağlatmak boynuma borç olsun.”

“Teşekkür ederim. Kocam sizden bana çok bahsetti. Cephelerde büyük kahramanlıklar gösterdiğinizizi biliyorum.” Tekrar ağlamaya başladı: “Başımıza gelen felaketten bir başkasının mesul olabileceğini sanmıyorum Mister Hammer, bizim felaketimiz kocamın kendisini kaybedecek kadar içmesinden ileri geldi. Hem kendisini mahvetti, hem de beni...”

“Ağlamayın rica ederim. Birkaç soru soracağım. Son zamanlarda Dave çok meşgul müydü? Yani bir avukatın normal işleri dışında mühim bir iş almış mıydı?”

“Bilmem ki... İşlerinden bana hiç bahsetmezdi...”

“Öyleyse başka türlü sorayım: Son haftalarda her zamanki gidip gelişleri değişti mi? Telefonda kendisini tanımadığınız birisi aradı mı? Dave bir numaraya sık sık telefon etti mi? Kaygılı bir hal sezdiğiniz mi?”

“Kaygılı bir hal... Evet, son günlerde biraz düşünceliydi. Hatta bir kere, gene pek sarhoş gelmişti. ‘Kendini harap ediyorsun.’ dedim. ‘Aldırma,’ diye güldü, ‘öyle berbat bir işe girdim ki yakamı bu beladan sıyrabilirsem şaşarım.’”

“Aynen böyle mi dedi, emin misiniz?”

“Aynen.”

“Ürkek mi olmuştu? Yani kendisini tehlikede hisseden bir hali mi vardı?”

“Evet. Şimdi bu sualiniz üzerine birdenbire hatırladım. Her zaman pervasız olan Dave son günlerde değişmişti. Telaşlı, hatta ürkek bir adam haline geldi.”

“Sebebini sormadınız mı?”

“Sormadım. Ekseriya tabii haliyle sarhoşluğu birbirine karıştığı için... Nasıl anlatmalı bilmem ki... Kendisini bilmeyecek kadar içen insanların ruh hallerine ekseriya fazla dikkat edilemiyor. Bu hususları katibesi Miss Belmon’dan sorabilirsiniz. Pardon! Son günlerde en fazla kimi aradı demiştiniz. İki üç gündür mütemadiyen sizi aradı. Nihayet dün gece baloya gitmesi de sizinle buluşmak içindi. Yoksa beni burada tek başıma hasta bırakmazdı. Size bir şey söylemedi mi?”

Biraz tereddüt ettim, sonra:

“Hayır,” diye cevap verdim, “hiçbir şey söylemedi. Beni birisiyle tanıştırmak istiyordu. Tanıştıracağı adam da baloya gelecekmiş. Fakat dediğim gibi, biz bekleyemedik. Polis yazıhanenin adresini sordu mu?”

“Evet. Daha doğrusu kendileri baro kitabında bulmuşlar. Benden bir göz atmak için müsaade istediler. ‘Bakın’ dedim. Bir hata işlemedim ya...”

“Zannetmem. Ben geçerken uğrarım. Şimdilik bana müsaade Madam. Çok üzüldüm. İstirabınızı paylaştığıma emin olun. Bir şey olursa hemen gelirim. Gece gündüz ne zaman isterseniz emrinize amadeyim. Lütfen adresimi yazar mısınız?”

“Bende var.”

“Evimin adresi de var mı?”

“Evet.”

“Öyleyse bana müsaade. İcap ederse tekrar uğrarım.”

Elini sıktım. İçimden saçlarını dostça, ağabeyce okşamak arzu-ları geldi.

Kapıda durup:

“Polisler tekrar uğrarsa,” dedim, “son günlerde kuşkulu olduğunu, beni ısrarla aradığını, bilhassa baloya birisiyle tanıştırmak üzere çağırdığını şimdilik söylemeyelim. Olur mu?”

“Bilmem ki becerebilir miyim? Polisten hakikati gizlemek başımıza dert açmasın?”

“Hayır. Ben söz veriyorum. Gerisini bana bırakın. Eğer polise haber vermeyi münasip görseydi, Dave bana başvurmazdı. Baktık ki polisin de işten haberi var, o zaman biz de bildiklerimizi söyleriz. Hürmetler ederim. Ben gene uğrayacağım.”

Kadıncağızı simsiyah bir ıstırap heykeli halinde bırakarak aşağı indim. Otomobile bindim. Artık dilediğim gibi dış gıcırdatabilir, istediğim gibi küfredebilirdim.

“Ulan namussuz ressam! Alacağın olsun hergele!” diye somurtarak yola çıktım.

*

Dave’in yazıhanesinin kapısında birisi duruyordu. Şu halde Belmon gelmiş demek... Kapıda duran herifin omuzundan içeriye bakınca evvela hiçbir şey anlayamadım. Şapkasını ensesine yıkmış herif New York Cinayet Masası Şefi dostum Pat Chambers’a ne kadar da benziyor.

“Pardon!” dedim.

Herif döndü:

“Yasak!” dedi.

“Yasak mı, ne yasağı?”

Pat de gürültüye başını çevirdi. Gözlerini kırıştıtarak bana baktı:

“Allah Allah!” dedi, “Ne işin var burada senin?”

Herifi itip geçtim.

Etrafı şaşkın şaşkın gözden geçirdim. Ben Hiroşima’da atom bombası düşen sahayı görmüş herifim. Orada bile böyle korkunç bir karışıklık yoktu. Atom bombasının bile yapamadığını bizim Dave’in yepyeni yazıhanesinde kim becermiş?

“Ne oluyor Pat?” diye budala gibi sordum.

“Asıl sana ne oluyor?” diye çıkıştı, “Bizden gizli evlendin de boşanmak için avukat aramaya mı çıktın?”

“Avukat aramaya, evet. Buraya ne olmuş kuzum?”

Pat’in maiyeti daha fazla karıştırılması sanki mümkünmüş gibi her şeyi yeniden altüst ediyordu.

Ben Belmon’ı ortada göremeyince az kalsın:

“Kız nerede?” diye soracaktım.

Aklımı derhal başıma topladım. Pat de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki pusudan üzerime apansız saldırdı. Dünyanın en masum ifadesiyle, “Hava nasıl?” dermiş gibi birdenbire sordu:

“Kızın adresini biliyor musun?”

“Hangi kızın?” diye gözlerimi kırıştırdım.

“Avukata katibelik eden kızın?”

“Bilemem... Katibesi de mi varmış?”

“Hem de bir içim su... Katibe güzel olmasa sen buralarda görünür müydün domuz?”

“Benim katibeden filan haberim yok...”

“Dave’i nereden tanıyorsun?”

“Nereden tanıyacağım, ordudan...”

“İyi ki bu İkinci Cihan Harbi yapılmış. Kime böyle bir sual sor-san cevap hazır: ‘Ordudan...’ Ben canımdan usandım.”

“Burasını böyle siz mi karıştırdınız? Ne aradınız eli kırılısıcalar...”

“Bir sen eksiktin. Ama kabahat benim, ortalıkta bulanık, pis bir iş olunca karşıma Mike Hammer denilen herifin dikileceğini bilmiydim. Söyle bakalım askerlik arkadaşınla ne alıp satıyordunuz? Sen buraya neden koşup geldin? Meseleden haberin var mı?”

“Gazetelerde okudum.”

“Başıma gelenler! Buranın soyulduğunu da gazeteler mi yazdı?”

“Soyulduğunu da mı? Aman bu nasıl bir söz?”

“Soyulmadıysa da elbet bir şey aramışlar. Aradıkları her neyse bulamayınca öfkeden kudurmuşlar, her şeyi parçalamışlar. Şimdi mesele anlaşıldı.”

“Neymiş?”

“Ne olacak? Kazaya benzetip herifi temizledikleri muhakkak. Leş gibi sarhoş bir herif... Allah hepinizin belanızı versin. Gece vakti sırtında yepyeni smokinle bu avukat ortalarında ne arar? Balodan çıkmış. Yanında katibesi de varmış. Bir de arkadaşıyla randevulu. Biçare kadın bu arkadaşın adını hatırlayamıyor. Hatırlamalı ki... Ele geçirmeliyim ki...”

Ben yavaşça öksürdüm.

Savuşup gitmek münasip olacak. Kızı polisler ele geçirmeden ben yakalamalıyım. Yakalamalıyım da birkaç sual sormalıyım. Daha mühimi, dün gece olup bitenler hakkında ifade öğretmeliyim.

“Öyleyse bana müsaade Pat,” dedim, “canım sıkıldı doğrusu... Ben şimdi güvenilir bir başka avukatı nerede bulurum?”

“Güvendiğin avukatı sevsinler. Kendini bilmeyecek kadar içiyor, yolların ortasına yıkılıyor. Sana açıkçasını söyleyeyim mi, pek kaybolma. Bu işin ucu eminim ki dönüp dolaşıp sana dayanacak.”

“Neden bana dayanacakmış? Halt etmişsin...”

Kapıdaki polisin karnına yumruğumu hafifçe kondurdum. Herif kurt gibi dişlerini gösterdi.

*

Arabamı gene bir kenara bıraktım. Dün gece Belmon’la beraber tırmandığımız merdivenleri ağır ağır çıktım. “Uyku mahmurluğu ile kim bilir ne güzeldir?” diye düşünerek yutkunuyordum.

Apartman kapısı önünde süt şişesiyle gazeteyi görünce henüz uyanmadığına hiç şüphem kalmadı. Zile basıp bekledim. Ses seda çıkmadı. Bir daha bastım. Bunu yaparken kapının aralık olduğunu fark ederek pirelendim.

Açıp girdim. Perdeler sımsıkı kapalı olduğu için içerisi alaca karanlıktı. Gözlerim loşluğa alışınca Belmon'ı divanda yatıyor gördüm. Anadan doğma çıplaktı. Bir kolu ve bir bacağı yere doğru sarkıyor.

Yüreğim çarparak atıldım. Elimi sürer sürmez ateşe değmişim gibi irkildim. Kız çoktan ölmüş, vücudu çoktan buz kesilmişti.

Koşup perdeleri açtım. Ömründe dişili erkekli birçok namussuz öldürmüş, harp etmiş, yani ölü görmeye kanıksamış bir herif olduğum halde karşımdaki manzara damarlarımdaki kanı adeta dondurdu.

Kızın yüzü dehşetle gerilmiş, insanlıktan çıkmıştı. Bu insanlıktan çıkış yalnız yüz ifadesindeki dehşet izlerinden ileri gelmiyordu. Biçareye namussuzca, alçakça, canavarca işkence etmişler, öpmeye doyulamayacak kadar güzel ve körpe vücudunu adeta ezmişlerdi.

Yüzü yumruklardan mosmor, memeleri, karın oylukları sigara yanıklarıyla cılk yara halindeydi. Kollarından birisini kırmışlardı. En sonunda da kalbine bir ince bıçak saplamışlar.

Dişlerimi ve yumruklarımı sıkarak ümitsiz ümitsiz etrafa baktım. Burası da altüst edilmiş, burası da yangın yerine çevrilmişti. Dave'i otomobile çiğnetenler, kızı bu hale getirenler bir şey arıyorlardı, bu muhakkak... Hem de zerre kadar şakaya gelmez bir şey arıyorlardı.

Islık çalar gibi küfürü bastım. Sol dirseğimle koltuğumun altında uslu uslu duran Luger'e canımı acıtacak derecede bastırarak şu cici kızı işkenceyle öldürenlerden öç almaya yemin ettim. Dave'in ölümünden olduğu kadar Belmon'ın genç yaşta can vermesinden de şahsen ben mesuldüm. Hayvan gibi davranmıştım. Zevkimden başka bir şey düşünmemiştim. Yoksa o haydutların peşine düştüklerini bile bile kız burada bırakılır mıydı? Duyduğum dayanılmaz pişmanlık, hissettiğim azabı, öfkeyi hudutsuz derecede artırdı. Her tarafı didikledikleri için burada da bana yapılacak bir iş kalmamıştı.

Kapıyı çekip aşağıya indim. Otomobili şehrin merkezine doğru sürdüm. Madison Caddesi'ne gelince 23. Sokak'a saptım. Sheridan Square'i geçip dört yol ağzında durdum. Köşedeki tütüncüye girdim. Önce Polis Müdürlüğü'ni aradım. Pat henüz dönmemişti. Dave'in yazıhanesini buldum. Kalın sesli bir herif:

"Ne var?" diye çıkıştı.

"Mister Pat Chambers'ı istiyorum efendim." dedim.

"Bir dakika!"

Bekledim. Pat yorgun ve usanmış, fakat son derece emniyet veren sesiyle:

"Kimsin?" diye sordu.

Ben sesimi inceltmeye çalışarak:

"Affedersiniz Mister Chambers," dedim, "Avukat Mister Spencer'in katibesi Miss Belmon'un nerede oturduğunu söyleyeceğim."

"Kimsiniz? Alo, nereden telefon ediyorsunuz?"

"Miss Belmon 9. Cadde'de, 29. Sokak'ta oturuyor. Chelsa Park'ın karşısında..."

"Kimsiniz diyorum."

"Evin numarası 21. İkinci kat..."

"Kimsiniz... Alo!"

"Bir dakika lütfen..."

Böyle söyleyerek telefonun dinleyicisini yavaşça yerine koydum. Arabama döndüm.

Şimdi sıra kulaktozumu patlatmak isteyen züppe ressamla he-saplaşmaya gelmişti. Kendimi bir yokladım. Pazılarım seğiriyor, çenelerim çatırdıyordu. Kart züppenin yakışıklı suratını dağıtmaktan başka hiçbir şey öfkemi, ıstırabımı hafifletemezdi.

Bir eczahaneye girip telefon rehberine baktım. Hergele tohumu Doğu 44. Sokak'ta oturuyordu. Buradaki binaların kiralari fırçasıyla geçinen bir ressamın gücü yetmeyecek kadar pahalı olmak lazımdı.

Küfürün ardını arkasını kesmeden gidiyorum. Belmon'ın harap vücudu gözümün önüne geldikçe trafiğin yeşil ışıkları bile gözümde kıpkızıl görünüyor.

Otomobilden atlayıp evin kapısına yüklendiğim zaman yalnız bir şey istiyordum: herifin yanında şimdi bir züppe karı bulunmalı. Bir züppe karı bulunmalı ki hergelenin ne hale geldiğini görüp dünyaya ilan etmeli!

Zile bastım. Normali kadar bekledim. Gene bastım. Biraz daha sabrettim. Öfkem gittikçe azgınlığı için bu “Biraz daha sabrettim” lafıyla anlatılan işin söylendiği kadar kolay olmadığını ayrıca kaydetmeliyim. Cevap alamayınca bir cihet aklıma geldi. Böyle ki-bar serseriler namuslu (!) metreslerini bu saatlerde kabul ederler. Huyları da iş başında iken taş çatlasa kimseye kapı açmamaktır.

Sokakta gelen giden olmaşa kanada yükleneceğim. “Polisleri başıma toplarım da herifi elimden kaçırırım” diye düşünerek vazgeçtim. Böyle binalara yangın merdiveni bulunur. Arka so-kağa dolandım. Merdiven tamam! Sokağın tenhaliğinden derhal istifade ederek sıçradım. Alt basamağa tutunup kendimi kolayca yukarı çektim.

Kapıda karşılaşacak yerde, herifin sırtına pencereden atlamak imkanı öfkemi dağıttı. Neredeyse keyifleneceğim. Demir parmaklıktan yapılmış merdiveni ikişer üçer çıkarak ikinci kat balkonuna yetiştim.

Perdelerin aralığından baktım. Geniş bir salon, kimsecikler yok. Pencere de açık. Hiç gürültü etmeden içeri girdim.

Bir an durup etrafa kulak verdim. Tabancamı yokladım, ayaklarımın ucuna basarak yürüdüm. Geniş bir koridor merdiven başına kadar uzanıyordu. Kapıları birer birer dinledim. Kulağıma malum işe mahsus fısıltı mısıltı, inilti minilti gelmedi.

Alt kata aynı ihtiyatla indim. Hiç kimseye rastlamayınca namus-suzun evde olmadığına kanaat getirdim.

Herif ressam olduğundan atölyesini herhalde tavanarasında kurmuştu. Tavanaraları, zanaata bir başka halavet verirmiş. Züppeyi sanatcara benzetecek ki karıların üstündeki tesiri fazlalaşsın.

Artık gürültü etmekten çekinmiyordum. Kapıları vura vura açıp kapatarak her tarafı dolaştım. Mobilya fena değildi. “Fena değil” lafını biraz kıskanarak kullanıyorum. Herifin mobilyası su içinde on bin dolar eder. Louis Kenzler, Louis Sezler, Ampirler, Sakslar, Goblenler... Duvarlarda imzalı tablolar... Hasılı bizim yumrukçu ressam mükemmel bir dekorun içine rahatça yerleşmiş.

Tavanarasına çıkan merdiven doğruca atölyeye çıkıyordu. Burası resim atölyesi olarak “restore” edilmiş. Tavan tek mil camdan. Perdeler kat kat... Bölmeler küçük alkovlar halinde atölyeyi mahrem (!) köşelere ayırıyor. Duvarlarda, duvar diplerinde, şövalelerde tamamlanmış veya henüz bitirilmemiş yağlı boya resimler... Güzel çıplak kadınlar. Namussuzun zampara olduğu, hem de kadın vücuduna meraklı zamparalardan olduğu belli. Bölme-lerden birisini geçtim.

“Vay canına!” diyerek durakladım.

Herif divanlardan birisinde iki kat... Ben böyle iki kat duruşun manasını bilmez değilim. Bu namussuzu birisi karnından kurşunlanmış. “Hay eline sağlık e mi kardeşim! Ellerin dert görmesin!”

Yanına yaklaştım. Omuzundan tutup geriye ittim. Dizleri karnına yapışık olarak arkaüstü yuvarlandı. Hem dizleri karnına yapışık hem de elleri... Suratı da berbat... Suratı cenabet mi cenabet! Bu cenabet surata tükürmemek için kendimi zor tuttum.

Ellerim belimde, şapkam enseme devrili etrafı gözden geçirdim.

Bu işi her kim becermişse bundan evvelki iki cinayette olduğu gibi burada bir şey araştırmaya lüzum görmemişti. Her şey yerli yerinde. Hiçbir şeye dokunmadıklarına yemin etsem başım ağrımaz.

Parmağındaki kıymetdar yüzük, bir kocaman şövalye ki sokağa atsanız yirmi bin dolar eder. Komodinin üzerine bırakılmış elmas işleme platin tabaka da yaman. Portföyün Mark Kross’tan alındığı meydanda. Sırtındaki elbise hususi terzi elinden çıkmış. Benim paramla beş yüz dolara zor yaptırılır. Kunduraları yüz, çoraplar yirmi dolardan aşağıya değil...

Bizim zibidi ressam belli ki altına gark olmuş. Servet içinde yü-züyor. Babasından mı kaldı, yoksa kendi mi kazandı? Bu cihe-ti sırası gelince araştırıp öğrenmek lazım. Şimdilik biz gidelim de dostumuz Pat Chambers'a bugün ikinci müjdemizi verelim. Başının çaresine baksın. Ben onun yerinde olsam sevinçle elle-rimi uvuştururum da, en iyi dostu Mike Hammer'a bir de ziya-fet çekerim. Malum ya bizim cinayet kaynağı, hergelelik yatağı sevgili New York'umuzda vatandaşlar birbirlerini tepelemeseler, bu kıran kırana boğuşma sürüp gitmese Pat'e kim metelik verir. Silahını çeker alırlar, dosyalarını koltuğuna sıkıştırıp masasını sırtına sararlar, kışına bir de güzel tekme yerleştirip sokağa atı-verirler. Bana muavin yazılmak için istida bile verir ama büroya uğratan kim? Sürünür yılan gibi... Betonlarda sürünür ki seyrine doyulmaz.

Adeta keyiflenmiştim.

Şapkamı sağ kaşımın üstüne çektim. Leşe iki parmağımla selam verdim.

“Merhaba itoğluit!” diye keyifle söylenip namussuzu çizip dur-duğu çıplak kadın vücutlarıyla başbaşa bırakarak merdivene doğru yürüyordum ki, telefon apansız çalmaya başladı.

Bir müddet ne yapacağımı tasarlamaya çalıştım. Sonra sanki burasını arayan vukuattan haberdar olup ürkebilirmiş gibi ayak-larımın ucuna basarak yaklaştım. Dinleyiciyi kaldırdım. Gayet ahenkli bir kadın sesi:

“Alo Veb,” dedi, “ben Lidya...”

“Kim?” diye boğuk bir sesle sordum.

“Lidya...”

“Haa evet...”

“Yarın akşam aynı yerde...”

“Nerede dediniz?”

“Park Caddesi'nde... Tam Tam'da.”

“Saat kaçta?”

“Her zamanki gibi sekize doğru...”

“Olur.”

Ya benim sesim Mulligan’ın sesine benziyordu, yahut da kadın aradaki farkı ayıramayacak kadar dalgındı.

Park Caddesi karşısındaki Tam Tam’ı biliyordum. Yarın akşam ölümden aman bulursam bu randevuya ressamın yerine gitmeye karar verdim.

Artık burada yapılacak iş kalmamıştı. Böyle düşünerek tam aşağıya ineceğim zaman telefondaki üzgün kadın sesi beni vesveselendirdi.

Şapkamı, ceketimi çıkardım, bir sigara yaktım, atölyeden başlarken bütün evi süratle ve metotla aramaya başladım.

Birinci katta kütüphane olarak kullanılan salonda bir çelik dosya dolabı vardı. Bir bu dolap, bir de yazıhane çekmeceleri kilitliydi.

Yukarı çıkıp herifin ceplerini aradım. Anahtar destesini buldum. Kilitli dolapla gözleri açınca ressamın neden servet içinde yüzüğü anlaşıldı. Dosya dolabında polisin göz yumması sayesinde gizli satılan açık saçık mecmuaların mükemmel koleksiyonu duruyordu. Çekmecelerde de sarı zarflar içinde bir sürü edepsiz kartpostal...

Gayet güzel vücutlu kadınların gayet hayasız pozları...

Burası buram buram şantaj kokuyordu.

Gerek gizli satılan müstehcen mecmuaları, gerekse fotoğraf dosyalarını iki paket halinde sarıp kapı önüne bıraktım. Zemin katına indim.

Kalorifer kazanına bitişik kısım fotoğraf işleri için atölye ve karanlık oda haline getirilmişti.

Bu meseleyi de ileride tahkik etmeye karar vererek paketleri yüklenip sokağa çıktım.

Biçare Belmon’ın evinde telefon bulunmadığı için orada olduğunu tahmin ettiğim Pat’e üçüncü cinayeti bildirmek imkansızdı.

Arabaya doğru yürüdüm. Paketleri arka tarafa yerleştirdim. Direksiyona geçeceğim sırada bir kadın sesi:

“Lütfen bakar mısınız Mister Hammer!” diye seslendi.

Başımı çevirdim. Benim külüstür arabanın arkasına yanaşan süper lüks otomobildeki afeti görünce dilim tutuldu. Evvela kurulduğu havai mavi araba öyle şahane ki, İngiliz Kraliçesi Madam Elizabeth’in oturduğu bina yanında kulübe kalır.

Kıza gelince:

Hep aynı lafları tesbih çeker gibi tekrarladığım için özür dileirim. Bu sefer de kabahat bende değil. Karşıma çıkan afetler başka tarife sığmıyorlar da ondan... Müsaadenizle gene aynı sözleri söyleyeceğim: ben ömrümde çok kadın gördüm, saçımın teli kadar güzel kadın tanıdım. Lakin bu lüks arabanın direksiyonuna kurulmuş belanın benzerine hiç rastlamadım. Esmer üzerine bir güzel! Esmerin de bulunmazı. Hasılı kadın değil, dehşet!

Bu emsalsiz esmerin bizim pis ressama gelmiş olması ihtimalini düşünüp yaklaştım.

“Efendim?” diye sııttım.

“Atlayın çabuk Mister Hammer... Derhal yanıma geçin...”

“Beni tanıyorsunuz öyle mi?”

“Yanıma dedim ya... Vakit kaybediyoruz...”

“Otomobilimi ilk rastladığımız garajda bırakalım da hay hay...”

Buna itiraz etmedi. İki sokak aşağıdaki garaja zehir gibi girdim. Otomobili kilitleyip dışarı fırladım, yanına kuruldum.

Gözüme ilk çarpan belinin inceliği oldu. Sonra dik göğüslerini, geniş kalçalarını, etekleri iyice yukarıya sıyrılmış olduğundan diz kapaklarından dört parmak yukarısına kadar harika bacaklarını yutkunarak seyrettim. Gayet pahalı kumaştan, gayet şık bir tayyör giymişti. İskarpinlerinin 15 punt boyunda incecik topukları vardı. Bunların üzerinde ince belinin hareketini, kalçalarının dalgalanmasını hayal ettim. Boğazım kuruyuverdi.

Kız, üzerimdeki tesirini anlamış gibi gizlice gülümsüyordu. Uzun kirpikli siyah gözleri karanlık gecelerde, karanlık uçurumları hatırlatıyor, insanın başını döndürüyor. Koyu lacivert ışıltılı

saçlarını oğlan çocukları gibi kestirmiş, bu da kendisine yüz kat fazla yaraşmış.

“Meşhur olmak tatlı-şeymiş ruhum,” dedim, “şimdi anladım.”

“Neden anladınız?”

“Sesinizden... Adımı sizin sesinizden dinlemek fevkalade bir şey. Bunun zevkini ölünceye kadar unutmayacağım.”

Yan gözle yüzüme baktı. Bu bitirici bakışlara kahramanca karşı koydum. Neden sonra kirpiklerini kırıştırarak:

“Tıpatıp bana tarif ettikleri gibiymişsiniz,” dedi, “aynen...”

“Size beni nasıl tarif ettilerdi bakalım?”

“Kabadayı bir hali vardır dediler, cakalıdır dediler. Ayrıca hoş erkektir dediler.”

“Yakışıklı demediler mi?”

“Demediler. Yalan söylemeye lüzum görmedikleri anlaşıyor. Yakışıklı sayılmazsınız. Hatta insan içyüzünüzü bilmesee ‘mendeburun biri’ deyip geçer.”

“İçyüzüm neyin nesi imiş canımın içi?”

“Sert erkekmişsiniz. Gözünü budaktan sakınmaz bir herif, dediler. Elektrik süratiyle silah çeker, elektrik süratiyle kurşunu insanın karnına yapıştırırmışsınız.”

“Bunlar mı imiş hoş tarafım?”

“Bilmiyor muydunuz?”

“Demek siz de bu kanaattesiniz?”

“Evet, sert erkekleri severim.”

“İsminiz?”

“Dostlarım bana kısaca Stella derler.”

“Ben dostlarınızdan mıyım?”

“Bugün belli olacak. Yani birazdan...”

“Şimdilik Stella desem küsmezsiniz ya?”

“Katiyen...”

“Öyleyse Stella, söyleyin bakalım böyle dolu dizgin nereye gidiyoruz?”

“Bize...”

“İşime gelir. Sebep?”

“Orada öğrenirsiniz.”

“Orada başkaları da bulunacak mı?”

“Tabii...”

“Hiç de tabii değil. İşte buna canım sıkıldı.”

Göğüslerini titreterek güldü. Keyifli kadın, belli bir şey ki gayet neşeli. Gayet neşeli ama otomobili böyle gaddarca sürmesini neyle izah edersiniz? Kadın, kadın değil, Şimal-Cenup Harbi’nin İrlandalı topçu çavuşu... Sanki huysuz top kadanası kullanıyor. Öylesine insafsız sürüyor ki, insanın makineye acıyası geliyor. Neredeyse motoru mahmuzlayarak kan revan içinde bırakacak... Bu kadar güzel kolların, bu kadar mükemmel parmakların direksiyona hakimiyeti de seyrine doyum olmaz bir manzara meydana getiriyor.

Virajları dönmesi başka bir harika, fren yapması başka... Kala-balık yerlerde ileri doğru bir bakması var ki torpidoyu düşman zırhlısının bordasına nişanlayan genç hücum botu süvarisi de böyle kabadayı olamaz.

Sürati gittikçe artırıyoruz.

“Böyle kelle götürür gibi nereye meleşim?” diye sordum.

“Long Island’da oturuyoruz biz...”

“Siz mi? Yani...”

“Kocamla beraber elbette...”

“Muhterem kocanızın adı da kısaca Stella mı?”

“Hayır, kendisine O’Grandi derler. Hiç işittiniz mi?”

Bu ismi bugünlerde bir yerde duymuştum. Gözlerimi kırpıştırarak hatırlamaya çalıştım.

“Tuhaf,” dedim, “bu şehrin bütün bahtiyar insanlarını tanıdığımı sanırdım. Meğer yanıliyormuşum.”

“Efendim?”

“İnsanın sizin gibi...”

“Karısı olursa mutlaka bahtiyar mı olur diyeceksiniz? Pek basma kalıp laf. Size yaraştıramadım.”

“Bana nasıl bir lafı yaraştırırdınız?”

“Saçmalamayın Mike, siz lafla vakit geçirecek avanaklara hiç benzemiyorsunuz.”

Nefesim işte buracıkta sahiden kesildi. Kan, şah damarlarıma hücum etti. Suratımın morardığına eminim. Adeta inledim, sonra derin derin soluyarak:

“İşimiz iş yavrum,” dedim, “beni zannettiğimden çok daha yakından tanıdığınız anlaşılıyor. Harbin sonuna doğru Singapur umumhanelerinde bulundunuz mu?”

Dudaklarını ısırarak kahkahasını zaptetmeye çalıştı. Gaza bastı. Araba adeta kırbaçlanmış yarış atı gibi şahlandı.

O anda O’Grandi adını nereden duyduğumu hatırladım. Biçare Belmon’la Bill’in meyhanesinde üst üste taarruza uğradığımız sırada Jig’den bahsederken bu isim geçmişti. Eski gangsterlerden... Chicago sokaklarının vuruşmalarından yakasını nasılsa kurtarmış ender hergelelerden biri... Kendisini çoktan unutturmuş olduğu için ben tanımıyorum.

Bu süratle -yani 130 mille- tepesi üstü öyle bir belaya saplanıyordum ki tadına doyumaz.

Gözlerimi keyifle kısıtım. Stella’nın erkek yüreklerini eprimiş çelik gibi fıkır fıkır kaynatan kokusunu -sürdüğü kokuyu değil, derisinin kokusunu- derin derin kokladım.

İKİNCİ KISIM:

GANGSTERLİK TARİHİNDEN KISA BİR HÜLASA

I

Long Island'ın tertemiz fakat تنها sokaklarından birisinde, etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir bahçenin demir parmaklıklı kapısı önünde durduk.

Stella otomobilin borusunu iki kere öttürür öttürmez dev gibi bir zenci koşarak geldi. Ağır kanadı kolayca açıp arabaya yol verdi.

Parkın virajlarını hızla dönerek köşkün önüne geldik.

Ben buna laf gelişi “köşk” dedim geçtim. Hakikatte eski haydutlardan O'Grandi denilen İrlandalı serserinin “fakirhanesi” düpe-düz saray... Hem de cephesi mermer sütunlar, mermer heykellerle süslü mükellef bir saray...

Smokinli bir uşak koştu. Otomobilin kapısını açtı. Herifi dışarıda bir kibar yerde görseniz Amerika'mızın dış siyasetini çeviren diplomatlarından birisi, yahut da parasını kumarda bitirip buraya yeniden milyoner olmak için gelmiş bir Fransız vikontu sanırsınız. O kadar nazik, o kadar üsturuplu... Yalnız biraz tuhaf-ça tabii... Üzerinde bir garabet yok değil. Sol koltuk altı kabarık da ondan mı? Lüzumundan fazla şişkin pazuları mı ona bu hali veriyor?

Stella:

“Mister O'Grandi çıkmadılar ya?” diye sordu.

“Buradalar efendim. Kütüphanedeler. Sizi bekliyorlar.”

“Mersi!” Kadın bana döndü: “Buyurun.”

Mermer basamakları çıktık. Gayet geniş bir hole girdik. Burada da her şey mermerden... Döşeme, iki taraflı merdiven, merdivenin trabzanları her şey mermer...

Şapkamı bir başka herif elimden aldı.

Kadın sağdan ikinci kapıyı açarak:

“Biz geldik!” diye içeri girdi.

Kaba bir erkek sesi:

“Kolay buldunuz mu Stella?” diye sordu.

“Eh! Pek de zor sayılmaz.”

Ben eşikte durup:

“Merhaba!” dedim.

Herif bir koltuğa azametle kurulmuştu. Sırtında deve tüyünden yumuşak bir ropdöşambır vardı. Pantolonu ve iskarpinleri zevkle seçilmişti.

Yüzü pembe beyaz, saçları ve kirpikleri de beyazdı. Şişman vücudu ve uzun boyuyla heybetli olması lazım. Fakat elleri bir tuhaf. Tombul parmaklarındaki lüzumsuz hareketler biraz sinirli olduğunu gösteriyor. Sonra bu eller silah kullanmaktan ziyade manikür törpüsü sürtmeye alışık galiba...

Gözleri de biraz baygın, biraz efemine... Hasılı bu herifin ruhu, kalıbına uygun değil. Bunu insan ilk görüşte hem anlıyor, hem de yanılmadığına inanıyor.

Silah kuvvetiyle yaşanan hayat şartlarından derisini deldirmeden kurtulabilenler ekseriya böyleleri oluyor. Bunlar ruhlarında insanı şaşırtacak çukurlar ve sivrilikler bulunan hergeleler... Bakarsınız en büyük tehlikeler karşısında birdenbire yığıtlenirler, bakarsınız en değersiz bir hadisede korkudan dudakları çatlar. Bazen iki sent için adam öldürecek derecede hasis, bazen iki milyonu bağışlayacak kadar cömerttirler. Yani hesaba kitaba sığmazlar. Kısacası: tehlikeli deliler...

Ben bunları zihnimden geçirirken o da kendi ölçüleriyle beni tetkik ediyordu.

Gözlerini kısarak dalmıştı. Bu dalgınlıkla ağzı biraz çarpılmış, ellerindeki titreme büsbütün artmıştı.

Stella kocasının suratını kaplayan eblehliği dağıtmak istermiş gibi:

“İşte Mister Mike Hammer,” dedi, “sizi kocamla tanıştırayım: Mister O’Grandi...”

Herif uykudan uyanır gibi titreyerek kendine geldi. Yüzüne çok yaraşan akıllı bir gülümsemeyle:

“Buyurun,” diyerek ayağa kalktı, “geldiğinize sevindim Mister Hammer... Eskiden olsaydı sizinle çoktan tanışmış bulunurduk. Mamafih ben bu şartlar altında görüştüğümüze memnunum.”

Boyu benden dört parmak kadar uzundu. Elini uzattı. İstemeyerek sıktım. Parmaklarında rutubetli bir hararet var ki elinizi on kere yıkasanız pislikten kurtulamazsınız.

“Şöyle oturun.” Bana yer gösterdikten sonra karısına döndü: “Bize viski getirsinler sevgilim!”

Kadının zile basmasına meydan bırakmadım:

“Viski istemez,” dedim, “kahve elverir.”

“Olur mu efendim. İki yudum içeriz.”

Artık ses çıkarmadım.

Uşak viskileri hemen koşturdu. Bu evde işler şaşılacak kadar gürültüsüz görülüyordu. Kapı kapandıktan sonra O’Grandi:

“Baloya sizin gibi biz de geç kaldık,” dedi, “yoksa dün gece tanışmış olacaktık.”

“Demek Dave beni sizinle mi tanıştıracaktı? Ne münasebet?”

“Sizi bana Dave tavsiye etmişti.”

“Avukatınız mıydı?”

“Hayır! Düşmanımın avukatıydı.”

“Anlayamadım?”

“Meseleyi ta başından anlatayım da sonradan sualler sormanıza lüzum kalmasın. Kaç yaşındasınız Mister Hammer?”

Biraz şaşırdım.

“Kaç yaşında mıyım? Meseleyi anlayabilmem için mi soruyorsunuz?”

“Evet.”

“33...”

“1953’te olduğumuza göre 1910’da Chicago’da olup bitenleri bilemezsiniz. O zamanlar siz henüz doğmamıştınız. O zamanlar gang kelimesi sadece ‘ekip’ veya ‘takım’ manasına gelen masum bir İngilizceydi. Gangster tabiri de henüz icat olunmamıştı William Randolph Hearst denilen herif de kendisine, sonraları takılan ‘Gazetecilik Kralı’ unvanını kabullenmiş bulunmuyordu. Bizim Chicago’nun o tarihlerde en büyük gazetesi Joseph Patterson tarafından çıkarılmaktaydı. Adı da: Tribün.

New Yorklu Hearst Chicago’da da bir gazete çıkarmayı, daha beteri, bu gazeteyi tutturmayı aklına koydu. ‘Ekzaminer’ isimli bir gazete kurdu. Chicago’nun üstünden uçakla geçtiniz mi hiç?

“Geçtim. Ne olacak?”

“Geçtinizse bilirsiniz. Bizim Chicago uçaktan bakılınca gayet muazzam bir satranç tahtasına benzer. Sokaklar, caddeler birbirlerine müvazidir. Tribün, şehrin bütün köşe başlarını tutmuş, daha doğrusu bütün sağ köşelere birer küçük satış kulübesi kurmuştu. Bu sebeple Hearst, gazetesine satış yeri bulamayınca yerli rakibine başvurdu. Müvezzilerin durdukları yerlerle kulübeleri hakkaniyet dairesinde pay etmeyi teklif etti. Tribün buna yanaşmadı. Ekzaminer eski kulübelerin yanına yeni kulübeler yapmak zorunda kaldı. O sıralarda gazeteler on üç, on dört yaşında çocuklara sattırılıyordu. İki tarafa mensup oğlanlar birdenbire müthiş bir rekabet hissine kapıldılar. Bu his az vakitte boğuşma şeklini alıverdi. Hearst işi tesadüfe bırakacak heriflerden değildi. Müvezzileri korumak için işsiz güçsüz takımından, bileğine kuvvetli bir zibidiyi Mossi Enright adındaki oğlanı para ile tuttu. İşte gangsterlerin piri bu Mossi’dir. Delikanlıya Mossi yani (Miço) denilmesine her zaman iki üç haftalık sakalla dolaşması sebep olmuştur. Mossi gangsterlerin piriydi ama dünya üzerinde gerek gang, gerekse gangster kelimelerinden bile haberi yoktu.

Genç yaşında tepelendiği için ölünceye kadar da haberi olmadı denilebilir.

Mossi'nin vazifesi sabahtan itibaren gazetenin satış kulübelerini dolaşmak, seyyar müvezzileri kollamak, zora düşenlere yumruğuyla yardım etmektir. İlk günlerde hiçbir müşkülle karşılaşmamıştı. Çünkü kendisi yirmi yaşındaydı. Karşısındakilerin ise en büyüğü on beşinde bile yoktu.

Fakat bu kolaylık az sürdü. Tribün de paçaları sıvadı. Moe Ananberi isminde bir zıpirı derhal angaje ederek Mossi'nin üstüne saldı. Bu suretle bizim Chicago'muzda garip bir macera başladı. Her sabah her iki gazetenin idarehanesinden kollarını sıvayıp yumruklarını sıkarak iki serseri yola çıkıyor, kendilerinden istenen işi, verilen dolgunca ücreti hak edecek şekilde başarmak için durup dinlenmeden çocuk suratları dağıtıyordu.

Bunlar bir müddet birbirleriyle karşılaşmamaya dikkat ettiler. Sonunda kendilerini büsbütün emniyete almak için genç serseriler arasından dövüşçülüğü ile meşhur beş altı kişi seçtiler. Bu suretle dünyanın üzerinde iki tane 'gang' meydana gelmiş oldu. Her çete, her sabah erkenden mensup olduğu gazetenin zemin katında kendilerine ayrılan bir mahzende toplanıyor, satıcılarını korumak için her tarafa nöbet usulüyle dövüş ekipleri salıyordu.

Hearst'ün Ekzaminer gazetesi Chicago'ya işte bu metotla yerleşebildi. Artık sarsılmayacağına kanaat getirince biraz pahalıya mal olan çeteyi deflemek istedi. Fakat Mossi artık kudretini anlamıştı. İşine son verildiğini kendine bildirmeye kalkan gazete direktörünün gözlerine fena fena bakarak:

'Ben bu gazetenin adamıyım, adamı kalacağım!' diye dikildi.

Hemen hemen aynı saatlerde Tribün'ün çete reisi de onun direktörüne aynı tehditkar ifadeyle kafa tutuyordu. Bu suretle çeteler, esaslı bir işleri kalmadığı halde gazetelerin zemin katında toplanmaya devam ettiler.

Bir müddet hiçbir boğuşma vuku bulmadı. Fakat boş oturan silahlı takımların bu işsizliğe uzun müddet dayanmaları imkan-

sızdı. Gecelerden bir gece ve ilk defa gazete satış meselesinin dışında, birbirlerine karşı efelenerek çarpıştılar. Bu çarpışmadan birkaç gün sonra Ekzaminer'in çetesinden Charlie adındaki kabadayı ortadan kayboldu. Şimdi herkesin kısaca 'hesaplaşma' dediği hadisenin ilk kurbanı işte bu Charlie olmuştur.

Bu vakadan sonra Chicago polisi karanlık sokaklarda kurşunlarla delik deşik edilmiş cesetlere sık sık rastlamaya başladı. Bunların hepsinin cebinden gazetelere mensup olduklarına dair hüviyet varakaları çıkıyordu. Adına 'Dördüncü Kuvvet' denilen ve birinci vazifesinin halkı aydınlatmak olduğu iddia edilen gazeteler her cinayetten sonra birer kısa not neşretmeyi, gebertilen herifin iki gün evvel gazeteden kovulduğunu yazmayı adet edindiler. Herarst takımının bulduğu bu formül Tribün tarafından da bir can kurtaran simidi gibi kabul olundu."

O'Grandi, viskisinden bir yudum aldı. Bir puro yaktı. Yakın geçmişi tekrar yaşıyormuş gibi dalgın gözlerle yüzüme bakıp gülümseyerek:

"Canınızı sıkıyorum ya?" diye sordu.

"Hayır, bilakis çok enteresan şeyler anlatıyorsunuz."

"Bu sözünüze inandığım için devam ediyorum: 1910 senesine kadar Chicagolular yemeklerini havagazı ile pişirirler, gecelerini havagazı ile aydınlatırlardı. O tarihte elektrik henüz lüks sayılacak kadar pahalıydı. Ancak bir avuç eksantrik zengin iş olsun diyerek konaklarına elektirik tesisatı yaptırmışlardı. Kısacası elektrik, havagazıyla rekabet edemeyecek derecede pahalıya mal oluyordu. Bu sebeple şehrin en karlı yatırımlarından birisi Havagazı Şirketi, yani Gaz Havz hisse senetleriydi.

Ne çare ki 1910'da fen ilerledi, yeni motorlar elektriği ucuza istihsale başladı. Kısacası Chicago'nun Havagazı Şirketi büyük hissedarlarının karşısına müthiş bir rakip dikilmiş oldu.

Havagazı Şirketi batıp gideceğini anlar anlamaz işi zora dökmekten başka çare bulamadı. Hiç tereddüt etmeden Tribün'ün haydut çetesine başvurdu. Çete elektrik tesisatı satan dükkanları

dağıtmak, elektrikçileri tehdit etmek, telleri kesmek, direkleri devirmek vazifesini, gayet büyük bir ücret karşılığında üstüne aldı. Canı başına sıçrayan elektrik kumpanyası da derhal rakip çeteye yanaştı. Hearst'ün takımını kiraladı. Gazeteler artık kendilerine çok pahalı gelmeye başlamış olan haydut sürülerinden bu vesileyle kurtulabileceklerini anlar anlamaz çetelerini hemen yeni efendilere devrettiler ve Chicago'nun ortasında verilmeye başlayan kanlı meydan muharebesini görmezden geldiler.

Çetelerin gazetelerden kumpanyalara devri sırasında vaziyetin ne halde bulunduğunu anlatabilmek için size bir misal vereyim: Hearst'ün gazetesinde çalışan en meşhur fıkra muharriri haftada 20 dolar kazandığı halde, mahzende viski içip kağıt oynayarak hiçbir iş yapmadan oturan çetenin en miskin haydudu haftada takriben yüz dolar alıyordu. Bir namlı gazeteci o tarihe dair yazdığı hatıralarında aynen şöyle demektedir:

“Tahrir heyetinde direktör müstesna hepimiz haydutlara borçluyduk. En kırtıpili dahi bize avans verecek durumdaydı. Hıf-talıkları alır almaz mahzene koşar, borçları kapatırdık. Böyle sıralarda heriflerin bize nasıl tepeden baktığını görmedikçe düş-tüğümüz sefil vaziyeti anlayamazsınız.”

Ben, meşhur muharrirleri bir mahzende para dilenirken veya dilendikleri parayı teşekkürle iade ederlerken gözümün önüne getirdim. Gülümsedim.

O'Grandi:

“Şimdi de vaziyet pek değişmiş sayılmaz Mister Hammer,” dedi, “birçok gazeteciler bugün de gangsterlerden para alıyor-lar. Yalnız arada bir küçük fark var: o zaman borçlarını götürür verirlermiş, şimdi ücret sayıp muhafaza ediyorlar. Bir de ara-daki yirmi dolar, yirmi bin dolara yükseldi. Kendiniz bilmez değilsiniz ya...”

Ses çıkarmadım. Stella yüzüme bakarak gülümsedi. Gizlice göz kırptı.

Herif purosundan derin derin nefeslendi:

“Çeteler daha ciddi bir işe girdiklerine memnun olmuşlardı,” diyerek hikayesine devam etti, “hatta böyle bir fırsat zuhur etmeseydi, kendiliklerinden bir başka kazanç yolu bulacaklardı. Nitekim para daha bol kazanılınca hırslar daha çok arttı. Gene günlerden bir gün Mossi, Chicago Belediye Reisi’nin karşısına dikildi. Şehrin çöp işlerinin tekeli istedi. Hearst’ün gazetelerinden karısını bile esirgemeyecek halde bulunan Belediye Reisi bu teklifi ikiletmedi. Mossi ile avanesi artık belediye memurları (!) sayılmaya başladılar. Bunlar için hususi bir üniforma icat edildi. Chicago halkı, sokaklarının korkunç gangsterler, kanlı katil herifler tarafından süpürülmesi, çöp tenekelerinin bunlar tarafından boşaltılması hadisesini çok enteresan buldular. Bundan garip bir zevk duydukları bile iddia olunabilir. Kaldı ki hiç kimseden itiraz edecek de cesaret beklenemezdi.

Chicagolular seslenemediler ama Tribün’ün çete reisi Moe böyle maskaralıklara tahammül edecek adamlardan değildi. Rakibinin resmi rütbe alıp üniforma giymesinin ileride kendisine zarar vereceğini hesaplayarak derhal davrandı. Haydutlarını üniformalı çöpçülerin üstüne saldırttı. Mossi’nin adamları üniformalı olmanın zararını gördüler, az vakitte çok zayıf verdiler. Mossi işin böyle devam edemeyeceğini anlayarak Chicago’nun çöp inhisarını bıraktı, sivile soyunup rakibinin üstüne atladı.

Gangsterliğin beyaz kadın, beyaz zehir, daha sonra içki yasağı sırasında kaçakçılık işlerine girerek muazzam bir sanayi (!) haline gelmesi işte bundan sonradır. Eğer dost kalırsak size bu müthiş sanayi kolunun işe yarar serseriler nereden, nasıl bulup yetiştirdiğini, gangsterliğin kanunlarını, bunların nasıl tatbik olduğunu da anlatırım.”

Herif adeta eski bir cumhurreisi gibi konuşuyor, sanki övünülecek büyük devlet işlerindeki başarılarından bahsediyordu.

Benim fena halde canım sıkılmaya başlamıştı. Eğer bazen eski hatıralarına gömülerek dalgınlaşan, bazen gene bu hatıraların zoruyla heyecana gelen O’Grandi’den gizli güzel Stella bana göz kırparak sabır tavsiye etmemiş olsaydı, gevezeliğe çoktan nihayet verecektim.

Kendimi zorlayıp sııttım.

O'Grandi:

“Siz işten anlar olmasanız bütün bu tafsilata lüzum görmezdim,” diye aklınca bize iltifat etti, “gangsterliğin şimdiye kadar pek bilinmeyen bu cihazlarını mesleğiniz icabı bilmelisiniz, ileride işinize yarar. Ne diyordum, evet, Chicago’nun çiçeği burnunda körpe gangster çeteleri nihayet kendilerine bol para getirecek sahalara girmişlerdi. Mamafih asıl velinimetleri olan gazeteleri...”

Bir an sustu. Tavana bakarak düşündü:

“Esasında gazeteler onların değil, onlar gazetelerin velinimeti sayılmalı ama biz işin bu kadar inceliğine boş veriyoruz. Hasılı herifler gazetelerini eski göz ağrısı sayarak pek de terk etmemişlerdi. Size bir misal vereyim: Sene 1921. Atlantic City’de asrın en büyük boks maçı yapılacak. Fransız ağır sıkletli Karpantiye ile Amerikan ağır sıkletli Dempsey dünya şampiyonluğu için dövüşecekler. Her tarafta kıyamet kopuyor. Bir hazırlık, bir hazırlık ki sormayın gitsin! Eğer demincek ‘Otuz üç yaşımıdayım’ derken bana yalan söylemedinizse siz o tarihte bir yaşınızda filan olmalısınız. Halbuki o sıralarda ben yirmi iki yaşımıdaydım. Gayet iyi hatırlıyorum.”

Tribün gazetesinin sekreteri oturup derin hesaplara dalıyor. Maksudı maça ait bir fotoğrafı ilk baskıya yetiştirmek. Bunun için, birinci raundun ilk otuz saniyesi içinde çekilecek bir resim bir hususi uçakla Chicago’ya 200 kilometre mesafedeki bir uçak meydanına getirilecek. Orada bekleyen ve daha evvel bir kilişehane haline sokulmuş olan vagondaki kilişeciye teslim edilecek, bir tek vagondan ibaret katar çok süratle yola çıkacak, Chicago’ya yettiği zaman klişe hazırlanmış olacak. Bu suretle meşhur müsabakaya ait resim Tribün’ün saat 6’da satışa çıkarılan ilk baskısına girebilmiş olacak.

Bugünkü gibi hatırımdadır: Ekzaminer’in rakip müessesede satın aldığı casuslar bu işi maç tarihinden ancak üç gün evvel haber alabildiler. Aynı tertibatı kuracak vakit kalmamıştı. Bütün gazete ayaklandı. Herkes aklına gelen çareyi söyledi. Neticede bir aralık pilot brövesi almaya uğraşmış bir muhabirin ileri sürdüğü çare

kabul olundu. Muhabir: 'Bir divane pilot bulalım,' diyordu, 'bir serseri pilot bulalım. Serseri pilottan çok ne var? Herife parayı verir, burnuna viskiyi dayarız. Uçağı getirip Chicago'nun büyük parkındaki meydana indirir.'

Ben boş bulunarak:

"Neden Chicago'nun uçak alanına değil de, büyük parka?" diye sordum.

"Uçak alanı şehre uzak. Saatler öyle ayarlı ki on dakikanın ehemmiyeti var. Halbuki büyük parka uçak kondurmak değil, sinek kondurmak yasak. Belediye adamın gözünü patlatır. Kesilecek cezayı ödemeye Gazeteciler Kralı Hearst'ün bile gücü yetmez. Sekreterler bir müddet müşavere ettiler, neticede başka çare bulamadıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Derhal telefonlara sarıldırı. Belediye Reisi bulundu. Yarı tehdit, yarı tatmin bu müsaade koparıldı. Akli veren muhabir, bir adet serseri-divane pilot bulmaya çoktan koşmuştu. Daha ilk uğradığı kahvede bunlardan yarım düzineye rastlamış. İşlerinden biriyle mutabık kalındı. Çok sonradan öğrenildiğine göre Belediye Reisi Tribün'ün atlatıldığını anlayınca tutulacağı öfke krizinden ürkmüş, hazırlanan planı fıslayıvermiş. Bu haberi alıp canı başına sıçrayan Tribün bir seneden beri ilk defa, başkalarına devrettiği haydut çetesini hatırladı. Ekzaminer'in casusları da hasmın mukabil tedbirini gelip haber verdiler."

"Neymiş? O da mı serseri-divane pilot aramaya çıktı?"

"Hayır, onlar daha kestirmeden gidiyorlar. Bir taraftan kendi projelerini harfi harfine tatbik ederken, öte taraftan Moe çetesinin bütün kuvvetleriyle parkta pusuya yatacaklar. Eğer Tribün'ün bulduğu serseri-divane-sarhoş pilot karanlıkta kendisini bir yere çarpıp parçalamadan yere salimen inebilirse pusuda bekleyen silahlı herifler biçareyi bir otomobile atıp dağlara çıkaracaklar. Fotoğraf derhal imha edilecek. Rakip atlatılmış, zafer Ekzaminer'de kalmış olacak."

"İster misiniz bunu da ötekinin casusları haber versin!"

"İyi bildiniz Mister Hammer. Plan ertesi gün karşı tarafa yetiştiriliyor. Bu sefer Tribün sıvandı. O da Mossi'yi imdadına çağırdı.

Fazladan yakın dostu olan (!) Chicago Polis Müdürü'ne telefon ederek maç gecesi büyük parkta ve civarında bir tek memur dahi bulundurmaması ihtar olundu. Polis Müdürü de bu emre sadakatla itaat edeceğini hemen bildirdi.

Nihayet büyük boğuşma gecesi gelip çattı. Atlantic City'de bok-sörler yumruklaştırmaya biz de parktaki yerlerimizi aldık..."

Son cümle üzerine Stella öksürdü. Bu suretle kocasına "yerimizi almıştık" sözüyle pot kırdığını bildirmek istemişti.

O'Grandi karısına kibirle baktı:

"Eteklerini kapatsan daha iyi edersin," diye mahsustan çıkıştı, "Mister Hammer masal dinleyecek bebeklerden değil. Bunu, bacaklarına bakışından da anlamalıydın."

Ben hemen gözlerimi çevirerek viski bardağına sarıldım. İrlandalı kendi latifesine gene kendisi kıs kıs gülerek tekrar etti:

"Biz de yerlerimizi aldık. Tribün'ün uçağı fotoğrafı klişehane vagona yetiştirdi. Bizim serseri-divane pilot da büyük parkın meydanına gece vakti salimen konmayı becerdi. Herifler atladılar. Biz karşıladık. Küçük çapta bir meydan muharebesi verildi. Sonunda zafer bizim tarafta kaldı. Biz de fotoğrafı kendi klişehanemize yetiştirdik. Ertesi sabah Chicago'nun okuyucuları tiryakisi oldukları gazetelerinde 'Asrın Maçı' denilen müsabakaya ait resimleri buldular. Resim dedimse bugünkü radyo fotolar gibi bir şey zannetmeyin. Her ikisi de simsiyah bir zemin üzerinde insan olduklarına bin tane şahit isteyen iki tane kurşuni lekeden ibaret birer berbat şeydi."

O'Grandi bardağına viski koydu. Purosunu yeniden yaktı:

"Bu vakayı neden anlattım bilir misiniz?" diye sordu. "Büyük parkta meydan muharebesine gitmeden evvel Mossi bizi topladı. 'Çocuklar,' dedi, 'bu seferki boğuşmayı başkalarına benzetmeyin. Orta yerde vuruşacağız. Polisin de resmen haberi var. Yani altta kalanın canı çıkacak. İlerisi de daha berbat. Beni dinlerseniz bir kenara ölümlük dirimlik birkaç dolar koyalım. Hapse düşeriz, hastaneye düşeriz, geberir gideriz. Kiminizin anası, kiminizin

kardeşi sefil olur. Bu işten alacağımız topluca paradan yüzde yirmisini hepimiz namına saklayalım diyorum. Razı mısınız?’ Hep razı olduk. İhtiyat parası ayırmaya o geceden başladık. şimdi sizinle burada görüşmemizin sebebi de bu...”

“Bu mu?”

“Evet. Tam 30 küsur yıl evvel kurulmuş bir garip ortaklık sebebiyle siz şimdi burada bulunuyorsunuz!”

“Anlayamadım?”

“Karpantiye-Dempsey maçı gecesi kurduğumuz ortaklık eski çeteler tamamıyla dağılıncaya kadar devam etti. Buna da bir tarih isterseniz ‘Al Capone hapse girinceye kadar’ diyelim. Daha doğrusu Luciano Avrupa’ya gidinceye kadar. Bizim ihtiyat akçesi bazen iki milyon dolara yaklaştı, bazen bir milyon dolardan aşağıya düştü. Mahpustaki arkadaşların akrabalarına yardım edildi, avukat ücretleri ödendi, rüşvetler verildi. Bazı arkadaşların mahpustan, bazılarının Birleşik Amerika’dan kaçırılması temin olundu. Son hesaplara göre ihtiyat kasada bir milyon yüz bin dolar kalmıştı ki aramızda ‘Doktor’ lakabıyla andığımız herif apansız ortadan kayboldu.”

“Paralarla beraber mi?”

“Paralarla beraber. Dünya kazan biz kepçe, aramadık yer bırakmadık. Bir türlü yakası elimize geçmedi. Sanki yer yarıldı da, girip kayboldu. Günlerden bir gün, geçen sene bizim eski arkadaşlardan birisi çıkageldi. Meğer bir tesadüfle Doktor’un izini bulmuş.”

“Nerede?”

“New York’ta... Malum ya dünyanın hiçbir ormanı, ne kadar insan ayağı değmemiş olursa olsun saklanma yeri bakımından New York kadar emniyetli sayılmaz. Derhal soruştırmaya giriştik. East River’da 35. Sokak’ta oda oda kiraya verilen eski bir aristokrat evinin en üst katında bir dairede oturduğunu öğrendik. Suratını ameliyatla değiştirmişti ama görür görmez tanıdık. Oturduğu apartmanın kapısını çelik levhalarla kaplatmış, duvarları iç

tarafından kalın demir parmaklıklarla kuvvetlendirmiş. İki Danua besliyor ki her biri iyi talim görmüş bir tabur komandoya bedel. Lakin bütün kurnazlığına rağmen gene büyük bir hata işlemiş. Koleji bitiren kızını yanına almış. Eskiden beri evladına ne kadar düşkün olduğunu bilirdik. Zaten parayı ona emanet ederken bu cihet gözönüne alınmış, ‘Kızını düşünür de ihanet edemez’ denilmişti. Eğer benim ve diğer iki arkadaşımın pusuya düşürülüp öldürüldüğümüz havadisini gazeteler yazmasaydı Doktor belki de ihanet etmeye cesaret edemezdi. Neyse arkadaşlar ölmüşlerdi ama, ben ağır yaralı olarak kurtulmuştum. Avrupa’ya kaçmış olan Doktor geri dönüp hatasını düzeltmeyi göze alamadı. Hasılı işler berbat bir hale geldi. İkinci Cihan Harbi’nde bizim Doktor Almanlarla birleşmiş, kırmadık ceviz, yemedik nane bırakmamış. Müttefiklerin zaferi kazanmaları üzerine oralarda barınmayacağını anlayarak kapağı gene buraya atmış. Kızının tehlike- de olduğunu bildiği için tam çıkmaza düşüyor. Yani yavrusunu bir an bile gözünün önünden ayıramıyor. Bu suretle kızı daha fazla tehlikeye maruz bırakmış olacağını aklına getirmiyor. Uzatmayalım, vaziyet işimize yaradı. Geçenlerde kızı kaldırmışlar.”

“Sonra da bir milyon yüz bin dolar mı istemişler?”

“Hayır! O zamanki para değeri ile şimdiki para değerini hesaplamışlar da iki milyon istemişler.”

“Faiz filan... Anlıyorum.”

“Evet, faiz filan! Kızının kaçırıldığını öğrenir öğrenmez deliye döndü.”

“Neden? Verse de kurtulsa...”

“Elinde o kadar para yok. Parasını birçok işlere yatırmış. Graff diye birisinden bahsedildiğini işittiniz mi hiç?”

“İşittim.”

“Eskilerdendir. O da Chicagolu. Moe’nun çetesinden zorlu bir herif. İşte onunla ortak kumarhaneler, randevu evleri, barlar işletiyorlar. Bizim Doktor araya bir avukat koyup mühlet istedi. İsteddiği mühlet verildi. İki gün içinde parayı denkleştirip avukata teslim etmiş.”

“Sakın ‘avukat, avukat’ dediğiniz bizim Dave olmasın?”

“Evet, Dave Spencer.”

“Dave size parayı getirmedi mi demek istiyorsunuz?”

“Maalesef getirmedi.”

“Otomobil kazasına uğradığı için mi?”

“Hayır, kendi ifadesine göre çaldırdığı için...”

“Nasıl çaldırıyor? Deli mi bu herif?”

“Malum ya böyle vaziyetlerde para geçer akçe olarak istenir, yani küçük banknot halinde. Hepsini bir küçük valize doldurmuş, söylediğine göre çok sarhoşmuş. Bir yere uğramış. Oradan çıkarken bindiği taksiyi şaşırmış.”

“İnanılır şey mi bu? Düpedüz uydurma!”

“Ben de aynen böyle söyledim. ‘Bu düpedüz uydurma, hem de fena uydurma,’ dedim, ‘sonu katiyen hayır getirmez Mister Spencer’ dedim. Zaten pek perişan bir haldeydi. Ayakta duramayacak derecede sarhoştı. Valizi unuttuğu otomobili tarif etti. Mutlaka bulacağına eminmiş. Birkaç gün mühlet istiyormuş. Ayrıca sizden de bahis açtı. Dostluğunuza güveniyordu. Doktor avukattan aldığı imzalı makbuzu arkadaşlara gönderdi. Ayrıca ne olur ne olmaz diye düşünmüş de banknotların numaralarını kaydetmiş. O listenin bir suretini de verdi. Arkadaşlar icap eden noktalarda, icap eden tedbirleri aldılar. O gece baloda buluşup sizinle tanışacaktık. Malum hadise vuku buldu. Sonunda da avukat öldürüldü.”

“Öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz? Gazeteler ‘kaza’ diye yazdılar.”

O’Grandi keyifli keyifli güldü:

“Böyle işlere karışanları ezecek kaza otomobili henüz fabrikadan çıkmamıştır Mister Hammer.”

“Peki benden ne istiyorsunuz?”

“Evvela: iki milyon size emanet edilmişse onu istiyoruz.”

“Komisyonsuz filan mı?”

“Komisyonsuz olur mu? Amerika’da birisi birisine selam verse bunun bir ücreti, bir komisyonu vardır.”

“Durunuz bakalım ne eder? Yüzde beş desek yüz dolarda beş dolar, bin dolarda...”

“Yuvarlak hesap elli bin dolar veriyoruz.”

“Fena değil.”

“Mamafih paranın sizde olmadığı bence muhakkak. Bulmaya yardım ederseniz bu ücreti gene alacaksınız. Biz de kendi imkanlarımızla araştırmaya devam edeceğiz tabii...”

“Kız nerede?”

“Hangi kız? Doktorun kızı mı? Evine gönderdik.”

Gülümsemişim.

“Vallahi gönderdik,” diye teminat verdi, “Doktor bu işte numara yapmadı.”

“Dave’i size ait otomobillerden birisinin kazaen (!) çiğnemediğine emin misiniz?”

“Katiyen. Böyle bir suali size yaraştıramadım. Avukat’ın ölümü paranın bulunmasını kolaylaştıramaz ki... Avukat öldürüldükten sonra sizinle tanışmayı daha çok istedim. Kanaatimce Avukat’ın ölümünü Doktor da istemez. Bunu Graff’in arzu edeceğini de sanmıyorum. Nitekim katibesini öldürenler de biz değiliz.”

“Şu halde parayı arayan bir başka takım var.”

“Tamam! Parayı başkaları da arıyor. Halbuki meseleden başkalarının haberi olamaz. İş zaten bu sebeple karışıyor. Size bu sebeple muhtacız. Malum ya biz tahkikatın bazı safhalarını doğrudan doğruya takip edemeyeceğiz. Dave bize sizi tavsiye etmişti. Eğer razıysanız...”

“Neden razı olmayacak mıyım?”

“Öyleyse size masraflarınıza karşılık bin dolar vereceğiz. Evvela şu taksi meselesini soruşturalım. Yalan olduğu meydanda ama,

olsun. Hedefe emniyetle yürümek için arkamızda şüpheli bir taraf bırakmamalıyız.” Karısına işaret etti: “Lütfen Stella orada bir zarf olacak yavrum!”

Kadın istenen zarfı alıp getirdi. O’Grandi bana uzattı:

“İçinde bin dolar var Mister Hammer,” dedi, “makbuz filan istemez. Muamelemiz itimat üzerinedir.”

Zarfı yan cebime atıp kalktım.

“Soracağınız bir cihet olursa bize telefon edin. Stella sizi götürsün.”

“Ben giderim. Madamın yorulmasına lüzum yok.”

Stella:

“Neden yorulacakmışım?” dedi, “Sırtıma binecek değilsiniz ya...”

Kapıdan çıkarken apansız döndüm ve apansız sordum:

“Ressam Veb Mulligan adında birisini tanıyor musunuz?”

O’Grandi hiç şaşırmadı:

“Vaktinizi boşuna geçirmediğiniz anlaşılıyor,” diye güldü, “hergelelikle karşılaşır karşılaşmaz şehrin en yaman hergelesini hatırlamanız hoşuma gitti, Değil mi Stella?”

Kadın omuzlarını oynattı o kadar. Gözlerinin içine dik dik baktım:

“Herifi iyi tanıdığınız anlaşılıyor,” dedim; “alışverişiniz oldu mu?”

Stella hakaretle dudak büktü:

“Veb’in dişleri bize işlemez Mike,” dedi, “bize onun pis numaraları sökmez.”

“Peki, kime söker?”

“Her zanaatın kendisine göre müşterisi vardır. Böyle olmasa o zanaat erbabı açlıktan geberir. Ressam Mulligan’a her şey söylenir ama açlıktan geberdiği söylenemez.”

Ressamın gebertildiğinden henüz haberli olmadığı belliydi. Müjdelemeye lüzum görmedim.

Stella kocasına:

“Ben belki sinemaya giderim,” dedi, “geç kalırsam merak etmeyin.”

*

Stella dönüşte o kadar acele etmedi. İlk sözü:

“Kocamı nasıl buldunuz?” suali oldu.

“Yaman!” dedim.

“Siz alay ediyorsunuz ama haksızsınız. Sahiden yamandır. Her hususta yaman.”

“Her hususta ne demek?”

“Her hususta... İnsan onunla çok rahat eder. Hudutsuz derecede rahat eder. Yakında bunu siz de görüp anlayacaksınız. Bana hak vereceğinize eminim. Sizi New York’un neresine bırakayım?”

“Neresine olursa olsun. İlk taksi durağı işime gelir.”

“Vaktiniz varsa sinemaya beraber gidelim.”

“Beraber mi gidelim?”

“Gidelim ya... Biraz açılırsınız. Siz bu dünyaya hep cinayet düşünmeye, katil aramaya gelmediniz sanırım.”

Yan gözle yüzüne baktım. Bu kadınla yan yana karanlıkta sinema seyretmek pek zevkli bir şey olmalıydı.

“İyi akıl ettiniz,” dedim, “kovboy filmlerini sever misiniz?”

“Gangsterleri tercih ederim.”

“Silah patırtılarından hoşlanıyorsunuz galiba...”

“Yanımdaki arkadaşla bağlı.”

“Neden?”

“Uykucunun birisiyse silah sesleri kendisini uyandırır da ondan...”

“Vay, sizin yanınızda uyuklayanlar da mı oluyor.”

“Takat meselesi...”

Dudaklarımı yaladım.

Otomobili bir münasip yere bırakıp Broadway’e çıktık.

Oynayan filmin farkında bile değilim. Biletleri alıp yürüdüm. Karanlığa girdiğimiz vakit perdede mitralyözler kıyametleri ko-

parıyor, polis arabalarının canavar düdükleri ortalığı velveleye veriyordu.

En arka sıraya yan yana oturduk.

Sinema oldukça tenhaydı. Bizim sırada oturan iki çift kendi alemlerine dalmışlardı. Stella kulağıma eğilip:

“Duydun mu?” diye sordu.

“Neyi?”

“Kız nasıl öpüyor?”

“Filmde mi?”

“Filmde olur mu aptal, yanımızda...”

Yavaşça önüme doğru eğilip bacağına dizime dayadı. Hafif hafif kımıldanmaya başladı. Gergin etinin temasını böylece hissetmek yüreğimi ürpertti.

Sonra kolunu koluma geçirdi. Tırnaklarını canımı acıtacak gibi derime batırarak:

“Canını yaksam,” diye fısıldadı, “canının yakılmasından hoşlanırmısın?”

“Canımı yakana göre değişir.”

“Mesela ben yaksam...”

Elini tutup sıktım. Baygın baygın inledi.

“Nasıl?” diye sordum.

“Belime sarıl da sonra...”

İstediyini yaptım. Kolunu boynuma atarak ağzımdan öptü. Aynı zamanda bir bacağına dizlerime koydu. Solukları sıkışmış, hareketlerine telaşa benzeyen bir sertlik gelmişti. Kendimi kurtarıp yüzüne baktım. Gözleri kapalı, ağzı yarı açıktı. Vücudunun kokusunu derin derin kokladım.

Gözlerini birden açtı. Utanmış ve kendisini ayıplamış gibi:

“Bana ne oldu kuzum?” diye sordu. “Hep kabahat sende Mike... Beni deli ettin.” Tırnaklarını büsbütün etime geçirmişti: “Bir saattir sana bakıyorum. Evde aklıma ne gelse iyi...”

“Ne?”

“Beni tutsa da bir güzel öpse’ dedim. Haydisene...”

“Cicim burası sinema. Biz de hamdolsun, kolej talebeleri değiliz. Her işin kendisine mahsus bir yeri vardır.”

“Canım istiyor.”

“Biraz sabret. Şu herif bağlandığı direktan kurtulsun, kolay.”

Filmdeki gazeteci oğlanı gangsterler bir mahzende direğe sarmışlardı. Oğlanın hali harap.

“Herife acıyor musun?”

“Ben mesut olduğum sıralarda herkese acırım.”

“Mesela?”

“Mesela: Mulligan denilen ressama bile...”

“Haberim var. Seni bir yumrukta yere sermiş.”

“Serdi evet. Arkadan vurdu da serdi.”

“Arkadan vurdu. Eğer ölmemiş olsaydı gider onunla yatardım.”

“Yatar mıydın?”

“Tabii. Arkadan vurabilen bir herif de enteresandır.”

“Kocan da arkadan vuran heriflerden galiba?”

“İyi bildin. Arkadan vuranların da en hergelesi...” Sesini alçalttı:

“Çok tehlikeli adamdır kocam,” dedi, “gayet tehlikelidir.”

“Elde silah, merdane çarpışacağını sanmam. Düşmanın kahvesine zehir koymayı tercih eder.”

“Doğru. Tıpatıp öyle.”

“Sevdin de mi evlendin?”

“Birkaç ay sahiden sevdim.”

“Sonra?”

“Sonra işe menfaat karıştı. Ben onun bana lazım olduğunu anladım, o da benim kendisine lazım olduğuma kanaat getirdi.”

“Kaç seneden beri?”

“Bilmem ki... On seneyi geçti gibime geliyor.”

“O zamanlar sen bebekmişsin.”

“Bebektim ama erkekten iyi anlayan bebeklerdendim.”

Bacağımı dizlerinin arasında sıktı:

“Canım sıkıldı benim,” dedi, “filmi göreceğimiz kadar gördük. Haydi gidelim.”

“Nereye?”

“Bu da sorulur mu? Kapalı bir yere...”

“Otele mi?”

“Bizim burada bazı bazı kaldığımız bir küçük apartmanımız var. Oraya gideriz.”

“Mükemmel!”

“Viski de olacaktı. En iyisi bir şişe almalı.”

“Mükemmel!”

Sarhoş olursa ağzından bazı şeyler kaçıracağını düşünerek sevindim. Filmdeki oğlanın bağlandığı direktten kurtulacağı muhakkak olduğu için daha fazla beklemek budalalıktı.

Dışarı çıktık, ilk rastladığım dükkandan bir şişe viski aldım. Hızlı hızlı yürüyerek arabasını bıraktığımız yere vardık. Gene yanına oturdum.

“Biraz sokul!” diye emretti.

Sağ bacağını sol bacağıma sımsıkı yapıştırdı. Tayyörünün altında vücudunun çırılçıplak olduğunu anladım. Ne korse takıyor, ne de jartiyer kullanıyordu. Sırtında da naylon buluzdan başka bir şey yoktu.

Kolumu gene beline doladım. Rüzgarla savrulan saçları yüzümü okşuyordu.

“Tabancanı arkaya al, canımı acıtıyor.” diye güldü.

“Hani canının acıtılmasından hoşlanıyordun?”

“Budalalık ediyorsun Mike, demirle değil..”

“Daha çok gidecek miyiz böylece...”

“Geldik.”

8. Cadde'ye saptık. Central Park'a bakan binalardan birisi önünde indik.

Kapalı duran dış kapının otomatik kilidi burada kapıcı bulunmadığını gösteriyordu. Ekseriya garsoniyer olarak kullanılan bu apartmanların zaten kapıcıya da ihtiyaçları olmamak lazımdı.

Asansörle üçüncü kata çıktık.

Burası da fevkalade pahalı döşenmişti. Dışarıdan görüldüğü kadar da küçük değildi.

Ben viski şişesini nereye koyacağımı düşünürken Stella birdenbire kollarını boynuma doladı. Alt dudağıma dişlerini hınçla geçirdi. Kanımın sıcaklığını boğazımda hissettim.

Stella geriye çekilerek yüzüme baktı. Gözlerindeki parıltılar artmış, gene solukları sıklaşmıştı.

“Kanın ne kadar kırmızı,” diye fısıldadı, “ne kadar tatlı... Haydi sen dolaptan buz çıkar. Bardakları ben hazırlarım. Mutfak koridorun sonunda...”

Elimi ağzıma götürdüm. Sonra parmaklarıma baktım.

“Yamyam seni,” diye sııttım, “alacağın olsun!”

Koşarak bir kapıda kayboldu.

Ben dolaptan buz çıkarıp kırdım. Bir kaseye koyup salona döndüm. Eşikte keyifli bir ısıklık öttürerek durakladım.

Stella tayyörünü çıkarmıştı. Göğsünde sütyen yerine bikini mayosunun üst parçasına benzeyen renkli bir bant ve bacaklarında gayet kısa bir şort vardı. Bu haliyle o kadar güzeldi ki hangi erkek olursa olsun bu kudret karşısında ümitsizliğe kapılır.

“Bir şey mi söyledin?” diyerek döndü.

Alay ediyordu köpoğlusu... Belli bir şey bizimle eğleniyor.

Ellerimdekileri divanın önündeki alçak masaya koyarak üstüne yürüdüm.

“Birer yudum içelim de sonra,” diye yalvardı, “birer yudum...”

Fazla söylenmesine meydan vermek istemedim ama razı olmadı.

Yan yana oturduk. Bacaklarının esmer derisi bal gibiydi. Hafifçe kabarık karnı insana okşamak arzuları veriyordu. Omuzuna dökülen koyu siyah saçlarıyla yüzü o kadar güzeldi ki, bu güzelliğe bu kadar yakın olmaktan uçsuz bucaksız bir iftihar duyardınız.

Kravatımı gevşetti. Gömleğimin düğmelerini çözdü. Bir taraftan da:

“Hoşuma gider,” diyordu, “böyle birisinin soyunmasına yardım etmek sana da tatlı gelmez mi?”

“Gelir ama ne çare?” diye boynumu büktüm.

“Neden kederlisin?”

“Sende soyulacak bir şey kalmamış da ondan...”

“Numara yapma! Asıl mesele bir kadının şortunu çıkarmakta...”

“Ben çoraplarını çıkarmayı daha çok severim.”

“Pek hoş adamsın sahi... Ömürsün. Üzerinde budala bir pervasızlık var. Her kadın bunun pervasızlık olduğunu bilemez. Bürodaki güzel sesli kadın kim?”

“Güzel sesli mi? Hangi büroda?”

“Senin büronda... Telefon ettim de...”

“O da aynı şeyleri söyledi. ‘Sana gayet güzel sesli bir kadın telefon etti’ dedi.”

“Sana katiben ‘sen’ mi der?”

“Velda mı? Tabii...”

“Neden tabii imiş. Ben kıskanırım ama... Kıskanınca da kaplana dönerim.”

Tırnaklarını ensemdede hissettim. Göğüsleri dikilmiş, gözlerine, bu sefer sahiden, öfkeli kaplanların küçük hayvancıkları manyetizmalayan dalgın bakışları gelmişti.

Birdenbire vaziyetin garabetini fark ettim. Sabahtan beri o bana saldırıyordu. Ben de adeta acemi bir bar kadını gibi çekingenlik numaraları yapıyordum.

Kucakladım. Hoyratça sıktım:

“Kemiklerimi kır! Oh kır kemiklerimi...” diye yalvardı.

Dünyayı unuttuk. Bu unutuş bana sorarsanız bir asır sürdü. Halbuki yarım saat geçtiğini gayet garip bir surette arkamda boğuk bir erkek sesi duyup kendime gelerek anladım. Bu erkek sesi:

“Manzara mükemmel!” diye hırladı, “Mulligan’ın fotoğraf makinesi lazım...”

Hızla döndüm. O’Grandi eşikte duruyordu.

Son derece şık giyinmişti. Beyaz eldivenleriyle bastonu sol elinde, sağ eli de ceketinin dış cebinde...

Mutlaka küçük bir Browning tutuyor. Bu eski Chicagolular elbise kumaşlarına zarar vermeden cepten ateş etmeyi iyi bilirler.

Sıçrayıp kalkmanın faydası yok. Elimi koltuk altına atmak yaşayacağım birkaç dakikadan da vazgeçmek olur.

Suç işlerken yakalanmanın hakir edici utancını da belki ölüm korkusundan daha fazla duydum.

Stella dirseklerine dayanarak bir kapıya bir de bana baktı.

“Mike korktu kocacığım,” dedi, “vallahi bu da korktu.”

“Sana her zaman korkunç kadınlardan olduğunu söylerim de inanmazsın.”

“Şimdi inandım, Mike da korktuktan sonra...”

Acele toparlandım. İlk aklıma gelen “şantaj” ihtimali oldu. Sonra bu düşünceye kendim de güldüm. Benim gibi zibididen ne koparabilirlerdi ki...

Üstüme bir rahatlık geliverdi.

O’Grandi:

“Viski de varmış,” diye gülümsedi, “işte buna sevindim, haydi Stella bana bir bardak dolduruver şekerim.”

Kadın kalktı. Anadan doğma çıplak olduğunu tamamıyla unutmuş gibi öylece yürüdü.

İkimiz de arkasından baktık. O'Grandi hafif bir takdir ıslığı öttürdü. Sesini alçaltıp gözünü kırparak:

“Otuz beşinde olduğunu söylesem inanır mısınız Mister Hammer,” dedi, “benimle evlendiği zaman on yedisindeydi. Hala o vücudu muhafaza ediyor.”

“Yalnız vücudunu mu?”

“İstekli hali de hiç değişmedi. Yalan mı?”

“Siz geleli epeyi oldu galiba?”

“Epeyi...”

Stella bardakla döndü.

“Ne konuşuyorsunuz,” dedi, “sakın beni çekiştirmeye başlamayın.”

O'Grandi:

“Bilmem ki çekiştirmek sayılır mı,” diye cevap verdi, “Mulligan denilen maskaranın neden bize dış geçiremediğini anlatıyordum. Aklında mı? Hani sana telefon ettiydi. Bize resmen şantaj yapacak. Stella randevu istedi. Benden çok korkuyor göründü. Resimleri pazarlıksız ödeyecek. Hepsini bir arada istiyor. Randevuya beraber gittik. Resimler hoşuma gitseydi, ücretini verip alacaktım. Pek bayağı şeylerdi. Pek uydurma! Ne kadar güldük, herif ne kadar şaşı...”

Meseleyi anlamıştım. Karı kocanın hangi hususta mutabık bulundukları meydandaydı. Herif rezil delilerden... Böylelerini ruh hastalıkları kitaplarında anlatır dururlar.

Chicago ganglerinden arta kalabilmek için sadece korkak, kurnaz, büyük hergele olmak kafi değil.

Bu dünyada bütün gangsterler namussuz heriflerdir. İçlerinde kurşundan veya elektrik sandalyesinden kurtulabilenler ise süper namussuz... Üzerinde silah bulunmadığını bu sefer kati olarak anladım.

“Mulligan fotomontaj mı yapıyordu?” diye sordum.

“Tamam! Fotomontaj yapıyordu. Hani berbat resimler vardır ya, çoluğa, çocuğa bir de yaşlı dullara satılan pis resimler, onların başlarını değiştiriyor. Buluştuğumuz zaman önüme sürdüğünü fotoğraflara bir göz atınca işi çaktım. Bir de nasihat verdim: ‘Bunlar malum şeyler tosun,’ dedim, ‘yeni numara ister. En iyisi bir canlı model bulur, yeni pozisyonlar icat edersin. Bu işe dair Hintçeden çevrildiği söylenen uydurma kitaplar vardır. Onları bul!’ Herif pek sıkıldı değil mi şekerim?”

“Pek sıkıldığını sanmıyorum sevgilim, biraz bozuldu ama, kendisini çabuk topladı. Mike’ın demin sıkıldığı kadar sıkıldığını zannetmem.”

Kadın böyle diyerek yanağını okşadı, sonra:

“Bir viski iç de artık git,” diye göz kırptı, “ben sana telefon ederim.”

Kendimi ancak dışarı çıktığım zaman toparlayabildim. Bu rezil karı kocaya hiç de hakkım olmadığı halde fena halde öfkelen dim.

“Ulan namussuz alacağın olsun,” diye homurdandım, “ulan haydut eskisi alacağın olsun... Bize yedekçilik ettirirsin öyle mi?”

Bir taksi çevirdim.

“Nereye?” diyen şoföre hırlar gibi:

“Cehennemin dibine!” diye bağırdım.

II

Olup bitenleri derleyip toplamak için kafamı iyice dinlemeye ihtiyacım vardı.

Tenha sokaklarda bir müddet yayan yürüdüm. Nihayet 2. Cadde’de Roma kahvesine girip bir تنها köşeye oturdum. Burası sözüm ona kahve ve sandviç satmak için açılmıştır. Halbuki yirmi dört saatte on tane kahve bile satılmaz. Bu civarda bu batakhaneye benzer yedi, sekiz yüz dükkan mevcut ki cümlesinin kazancı perakende beyaz zehir satışına bağlıdır. Beti benzi kül gibi delikanlılar, kılığı kıyafeti derbeder genç kızlar ürkek ürkek

giderler, tezgahta biraz durur sonra gene aynı ürkek adımlarla defolurlar. Bunlardan aşırı neşelileri görülse de devede kulaktır. Krize yakın bulundukları için elleri ayakları titreyenlere, insanın yüzüne dünyanın en müthiş ve en rezil çaresizliğiyle deli deli bakanlara daha çok rastlanır.

Ben sandviç müşterisiydim. Fazladan bir de bira ısmarlamıştım. O'Grandi ailesini zihnimden çıkarmak için kendimle epeyi boğuşmam icap etti. Gözümün önüne karının güzelliği dikiliyor, onu silip atınca herifin namussuz suratı karşımda sırtıp duruyordu. Halbuki askerlik arkadaşım Dave Spencer'ın işini düşünmeye mecburdum.

Bu oğlan hakkında hiçbir esaslı bilgim olmadığını şaşırarak anlıyordum. Senelerce bir arada, aynı çadır altında, aynı kazamatta, aynı zeminlikte yaşadığımız halde, dost saydığı bir insanın bu kadar yabancı kalmak inanılır şey değildi. Para canlı mıydı? Kadınlara aşırı derecede düşkün müydü? Sıralı sırasız ümitsizliğe kapılır mıydı? Bu cihetler hakkında bana yol gösterecek küçük hadiseleri, vakaları, insan münasebetlerini hatırlamaya gayret ediyordum. Bir tanesi bile aklıma gelmiyordu. Ne kadar ceht etsem "sarhoştur" hükmünden başka bir netice çıkmıyordu.

Hiçbir suçu olmayan bir kızcağızın barbarca öldürülmesi ihtimali binde bir de olsa kendisine teslim edilen fidye parasını cebine atıp savuşmayı vicdanı kabul eder mi?

Dostum saydığım bir insan bazı hadiselerin tahlilinde canavar kesiliyor, bazı hadiselerin ışığında melek olup kanatlanıyordu.

Düşündükçe tahlil zorluğunun muharebelerden ileri geldiğini anladım. Hep ölmemeyi veya hep öldürmeyi düşünmüştük. Mümkün merteye daha çok öldürmeyi... Bu böyle senelerce sürüp gitmişti. Senelerce durup dinlenmeden, uykuda uyanıklıkta, ayıkken, sarhoşken hep ölüm... Kendimiz de farkında olmadan insan gibi yaşamayı unutmamız, kısıtlanmış hayvan gibi olmayı adeta tabii görmüşüz.

Buna kim bilir ne kadar zor alıştık, alışmaya başladıktan sonra ruhumuzda kim bilir neler, nasıl değişti.

Ben hala aynı boğuşmanın affetmez, şakaya gelmez kanunları içindeyim. Sol dirseğimle tabancamın sertliğini her an hissetmesem tedirgin oluyordum. Burada, kendi memleketimde, sulh içinde yaşarken dahi her köşe başında düşmandan hücumla zapt etmekte olduğumuz bir şehirde gibiyim. Her bakıştan, her hareketten şüpheleniyorum, kısacası esen rüzgardan hile seziyorum. Etrafımdakiler, birkaç kişi müstesna, sanki can düşmanlarım. Hem de öyle can düşmanlarım ki dostça elimi sıkıyorlar, benim lisanımı konuşuyorlar, daha beteri, üniformasızlar...

Peki! Dave milyonu cebine indirmeyi, daha doğrusu indirebileceğini bir an bile tasavvur edebilmiş midir? Buna divanelik demezler de ne derler?

Bir müddet bunda hiç şüphem kalmıyordu. “İndirmeyi düşünmüştür, bunu mümkün zannetmiştir.” diyordum. “Zora gelince de beni imdada çağırmak istedi. Fakat bu kadar pis bir işi açmaya son dakikada cesaret edemedi. Utandı.” Bir de utanmış. “Dünyada senden daha utanmaz herif olur mu rezil?”

Sonra hovardalıkları, paraya kıymet vermeyişi gözümün önüne geliyor. Yaşamayı seven bir iyi tarafı vardı bu oğlanın... Karısını severdi mutlaka! Aptal da sayılmaz. Ortaya düşen kanlı banknotların nereden gelip nereye gittiğini düşünemeyecek herif değildir. Birisi vaktiyle aşırıldığı, izini kaybettirdiği halde üstüne oturamamış. Kızını kaldırmışlar. Derhal, parayı ödemekte tereddüt etmemiş. Bizimki eski gangsterlerden daha mı gaddar, daha mı para canlısı... Daha mı aptal?

Milyonu alıp savuşacaktı diyelim, neden savuşmadı? Savuşsaydı hayatının sonuna kadar en ufak gürültüden, serçe kuşlarından bile korkarak yaşayacağını kestiremedi mi?

Haydi bunlara neyse ne diyelim, şantajcı ressamdan ne istiyordu? Niçin durup dururken herifle kavga çıkardı?

İçer içmez kendisini kaybettiği muhakkak. Gene böyle bir sarhoşluk sırasında, hakikaten taksi otomobilini şaşırmış olamaz mı? “Bu dünyada olmaz olmaz” demişler. Bu dünyada her dakika başında hiç kimsenin inanmayacağı kaç çeşit maskaralık olup durmuyor mu?

İpsiz sapsız düşünmekten usandım. Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor.

Bir aralık gidip Dave'in karısıyla tekrar konuşmayı aklımdan geçirdim. Yorgunluktan bitmişim. Kocasını yeni öldürülmüş bir kadının kederini seyre dayanamayacağım meydanda...

Velda'yı evinden alsam beraberce biraz dolaşsak, eğlenceli bir yere gitsek...

Meseleyi başından sonuna kadar bütün tafsilatıyla hikaye etmek lazım. Yani bir kere daha yeni baştan yaşamak. Buna büsbütün gücüm yetmeyecek.

En iyisi gidip yatmalı. Güzel bir duş, sonra da kafayı vurup yatmak. Geceler gebedir oğlum Mike, bakalım yarın neler olur?

*

Henüz yeni dalmış olacağım ki kapının çalındığını evvela pek uzaklardan rüya gibi duydum. Işığı yakıp saate baktım: on ikiye çeyrek var.

Tabancamı iskemlenin arkalığine asmışım. "Ne olur ne olmaz" diyerek çekip elime aldım.

"Kim o?" diye sordum.

"Telgraf."

"Kime?"

"Mister Mike Hammer, Hususi Hafıye... Burası değil mi?"

"Tamam!"

Kapıyı açtım. Telgrafçı telgrafı uzattı. Makbuzu imzalamak için tabancamı koltuğumun altına kıstırdım. Duvara döndüm. Bu anda boş böğrümüne sert bir şey dayandı. Telgrafçı:

"Ses çıkarırsan bitiririm!" diye fısıldadı.

Kenarda durduğunu şimdi anladığım arkadaşı uzanıp tabancamı aldı.

O zaman Mom denilen koca haydudu tanıdım.

"Sen de benim silahımı böyle çekmiştin Mike," diye sırtıttı, "yarı yarıya ödeştik pis hafiye... Nerede benim tabancam?"

“Şurada, komodinin gözünde...”

“Kurşunları da tamam mı?”

“Tamam!”

“İyi öyleyse... Ağzıma apansız vurduğun yumruğu da iade ederim. Ne alacak kalır, ne verecek. İkimiz de rahatlarız.”

Telgrafçı kılığına girmiş olan haydut keyifle sıratarak:

“Telgrafı okumadınız? Merak etmiyor musunuz?” diye sordu. “Halbuki mühim bir adamdan geliyor.”

“Mühim bir adam dediğin sakın Azrail olmasın.”

“Kurnazsın Mike... Buna bizim Mom’la Vick’in sivil polis olduklarını anladığın zaman inanmıştım. Hakikaten kurnazsın. Evet, telgraf Azrail’den...”

“Yanlış öyleyse... Sana göndereceğine, bana yollamış.”

“Biz ara yerde vasıtayız oğlum! Vasıtayız o kadar. Seni çağırıyor, sen gideceksin.”

Cevap vermeme vakit kalmadı. Kendi silahını çekmecedan alıp yerine koyan Mom yanımıza yaklaştı, “Merhaba” demeye lüzum görmeden ağzımın tam ortasına müthiş bir yumruk yerleştirdi. Boş bulunup yere düştüm. Daha doğrusu önce ayaklarım yerden kesildi, zıpladım. Sonra arkaüstü devrildim.

Sahte telgrafçı:

“Acele ediyorsun Mom,” diye çıkıştı, “beyhude yere gürültü çıkarıyorsun.”

“O da bana vurmuştu.”

“Aptallık edip yumruğu yemeseydin, yahut da derhal karşılığını verseydin. Burada gürültü istemiyorum. Birazdan arkadaşlar gelip her tarafı arayacaklar. Komşuları şüphelendirirsek Reis kızar. Kaldır şunu da gidelim artık...”

Mom, iyice nişanlayarak tam küreğimin üstüne bir tekme yerleştirdi. Komşuları şüphelendirmemek istediklerini duyunca bağırmanın doğru olacağını anlamıştım ama bağırarak takatim kalmamıştı. İnleyerek iki perende attım.

Sahte telgrafçı:

“Lütfen giyin bakalım,” dedi, “böyle pijama pantolonuyla sokağa çıkacak halin yok ya... Haydi Mom yardım et de süslensin...”

Beni zorla giydirdiler. İki taraftan kollarıma girip dışarı çıkardılar. Elektrikleri söndürmüşler, anahtarı kapının üzerinde bırakmışlardı.

Sahte telgrafçı:

“Arkadaşlar aradıklarını kolayca bulurlarsa yolculuğa zahmetsiz çıkacaksınız Mike,” dedi, “eğer bulamazlarsa halin harap.”

Homurdandım:

“Kes!”

Koridorun fersiz ışığında keskin bir şey parladı. Herif ince uzun bıçağı gözüme tuttu. Bunun zavallı Belmon’ın kalbine saplanan bıçak olduğunu derhal anladım.

“Gürültüyü hiç sevmem,” diye güldü, “gürültüyü sevmediğim için bunu hep yanımda taşıyım. Broadway’in en kalabalık saatinde, en kalabalık yerinde sırtına saplasam kimsenin ruhu duymaz. O kadar da ustayımdır. İnanmazsan sor da bak...”

Mom sırtıttı:

“Ustadır bizim Folker,” dedi, “bıçağın ucu kalbini deler de göğsünün derisi hala bir şey hissetmez.”

“Uzaktan da iyi atarım. Kurşundan farksız. Otuz metreden mihlarım ki uf diyemezsin.”

Aşağıda bekleyen otomobilin direksiyonunda oturan herifi de derhal tanıdım. Bu da yabancı değil, o gece Bill’in meyhanesinde benden kötek yiyen Vick isimli ayı...

Beni görünce homurdandı:

“Geç kaldınız da, hesabını temizlediniz diye korktum,” dedi, “hakkımı yediniz diye korktum.”

Folker’la ben arkaya oturduk. Mom şoförün yanına geçti.

Uzaktan uzağa polis otomobillerinin canavar düdüklere duyuluyordu. Namussuz New York'un bir yerinde gene baskın var. Yahut ki birisini temizlediler. Veyahut vuruşluyor.

Polis arabalarının canavar düdüklere bu şehirde benzin yerine insan kanı yakar, lastik tekerlekleri asfaltta değil, leşlerin göbeğinde inler. Bu şehirde her nefes alışta ciğerlerimize ölüm doldurur, her boşalışta havaya ölüm katarız.

Canavar düdüklere uzaklaşıyor.

Gittiğimiz yolun nihayetini sisten bir perde kaplamış.

Azrail'in telgrafıyla başlayan ölüm yolculuğu için her şey tamam!

Yutkundum. Patlayan dudağımın kanı gırtlığımı sardı. Kanımda hala Stella'nın kokusu var. İğrenç bir şey...

Ben bir fırsat zuhur eder de lüzumu olur diye kuvvet toplamak için gözlerimi yumarak arkaya dayandım.

Canım bir sigara istiyor ki tarifsiz... "Son sigara mı bu acaba? İdam mahkumlarından yüzde doksanının gider ayak istedikleri son sigara mı?" Bunu düşünerek iki tarafımızdan akıp geçen ışıklara baktım. Şehrin ana caddelerinden birinde bir otomobil seli içinde hiç telaşsız akıp gidiyorduk.

O zaman, yanı başlarında, iki metre önlerinde veya iki metre arkalarında ölüme götürülen insanlardan habersiz, kendi dertleriyle veya sevinçleriyle meşgul hemşerilere hem şaştım hem de hakkım olmadığı halde kızdım.

Bu kızgınlık biraz da kendime karşıydı. Ben de kim bilir kaç kere böyle bir ölüm mahkumuyla aynı sırada durup beklemiş, yahut yürüyüp gitmişim. Omuz omuza, hatta göz göze yaşadığımız halde birbirimizden hiç haberimiz yoktu. Hepimizin felaketi de işte buradan geliyordu.

*

Bir müddet sonra zihnime bir tek küçük cümle takıldı: "Bir ümit var! Bir küçücük ümit olmak lazım... Bir minimini ümit..."

Milyonu bende zannediyorlarsa hemen temizlemezler. Vakit kazanırsam şartlara göre belki bir çare bulurum. “Belki” ne demek? Mutlaka bir çare bulmaya mecburum. Elimi bile sürmediğim sefil banknotlar yüzünden geberip gitmek düpedüz enayilik olur.

*

Vick denilen ayı dimdik önüne bakıyor, otomobili zerre kadar telaş etmeden, bir robot gibi sürüyordu. Daha şimdiden cenaze arabasında olmanın ümitsiz katılığını hissediyordum.

Gece vakti kapıyı çalan telgrafçı numarası telgraf icat edildi edileli kim bilir kaç bin defa kullanılmıştı da gene de müthiş bir aldatma oyunu olmaktan çıkmamıştı.

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zorladım. Bu zorlama, hala diş gıcırdatacak kadar kuvvetli olduğumu saklamak duygusundan ileri geliyordu. Böylece ben de gayet malum bir numaraya başlamış oldum. Bu numara da pek eskiydi. Tilkiler tilki olarak yaşamaya başladıklarından beri mevcut. Kurnaz hayvan, nihayet çaresiz kalınca ölü taklidi yapar, şansını denermiş.

Ellerimi karnıma bastırarak:

“Bir yudum su!” diye inledim.

Yanımdaki haydut alay etti:

“Neden viski değil de su?”

Cevap vermeden arkaya dayandım.

Öndekilere:

“Bayıldı galiba,” dedi, “Mom biraz sert mi vurdun?”

“Numaradır.”

“Faydasız halbuki... Bize numara söker mi? Eğer tekmeleri hesaplı yapıştırmadınsa... Eğer herif Reis’e yetişmeden geberirse Graff kızar.”

Vick:

“Öldürmek elimizde ama diriltmek elimizde değil,” diye homurdandı, “bu işte kullanılacak silah henüz icat edilmedi.”

“Artık orasını bilmem. Herif cavlağı çekerse bir yalan uydurmalı. Reis bunun canlısını istedi.”

“Karının yanına koyarsak karı bunu diriltir.”

Mom fena fena güldü:

“Bir de adam diriltme silahı icat edilmemiş dersin, o karı böyle taze ölüleri değil, Mısır mumyalarını bile diriltir.”

“Eğer Reis’ten dayak yemediyse... Bir kere vurmaya başlarsa karı filan demez.”

“O zaman birbirlerini diriltirler.”

“Bahsettikleri kadın sakın Velda olmasın?” diye düşündüm. Az kalsın, numarayı bırakıp davranacaktım. Dave’in güzel katibesini zavallı Belmon’ın harap vücudu gözümün önüne geldi. “Eğer kızın kılına dokunurlarsa ben bunlara neler yapacağımı bilirim. Ben bunlara öyle bir iş ederim ki kıyamete kadar destan olur.”

Kendi derime bile sezdirmeden kuvvetlerimi yokladım. Eğer mini mini bir fırsat ele geçirebilirimse bir yumrukta iki kişiyi devirecek haldeyim. Bütün mesele beni işkence veya dayakla bitirmelerinde...

Bowery hudutlarına yaklaştık. Araba gayet ışıklı bir iki caddeden geçip daracık, pis sokaklara saptı.

Nihayet eski bir evin avlusuna girdik.

Folker:

“Geldik,” dedi, “burası sondan bir evvelki istasyon. Ne kadar bekleyeceğimiz senin kabadayılığına bağlı Mister Hammer, paraları kolay sökülürsen çok kalmayız.”

Sadece inledim. İki kat oldum, sendeleyerek zorlukla yürüdüm.

Taş basamaklardan şimdi eskici mahzeni olarak kullanılan bir kalorifer dairesine indik. Burası küf, çürümüş deri, şarap tortusu kokuyordu.

Folker anahtarla bir kapı açtı. Buradan bitişik evin zemin katına geçtik. Saptığımız daracık yeraltı koridoru bizi bir diğer apartman blokuna götürüyordu.

Bu sefer daha derli toplu bir kalorifer dairesindeyiz. Ben merdivenden çıkacağımızı sanmıştım.

Folker:

“Burada bekleyeceksiniz,” dedi, “ben Reis’e geldiğimizi haber vereceğim.”

Mom:

“Biz bunu bir odaya tıksak...” diye akıl öğretti.

“Bekleyeceksiniz. Ukalalık istemem.”

Yere çöktüm.

Mom tam belkemiğimin ortasına, orta şiddette bir tekme yerleştirdi. Hırıldayarak yüzü koyun betona kapandım. Vick:

“Vurma oğlum,” dedi, “patron canlı istemiş. Nasıl olsa bizim kendi malımız. Hesabını göreceğimiz sırada öcünü alırsın.”

“Bir yudum su!” diye yalvardım.

“Uzattın ama... Sıktın.”

Mom böyle söyleyerek bir tekme daha attı. Bu sefer canım fena yanmış gibi haykırdım. Bu suretle benden başka mahpuslar da varsa sesimi onlara işittirmiş olacaktım.

Nitekim bir kapı yumruklanmaya, bir kadın feryat etmeye başladı.

Vick:

“Karı da gelmiş,” diye sırttı, “karı da ne karı... Dünya güzeli bir karı...”

“Kaç para eder, hapı yuttu demektir. Güzellik filan faydasız.”

Kadın, “İmdat! İmdat!” diye bağııyordu.

Ben yeniden:

“Su!” diye inledim.

Tavanda yanan küçük ampul haydutların suratlarını yarı yarıya aydınlatıyor, hain ağızlarındaki pis sırıtmaları iyice belirtiyordu.

Sıçrayıp kalkmayı, şansımı burada denemeyi aklımdan geçirdim. Vaziyeti göz ucuyla bu maksatla tetkik ettim. İkinci defa gafil avlanmak niyetinde olmadıkları belli. Aynı yumrukla birini devirip ötekisinin muvazenesini bozmak imkansız. Birbirlerinden uzak duruyorlar.

Vick, hala yumruklanan kapı tarafına bakarak kısık bir sesle:

“İkisini birden teslim ederlerse karının tadına mutlaka bakarım!” diye homurdandı.

Çeneleri kısılmıştı. Sesi ıslık gibi çıkıyordu.

Mom:

“Benim aklım ermez,” dedi, “karı dediğin cilve yapmalı. Gönüllü olmalı.”

“Ben zorlamasını severim. Ağlamalı ki tadı çıksın.”

Kesik kesik güldüler.

“Velda’nın kılına dokunurlarsa bitiririm.” Bu sözü kendi kendime üç kere tekrarladım.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Kalın, kabadayı bir ses:

“Nerede herif?” diye sordu.

Beni yere yüzü koyun kapanmış görünce fena halde kızdı:

“Geberttiniz mi?” diye çıkıştı.

“Hayır patron, biraz hasta galiba... Otomobilde hep öğürdü.”

“Şuna ‘karnını tekmeledik’ desenize hayvanlar! Ben size ne tembih ettim?”

Kadın sesleri işitmiş olmalı ki gürültüyü büsbütün artırdı.

Patron:

“Kesin şunun sesini,” diye emretti, “Folker şunu al getir. Susmaz da canımı sıkarsa tokadı ağzına yapıştır.”

Ben Folker’ı yalancı çıkarmamak için bütün vücudumu sarsarak öğürdüm.

Patron:

“Şunu kaldırın bakalım,” dedi, “ayağa kaldırın.”

Kollarımdan tutup kaldırdılar.

Karşımdaki herifi derhal tanıdım. Graff denilen namussuz, her zamanki gibi gayet şık. Sirtına bir beyaz kruvaze ceket giymiş. Saçları briyantınli. Birbirine yakın küçük gözleri mağrur. Kart züppe ki emsali bulunmaz. Kolundaki ince altın zincir bile tamam! Şıklığa ne kadar düşkün bir züppe olduğu silah taşımamasından da belli.

Burası, sahibi bulunduğu meşhur kumarhanelerden birinin mahzeni olacak. Yukarıda bakara, poker alıp yürümüştür. Hatta belki rulet bile döndürülmektedir.

Folker'in ite kaka getirdiği kadın ışığa çıkınca ben neye uğradığımı şaşırdım. Üstü başı yırtık, saçları karmakarışık, suratı perişan kadın Avukat Dave Spencer'in biçare karısına benziyordu.

Sol gözü mosmordu. Siyah matem elbisesinin yırtılmış eteğinden harikulade bacakları görünüyordu.

O kadar öfkeliydi ki beni tanımadı, tanımaya da lüzum görmedi.

Graff'in üstüne hücum etmek için Folker'in elinden kolunu kurtarmaya çalışarak:

“Alçak adam, benden ne istiyorsun?” diye bağırdı, “Benden ne istiyorsun?”

Graff gayet sakin bir sesle cevap verdi:

“Kocanın sana teslim ettiği milyonları...”

“Kocam bana milyon filan teslim etmedi. Bu kadar yemin ettim. Yalvardım. Teslim etse vermez miyim?”

“Vallahi orasını bilmem.”

“Sende hiç merhamet yok mu?”

“Sana karşı gaddarlık eden ben değilim, kocan olacak pis hırsız...”

Kadın hepimizin yüzüne ayrı ayrı baktıktan sonra kuvveti tamamıyla tükenmiş, bütün ümidini kaybetmiş gibi inleyerek yere çöktü.

Graff üstüne yürüdü:

“Milyonları sana yedirecek göz mü var bizde?” diye bağırdı, “Paralar nerede? Paraları nereye sakladın orospu?”

Kadıncağz tokattan korkmuş gibi kolunu yüzüne siper etti. Ben ileri atılmamak için bacaklarım kesilmiş gibi dizlerimi büktüm.

Graff gitgide öfkeleniyordu:

“İki milyonu isterim,” diye tepindi, “hergeleler... Bir de namuslu geçinirsiniz. Bir de kiliseye gidersiniz. Elinize fırsat geçmediği için bize namusluluk taslarsınız. Bize numara söker mi?” Bana döndü: “Bu sefer hapyı yuttun pis serseri,” diye bağırdı, “bu sefer sana bir Chicago oyunu oynayacağım ki bu memlekette hiçbir avanak hususi polisliğe yeltenemeyecek... Paraları çıkar. Paraları nereye sakladınız paraları?”

“Ben para filan görmedim Graff, ben de paraları arıyorum.”

“Ne hakla?”

“Müşterilerimden birisi namına.”

“Kim bu müşteri?”

“O’Grandi...”

“Vay, o pezevenk de para peşinde mi? Hele bir milyonlara kavuşalım, bak neler olacak! Onu da, orospu karısını da yeryüzünden silip çıkaracağım. New York New York olalı benim gibisine rastladı mı? Siz kim oluyorsunuz da karşıma çıkıyorsunuz. Sizi cehennemin dibine göndereceğim. Sizi öyle bir yere göndereceğim ki şeytan arasa bulamaz.” Pis pis sırıttı: “Bana karşı çıkanlar canlarına susamışlar demektir. Paraları sökülün... Paraları sökülün de yok yere kemiklerinizi kırdırmayın.”

“Yanlışı,” dedim, “para bende de yok, Kora’da da yok. Lüzumsuz yere kan dökmek hayır getirmez. Polis Şefi Pat Chambers bu işin peşinde. O’Grandi bize her şeyi anlattı. Eğer bizi bırakırsan senin bu işlere karışmadığını söylerim. İyi düşün.”

“Bırakmak mı? Deli bu! Bu herif zır deli! Ben dünkü çocuk değilim. Ben başladığım bir işi yarı yerde yüzüstü bırakmam. Bu

zamana kadar yaşayabilmemin sebebi de bu... Ben çok düşünürüm. Bir kere de karar verdim mi, bitti. Paraların sizde olmadığına beni inandırsanız bile gebereceksiniz. Biz Chicagolular şakaya gelmeyiz. Bu işe uzaktan yakından kim karıştıysa ölecek. Hak etsin etmesin, bu böyle...”

Yüzü morarmış, boynundaki damarlar başparmak gibi şişmişti. Ne namussuz, ne gaddar, ne korkunç bir haydut olduğu meydandaydı.

Ben fırsat bulup yere çöktüm. Hem kıvranıyor, hem öğürüyordum. Bu işe kendimi o kadar iyi kaptırdım ki Graff bile inandı. Birkaç yumruktan sonra kaskatı bayıldım.

Herif çaresizlik içinde duvarları tekmeleyerek bir müddet mahzende dolaştı. Maiyetindeki haydutları da bir dehşet sarmıştı.

Folker korkak korkak sordu:

“Bıçakla çalışayım mı biraz patron, sol gözünü oysam mı?”

Graff önce bu sözlerden hiçbir şey anlamayarak muavininin suratına aptal aptal baktı. Sonra:

“İstemez!” diye homurdandı, “Bunların bir şeyden haberleri yok. Eğer paralar ikisinden birisinde ise bir yere saklamışlardır. Şimdi bunları temizleriz, para saklandığı yerde kalır, emniyet altına alınmış olur. Yavaş yavaş arar buluruz.” Üstüme eğildi: “Sana kim süründüyse geberteceğim.” diye bağırdı. “Yarın gece sıra katiben olacak orospuda...” Dave’in karısına döndü: “Senin yakınların da aynı akıbete uğrayacak. En evvel hizmetçini tepeleyeceğim. Ben öldürdüğüm insanların leşlerinden korkmam. Benim öldürdüğülerim buhar olup havaya uçarlar. Zerreleri bile kalmaz. Bunun ne biçim bir icat olduğunu birazdan göreceksiniz. Folker!”

“Buyur reis!”

“Al götür. İcaplarına bak!”

Karnıma apansız bir tekme indirdi. Derhal nefesim kesildi. Nefesim öylesine kesildi ki gık diyemedim, hatta inleyemedim bile... Bağırırsaklarım, midem birbirine karışmıştı. Eğer icabımıza bacakları yer yakındaysa sahiden hapı yutmuştum. Kimildanacak

halim kalmamıştı. Arkadaşımın zavallı karısı bir çığlık attı. Ben bu feci feryadı sonuna kadar dinleyemedim. Vick'in enseme yerleştirdiği müthiş yumrukla kendimden geçtim.

*

Otomobilin sarsıntısı ile ayıldığım zaman karanlık yollardan geçiyorduk. Ben arkaya, iki haydudun arasına oturtulmuştum. Dave'in biçare karısı da öne...

Zanaat icabı karıştığım kanlı işlerde sık sık başıma gelen kabuslu yolculuklardan birisine ya yeni başlamıştık, yahut yolculuğun sonuna yaklaştığımız.

Karnıma apansız yediğim tekme ve ense köküne inen balyoz gibi yumrukla bitkin bir hale gelmiştim. Numara yapmaya hacet kalmamıştı. Parmağımı oynatacak takatim yoktu.

Halbuki artık yalnız kendimi değil, suçsuz bir kadını da kurtarmam lazım geliyordu.

Dişlerimi sıktım. İki tarafıma ümitsiz ümitsiz baktım. Hiçbir şeyden perva etmeyen herifler arabanın iç lambalarını söndürmeye bile lüzum görmemişlerdi. Polislerden ziyade benden çekindikleri anlaşılıyordu. Yahut da resmi polis denilen mahlukun ekseriya ölen öldükten sonra işe karıştığına emindiler.

Bu aydınlıkta da hiçbir numara yapılamazdı.

“Bir tenha yere gideceğiz. Arabadan indirecekler, belki bir çelme atacaklar, belki de yumrukla yere düşürecekler, Sonra sırtıma bir şarjör boşaltacaklar. Pispisine geberiyorsun Mike! Mundar gidiyorsun!”

Araba zıplamaya başlamıştı. New York'un en berbat yerlerine gelmiştik.

Nihayet boş arsalarla dolu bir mıntakaya girdik. Arsalardan bir kısmı yüksek tahta perdelerle, bir kısmı dikenli tellerle çevrilmişti. Şehrin ışıklarını arkasına almış muazzam bina iskeletleri lacivert gökyüzünde yangından kalmış bulutdelenler gibi görünüyordu.

Böyle azametli inşaattan birinin önünde durduk. Yanımda oturan Mom yere inip yüksek tahta perdenin kapısını açtı. Kollarını havaya kaldırıp iyice germiş kocaman bir vincin sallanan kancasını görünce idam sehpalarını ve Engizisyon işkenceleri hakkında okuduklarımı hatırladım.

Elimi ayağımı bağlayacaklar, beni “domuz topu” haline getirecekler. Sonra vincin kancasına takıp otuz metre yukarı çekecekler, teli birden gevşetip vücudumu yere çarpacaklar. Bir defada gebermezsem, bu iş beş altı defa tekrarlanacak. Her defasında derimin ve etimin içindeki kemiklerden bir miktarı kırılıp dağılacak. “İlk yere çarpışta kafam patlasa bari!” diye düşündüm. Kadın da aynı şeyleri düşünmüş olacak ki müthiş bir inilti koyuverdi.

“Namussuzlar! Namussuz herifler!” diye söylendim.

Bu sözlerim Folker’ı keyiflendirmeye yaradı:

“Korktun değil mi yüreksiz,” diye güldü, “bir de kabadayı geçirirsin. Köpek gibi korktun... İt gibi...”

Ağzına bir kafa yerleştirmeye bile takatım kalmamıştı. Ümitsizlik içinde dişlerimi gıcırdattım.

“Bizim Reis yamandır yaman,” dedi, “ne akıl kumkuması heriftir bizim reis. Sen şimdi vinçle ilgili bir numara sanırsın ama değil. Bu akıl yaman akıl! Öylesine bir akıl ki şeytanın hayalinden geçmez. Biz burada tam dört tane edepsiz karıyı temizledik. Karılar birilerine sevdalanıyorlar. Şu karı milletinde zerre kadar fikir varsa suratıma tükürsünler. Kızım, sen bir kere çetenin eline düşmüşsün. Yüreğin senin malın mı ki önüne gelene verebilesin! Sevdalanıyorlar. Budalalık vesselam! Bir kere de sevdalandılar mı karınlarına mitralyöz kurşunu doldursan gözlerini kırpmıyorlar. Birisi tutturdu: ‘Ben bu oğlanı Marihuanaya alıştıramam.’ Öteki tutturdu: ‘Seviyorum, kumarda hileyle soyduramam.’ Üçüncüsü tutturdu: ‘Daha pek körpe süt kuzusu! Silahlı işlere süremezsiz.’ Dördüncü kız bayağı akıllı geçinir, adı üzerinde ‘Taş Yürek Nana’ büsbütün zıvanadan çıktı. Düşmanlarımızdan birine tutulmasın mı? Hepsini buraya getirdik. Burası bizim Reis’in

inşaatı. Amerika'nın en büyük buzhanesi burada kurulacak. Temeller yüz metre derine salındı. Kat kat mahzen. Kat kat mahzen neyle meydana gelir? Betonla. Beton neyle karılır? Beton karma makinesiyle. Beton karma makinesi başka ne işe yarar?" Omuzuma vurdu: "Sana diyorum hafiye müsveddesi, bil bakalım, neye yarar?"

Meseleyi müphem surette seziyordum. Sezdikçe iliklerim donuyordu. Bir cesedi bu kadar feci bir vasıtaıyla ortadan kaldırmak hakikaten şeytanın bile aklına gelmezdi.

Bizi beton karma makinesinin dişleri arasına atacaklardı. Ufalanacağız, çimento ve çakılla karışacağız, bu korkunç binanın temellerine çamur halinde akacağız, sonra da donup kalacağız. Binlerce ton betonun içinde bizi artık Yüce Baba bile bulup çıkaramaz. Mahşerde bile toplanıp kalkmak yok.

Folker'ın sözlerini işitmiş olan Kora, hafif bir inilti koyuverip bayıldı.

Herifler beni dışarı aldılar.

Folker:

"Vick! Karı sana emanet!" diye güldü. "Vicdanına kalmış bir mesele. Galiba bayıldı. Ayılınca kadar gönlün ne dilerse yaparsın. Giderayak sevaptır da..."

Mom beni omuzumdan itti.

Vincin yanından dolaştık. Vince bağlanmak işkencesi beton karma makinesine nazaran rahat döşeginde ölmek kadar yumuşak bir işti. Biraz kuvvetim olsa kendimi kurşunlatmak için bir şeyler yapacaktım. Fakat o kadar takatten düşmüştüm ki en küçük darbeyle yıkıldıktan sonra bir daha kendime gelebileceğimi dahi sanmıyordum.

Sarsak sarsak müthiş ölüme doğru yürüdüm.

Büyük bir sundurmanın altına dağ gibi, dolu çimento torbaları yığılmıştı. Karşı tarafta ise kum ve çakıldan küçük tepeler vardı.

Beton karma makinesi bunların arasında Orta Çağ'dan kalmış bir cellat tezgahı gibi duruyordu. Kalın dökme demirden ya-

pılmış yuvarlak hazinesi içine ferah ferah üç kişi alacak kadar büyüktü.

Folker:

“Sizi tanıştırayım,” diye biraz kenara çekildi, “işte bizim makine bu! Bunu yapan fabrikanın kağıdında neler yazılı bil bakalım! Fabrikanın kağıdında, ‘Bu makineler ayda bir insan eti yerler’ diye yazılmış. Yalanı yok. Biz bunlara vakti zamanı gelince insan eti yedirmedik mi, saydığımız paralar havaya gider.” İki parmağını şapkasının kenarına götürerek makineyi selamladı: “İşte size meşhur hafife Mike Hammer’ı getirdik patron,” dedi, “eti biraz sıkıcadır ama lezzetlidir.” Bana işaret etti: “Merdivenden efendim, lütfen merdivenden çıkalım. Üst kat daha ferahtır. Terlediniz, küfür küfür eser de serinlersiniz. Buyurun.”

Dizlerim kesilmiş gibi yere çöktüm.

“Düzenbazlık istemem,” diye azarladı, “karı gibi titremek yok. ‘Efeliği karılarıdır. Hem de karınlarından vurur’ dedilerdi. İnanmamıştım. İnanırsam fena olur haa...”

Yakamdan tuttu. Sürüklemeye çalıştı. Gücü yetmeyince:

“Sen şunu sırtla çıkar Mom,” dedi, “ben makineyi çalıştırayım. Yukarıda kafi miktarda kum, çakıl, çimento var mı bir bak!”

Mom kolumu bükte. Kıvrandım ama kalkmadım. Biraz kuvvetim olsa şimdi şunun şakağına bir sol kroşe insem... İnleyerek itaat ettim. Yukarısı daha karıştı. Belki tekmeye filan bir şey yapmak mümkün olacaktı.

Merdiveni zorla çıktık. Herif kolumu hala bükülü tutarak makineye malzeme veren sandığı açıp baktı.

“Her şey tamam,” diye seslendi, “şalteri tak. Böyle on hergeleyi kaybedecek malzeme var.”

Şalterin yerine oturduğunu sesinden anladım. Aynı anda beton karma makinesi müthiş homurtularla işlemeye başladı.

Ben, elimde olmayarak bir an gözlerimi yumdum. Eğer kendimi toplayıp acele bir çare bulamazsam başıma gelecek akıbet

müthişti. Gözümün önüne nemli betona karışmış biraz pembesi, biraz yapışkan pis bir çamur geldi. Bu çamur bendim. Karşılaştığım ölüm öyle bir ölüm ki şimdiye kadar icat eden serseriyle bu melun serserinin emirlerini yerine getiren rezil sürüsünden başka hiç kimsenin aklından geçmemiştir.

Folker aşağıdan heyecanla seslendi:

“Sakın atma! Ben de geleceğim. Seyrine bayılıyorum.”

Herifin sesi zevkten titriyordu.

Bu esnada gözüme, dev makineye kum, çakıl ve çimento akıtan malzeme deposunun yanında duran bir İngiliz anahtarı ilişti.

Hilafsız üç kilo ağırlığında bir anahtar ki böyle haydutları değil, Afrika’nın anaç gergedanlarını bir vuruşta yere serer.

Ümit bir anda yüreğimi kapladı. Bu sefer nefesim bir başka çeşit kesildi.

Folker da merdivenleri koşarak çıkmış, yanımıza gelmişti.

“Dur,” diyordu, “biraz sabredelim. Biraz tadını çıkaralım. Dişler bilensin... Makine hızını alsın... Sonra da kaldırıp atmak yok. Bacaklarından tutar başaşağı sarkıtırız. Yavaş yavaş çeker, elimizden alır... Yavaş yavaş...”

Makinenin gürültüsü sakın geceyi inlettiği için bunları bağırarak söylüyordu.

Ben İngiliz anahtarına yetişebilecek yerdeydim.

Birden Folker elini karnına götürerek iki büklüm oldu. Aynı anda aynı hareketi Mom da yaptı. Bunu yaparken kolumu da koyuvermişti.

Ben hayretle dikildim ve derhal İngiliz anahtarına yapıştım. Herifler şimdi yere yıkılmışlar kıvranıyorlardı.

Aşağıda bir karaltı yaklaştı, bir kadın sesi:

“Mister Hammer, Mister Hammer!” diye kısıp kısıp bağırırdı.

“Kimsin diyerek can havliyle çömeldim.”

“Benim, ben Kora... Dave’in karısı...”

Herifler hırıldamaya başlamışlardı. O zaman işi anladım. Kadın Vick'i nasılsa haklamış, eline bir tabanca geçirerek imdadıma koşmuştu.

Kuvvetsizlik filan bir anda silinip gitti. Müthiş bir öfkeyle dikildim.

“Gel,” diye avazım çıktığı kadar bağırdım, “gel de nasıl öç alınır-mış gör!”

Önce Mom denilen ayıyı -120 kiloluk herifi- yakalayıp havaya kaldırdım. Son nefesini henüz vermemişti. İnsan sesine benzemeyen bir feryat kopardı. İkinci feryada meydan bırakmadan tepesi üstü beton karma makinesinin kazanına attım. Kemikler çatırdayarak ufalandılar. Vücut ay ışığında yakamozlarla yüzen bir balık gibi sanki ışıltılar neşrederek anafora kapıldı, mahvol-du. Hala kıvranan Folker'ı da aynı surette arkasından gönderdim. Sonra yere çöktüm. Dört ayaküstünde, yorgun bir maymun gibi bir müddet soludum.

Kora saçlarımı yavaşça okşadı:

“Yaralandın mı?” diye sordu.

“Yaralandın mı ne demek,” diye şaşıtm, “neden yaralanacak mı-şım?” Kendimi derhal topladım: “Teşekkür ederim Kora,” dedim, “mersi canım mersi! Hayatımı sana borçluyum. Bunu hiç unutmayacağım.”

Gürültüden sesim duyulmuyordu.

“Yaralı değilsiniz ya?” diyerek tekrar sordu.

Kalktım, merdivene doğru sendeleyerek yürüdüm. Birinci basamakta durdum:

“Öteki nerede, öteki?”

“Öteki ağır yaralı. Üstüme saldırdı. Baygındım. Bir aralık ayıldım. Koltuk altından tabancasını çekip rastgele ateş ettim.”

“Sağ ol meleğim... Sağ ol...”

Öfkeden gelen yeni bir kudretle ileri atıldım. Otomobile kadar koştum.

Vick direksiyonla minderin arasına uzanmış kan kusuyordu. Demek bu da kurşunu karnından yemişti. Çekip dışarı aldım. Yakasından tutup sürüdüm.

Bunu da bir volkan gibi kükreyen beton karma makinesinin dişleri arasına attım.

Kora bir eli yanağında beni seyrediyordu.

“Sigara var mı?” diye sordum.

“Otomobilde var galiba,” dedi, “bunu böyle işler mi bırakacaksınız?”

“Kalsın! Haydi yürü...”

Kol kola girdik, ikimiz de yalpalıyorduk.

Otomobile gelince:

“Sürersiniz değil mi?” dedim.

“Sürerim elbette...”

“Evvela birer sigara yakalım... Bu geceyi hiç unutmayacağım. Bu geceyi de, size hayatımı borçlu olduğumu da...”

Tabancayı kadının elinden alıp yan cebime soktum.

Ayaklarım tablonun altında katı bir şeye çarptı. Elimle yokladım. Küçük bir mitralyözdü.

“İşte bu işime gelir,” diye mırıldandım, “mükemmel...”

“Nedir?”

“Hiç... Siz lütfen bizi Mister Graff’in batakhanesine götürür müsünüz?”

“Siz sapıtmışsınız. Orada ne işimiz var?”

“Sigara tabakamı düşürmüşüm. Yedigardır. Bırakamam.”

“Saçmalıyorsunuz. Eve gideceğiz. Yüzünüzü görseniz kendiniz bile korkarsınız.”

“Bu geceden sonra hiçbir şeyden korkmayacağıma yemin ederim. Doğruca Mister Graff’e gidiyoruz.”

“Ben gelmem.”

“Gelmez misiniz? Kızarım ama... Gelip gözlerinizle göreceksiniz. Size minnettar olduğumu söyledim Kora, minnet borcumu ödemeye bu geceden başlamalıyım.”

“Ayakta duracak takatiniz yok.”

“Var mı, yok mu anlarsınız.”

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Her tarafım sızlıyor, bütün sinirlerim çekilip geriliyordu. Hele kalbimde bir ince tel vardı ki neredeyse “tinnn!” diyerek kopacaktı.

Üst üste üç sigara içtim. Yorgunluk sertliğini kaybederek yumuşadı, bu suretle daha tehlikeli, daha dayanılmaz bir hal aldı. Şu anda, yanımda bulunan güzel kadının dizlerine yatıp uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Bundan başka bütün işler, hatta öcümü almak ihtirasım bile saçmaydı.

Kendimi zorlayarak davrandım.

“Mersi Kora,” diye mırıldandım, “mersi ruhum... Sağ ol...”

“Rica ederim Mister Mike... Bunu kendim için de yapmaya mecburdum.”

“Mersi... Mecbur da olsanız gene mersi...”

İlk rastladığımız meyhanede arabayı durdurmasını söyledim. İçeri girdik. Müşterilerin ve barmenin şaşkın bakışları arasında tezgaha yanaştık. Üst üste ikişer duble viski içtik.

Ancak ikinci viskiyi bitirdiğim zaman gözüm aynaya ilişti ve ancak o zaman herkesin bize neden hayretle baktığını anladım. İkimiz de insanlıktan çıkmıştık. Yüzümüz gözümüz harap, üstümüz başımız perişandı.

Bulutdelenlerden birisi yıkılsaydı da altında kalsaydık ancak bu hale gelebilirdik.

Kora kederle gülümsedi. Ben de aynı gülümsemeyle karşılık verdim. Tezgaha bir on dolarlık banknot attım. Koluna girerek:

“Haydi gidelim,” dedim, “maskeli balonun kıyafet müsabakası birinciliği bu gece bizimdir karıcığım.”

Bu sözü mahsustan yüksek sesle söylemiştim. Sarhoş bir müşteri: “Hiç şüphenez olmasın,” diye kekeleydi, “bu balo cehennemde verilse gene kıyafet müsabakasını siz kazanırsınız.”

Herifin şapkasını önünden tuttum, burnuna kadar geçirip yürüdüm.

Otomobilin minderleri güzel, ilerlemiş gecenin ılıkılığı güzel, hasılı yaşamak ve öç almaya doğru dolu dizgin gitmek güzel şeydi.

Bowery’ye yaklaştığımız zaman:

“Arka kapıyı belki bulamayız,” dedim, “en iyisi önden girmek.”

“Önü arkası neresi?”

“Ben size söylerim.”

Graff’in kısaca “Otel” denilen kumarhanesi meşhurdu. Herifin her tarafta eli kolu olduğundan birçok baskınlara rağmen kumarbazlar suçüstü yakalanamıyorlardı. Mamafih böyle müesseselerden haftalık alan polisler “Otel”in yeraltı yollarından haberdardılar. Ayrıca birbirine geçilen bitişik daireler vasıtasıyla iki üç sokak öteden çıkıp gitmek de mümkündü.

Otomobili kapının tam önünde durdurdum. Kapıcı arabayı derhal tanıdı. Folker’dan kalan pardösüyü giymiş, küçük mitralyöz koltuğumun altına sıkıştırmıştı. İçeri girdim.

Boğuk bir sesle:

“Reis yukarıda mı?” diye sordum.

“Yukarıda.”

Yürüdüm. Canavarın inine tek başıma girdiğim halde zerre kadar çekingenlik duymuyordum. Öyle akıl almaz bir namussuzluktan kurtulmuştum ki bir düzüne silahlı haydut vız gelirdi. Elimdeki mitralyöze de güveniyordum. Bir aralık yoklamıştım. Domuzuna bir silah... Bununla bir bölüğe karşı durulur.

Merdivenleri ağır ve sakın çıktım. Bir garson:

“Patronu mu göreceksin?” diye sordu. “Bu kılıkta müşterilere rastlarsan kızar. Servis merdiveninden çık. Lokanta salonundaki barda galiba...”

Servis merdivenine giden تنها koridora saptım. Cümle kapısındaki kapıcıya çok güvendikleri anlaşılıyordu.

Üçüncü katta, iyi aydınlatılmış geniş bir holde bir kapının üstünde “Lokanta” diye yazılıydı.

Camlı kapıdan baktım. Graff denilen namussuz tezgaha dayanmış güzel barmenle cilveleşiyordu.

Mitralyözü büsbütün meydana çıkarmadan ateşe hazırlandım. Evvela kız yüzüme baktı. Gözlerimde neler gördüyse gördü, elini yanağına götürerek hafif bir çığlık kopardı.

Graff döner dönmez tetiğe bastım. Haydut tarifsiz bir şaşkınlığa uğradı. Sırtını duvara dayayarak kurşunları sessiz sedasız kabul etti. Karnına ve kasıklarına yedi kurşun sıktım.

Ağzından köpüklerle beraber ince bir kan sızıncaya kadar bekledim.

Sessiz koridor gümbür gümbür ötmüş, her taraftan feryatlar ve ayak sesleri duyulmuştu. Sükunetle servis merdivenini tuttum. Gürültü yukarıya doğru çıkarken ben ağır ağır aşağıya indim.

Kapıcı dahili telefonda bir taraftan:

“Ne var? Ne oldu?” diye soruyor, bir taraftan koltuk altındaki silahı çekmeye uğraşıyordu.

Sırtına iki kurşun yerleştirdim. Düşerken telefonun dinleyiciye bağlı telini de kopardı.

Otomobile yetiştim.

Kora tembihlemişim gibi motoru işleterek beklemişti.

“Ne yaptın Mike?” diye sordu.

“Hesabını gördüm,” diye sııttım, “bu gece temizlik mükemmel.”

Otomobil ileri sıçradı. Köşeyi döndük. Kora:

“Yaralanmadın ya?” diye sordu.

“Hayır!”

“Doğru bize mi gidelim?”

“Hayır. Ne size, ne bize... Çetenin hakiki kuvvetini bilmiyorum. İkimizin adresi de malum! En iyisi bir başka yere gitmek.”

“Bu kılıkta bizi kabul ederler mi?”

“Beni tanırılar.”

“Yarın ben bu halle sokağa nasıl çıkarım?”

“Bir çaresini düşünürüz.”

Bill’in meyhanesini hatırlamıştım. Böyle vaziyetlerde dostları için yukarıda bir münasip oda bulunduruyordu.

Bir telefon kulübesinden telefon ettim.

“Oda boş,” dedi, “eğer dükkandan geçmek istemezsen arka kapıyı açık bırakayım. Oda dördüncü kattadır. Sağdan ikinci...”

“Mersi Bill. Sen rahatsız olma. Ben gelir yatarım.”

Arka sokağa girdik, otomobili bir kenara çektik, kimseye görünmeden dördüncü kata çıktık.

Odada bir tek karyola, bir de geniş kanepeler vardı.

Dave’in karısı ümitsiz ümitsiz etrafa baktı:

“Siz çok yorgunsunuz, hem de fazla hırpalandınız Mister Hammer,” dedi, “karyolada yatın. Ben kanepelere uzanırım. Harpte gönüllü hastabakıcılığı yaptığım için kanepelere alışığım.”

“Siz hastabakıcılığı etmişsiniz, ben harbettim. Lütfen kanepeyi bana bırakın da soyunun.”

“Mersi Mike... Elektriği söndürelim de...”

Karanlıkta soyunup daha doğrusu paçavraya dönmüş elbisesini sıyırıp örtülerin altına giriverdi. Ben sadece ceketimi ve kunduralarımı çıkardım. O kadar yorgun ve haraptım ki, banyo yapmaya bile üşendim.

Fakat uyku hemen gelmedi. Gerilmiş sinirlerim bir türlü sükunet bulmuyor, zihnim bir türlü düşünmekten kurtulamıyordu.

Kadıncağızı rahatsız etmemek için sigara da yakamıyordum. Bir iki kere sağdan sola, soldan sağa döndüm. Eski kanepeler fena halde gıcırdadı.

Saatler bir türlü geçmek bilmiyor, yorgunluğum, sırtüstü yattığım halde arttıkça artıyordu.

Bir aralık Kora da kımıldadı. Nefeslerini dinledim, onun da uyanık olduğundan şüphelendim. Bu şüphe asabımı büsbütün berbat etti.

Nihayet dayanamadım, bir sigara yaktım.

Kora:

“Uyumadınız mı Mike,” diye fısıltı halinde sordu, “bir yeriniz mi ağrıyor?”

“Hayır. Uyku tutmadı.”

“Beni de.”

“Işığı yakayım mı?”

“Hayır, hayır! İstemem.”

“Sigara?”

“İstemem. Nedir bu başımıza gelenler kuzum? Bu gece çektiğimiz azap ne müthiş şeydi? Canavarlaştığımı, insan öldürdüğümü bir türlü unutamıyorum. Tabanca atmasını kurstayken iş olsun diye öğrenmiştim. Bir gün birisini öldürmek için tetiğe basacağıma ölsem inanmazdım. Aman yarabbi! Aman yarabbi!”

Hafif hafif hıçkırmaya başladı. Bir sinir buhranının başlamak üzere olduğunu anladım. Ne yaptığımın pek de farkında olmadan kalkıp karyolaya gittim. Kenarına iliştim. Saçlarını okşayarak:

“Saçmalıyorsunuz Kora,” dedim, “zehirli yılanları öldürmek zorunda kalsanız üzülür müsünüz? Düşünsenize bunlar zehirli yılanlardan bin kere daha tehlikeli mahluklar...”

“Bilmem ki Mike, deli olacağım...”

Saçlarını okşayan elimi tutarak yanağına bastırdı. İki kere:

“Deli olacağım, deli olacağım!” diye mırıldandı.

Sonra beni kendisine doğru çekerek yalvardı:

“Beni kurtar, Mike, sen kuvvetli bir erkeksin, ne olur beni kurtar...”

İkimiz de sanki aklımızı kaybetmiştik. Karşı durulmaz bir itilişle birbirimize doğru adeta sürüklendik. İhtiraslı bir öpüşle dünyayı, ölümü, her şeyi tamamiyle unuttuk.

ÜÇÜNCÜ KISIM:

MEZARDAN GELEN MEKTUP

I

Gözlerimi açtım. İlk işim saate bakmak oldu. Bire geliyordu. Kora hala uyuyor. Yüzü, vücudu o kadar güzel ki... Hele vücudu o kadar mütenasip ve diri ki, bir an duyduğum pişmanlık hemen dağıldı. Harap vücutlarımızla perişan ruhlarımızın bir başka hisle yaşattıkları emsalsiz zevk saatlerini hatırladım. Şu anda dünyanın en bahtiyar erkeklerinden birisiydim. Dave'in ve zavallı Belmon'ın hatıraları vız geliyordu. Stella'nın güzelliği ile Velda'nın hudutsuz şefkati umurumda bile değildi. İnsan Kora gibi bir kadınla bir kere sevişti mi dünyayı sahiden unutuyor. Dünyanın böylece unutulması da saadet denilen şeyin ta kendisi. Bu muhakkak.

Yavaşça kalktım. Gürültü etmeden giyindim. Bir sigara yakarak rahat bir çocuk uykusuyla uyuyan bu harikulade kadını seyre daldım. Çıplaklığında hem garip bir hayasızlık vardı, hem de tarifsiz bir masumiyet...

Graff denilen namussuz haydudun yumruğuyla çürümüş sol gözü güzelliğinden hiçbir şey eksiltmemişti. Bu kadın bahtiyar olmaya layıktı. Bunu temin için elimden geleni yapmaya yemin ettim.

Bu milyon işinde taraflardan birisini, belki de en tehlikelisini ortadan kaldırmıştım. Daha doğrusu bu işi Kora ile başarmıştık. Şimdi geriye, parayı bulmak, O'Grandi isimli ahlaksız herifle tehlikeli Stella'yı zararsız hale getirmek kalıyordu.

Genç ve fakir bir avukatın kimsesiz dul karısına, eşi bulunmaz sevgilime, milyonları getirmeliydim. Kız, hayatının sonuna kadar para sıkıntısı çekmeden emniyet altında yaşamalıydı. Buna hem layıktı, hem de bunu alınının teriyle hak etmişti.

Hayatımı kurtardığı için duyduğum minnet, geçirdiğimiz tadına doyulmaz aşk gecesiyle yüz misli artmıştı.

Sevgilimi uyandırmaya kıyamadım.

Bir küçük kağıda iki satır yazdım. Hiçbir yere çıkmamasını rica ettim, kendisine yemek getireceklerini bildirdim.

İlk işim Velda'yı telefonla aramak oldu. Kız yazıhanedeydi. Yani sapasağlamdı. Bugün uğramayacağımı söyledim:

Bir gazete satın aldım. Birinci sahifedeki büyük başlıkları ve resimleri görünce gözlerime inanamadım. Dün gece New York'ta kıyamet kopmuş, senelerden beri emsaline rastlanmayan bir hesaplaşma vuku bulmuştu. Gazete, eski Chicagolulardan Graff ile O'Grandi'nin eski bir mesele yüzünden vuruştuklarını yazıyordu. Verilen tafsilata göre, O'Grandi muavinlerinden birisini eski düşmanının inine saldırtmış. Adı henüz bilinmeyen bu herif büyük bir cüretle tek başına Graff'i kendi karargahında haklamış. Ayrıca "Otel" adıyla anılan batakhanein namılı haydutlardan biri olan kapıcısını da temizlemiş. Bu işi, bizzat Graff'in çetesine mensup birisinin yapması ihtimali de varmış. Çünkü herifin en güvendiği üç silahşörü -yani Folker, Mom ve Vick denilen serse-riler- ortadan kaybolmuşlarmış.

Fakat O'Grandi'nin de, şahane villasında sabaha karşı delik deşik edilerek öldürülmesi işleri karıştırıyormuş.

Gazetede Stella'nın hem resmi vardı, hem de cinayetin nasıl işlendiğine dair anlattıkları... Kadını temizlemediklerine adeta sevindim.

Park Row'un köşesindeki Gracchi kahvesine girerek bir köşeye oturdum. Bir sandviçle bir bira istedim.

Keyiflenmiştim. O'Grandi denilen hayduttan bu kadar ucuz kurtulduğumuza sevindim, "Temizlik olur ama bu kadar mı olur?" diye sıırıttım.

Şantajcı ressam Mulligan'ın gebertilmesi henüz gazetelere aksetmemişti. Pat'in bir şeylerden şüphelendiği belli...

Şimdi benim için hedef bire inmiş ve basitleşmişti: sahipsiz paraları bulup meşru mirasçısına teslim etmek...

Gece Kora'dan da bazı şeyler öğrenmiştim.

Dave umumiyetle küçük paralarda cimri değilmiş. Fakat her zaman eline geçecek ilk büyük fırsattan istifade edeceğini, bu fırsatı kaçırmamak için her şeyi, hatta ölümü bile göze alacağını söylermiş. İçkiye iptila derecesinde düşkün olduğu, fakat fazla içmeye de dayanmadığı malum... Kadınlara karşı da zayıfmış. Bunu rezalet derecesine asla çıkarmazmış ama bir nevi spor saydığı muhakkak.

Kora kederle gülerek:

“Teniste birisini yener gibi,” demişti, “bu işi zeka zekaya yapılmış bir maç, kadını razı etmeyi kendi üstünlüğünün ispatı gibi bir şey sayıyordu. Dünyada böyle erkekler oluyor Mike, siz bunlardan değilsiniz inşallah...”

Vaziyet böyle olduğuna göre uygunsuz düşen noktaları tespit edelim ki, meçhuller meydana çıksın, bu meçhullerin nasıl aydınlanacağı düşünülebilir.

Dave eline ilk geçen fırsatta büyük bir para vurmaya karar vermiş, bu fırsatı bulmuş ve parayı vurmuş diyelim.

O zaman tıpatıp böyle mi hareket ederdi?

Dave harp görmüş, tehlikeler içinde senelerce yuvarlanmış bir insan sıfatıyla tehlike karşısında tetikte bulunmak lüzumunu akıyla değilse bile hisleriyle kabul edecekti.

O zaman fazla içmeyi bırakması, kalabalıklara karışmaktan çekinmesi, hayatını korumak için küçük büyük bütün tedbirlerden hiçbirini ihmal etmemesi lazımdı.

Halbuki hiç de böyle davranmadı. Bilakis adeta intihar eder gibi hareket etti. Parasını aşırıldığı heriflerin şakaya gelmez olduklarını bilerek böyle yapması bir suretle izah olunabilir: hayatına değer vermiyordu. Hayatına değer vermeyen bir insan milyonu ne yapacak? Yaşamak istemediğine göre neden para çalışıyor?

Avukat olarak kendisine verilen bir işte hile yaparak bütün mesleğini ve mesleği ile beraber istikbalini neden tehlikeye atıyor?

Diyelim ki şimdi bilemediğimiz bir sebepten dolayı yaşamaktan usandı. Basıp giderken karısına bir dünyalık bırakmak istedi. Halbuki kadının paradan haberi olmadığına eminim. Sonra böyle bir parayı sevdiği bir insana bırakmaya kalkışmak onu da düpedüz tehlikeye atmak olmaz mı? Nitekim kadıncağızın öldürülmesine kıl kalmadı mı?

Şu halde yaşamaktan usanmak da, parayı sadece karısı için alıkoymuş olmak da bahis konusu değil.

Geriye milyoner olarak yaşamak hırslı kalıyor. Beni de imdadına bu sebepten çağırdı. Çağırdı da meselenin iç yüzünü neden açmadı? Neden beni O'Grandi denilen herifle tanıştırmak istedi? Bundan ne kazanacaktı? Ben herifi aldatıp oyalayacak mıydım? Böyle bir işe yanaşmayacağımı bu bizim divane oğlan neden kestiremedi?

Dünyanın en tehlikeli batağına gırtlığına kadar gömülmüşken ressamla kavga çıkarmak neyin nesi?

O gece üzerinde silah bulunmadığına yüzde yüz eminim. Harp görmüş bir insan silahını çok zor terk edebilir. Kaldı ki bunun hayatı da tehlikede ve fazladan silah taşımak müsaadesi de var. Hasılı esaslı bir şey keşfedemedim.

Dalgın dalgın düşünürken balo gecesi bana söylediği sözleri kelimesi kelimesine hatırlayıp üzerlerinde durmak aklıma geldi.

Oğlan aynen şunları söylemişti:

“Vaziyet berbat! Benim hayatım tehlikede oğlum, senin haberin yok!”

“Karı hastalandı apansız. Hastalandığından gelmedi. Halbuki seninle tanışmayı pek istiyordu. ‘Nesini tanıyacaksın? Köpoğlusunun biri. Sen ömründe hiç köpoğlusu görmedin mi?’ dedim. İyi demiş miyim?”

Üçüncüsü daha garip:

“Sen hayatında bir kere olsun İncil okudun mu?”

Bu sözlerden ilk ikisini evirip çevirdim. Şüpheli bir tarafını görmedim. Üçüncüsü sahiden garip. Sahiden garip ama Dave bunu söylediği sırada iyice sarhoşlamıştı. Sarhoş kısmı ağzına geleni söyler.

Biraz daha daldım. “Hallediyorsun Mike,” dedim “sarhoş kısmı her zaman ağzına geleni söylemez. Çok ehemmiyet verdiği, günlerdir kurduğu sözü ağzından geçirir.”

Peki! Bu laftaki garabet? İNCİL kelimesinde olsa gerek. İNCİL, yani bildiğimiz din kitabı.

Birdenbire gözlerimi kırıştırdım. Yüreğim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Japon cephesinde, bir aralık bir İNCİL lakırdısı geçtiydi. Nerede geçti, neden geçti?

“Garson bira yetiştir! Hey, bana bira gelsin!” diye adeta bağırdım.

Herif birayı koşturdu. Bir dikişte bardağı tükettim.

“Tazelensin şu! Bira yok mu?” diye tekrar haykırdım.

İNCİL lafı geçti. Hem de bizim Dave’le aramızda geçti. Bir din münakaşası mı? Fala mı baktıktı? Misyonerlerin askerlere küçük İncil ciltleri dağıttıkları sıraya mı rastladı? Bu İNCİL lafı bir sıraya rastladıydı ama şimdi gel de çıkart çıkartabilirsen.

Düşündükçe beynim zonklamaya başladı. Tamamıyla unuttuğum, birisi hatırlatmaya çalışsa da hatırlayamayacağım bir sürü lüzumsuz vaka, söz, hareket, münasebetsizlik aklıma geliyor da İNCİL meselesi gelmiyor.

Bu sırada, içeriye iki kız girdi. Tezgahta durup birer dondurma aldılar. Koltuklarında gazeteler, mecmualar...

Birdenbire beynimde bir ışık yandı. Bu ışıkla kabı yırtık bir polis romanı gözümün önüne geldi.

Biz, Japon cephesinde boyuna polis romanı okurduk. Tamam! İNCİL meselesi böyle bir kitapta olacak... Düşüncemin burasındayken bütün kanım beynime hücum etti.

“Hay Allah belanı versin! Allah senin belanı versin e mi!”

Bu bedduayı kendime değil, Dave’e okuyordum. Hayvanlığın bu derecesi ne görülmüştür, ne de işitilmiş... Ya ben hatırlama-saydım. “Aklımdan çıkmayacağına senin elinde senedin mi var hayvan?”

Japon cephesinde bir kitap okumuştuk. Polis hikayeleri kitabı. Muhtelif mecmua ve gazetelerde neşredilmiş polis hikayeleri arasında müsabaka yapılmış, bu müsabakada derece alan hikayeler bir kitapta toplanmış.

Sivilken böyle hikayeler uyduran bir başçavuş arkadaş anketimsi bir şey yapmıştı da birinciliği Dave’le beraber benim de oy verdiğim bir hikaye kazanmıştı.

Hikayenin ana planı şu: Marifet, bir şey çalmakta değil, onu bulunmayacak bir yere saklamakta... (Hikayedeki herif çaldığı paraları kamp papazının bir saniye bile yanından ayırmadığı İncil’in kalın cildi arasına sokup saklıyor.) Marifet, hırsızlık gibi kaba ve adi bir zanaatı psikoloji ilmiyle atbaşı yürütmekte... (Hikayenin kahramanı olan hırsız bu işte papaz efendiye ve İncil’e karşı halkın duyduğu saygı ve itimadı kullanmış.)

Şu halde bizim rahmetli divane oğlan “Sen hayatında hiç İncil okumadın mı?” sözüyle bana bunu hatırlatmak istedi. Yani peşine takılıp kanlara bata çıka kovaladığım işin esrarı bir İncil kitabının kabına saklanmış olmalı.

İyi ama dünyada kaç milyon İncil bulunduğunu bu herif hiç düşünmedi mi?

Bir sevinç kasırgası içine düşerek saçmaladığımı derhal anladım. Oğlan “İncil” deyince Papa’nın her sabah okuduğu hususi İncil’i kastetmedi ya... Bu İncil ya kendi evinde, yahut yazıhanesinde, yahut noterine bırakılmış, veyahut da katibesine teslim edilmiş olabilir.

“Haaayyyttt!” diye bir nara vurup camları zangırdatmamak için kendimi zor tuttum.

Masaya bir miktar para atarak dışarıya fırladım. Şapkamı sallayarak ilk boş taksiyi çevirdim, içine atladım.

“Sür kardeşim,” diye bağırdım, “sür anasını satayım... Sür ki hele...”

“Nereye gidiyoruz?”

“Dave’in yazıhanesine... Pat’e gidecek değilim ya...”

“Hangi Pat?.. Dave dediğiniz kim?”

“Pardon oğlum! Pardon iki gözüm, çek bakalım...”

Adresi verdim. Yazıhaneye varınca:

“Dur bekle! Sakın savuşayım deme haa...” diyerek dışarı uğradım. “Merdivenleri üçer dörder çıktım.”

Kapıda beni hiç aklıma getirmedığım bir vaziyet karşıladı. Savcılık mı, yoksa Sorgu Yargıçlığı mı, yoksa bizim Pat olacak budala mı, her kimse bu kapıyı mühürlemiş.

Zerre kadar tereddüt etmeden yüklendim. Kanadı çatır çatır arkasına dayadım. İçeri girdim. Her şey olduğu gibi duruyordu. Daha doğrusu her şey altüst, karmakarışık...

Üzerimdeki heyecanı bir sigara içerek biraz yatıştırdım. Telaş etmeden bütün kitapları elden geçirdim. Yalnız İncil aramıyordum. Ciltleri arasına bir şey yerleştirilebilecek bütün kitapları tarıyordum. Bu araştırma kırk beş dakikadan fazla sürdü. Bereket rahmetli oğlanın fazla kitabı yoktu.

Köpoğlusunda İncil’in ufak büyük hiçbir nüshasının bulunmadığına iyice kanaat getirdikten sonra iş yaptığı noterin adresini kaydettim. Rezelerinden söktüğüm kapıyı tekrar yerine takıp yürüdüm.

Şoföre bu sefer Belmon’ın adresini verdim.

Kızın odasındaki araştırma daha kısa sürdü. Zavallının kitaplığında dört beş tane aşk romanıyla beş on tane polis romanından başka bir şey yoktu.

“Dave’in evine gitmeden evvel Kora’ya telefon etmek mi, etmemek mi doğru?” diye düşündüm. Kadını beyhude yere ümide düşürmek manasız olacaktı.

Dave'in evinin arka kapısını açmak da pek zor olmadı. Şoförden aldığım ince İngiliz anahtarı bu işi komşuları ayaklandırmadan başardı. İçeri girdim.

Kütüphanede ilk gözüme ilışen kitap İncil oldu.

“Tamam!” diye hırıldayarak cilde saldırdım. Her tarafını parçaladım. İçinden hiçbir şey çıkmadı.

Şapkamı enseme atarak etrafa ümitsiz ümitsiz baktım. Ceme-kanlı dolaplarda duran bir sürü ciltli eseri mahvetmekten başka çare kalmıyordu. Ansiklopediden işe giriştim. Ortalığın iyice karrardığını bile fark etmeden tam iki saat uğraştım. Bazen kitaplara karşı müthiş bir öfke duyuyordum, bazen sonsuz bir acıma...

Son kitabı -pek kıymetli olması lazım gelen bir ender *Don Kışot* cildini- bir operatör soğukkanlılığıyla paraladıktan sonra saklanan şeyin burada olmadığına inandım.

Dave'in gelmişine geçmişine, o hikayeyi yazanın sülalesine, kitap haline getirenin ervahına, kendi kendimin ecdadıma ve ahfadıma söverek dışarı çıktım.

Otomobile, belim yorgunluktan kopmuş girdim.

Şoför:

“Nereye çekiyoruz?” diye sordu.

“Tövbe yarabbi! Bela mısın be herif!” diye gözlerimi devirdim.

Ürktü.

Saatime baktım. Yediye geliyor. Birden aklıma şantajcı ressamın telefonuyla randevulaştığım Lidya isimli karı geldi.

“Çek Tam Tam’a, çek haydi!” diye bağırdım.

“Tam Tam mı?” diye ürkek ürkek sordu.

Sonra başka bir şey hatırlayarak:

“Dur be herif! Çek denilince hemen çekivermek mi lazım?” diye gürledim. “Tam Tam denilen batakhane de benim sekizden evvel ne işim varmış bakalım. Notere çek!”

“Hangi notere?”

Şoförün aptalına düştüğüme iyice kanaat getirerek büsbütün azdım. Noterin adresini verdikten sonra bir de sunturlu küfür savurdum.

Şoför:

“Bizi mi kalaylıyorsun ağabey?” diye diklendi, “Karıyı zampara-sıyla bastıramadınsa kabahat bizim mi?”

Baktım herif de artık kızmış. Duymazdan geldim.

Noter kakavan bir ihtiyardı. Laf anlamaz bir ihtiyar ki Öldür-mekten başka çare yok.

“Kimsin? Nesin? Necisin? Burada işin ne? Dave senin neyin olur? İncil nasıl İncil?” gibi bir sürü ahret sualiyle beni adama-kıllı bunalttı.

Nihayet bin zorlukla kendisine böyle bir İncil emanet edilmedi-ğini lütfen söyledi. On beş dakika daha uğraşarak başka bir kitap da bırakılmadığını anlayabildim.

Şoföre bu sefer kibarca:

“Oldu aslanım,” dedim, “haydi beni Tam Tam’a bırakıver.”

Bahşişi görünce yüzü güldü:

“En iyisi budur kardeşim,” dedi, “boşarsın gider. Kaltağın peşin-de bugün helak oldun. Sana yüreğim acıdı.”

“Mersi canım.”

İçeri girdim.

Buralarını bilirsiniz. Kibarlığa düşkün dangalaklar için kurul-muş “lüküs” yerler. Duvarların yarısı meşe tahtasıyla kaplı, ya-rısı yaldızlı yıldızlı kumaşlarla... Aplikler ışık versin diye değil, loşluğu artırsın diye yakılıyor. Masalar, iskemleler hep acayip şekillerden seçilmiş. Buraların işlemesi de gece yarısından sonra başladığı için kimsecikler yok. En kuytu köşede bir kadıncağız bir mecmuaya dalmış.

Hiç tereddüt etmeden üstüne yürüdüm. Biraz yaklaşıncı Mat-mazel Lidya’yı derhal tanıdım. Broadway’in bilmem hangi tiyat-

rosunda en körpe ve en güzel artist. Yeni parlıyor. İkinci piyesi sekiz aydan beri afişte. Erbabı bu kııda ne bulmuşsa bulmuş. Tesadüfen göz attığım tenkit yazıları hep bir ağızdan: “Çok uzaklara gidecek, çok uzaklara...” deyip duruyor.

Böyleleri şantaj için aranıp da bulunamayacak şeyler. “Aman sanat istikbalim mahvolmasın” diyerek paralarıyla beraber kendilerini de tereddütsüz verirler.

Karşısındaki boş iskemleyi çekip oturdum. Gözlerini hayretle açarak bir an yüzüme baktı. Sonra fena halde ürktü.

Gazeteler ressamın geberdiğini henüz yazmadıklarından neye uğradığını şaşırmıştı:

“Kimsiniz, benden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“İsmim Mike Hammer,” dedim, “zanaatım, hususi polis hafiyeliği... Size müjde vermeye geldim meleşim!”

“Müjde mi? Ne müjdesi?”

“Mulligan denilen namussuz geberdi...”

“Geberdi mi? Ne demek?”

“Geberdi, geberdi demektir. Yani nalları dikti. Yani cehennemi boyladı.”

Bir an sevinecek oldu. Sonra elini ayağına götürerek:

“Aman yarabbi!” diye inledi.

“Ne var? Sevinmediniz mi?” diye sordum.

Bu sefer suratıma korku, nefret, ümit, tereddütle, yani her çeşit beşeri hisle baktı.

“Şantajcı cavlağı çekti yavrum,” dedim, “sizin de artık hiç kimse-den korkunuz kalmadı.”

“Resimler?... O rezil şeyler...”

“Hepsi bende... Hepsi emniyette... Hiç meraklanmayın.”

“Size güvenebilir miyim? Benden para istemeyecek misiniz? Para getirmişt看 halbuki... Bulabildiğim kadarını getirmişt看. Size iki bin dolar verebilirim.”

“Saçmalıyorsunuz. Piyes ezberlemekten baş kaldırıp gazeteleri gözden geçirmiş olsaydınız kiminle, nasıl bir adamla konuşmakta bulunduğunuzu anlardınız. Size resimleri, her şeyi iade edeceğim.

“Haydi versenize... Verin Mister...”

“Hammer... Dostlarım kısaca Mike derler.”

“Mister Hammer size ebediyen minnettar kalırım. Size ebediyen...”

“Bırakın bu boş lafları... Herif fotomontaj mı yapıyordu?”

“Tabii fotomontaj. Başka türlü olabilir mi?”

“Neden mahkemeye vererek hakkından gelmediniz?”

“Bir kere fotomontaj gayet ustalıkla yapılmıştı. Mühassıslardan bir kısmı fotomontaj olduğunu kabul etse de bir kısmının içinde şüphe kalabilirdi. Sonra böyle bir şeyin duyulması bile beni mahveder. İmkânı mı var? Rica ederim Mister Hammer, istirham ederim verin şunları. Size iki bin doları derhal öderim. İsterseniz gelecek ay...”

“Saçmalıyorsunuz.”

“Hani, neredeler? Resimleri versenize... Resimleri almadan nasıl inanabilirim?”

Ağlamaya başladı. Dalgalı gür saçlarına, dolgun göğüslerine, geniş kalçalarıyla uzun ve muntazam bacaklarına rağmen sarışın bir kız çocuğuna benziyordu. Omuzlarını sarsarak hıçkırırken seyrine dayanmak mümkün değil.

“Susun rica ederim,” diye adeta yalvardım, “eğer acele işiniz yoksa hemen gidelim. Resimleri de, filmleri de derhal vereyim.”

“Derhal!” diye ayağa kalktı. “Haydi gidelim. İstirham ederim hemen gidelim.”

“Gideriz, kolay. Bu gece onların küllerini havaya savurduktan sonra yatağa gireceksiniz. Namusum üzerine yemin ederim ki bu böyle...”

Yüzüme yalvaran bakışlarla bakıyor, inanmak için kendisini zorluyordu.

“Rica ederim, oturun,” dedim, “oturun da biraz heyecanınız geçsin. Soğuk bir şey içelim! O kadar yorgunum ki meleğim, hiç sormayın.”

Kız tereddütle oturdu.

Gözlerini kırıştırıyor, bir şey hatırlamaya çalışıyordu. Nihayet yüzüne bir aydınlık geldi:

“Şimdi hatırladım sizi Mister Hammer,” dedi, “siz Dave’in en yakın arkadaşı değil misiniz?”

Az kalsın yerimden sıçrayacaktım:

“Dave’in mi? Siz Dave’i tanıyor musunuz?”

“Tabii tanıyorum. Sizin asker arkadaşınızsa benim de çocukluk arkadaşım. Biz Dave’le beraber büyüdük. Ölümüne bir üzüldüm ki... Arada bir buluşur dertleşirdik. Cephedeyken ona sık sık yazardım. Zaten o namussuz da beni Dave’in yanında görüp tanıdı.”

“Hangi namussuz?”

“Mulligan olacak rezil! Bana münasebetsiz şeyler teklif etti. Ben razı olmadım. Bu sebeple şantaj yapmaya başladı.”

“Dave’in şantajdan haberi var mıydı?”

“Elbette vardı. Öfkeden deliye döndü. Herifi geberteceğinden korktum da Dorothy’ye hemen yazdım. Dave’i bizim sevgili Dorothy’imizden başkası zaptedemez ki.”

“Dorothy kim?”

“İşte buna şaştım. Dave size kız kardeşinden hiç mi bahsetmedi?”

Bu sual kafama bir balta gibi indi. Sanki kafamı ortadan ikiye ayırdı da içerisine güneş ışığını dolduruverdi.

“Hay Allah benim belamı versin!” diye bağırmışım. “Allah beni kahretsın!”

Aynı zamanda zıplayıp kalktığım için kız adeta korktu.

“Adresi?” diye ıslıklı bir sesle boğuk boğuk sordum,

“Adresi mi? Ne oluyorsunuz Kuzum? Dorothy’nin adresi mi? Newark’ta oturuyor.”

“Benimle gelir misiniz? Benimle beraber...”

“Elbette gelirim. Bu gece serbestim. Rolüm yok... Ne var Mister Hammer?”

“Gevezeliği bırakın... Hey bakar mısınız?”

Ceplerimi yırtar gibi para aradım.

Dave’in hayatında, kız kardeşi Dorothy’nin -Dorothy galiba yirmisine ya bastı, ya basacak- ne büyük yeri olduğunu nasıl da unuttum hayvan gibi...

Kızı kolundan tutup sürükledim. İlk taksiyi çevirdim.

18 kilometrelik mesafeyi bitirinceye kadar hep düşündüm. Newark’ta Lidy’a’nın verdiği adrese dayandık. Merdivenleri dörder dörder çıktım. Kapıyı çaldım.

Siyah elbiseli bir genç kız açtı:

“Kimsiniz, ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Ben Mike Hammer’ım,” dedim, “Dave size bir şey bıraktı mı? Çabuk...”

“Elbette bıraktı. Buyurun Mister Hammer... Eğer siz Cumartesi akşamına kadar gelmemiş olsaydınız, mektup yollayıp ben çağıracaktım.”

“Siz mi çağıracaktınız?”

“Tabii. Zavallı ağabeyim böyle söylemişti.”

Sevgili dostum.

Bu mektubu aldığım zaman ben çoktan ölüp gitmiş olacağım. Bu ölümü ben kendim istedim. Çok düşündüm. En temizi bu... Sen buna istersen "intihar" de. Başka çare yoktu Mike, başka çare kalmamıştı.

Biz İkinci Cihan Harbi artıkları ölüme kanıksadık. Harbin bize yaptığı en büyük fenalık bu oldu. İnsanoğlu bu dünyada hayatı mutlaka sevmelidir. Buna mecburdur. Hayatı sevmek gayretinde, parıl parıl iyimserlik var. İyimserlik ise yaşamayı hak etmek, namuslu insan olmak haysiyetine gururla bağlı bulunmak demek.

Bu işi başka türlü de halletmek belki mümkündü. Vefakar beylik tabancamı zaman zaman ve ciddiyetle düşünmedim değil. Bunu icabında nasıl kullandığımı da sen herkesten iyi bilirsin. Fakat adam öldürmekten nefret etmiştim. Haklı da olsam bunu bir türlü göze alamadım. Birçok adam öldürdük Mike, buna mecbur kaldık. Elvermez mi oğlum? Bu pis işi uzatıp durmakta ne mana var?

Şimdi mektubun burasında suratını buruşturacağını biliyorum. Maymun suratını buruşturacaksın da, köpoğlusu, "saçmalıyor bu oğlan" diye homurdanacaksın. Hiç umurlamıyorum. Sen başka türlü bir herifsin, ben başka türlü bir aptalım. Aptallığım, Kora'yı deli gibi sevmemle başladı.

Ölüm halinde yaralanmış bir erkek iki misli, on misli aptal oluyor. Onu hastanenin katı ve ruhsuz dekoru içinde bir melek zannetmekle ilk büyük hatayı işledim. Ama kim olsa aldanırdı Mike, seni bilmem, fakat erkeklerin yüzde doksan dokuzu aldanırdı. Yüzde biri de aldanmaya can attığı halde akıllı oldukları için bu işi beceremezlerdi.

Yıldırım gibi evlendik. Nekahet devrinde yaşadığım emsalsiz aşk ve şefkat hayatını ölüme beraber götüreceğim. Bu suretle dünyada ondan daha kıymetli iki şey bırakmış oluyorum. Birisi kız kardeşim Dorothy, öteki de senin buruk bir içkiye benzeyen, ruha temizlik, yüreğe kuvvet veren tuhaf dostluğun...

Sulh olunca derhal avukatlığa başladım. Karım ve kız kardeşim için başkalarından on kere fazla çalışmaya mecburdum. Bu sebeple önceleri hiçbir şey fark edemedim. Zaten işler saklanmaz hale gelmemiş olsalardı, karıma bu rezillikleri asla konduramayacağım için hayatımın sonuna kadar da fark edemezdim.

Gözümü açan Lidya oldu. Lidya'yı bu mektuptan sonra göreceksin. Seveceğine, daha doğrusu sayacağına eminim.

Kora, bir melek görünüşü altında müthiş bir canavar ruhu ve hudutsuz bir namussuzluk saklıyordu. Bunu kolayca saklıyordu Mike, nefes almaktan kolay saklıyordu.

Hakikaten uzun zaman inanmak istemedim. Nasıl inanılır?

Karım aynı zamanda birkaç erkeğin metresiydi. Bunlardan birisi şantajcı ressam Mulligan, ikincisi meşhur gangsterlerden Graff...

Karım bu iki namussuzla yalnız yatmıyor, onların her çeşit hergeleliklerine isteyerek alet oluyordu. Bu alet oluştan zevk aldığına da eminim. Kendisini hiç kimse zorlamadığı halde insanlara fenalık etmekten, onları ıstırap içinde kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

Zaman zaman Graff'in batakhanelerinde müşterilere çıktığını, körpe delikanlıları beyaz zehre alıştırdığını, kumarda soyulacak enayileri tavladığını kati delillerle tespit ettim. Daha beteri ressam Mulligan'ın şantaj işlerinde kullandığı hayasız fotoğraflara canlı modellik ediyordu. Hele buna iyice kanaat getirdikten sonra deliye döndüm.

Ne yapacağımı düşünüp dururken kız kaçırma işi vuku buldu. Bu işi Graff'in ortağı vasıtasıyla bana Kora'nın getirdiği muhakkak.

Beni öldürmeye karar verdiği de muhakkak... Fidyeye parası ben-deyken o zaman sana, önüne geçmeye çalışırsın diye açmadığım planı kurdum. Para ortadan kaybolunca evvela beni temizlemekle işe başlayacaklardı. Sonra da kıran kırana bir boğuşma sürüp gidecekti.

Haydut kırımını bir yere gelip takılırsa sonunu senin tamamlayacağını düşünerek seni de bu işe karıştırdım.

Nasıl, nerede, hangi silahla öldüreceğimi bilemiyordum. Fakat mutlaka öldürüleceğimde şüphem yok. Şekli ne olursa olsun, tetiği kim çekerse çeksin, beni karım dediğim Kora adlı dişi canavar öldürmüş olacak. Buna katiyen inan.

Elime geçen iki milyonu nerelere pay ettiğimi ilişik listede sana bildiriyorum. Vasiyetnamemi tatbiki memursun. Bu işin malum sebeplerle resmiyete sokulmayacağını biliyorum. Binaenaleyh zorluklarla karşılaşmayacağını umarım.

Gözlerini öperim kardeşim. Namussuzları gücün yettiği kadar gebertmekte devam et. Yolun açık olsun.

Dave

*

Mektubun sonuna doğru Kora'nın elleri titremeye başlamıştı. Fakat kadının asap kuvvetine gene de hayran oldum. Son satırlara kadar kılı kıpırdamamıştı. Yüzüne bir çeşit dehşet ve nefret hissiyle, nefesim tıkanarak bakmaktaydım.

Mektup bitince gülümseyerek bana uzattı:

“Deli!” dedi, “Delirmiş gördünüz mü? Hiç de şüphelenmedim Mike... Halbuki doktor söylemişti. Aldığı yaranın çok tehlikeli olduğunu, sinir sisteminde bozukluklar meydana getirebileceğini o zaman söyleyiydi. Doğruymuş.”

“Resimler elimde Kora,” dedim, “resimleri tetkik ettim. Hepsi senin vücudun.”

“Tesir altında kaldın da ondan. Böyle resimlerde çirkin bir vücut kullanılacak değil ya... Güzel vücutlar dersin, hepsi birbirine benzer.”

“Dave'i ezen otomobili buldum. Daha doğrusu bu otomobilin cinayetden üç gün evvel Mulligan namına senin tarafından satın alındığını tespit ettim. Dave'i kapının önünde sızmış bulunca derhal otomobili çıkardın. Oğlanı içine attın, bir تنها yere götürüp ezdin, sonra da arabayı sahillerin yüksek yerlerinden birinden suya attın. Ressamı öldürmene sebep de bu otomobil işinden yakayı ele vermen korkusu...”

“Bunları söylemeye yüreğin nasıl razı oluyor Mike? Seni mezar-
dan gelen bir mektup altüst etti. Bana hakaret ediyorsun, fena
halde de yanılıyorsun.”

“Graff’in batakhanesinde tahkikat yaptım. Her şey meydana çıktı.
Beyhude çırpınıyorsun sevgilim, beyhude... İki milyonu alıp
savuşacaktın. Graff’in mahzeninde bana numara yaptınız. Ha-
yatımı kurtarmak, benimle yatmak suretiyle emniyetimi kazan-
mayı, bu yoldan milyonları ele geçirmeyi kurdun. Dave tuzağı iyi
kurmuş. İlmeğin boğazına onun tarafından geçirilmiş olduğunu
nasıl da fark edemedin. Daha beteri paraların mühim bir kısmını
çoktan hayır cemiyetlerine göndermiş. Bir kısmını kız kardeşine,
bir kısmını da Lidya’ya bırakmış.”

“Senin ücretin yok mu?”

“Var. Bana yirmi beş bin dolar ayırmış.”

“Sadaka...”

“Biz fıkara olduğumuzdan sadaka da sayılabilir şekerim.”

“Aptallık ediyorsun, bir delinin deli kafasından çıkmış müthiş
bir oyuna geliyorsun. Dave’in deliliğini sana ispat edeceğim. İs-
ter misin?”

“Nasıl?”

“Bana da hemen hemen aynı mahiyette bir mektup bırakmış. Öl-
dükten sonra yazı masasının üzerinde buldum. Orada da bana
kız kardeşinin ahlaksızlıklarından bahsediyor. Elinde deliller ol-
duğunu yazıyor. Göstereyim mi?”

Kora şu anda dünyanın emsalini görmediği derecede güzeldi.
Yüzüne dikedik bakarak:

“Göster,” dedim, “haydi göster bakalım!”

Vücudunu kıvrandırarak sükunetle yürüdü. Gözlerimi kısıtım.
Seyri bile harikaydı. Geçirdiğimiz unutulmaz aşk saatlerini ha-
tırladım, belkemiğim seğirdi. Yutkundum. Elim ceketimin sağ
yan cebine soktum.

Küçük bir çekmeceyi açtı.

Döndüğü zaman ikimiz de aynı zamanda tetiğe basmış olduk. O sedef kabzalı küçük Browning'ini karnı hizasında tutarak ateşlemişti, ben emektar Luger'imi yan cebimin içinden...

Sol omuzumu sanki bir yılan dişledi. Sade yılan dişlemesi değil, küçük bir çekiçle köprücük kemiğime sanki bir kere vurdular.

Kora sol elini karnına götürmüştü. Küçük Browning'i tutan sağ eli aşağı doğru düştü.

Güzel yüzü birdenbire karıştı. Ruhunun bütün çirkefligi bir anda bu yüzdeki kabuk güzelliği sıyrarak meydana çıkmıştı.

Sırtındaki beyaz sabahlığın, Bill'in karısından iğreti aldığı eski sabahlığın karnına gelen yerinde kanlı bir leke büyüyordu.

"Sen isabet ettiremedin sevgilim," dedim, "ben yaşayacağım, sen gebereceksin."

Gergin karnına iki kurşun daha sıktım.

Her kurşunu yiyište vücudu belli belirsiz sarsılıyordu. Nihayet önce dizleri büküldü, yavaş yavaş çöktü, yüzü koyun yere kapandı.

Silah seslerine koşan Bill'e gülümseyerek:

"Telaşlanma Tek Göz!" dedim, "Şuradan bana bir viski ver."

"Ne oldu? Ne var Mister Hammer, yaralısınız! Bu kadın..."

"Sus... 'kadın' diyerek kadınlara hakaret etme. Bu düpedüz engerek yılanı..."

Kendimi bir koltuğa attım, dostumun uzattığı viskiyi bir dikişte yuvarladım. Ömrümde, bu cenabetin bu kadar lezzetlisini içmediğime emin olabilirsiniz.

"Pat'e telefon et Bill," dedim, "koşup gelsin. Bu herif Polis Şefi olacağına cenaze levazımatı satan bir mağaza açsa milyon kazanırdı. Bunu bir münasip fırsatta kendisine söyleyeceğim."

Bill dişlerinin arasından küfrederek ceketimi çıkarmaya başladı. Yarayı pansuman yapmaya hazırlanıyor.

Omuz başımdaki sızı...

“Omuz başım” mı dedim? Hayır yalan! Uyduruyorum efendim. Asıl kalbim sızlıyor benim... Her adam öldürüşümde biraz da kendisi ölen zavallı kalbim...

Gözlerimi yumdum.

Velda’nın güzel hayali gözlerimin önüne geldi. Bize parmağını sallıyor.

“Beni azarlama sakın kız!” diye söylendim. “‘Mektup’ derken ta-bancasını alacağını elbette biliyordum. Çünkü her zaman üstün-de gezdirdiği minimini oyuncağı oraya koyduğunu görmüştüm. Aptallık mı bu benimkisi? Elbette aptallık. Hamdolsun biz apta-lız sevgilim... Namussuz olup akıllı sayılmaktansa... Değil mi?”

“Vay orospu vay...”

Gözlerimi hayretle açtım.

Hayır, konuşan Velda değildi.

Bizim Tek Göz Bill veryansın sövüyor.

Sırıttım.

SON

Mayk Hammer Mike Hammer'a Karşı

Kemal Tahir - Mickey Spillane

Türk edebiyatının erken büyüyen yazarlarının başında gelen Kemal Tahir, genç yaşlarında girdiği edebiyat yolcuğunun henüz başlarındayken büyük yazar olmanın bütün işaretlerini verir. Yazarlık dilini ve edebiyatını kurarken pek çok edebi türde denemeler yapan genç yazarın bu faaliyetlerinin bir veçhesini de polisiye edebiyat çalışmaları oluşturmaktadır. Çağaloğlu yıllarında polisiye roman tefrikaları kaleme alan Kemal Tahir, özellikle polisiye edebiyatın tüm dünyada popülerliğini artırdığı 1950'li yıllarda tercüme ve telif eserler yayımlamış, okurun ilgisini kazanmıştır. Bu eserlerin başında da hiç şüphesiz meşhur "Mike Hammer" romanları gelmektedir.

Amerikalı yazar Mickey Spillane'in sevilen karakteri "hususî hafiye" Mike Hammer'ın maceralarına F. M. İkinci müstearî ile yeni bir soluk getiren Kemal Tahir, hem tercümelere önemli derecede müdahalede bulunarak karakteri Türk okuruna sevdirmiş, hem de yazdığı telif kitaplarda karakteri dönüştürerek Türkleştirmiştir. Tüm bunlarla birlikte Mike Hammer karakterine ve romanlarına farklı bir boyut kazandıran Kemal Tahir, polisiye edebiyata da önemli bir katkıda bulunmuştur.

Mayk Hammer Mike Hammer'a Karşı adlı bu eserde Kemal Tahir'in polisiye tercümeleri ve telifleri ilk kez bir arada yayımlanmaktadır. Bundan maksat, orijinal Mike Hammer romanları ve yazar Mickey Spillane karşısında Kemal Tahir'in telif metinlerinin edebi ve entelektüel düzeyde gösterdiği başarılı performansın mukayeseli bir şekilde izlenebilmesine imkan vermektir. Bu çalışma ile Kemal Tahir Külliyyatı'na yeni bir halka eklenirken, korkusuz ve mert karakterimiz Mike Hammer'ın soluksuz okunacak maceraları da okura sunulmaktadır.

KTB	MAYK HAMMER MIKE HAMMER'A KARŞI KEMAL TAHİR - MICKEY SPILLANE		 9 786256 126312
	KİTAP NO	DİZİ ADI	
	1258	KEMAL TAHİR KİTAPLIĞI - POLİSİYE	

